

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

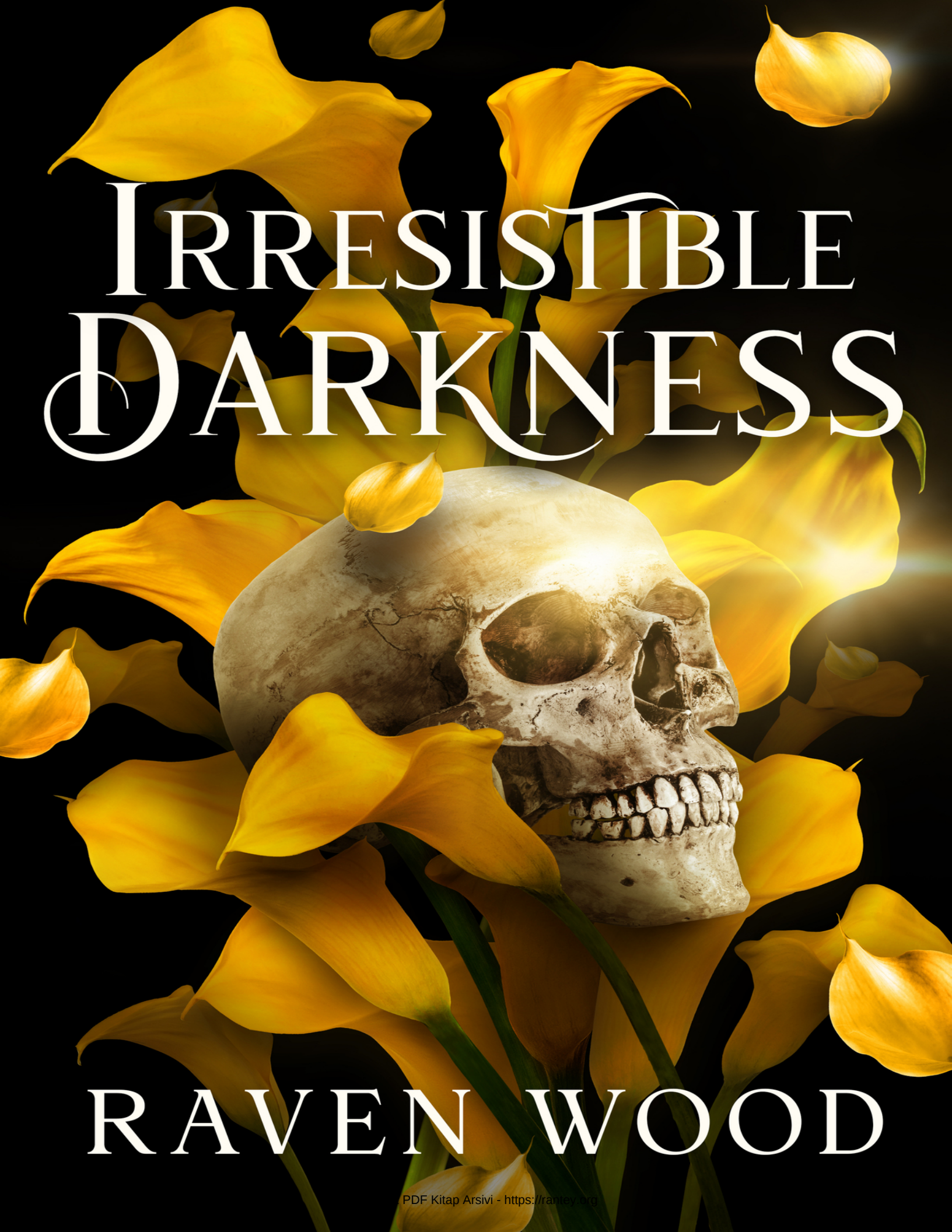
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A human skull is the central focus, surrounded by several yellow calla lilies. The background is black, and the lighting is dramatic, highlighting the skull and the vibrant yellow of the flowers.

IRRESISTIBLE DARKNESS

RAVEN WOOD

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DAYANILMAZ KARANLIK

RAVEN WOOD

OceanofPDF.com

CONTENTS

[İçerik uyarıları](#) _

1. [Kayla](#)
2. [Jace](#)
3. [Kayla](#)
4. [Jace](#)
5. [Kayla](#)
6. [Jace](#)
7. [Kayla](#)
8. [Jace](#)
9. [Kayla](#)
10. [Jace](#)
11. [Kayla](#)
12. [Jace](#)
13. [Kayla](#)
14. [Jace](#)
15. [Kayla](#)
16. [Jace](#)
17. [Kayla](#)
18. [Jace](#)
19. [Kayla](#)
20. [Jace](#)
21. [Kayla](#)
22. [Jace](#)
23. [Kayla](#)
24. [Jace](#)
25. [Kayla](#)
26. [Jace](#)
27. [Kayla](#)
28. [Jace](#)
29. [Kayla](#)
30. [Jace](#)
31. [Kayla](#)
32. [Jace](#)
33. [Kayla](#)
34. [Jace](#)
35. [Kayla](#)
36. [Jace](#)
37. [Kayla](#)
38. [Jace](#)
39. [Kayla](#)

40. [Jace](#)
41. [Kayla](#)
42. [Jace](#)
43. [Kayla](#)
44. [Jace](#)
45. [Kayla](#)
46. [Jace](#)

[Sonsöz](#)

[Bonus sahne](#)

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2024 by Raven Wood

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, ancak eleştirmenler bir eleştiride kısa pasajlar alıntılatabilir. Daha fazla bilgi için info@authorravenwood.com adresiyle iletişime geçin.

ISBN 978-91-989042-3-9 (ciltsiz)

ISBN 978-91-989042-2-2 (e-kitap)

Kapak tasarımı: Krafign Design

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

www.authorravenwood.com

OceanofPDF.com

CONTENT WARNINGS

Karşı Konulmaz Karanlık, olgun okuyucular için tasarlanmış karanlık bir romantizmdir. Şiddet ve cinsel içerikli grafikler içermektedir. Belirli tetikleyicileriniz varsa, içerik uyarılarının tam listesini şu adreste bulabilirsiniz: www.authorravenwood.com/content-warnings

OceanofPDF.com

*Hayatında bir top güneş ışığına ihtiyacı olan herkes için.
Biri size izinsiz dokunduğunda sopayla insanların kafasını kıracak
bir güneş ışığı topu.
Öldürücü bir güneş ışığı topu.
Evet.*

OceanofPDF.com

KAYL A

G Süslü bir üniversitede işletme okuyan zengin bir varisi korumak gerçekten rahat bir i olmalı. Çoğu korumanın hayalini kurduğu işlerden biri. Çünkü en kötü ne olabilir ki?

Ne oldu? Partide biraz fazla eli ayağı dolam sarhoş bir çocuğu korkutmaları mı gerekiyor? Muhtemelen bu gibi görevlerin çoğunda durum böyledir. Ama ne yazık ki korumalarım normal bir mteri almadlar. Beni aldılar. Ve benim korunmaya hiç niyetim yok.

tmdeki açık pencereden karanlık geceye müzik sesi yayılıyor. Pencere pervazına tutunarak, bir bacağımı küçük ıkntıya doğru sallamayı baarana kadar kendimi yukarı çekiyorum. Aşağıdaki çalılara bakıyorum. t kattaki bir pencereye ilk kez tırmanmıyorum ama yine de mümkünse o çalıların içine düşmekten kaçınmak istiyorum. izici türdendirler. Yumuşak değiller.

Çenemi sıkarak kendimi pencerenin pervazına attım.

"Uhm..." diyor bir adam odanın içinden. "Yardıma ihtiyaın var mı?"

"Ben iyiyim," diye yanıtlıyorum dikkatimi odanın içine vermeden önce küçük ıkntıda doğrulurken. "Sadece..." Gözlerimi kaçırarak odanın içindeki pencere pervazının tamamını kaplayan saks bitkileri yığınının bakıyorum. İnlıyorum. "Oh, hadi ama."

Yumuşak bir kahkaha duyulur.

Uygunsuz bir şekilde yerleştirilmiş bitkilerden başımı kaldrdığımda, bir adım ötede duran bir adam görüyorum. Kahverengi saçları ık bir şekilde geriye doğru taranm.

ve gri gözleri beni izlerken hem şaşkınlık hem de eğlenceyle parlıyor. Biraz zayıf ama nesnel olarak yine de çok çekici. Saksı bitkilerinin üzerinden tırmanmaya çalışırken ona göz kırpıyorum.

"Alt katta bir ön kapı olduğunu biliyorsun, değil mi?" diyor adamlar, dudaklarında şaşkın bir gülümsemeyle beni izlemeye devam ederek.

Ayağımla bir yılan bitkisini kenara itiyorum.

"Farkındayım." "Hırsız değilsin, değil mi?"

"Hayır." Arkasından odanın geri kalanına doğru başımı sallıyorum. "Partinin ortasında, yüzlerce tanık varken bir yeri soymaya çalışmak aptalca olurdu, değil mi?"

Omzunun üzerinden bakıyor.

Burası bir tür eğlence odası ya da onun gibi bir şey. Sağ tarafımdaki duvarda büyük bir televizyon var ama açık değil. Köşedeki devasa gri kanepede oturan insanlar bir şey izleyemeyecek kadar sevişmekle meşguller. Geniş odanın diğer tarafında dört kişi masa tenisi için yapılmış gibi görünen bir masada bira pongu oynuyor. Bir başka grup ise kapıya yakın duvarın dibinde durmuş, ellerinde kırmızı plastik bardaklar, bir yandan içip bir yandan konuşuyorlar.

Tam sarı çiçekli bir bitkinin üzerinden geçerken önümdeki adam dikkatini bana veriyor. "Doğru. Ama aynı zamanda dünyanın en iyi taktiği de olabilir. Ters psikoloji. Kimse parti sırasında burayı soymayı düşünmez, bu yüzden en iyi plan bu."

Arkamı dönüp destek için pencere çerçevesine tutunmadan önce ona gözlerimi deviriyorum. "Hayır. Sadece mahremiyetin ne demek olduğunu anlamayan birinden kaçmaya çalışıyorum." Diğer bacağımı bitki ordusunun üzerinde salladıktan sonra pencere çerçevesindeki tutuşumu bırakıyorum. "Bu-"

Ayağım pencere pervazının kenarından kayınca sözlerim bir tıslamayla kesiliyor. Kollarımı sallayarak dengemi geri kazanmaya çalışıyorum. Ama artık çok geç. Geriye doğru odanın içine düşerken midem bulanıyor.

Bir huff sesi duyulur.

Kendimi darbeye hazırlıyorum. Ama döşeme tahtalarına çarpmadım. Onun yerine yumuşak bir şeyin üstüne düştüm. Ve sert.

Gözlerimi kırıştırarak doğruluyorum ve artık pencereye ve pencere pervazından bana bakan huysuz ev bitkilerine bakmamak için çabalıyorum.

Bir huff sesi daha duyulur.

Etrafımda dönmeyi bitirdim. Ve konuştuğum kahverengi saçlı adamla yüz yüze geldim. Düştüğümde çarpıştığım adamla. Şu anda yerde yatan adam.

"Vay canına," diyor ve kaşlarını kaldırıp bana bakarken kıkırdıyor. "En azından önce bana yemek ısmarla."

Boğazımı temizleyerek ellerimi göğsüne dayadığım yerden kaldırıyorum ve uzun kızıl saçlarımı kulaklarımın arkasına iterek ona mahcup bir gülümseme gönderiyorum. "Özür dilerim."

Tekrar gülüyor. "En azından nasıl unutulmaz bir ilk izlenim bırakacağını biliyorsun."

"Öyle derler." Elimini uzatmadan önce ona tekrar göz kırpıyorum. "Ben Kayla."

Hâlâ altımda yerde yattığı için, uzanıp elimi tutması için biraz manevra yapması gerekiyor. "Lionel." Gülümsüyor ve elimi sıkıyor. "Henderson."

"Ben-"

"Bayan Ashford," diye sert bir ses kapı aralığından bağılıyor. "Böyle gizlice kaçmakla ilgili ne dedim ben? Siz her fırsatta kaçarken ben işimi yapamam."

"Kahretsin," diye mırıldandım.

"Ashford?" Lionel bize doğru yürüyen iri yarı adama göz kırpıyor, sonra tekrar bakışlarıyla buluşuyor. "Ashford ailesi gibi mi?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Evet, korkarım öyle." Üzerinden sıyrılıp ayağa kalkıyorum ve ona özür dileyen bir gülümseme veriyorum. "Gerçekten gitmem gerek, ama sonra görüşürüz." Kaşlarımı oynatıyorum. "Ve yardımın için teşekkürler."

Lionel ayağa kalkıyor, kafası karışmış görünüyor ve korumam Max artık kapıyı engellemeyene kadar odanın içinde dolanırken bana bakıyor. Sonra koşmaya başladım.

"Bayan Ashford," diye tersliyor Max, ben zeminde hızla ilerleyip kapının diğer tarafındaki koridora doğru kayarken. "Bunu konuşmuştuk. Bunu yapmayı bırakmalısın..."

Cümlesinin geri kalanı gümbürdeyen müzik tarafından bastırılıyor. Ama peşimden koridorda ilerleyen ayaklarının sesini engelleyemiyor. En uçtaki odalardan birine doğru aceleyle ilerlerken insanlar yolumdan çekiliyor. Açık bir kapının karşısındaki duvara yaslanmış, çok şüpheli görünen iki sarışın kız dışında herkes.

"Her şey hazır mı?" Onlara ulaştığımda soruyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor Jenn.

Küçük kız kardeşi Aurora açık kapıya doğru başını sallıyor. "Ama plastik örtüyü hareket ettirmediğinden emin ol. Eğer zemini mahvedersen, ev arkadaşlarımız bizi öldürür."

"Yapmayacağım. Söz veriyorum." Onlara bir öpücük gönderiyorum. "Teşekkür ederim."

Ama cevaplarını bekleyecek vaktim yok. Ötedeki ıssız odaya dalarak kapıyı neredeyse sonuna kadar itiyorum. Sonra yerde beni bekleyen kovayı kapıp duvarın yanındaki sandalyeye sığıyorum. Sabit ellerimle kovayı kapının üstünde dengeliyorum. Yerine oturduktan sonra tekrar aşağı atlıyor ve aceleyle odanın ortasına doğru ilerliyorum.

Kapı ittirilerek açılmadan ve Max eşikten hışımınla geçmeden önce geniş plastik örtünün hâlâ yerinde olup olmadığını zar zor kontrol ettim.

"Bayan Ashford," diye homurdanıyor. "Sabrımın sonuna geldim. Eğer yapmazsanız-" Kova kapının üstünden düşer ve onun üzerine devrilir.

Kırmızı boya başından, siyah takım elbisesinden ve zemini kaplayan plastik örtüden aşağı sığıyor.

Durdu.

Bir süre hiçbir şey hareket etmiyor. Odanın ortasından Max'in orada öylece durmasını izliyorum. Kırmızı boya derisinden ve giysilerinden kayarak yere damlıyor. Bu sessiz damlama odadaki tek ses.

Yavaşça, harap olmuş takım elbisesine bakıyor. Sonra öfkeli bakışlarını bana yöneltmeden önce yüzündeki boyayı siliyor.

Sırıttıyorum. "Kan olabilirdi. Ama değil."

Uzun, öfkeli bir nefes veriyor. "Bu kadar.

Bırakıyorum." Zafer nabızı içimde atıyor.

Kırmızı lekeli elini kaldırarak parmağını bana doğru uzattı. "Başka bir koruma bulmakta iyi şanslar. Bu sektördeki herkesi tanıyorum ve hepsini senden uzak durmaları için uyaracağım. Yüz millik bir yarıçap içinde hiçbir profesyonel koruma sana on metrelik bir sopayla dokunmaz."

Elini aşağı çekerek plastik tabakaya biraz daha boya sürdükten sonra arkasını dönüp kapıdan çıktı.

Onun gidişini izlerken dudaklarıma geniş bir gülümseme yayılıyor ve sonunda "Ben de buna güveniyorum" diye cevap veriyorum.

Tüm hayatım izlendi. Neredeyse kendimi bildim bileli, omzumun üzerinde pusuya yatmış ve her hareketimi izleyen bir korumam vardı. Ama bu artık sona eriyor. Özgürlük istiyorum. Bağımsızlık. Ve şimdi bunu elde edeceğim.

Yıllar boyunca düzinelerce korumayı korkuttum, ama babam her zaman işi alacak başka birini buldu. Ama artık değil. Max'e yaşattığım cehennemden sonra, bu işteki herkese yayılacak.

Sonunda kazandım.

Çünkü artık kimse yanıma yaklaşacak kadar çılgın olmayacak.

OceanofPDF.com

JACE

NOise. Etrafımda gürültü var. Köşedeki devasa hoparlörlerden gelen yüksek sesli müzik. Etrafımdaki insan kalabalığının konuşmaları. Bir şakaya yüksek sesle gülerken kendi sesim.

karşımdaki adam çatladı. Yine de kafamın içindeki sürekli uğultuyu bastırmaya yetmiyor.

Kanepede öne doğru eğilerek masadan votka bardağımı kapıyorum ve kalanını tek seferde içiyorum. Yutarken boğazımı yakıyor. Ama su da olabilirdi, çünkü içimde titreşen korkunç huzursuzluğu uyuşturmak için hiçbir şey yapmıyor.

Parmaklarımı bardağın üzerinde esnetiyorum ve sonra doldurmak için masanın üzerindeki yarısı boş şişeyi alıyorum.

"Ne demiştin ben sana?" diyor karşımdaki koltukta oturan adam, elinin tersiyle koluna vururken arkadaşına. "Eğer içkisini tutabilen biri varsa, o da Jace Hunter'dır."

Yine çok yüksek sesle gülüyorum ve kadehimi şerefe kaldırıyorum. "Buna içerim."

Kıkırdarlar ve kadehlerini benimkilerle tokuştururlar. Ağız dolusu içiyorlar. Ben bardağımı tekrar boşaltıyorum.

Uzun bir nefes verip parmaklarımı dağınık saçlarımin arasında gezdiriyorum.

Sanki göğüs kafesimin içinde bir sürü kızgın arı vızıldıyor gibi hissediyorum. Sadece göğsümü yarmak ve onları serbest bırakmak istiyorum. Ya da lanet olası duvarlara tırmanmaya başlamadan önce kendi derimden sürünerek çıkmak.

Parmaklarımı tekrar camın üzerinde esnetiyorum ve sonra bir kez daha diğer elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum.

Dikkat dağıtıcı. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var. Kafamın içinde olup biten her şeyi engelleyecek bir şey.

"Hey, Jace."

Artık boş olan bardağımdan başımı kaldırdığımda çekici bir esmerin yanımdaki kanepeye çöktüğünü görüyorum. Etrafımızda parti tüm hızıyla devam ediyor. Sol tarafımızda insanlar pistte dans ediyor, sağ tarafımda ise diğerleri içki içme oyunu oynuyor. Blackwater Üniversitesi tetikçiler için bir okul olabilir ama biz hâlâ nasıl parti yapılacağını biliyoruz.

Boş bardağımyı kaldırıp yanımdaki esmere bir selam verdikten sonra bardağımyı tekrar masaya bırakıyorum. "N'aber?"

"Ne oldu?" diye yankılanıyor ve abartılı bir hayal kırıklığı gösterisiyle dudaklarını büzüyor. "Tüm alabildiğim bu mu?"

Tekrar kanepeye yaslanırken göz ucuyla ona bakıyorum. Onu bir noktada becerdiğimden oldukça eminim. Bu yıl mıydı? Yoksa geçen yıl mı? Hatırlayamıyorum. Aslında, adını bile hatırlayamıyorum. Ve umurumda da değil.

Tıpkı Blackwater'daki diğer herkes gibi, o da stres atmak ve bir süreliğine kafamı dağıtmak için kullandığım anlamsız dikkat dağıtıcılardan sadece biri. Onun bir önemi yok. Hiçbirinin önemi yok. *Hiçbir* şeyin önemi yok.

"Beni hatırlamıyor musun?" diye devam ediyor, hâlâ o sahte surat ifadesiyle. Sonra bana baştan çıkarıcı bir gülümseme attı. "Hafızanı canlandırmana yardım edeceğim."

Ben cevap veremedim bacağımyı benimkinin üzerinden geçiriyor ve kucağıma oturacak şekilde dönüyor. Karşımızdaki kanepede oturan çocuklar ıslık çalıp alkışladıktan sonra onaylayarak gülüyorlar. Adını hâlâ hatırlayamadığım kız ellerini omuzlarıma koyuyor ve kalçalarını yuvarlıyor.

"Beni hatırladın mı?" diye takılıyor, kendinden çok memnun görünüyor. "Hayır," diye cevap veriyorum.

Bu kez yüzünde beliren hayal kırıklığı gerçektir. Ama hemen kayboluyor ve yerini boğucu bir ifade alıyor. Kucağımdan inip bileğimden tutuyor ve beni yukarı çekmeye başlıyor.

"Sanırım sana daha kapsamlı bir gösteri yapmam gerekecek," diyor bileğimi çekerken.

Ama muhtemelen onun iki katı ağırlığındayım, bu yüzden kendi başıma ayağa kalkmazsam, beni kendisiyle birlikte yukarı çekmeyi başaramayacak. Yüzünü inceliyorum. O

Güzel. Bakışlarım onun vücuduna kayıyor. Sıkı ve atletik, suikastçı olmak için burada olduğundan beri bu kampüsteki çoğu kız gibi. Ama güzel kıvrımları da var.

Ah, siktir et. Dikkatimi dağıtacak bir şey istiyordum ve sanırım bu işimi görecek. Kendimi yukarı iterek beni kanepelerden uzaklaştırmasına ve merdivenlere giden koridora doğru çekmesine izin verdim.

"Beni hatırlamadığına hâlâ inanamıyorum," diyor, kalabalığın arasından geçerken hâlâ bileğimi tutuyor.

Arkasından yürüdüğüm için yüzünü göremiyorum. Ama sesindeki hayal kırıklığını ve utancı duyabiliyorum.

Adil olmak gerekirse, anlıyorum. Muhtemelen yaşadığı en iyi sikiş bendim. Hatırlanacak gerçek bir geceydi. Bu yüzden *onu* hatırlamıyor olmam biraz acı veriyor olmalı.

Evet, bir sürü insanla yatıyorum.

Sen sadece dikkat dağıtıcıydın.

Yaptığımız hiçbir şeyin önemi yok, o yüzden seni neden hatırlayayım ki?

Tüm bu tepkiler aklımdan geçiyor, ama yine de bunların hiçbirini yüksek sesle söylemeyecek kadar aklım başımda. Bu çok aptalca bir hareket olurdu.

Onun yerine basitçe "Özür dilerim." diyorum.

"Sanırım bu geceyi daha da unutulmaz kılmamız gerekecek." Beni merdivenlerden yukarı çıkarırken omzunun üzerinden bana göz kırpmıyor.

Gözlerimi devirmek için tekrar öne doğru bakmasını bekliyorum.

Kahretsin, daha merdivenleri bile çıkamadım ve yine sıkıldım. İşe yaramıyor.

Bileğimi onun elinden çekip alarak basamakları çıkarken yarı yolda duruyorum. O da sarsılarak durdu ve şaşkınlıkla gözlerini kırpmıştırarak arkasını döndü.

"Sorun ne?" diye soruyor.

Bir elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Ben sadece... Benim..." Elimi sallayarak ön kapıya doğru belli belirsiz bir hareket yapıyorum. "Sonra görüşürüz."

Utanç yüz hatlarını kaplıyor, ama kekeleyerek verdiği cevap müziğin ve koridoru dolduran insanların gürültüsüyle bastırılıyor ve ben hızlı adımlarla merdivenlerden iniyorum. Kapıya doğru ilerlerken başımı sallıyorum ve omuzlarımı geriye atıyorum. İnsan denizi önümde parçalanıyor.

Kapıdan çıkıp dışarıda kışkık geceye doğru ilerlerken yan masadan yarısı dolu bir rom şişesi alıyorum. Dudaklarıma götürüp içiyorum.

Blackwater'ın tüm öğrencilerin yaşadığı yerleşim bölgesinden geçerken doğrudan şişeden içiyorum. Kendimi başka bir evin önünde bulana kadar nereye gittiğimi bile bilmiyorum.

Burası sessiz ve karanlık. Ya da en azından zemin kat ve üst kat öyle. Asıl aksiyon başka bir yerde yaşanıyor.

Evin etrafında yürürken botlarım yumuşak çimlere batıyor ve diğer taraftaki bodrum kapısına yaklaşıyorum. Kapıyı çekip açtığım anda gürültü bana doğru geliyor. Rahat bir nefes alıyorum. Şişeden derin derin içerken taş basamakları iniyorum.

Aşağıya indiğimde beni tavandaki floresanlarla aydınlatılmış beton bir bodrum karşılıyor. Yarı geniş bir odadan başka bir şey değil. Ama kullanım amacı için yeterli.

Alkışlar gri duvarlar arasında, etin ete çarpma sesleriyle birlikte yankılanıyor. Odanın ortasını görene kadar kalabalığın arasından ilerliyorum.

Yanılmıyorsam ikinci sınıf öğrencisi olan iki adam, bantla işaretlenmiş kare alanda kavga ediyor. Uzun boylu olan bir yumruk atıyor, diğeri eğiliyor ve uzun boylu olanın solar pleksusuna bir darbe indiriyor. Adam kütük gibi yere düşüyor.

Kalabalıktan daha fazla tezahürat yükselir.

Yanımdaki adamın eline tutuşturmadan önce şişemden bir yudum daha alıyorum.

"Sırada ben varım," diye sesleniyorum gömleğimi çıkarırken.

Odadaki tüm birinci ve ikinci sınıflar geri çekildi. Ama son sınıftan, gözlerinde aç bir parıltı olan sarışın bir çocuk öne çıkıyor ve meydan okumayı kabul ediyor. Omuzlarımı geriye atıp derme çatma dövüş ringine giriyorum, o da tişörtünü çıkarıyor.

O korkunç huzursuzluk, cam bir şişeye hapsolmuş bir şimşek gibi hâlâ içimde dolaşıyor. Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum. Sanki beynimde sürekli bir ışık yanıp sönüyor. Sadece lanet olası bir çıkışa ihtiyacım var.

Diğer üçüncü sınıf öğrencisiyle karşı karşıya geldiğimde oda sessizleşiyor. Ben.

Umarım bu en azından kafamdaki uğultuyu bastırır. Umarım bu bana birkaç dakikalığına ne kadar lanet tüm hayatım anlamsız.

İleri atılarak yumruğumu adamın kaburgalarına indirdim.

Uyandığımda vücudum ağrıyor ve boğazım kuruyor. Lanet olsun, yük treni ezmiş gibi hissediyorum. Ve eminim ki karaciğerim ağrıyor.

İnleyerek, komodinden telefonumu almak için elimi körü körüne uzattım. Ama elimi oturma odamdaki kanepenin arkalığına çarpmışım gibi hissediyorum. Dün gece eve geldiğimde kanepede sızmış olmalıyım.

Bir başka sinirli iniltiyle elimi geri çekiyorum ve onun yerine yüzüme sürüyorum. Sonra derin bir nefes alıp gözlerimi açıyorum.

Üç silah bana doğrultulmuştu.

Gözlerimi kırıştıyorum, silahları tutan üç adamı tanımadan önce adrenalin vücudumda bir saniyeliğine titreşiyor.

Kaşlarımı çatarak hepsine bir bakış attım ve oturduğum yerden kalkıp bacaklarımı kanepeden aşağı salladım. "Çekin şu lanet silahları suratımdan."

Eli, Kaden ve Rico sessizce beni izliyor, silahlarını hâlâ bana doğrultuyorlar. Üç kardeşime bir kez daha ters ters bakıyorum.

Sonra onlara beklenti dolu bir bakış fırlatıyorum ve Rico sonunda silahını pantolonunun arkasına sokuyor. Kaden de silahını kılıfına sokuyor ama onun yerine elinde döndürmeye başladığı bir bıçak çıkarıyor. Eli silahı elinde tutuyor ama onu etrafımızdaki birleşik mutfak ve oturma odasını işaret etmek için kullanıyor.

"Evimize ne yaptınız?" diyor. Bu bir sorudan çok bir talep.

"Burası artık senin evin değil," diye hatırlatıyorum ona. "Hepiniz çoktan mezun oldunuz."

Kaden, Rico'ya doğru sırtarak, "Teknik olarak Rico mezun olmadı," diyor.

Rico, "Kapa çeneni," diye karşılık verir.

Güçlü bir nefes üflüyorum, parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum ve sonra dilimi kurumuş ağzımda gezdiriyorum. Dün gece ne kadar içmiştim? Belli ki yeterince değil, çünkü içimdeki o huzursuzluk çoktan geri döndü.

"Buraya nasıl girdin ki?" Önümdeki sehpanın üzerinde duran viski şişesine uzanırken mırıldanıyorum.

Kaden bana sanki az önce en aptalca şeyi söylemişim gibi bir bakış fırlatırken, Rico ben şişeyi alamadan hızla masadan kapıyor.

Bana dik dik bakan Rico'ya ters ters bakıyorum ve dikkatimi kendi soruma cevap vermemi bekliyormuş gibi görünen Kaden'e çeviriyorum.

"Evet, evet, siz elit suikastçılar ve mafya babalarısınız," diye mırıldandım. "Her neyse."

"Biz de burada yaşıyorduk, hatırladın mı?" Rico içki dolabına doğru yürüyüp şişeyi oraya koyarken şöyle diyor.

Hırlamakla iç çekmek arasında bir ses çıkarıyorum ve sonra kendimi krem rengi kanepeden yukarı itiyorum. Ne Eli ne de Kaden geri çekilip geçmeme izin vermek için herhangi bir hamle yapmıyor, ben de bunun yerine kanepenin arkasına tutunup üzerinden atlıyorum.

Eli bana sırtıtarak ve meydan okuyan bir bakış atarak, "Bir dakika önce bayılmış birine göre oldukça dinç," diyor.

Ancak ben karşılık veremedim Kaden konuştu. Daha doğrusu bir emir verdi.

"Biraz su iç," diye emretti. Sonra sol omzuma doğru başını salladı. "Ve omzuna biraz buz koy."

Üçü de kanepenin etrafından dolanıp mutfak adasına yaklaşırken ben sessiz bir soruyla kaşlarımı kaldırıyorum.

Kaden sözsüz soruma, "Döndüğünde yüzünün buruştuğunu gördüm," diye yanıt veriyor.

"Tabii ki yaptın," diye mırıldandım nefesimin altında.

Piç kuru su hiçbir şeyi kaçırmıyor. Dondurucunun yanından geçiyorum ama gerçekten susadığım için lavaboya yöneliyorum. İki bardak su içtikten sonra işgüzar kardeşlerime dönüp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Onları gördüğümde hepsi her zamanki gibi görünüyor. Ben hala Blackwater'da okuduğumdan ve hepsi üniversiteyi bırakıp gerçek dünyaya katıldığından beri artık o kadar sık görüşemiyoruz.

Rico, yumuşak bir şekilde kıvrılan kahverengi saçlarıyla en çok bana benziyor. Teknik olarak kardeşimiz değil kuzenimiz olduğu düşünüldüğünde bu ilginç bir durum. Saçlarımız aynı kahverengi tonunda ama benim kahverengi gözlerim onunkinden biraz daha açık. Blackwater'dan ayrıldığından beri daha sık takım elbise giymeye başladı. Ki bu benim asla isteyerek giyeceğim bir şey değil.

En azından Kaden ve Eli hâlâ alışlagelmiş koyu renk pantolonlarını ve dar siyah gömleklerini giyiyor ve savaş botlarıyla tamamlıyorlar. Kaden her zamanki gibi bıçak kılıflarını kalçalarına ve uyluklarına yerleştirmiş. Bu, onunkiyle birleşince

Keskin bir şekilde şekillendirilmiş düz siyah saçları ve her zaman çok fazla şey gören koyu renk gözleri, onu gerçekte olduğu kadar tehlikeli ve ölümcül gösteriyor.

Eli de daha iyi değil. Saçları da düz ve siyah ama gözleri tuhaf bir altın renginde. Bu onu neredeyse güzel gösterirdi, eğer gözlerinin genellikle biraz delilikle renklendiği gerçeği olmasaydı. Kaşını kesen ve yanağının tepesinde biten yara izinden bahsetmiyorum bile. Ya da cildindeki diğer yüzlerce yara izinden.

"Burada ne işiniz var?" Üçüne de kaşlarını kaldırarak soruyorum.

Eli, "Babam bir aile toplantısı düzenledi," diyor.

İnlemekle iç çekmek arasında bir ses çıkardım. "Ne hakkında?"

"Söylemedi. Ama bize gidip seni almamızı söyledi." Çenesini koridora açılan açık kapıya doğru salladı. "Öyleyse, başlayın."

Gözlerimi ona dikiyorum. Ama tartışmanın bir anlamı olmadığını biliyorum, çünkü sevgili babamız itaatsizliği hoş karşılamıyor. Sonunda bir kez daha iç çekip "Peki" diyorum.

Duş alıp kıyafetlerimi değiştirdikten sonra merdivenlerden aşağı iniyorum. Kardeşlerim geldiğimi duyuyor ve ben merdivenlerin dibine ulaştığımda aynı anda mutfaktan çıkıyorlar.

Soğuk ve sert bir şey göğsüme çarpıyor ve refleksle onu yakalıyorum. Aşağı baktığımda ellerimde bir buz torbası buluyorum. Yukarı bakıyorum ve Kaden'in karanlık gözleriyle karşılaşıyorum. Bana emredici bir bakış fırlatıyor ve elini omzuma doğru uzatıyor.

Gözlerimi deviriyorum ama sonra buz torbasını kaldırıp omzuma dayıyorum. Soğukluk hemen kaslarıma sızıyor ve ağrıyı dindiriyor.

Kapıyı arkamızdan kilitledikten sonra hepimiz Eli'nin Range Rover'ına biniyoruz. Eli bizi şehre doğru geri götürürken Blackwater Üniversitesi'ni oluşturan gri beton binaların pencerelerin dışında kaybolup yerini tarlalara bırakmasını izliyorum.

Ailemizin evine vardığımızda babam çalışma odasında bizi bekliyor. Annem ortalıkta görünmüyor, bu iyiye işaret değil. Bu da demek oluyor ki babam muhtemelen annemin burada olup ortalığı sakinleştirmemesi için zamanlama yapmıştı. Kendimi toparlayıp içmeyi, kavgaya etmeyi ve derslerimi ihmal etmeyi bırakmazsam kıcıma tekme basmakla tehdit ediyordu. Ofisine girdiğimde, sonunda bu sözünü yerine getirmeye karar verip vermediğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Buz torbasını Eli'nin arabasında bırakmıştım, bu yüzden kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve babamızın oturduğu masanın diğer tarafında durduğumda onunla göz göze geliyorum. Eli ve Kaden sağımda ve solumda, Rico da Eli'nin diğer tarafında yerlerini alıyorlar.

"Bir aile toplantısı istemiştiniz," diyor Eli ve omuzlarını tembelce silkerek kaldırıyor. "İşte geldik."

Babam ses tonundaki kibirden dolayı ona onaylamayan bir bakış fırlattı. Ama bizi de kendisinin sahip olduğu kibir ve hakimiyetle yetiştirdi, o yüzden neden şaşırdığını bilmiyorum.

Babam Eli'nin umursamaz bakışlarını bir saniye daha üzerinde tuttuktan sonra keskin mavi gözlerini bana çeviriyor. "Nazikçe yol göstermenin zamanı çoktan geçti, Jace."

Sinirli bir nefes alıyorum. "Nedir bu? Benim müdahalem mi?"

Elini masaya vurarak kalemlerin zıplamasına ve takırdamasına neden olur. "Yeter! Bu kadar küstahlık yeter. Blackwater'daki eğitmenlerinizden raporlar alıyorum. Ve ne diyorlar biliyor musun?"

"Son sınıfın en iyi nişancısı olduğumu ve her müsabakada en üst sıralarda yer aldığımı mı?"

"Derslere zar zor giriyorsun! En küçük şeyler için herkesle kavga ediyorsun. Çoğu zaman alkol kokuyorsun."

Kardeşlerim göz ucuyla bana bakıyorlar ama bir şey söylemiyorlar.

Babamızın bakışlarını üzerimde tutuyorum. "Ne olmuş yani?"

Gözleri parlıyor. "Buna başka bir cevap bulman için sana bir şans vereceğim."

"Performansımдан bu kadar memnun değilseniz, beni Blackwater'dan çekin."

"Seni Blackwater'dan çıkarmak mı?" Avuçlarını masanın üzerine koyarak yavaşça ayağa kalkıyor ve masanın üzerinde öne doğru eğilerek öfkeli gözlerini bana diyor. "Sen *benim* oğlumsun. Ve tıpkı kardeşlerin gibi eğitimini Blackwater'da tamamlayacaksın. Tıpkı benim gibi. Tıpkı babamın yaptığı gibi. Ve ondan önce de babası. Sen bir Avcısın ve-"

"Belki de sorun budur!"

Kelimeler göğsümden bir silah sesi şiddetiyle fırlıyor ve ben onları durduramadan dışarı çıkıyorlar. Öfke, panik ve çaresizlik içimi parçalıyor, şimdi ölü gibi sessiz olan odada babama bakarken içimi parçalıyor. Göğsüm kabarıyor.

Babam şok olmuş görünüyor.

Birkaç saniye boyunca tek yaptığı şaşkın bir sessizlik içinde bana göz kırpmak oldu. Sonra gözlerinin arkasında tekerlekler dönmeye başladı.

Omurgama bir panik dalgası daha gönderiyor. Ama artık geri almak için çok geç.

Babamın yüzündeki öfke siliniyor ve yerini şaşkınlık alıyor. Bakışlarımı tutarak başını yavaşça sallıyor, bir yandan da aklından geçenleri anlamaya çalışıyor.

Sonunda yıllardır saklamaya çalıştığım o sözleri söyledi.

"Tetikçi olmak istemezsin." Yarı soru, yarı ifade. Eli ve Rico dönüp bana bakıyorlar.

"Ne?" Eli ağzından kaçırdı. Bana bakarken onun gözlerinde de şaşkınlık vardı. "Tetikçi olmak istemiyor musun?"

Ona doğru bakıyorum ama henüz ne söyleyeceğime karar veremediğim için cevap vermiyorum. Neyse ki Eli'nin bakışları diğer tarafımdaki Kaden'e kayıyor ve kaşları çatılıyor.

"Bekle," diye başlıyor Eli, şimdi Kaden'e bakarak. "Neden hiç şaşırmadın?"

Hem Rico hem de babamız şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak Kaden'e dönüyorlar. Kaden yüzünde o alışlagelmiş boş ifadeyle onlara bakıyor.

"*Biliyor* muydun?" Babam soruyor.

Tabii ki yaptı. Her zaman bir şekilde yapar. Hatta geçen yıl bu konuda benimle yüzleşmeye çalıştı.

Kaden basitçe, "Evet," diye yanıtlar.

"Ne oluyor lan?" diyor Eli aynı anda babam, "O zaman neden bir şey söylemedin?"

Çünkü ona cümleyi bitirirse kafasına sıkacağımı söyledim.

Ama Kaden bunu onlara söylemiyor. Bunun yerine, bakışlarını ailemizin geri kalanına çevirmeden önce kısa bir süre gözlerimin içine bakıyor. Omuzlarını rahat bir şekilde silkiyor. "Çünkü bunu söylemek bana düşmezdi."

Bir şey söyleyecekmiş gibi görünen Rico yine ağzını kapatıp başını sallıyor. Eli da öyle yapar. Çünkü anlıyorlar. Hazır olana kadar birbirimizi bir şeyler hakkında konuşmaya zorlamayız. Ve sırlarımızı yabancılarla paylaşmayız. Ailelerimiz de dahil.

Ama baba bu cevaptan tatmin olmuş görünmüyor. Kaden'i keskin bir bakışla süzerken mavi gözlerinde hoşnutsuzluk titreşiyor. "Ne kadar süreyle?"

"Yaklaşık beş yıldır bundan şüpheleniyordum," diye itiraf ediyor Kaden. "Bir yıldan biraz fazla bir süredir de kesin olarak biliyorum."

Beş yıl mı? Beş yıldır bu konuda ne hissettiğimi biliyor mu? Bu benim için yeni bir şey. Kardeşime tekrar bir bakış fırlatıyorum. Kısa bir süre bakışlarımı karşılıyor ama ikimiz de bir şey söylemiyoruz. Çoğu insan Kaden'in duyguları anlamayan saf bir psikopat olduğunu düşünür. Ama ben onun duyguları herkesten daha iyi okuyabildiğini biliyorum.

"Lanet olsun," diye küfrediyor babam nefesinin altında. Bir elini kahverengi saçlarının arasından geçirmeden önce yüzünü ovuşturuyor. Sonra hayal kırıklığı dolu bir bakışla beni düzeltiyor. "Tetikçi olmak istemiyorsun. Neden?"

"Bu değil-"

"İnsanları öldürmek istemediğin için mi?"

"Ondan değil."

"Çok mu tehlikeli?"

"Çok mu tehlikeli?" Ona kaşlarını çatıyorum. "Benimle tanıştın mı?" "Çok mu karmaşık o zaman?"

"Hayır. Suikastleri gayet iyi planlayabilirim."

"O zaman sorun ne?"

"Sadece lanet olası bir seçim istiyorum!" Çığlık atıyorum, kelimeler ruhumun derinliklerinden kopup geliyor.

Babam geri çekilir ve şaşkınlıkla gözlerini kırpar.

"Lanet olası bir seçim istiyorum," diye tekrarlıyorum. Göğsüm kabarıyor, korku, öfke ve panik yine göğsümü delip geçiyor.

Başını yavaşça sallıyor, şaşkınlık bir kez daha kaşlarını gölgeliyor. "Anlamıyorum."

"Tetikçi olma kavramından nefret ettiğimden değil," diye açıklıyorum. "Şiddeti seviyorum. Kaosu. Gücü seviyorum. Ama başka seçeneğim olmamasından *nefret ediyorum*."

Yanımda, kardeşlerimin beni izlediğini hissedebiliyorum. Ama hiçbirisi sözümü kesmiyor. Babam sadece bana bakmaya devam ediyor, ağzı şaşkınlık ve hayretle hafifçe açık.

"Hayatımda ne yapacağımı kendim seçmek istiyorum," diyorum. "Kendi geleceğime karar vermek istiyorum. Ama yapamıyorum. Çünkü ben bir Avcıyım ve bu da tetikçi olmam gerektiği anlamına geliyor. İstesem de istemesem de." Bakışlarını tutarak başını sallıyorum. "O zaman ne anlamı var ki? Kendi hayatımı seçemiyorum, o zaman neden bununla uğraşayım ki? Hiçbir önemi yok. Hiçbir şeyin önemi yok. Öyleyse neden

Derslere hiç gelmemem, gereksiz kavgalar çıkarmam ya da profesörlerimin alkol koktuğunu düşünmesi umurumda mı?"

Özenle döşenmiş çalışma odasının üzerine çöken sessizlik o kadar yüksek ki, koyu renkli ahşap duvarların arasında çınladığını duyabiliyorum.

Uzun bir süre kimse bir şey söylemedi. Bir kez daha, kardeşlerimin beni izlediğini hissedebiliyorum. Ama gözlerimi babamdan ayırmıyorum. Gözlerinde kararsızlık dolaşıyor.

Sonra, sonunda, çatırdayan sessizliği bozar.

"Dün alışılmadık bir talep aldım," diyor dikkatle. "Ashford ailesinden."

"Emlak kralları mı?" Eli soruyor.

"Evet," diye yanıtlıyor babam ama gözlerini benden ayırmıyor. "Geçmişte onlar için bazı işler yaptım ama dün teklif ettikleri iş o kadar tuhaftı ki reddetmeyi planlıyordum. Ama belki de reddetmemeliyim."

"Ne tür bir iş?" Talep

ediyorum. "Bodyguard."

Kaşlarımı çattım.

"Biliyorum," diyor babam. "Benim de ilk tepkim buydu. Trent Ashford, şehrin diğer ucundaki Ivy River Üniversitesi'nde işletme okuyan yirmi yaşındaki kızı için bir koruma tutmak istiyor. En azından sömestrin geri kalanı için."

"Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Ailemizin geleneğini sürdürmeni ve bir tetikçi olmanı istiyorum. Bunu inkâr edecek değilim. Blackwater'da geçirdiğiniz üç yılı bugüne kadar idare etme şekliniz beni hayal kırıklığına uğrattı. Ama..." Birkaç saniye duraklıyor, buyurgan gözlerle bakışlarımı tutuyor. "Seninle bir anlaşma yapmaya açığım."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Ne tür bir anlaşma?"

"Ashford'lar için bu koruma işini başarıyla halledebilirsen, böylece bana kendini toparlayıp sorumlu ve profesyonel bir şekilde hareket edebileceğini gösterirsen, Blackwater'daki eğitimini tamamlayıp tamamlamayacağına ve tetikçi olup olmayacağına karar vermene izin vereceğim."

Kaşlarım havaya kalktı. Babamız uzlaşma yeteneğiyle tanınan biri değildir. Emir vermeye ve emirlerine uyulmasını sağlamaya alışkındır.

Ona bakıyorum. "Ciddi misin?"

"Evet." Kaşlarını kaldırıyor. "Peki, ne diyorsun?"

"Anlaştık."

Başını sallıyor.

Rahatlama ve şaşkınlık göğsümde nabız gibi atıyor. Bu umduğum her şeyden da h a iyi.

Süslü bir iş okulunda yirmi yaşında bir kızın koruması mı? Ne kadar zor olabilir ki?

OceanofPDF.com

KAYL A

T Havada titreşen hayal kırıklığı ve hüsrân o kadar elle tutulur ki, neredeyse fiziksel olarak tenimde titreştiğini hissedebiliyorum. Yine de babamın masasının diğer tarafındaki sandalyede otururken yüzümdeki rahat ifadeyi koruyorum. İlgisiz bir şekilde arkama yaslanıp Babam dersini bitirirken bir bacağıma diğerinin üzerine koyuyorum.

Gerçi, *ders* vermek muhtemelen doğru kelime değil. Belki de tirad. Uyarı. Azarlama. Evet, bunlar daha iyi uyuyor.

"Çocukça maskaralıklarının bana ne kadar mal olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Babam sandalyesinde öne doğru eğiliyor ve parmağını öfkeyle aramızdaki cam masaya vuruyor. "Sadece maddi olarak değil, mesleki olarak da mı?"

Aslında bir cevap beklemediğini biliyorum, bu yüzden tertemiz ofisinde sessizce oturuyor ve bakışlarını üzerimden ayırmıyorum. Çatı katındaki ofisinin iki duvarını oluşturan tavandan tabana pencerelerden içeri güneş ışığı süzülüyor. Işık, karşılarındaki beyaz duvarların üzerinde oynuyor ve odadaki şık metal ve cam mobilyalarda parıldıyor.

"Sadece bu yıl sekiz koruma değiştirdin!" Babam devam ediyor, mavi gözleri parlıyor. "*Sekiz*. Ve bu haber onların arasında da yayıldı. Kendi korumalarım da dayanışmayı bırakmadığı için şanslıyım."

Gözlerimi deviriyorum. Sanki hiç bırakacaklarmış gibi. Korumaları yıllardır onunla birlikte. Çok sadıklar.

"Bana gözlerini devirerek bakma," diye tersliyor. "Sana sürekli yeni korumalar bulmanın ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Bunu yapmayı bırakabilirsin," diyorum kaşlarını beklentiyle kaldırarak. "Ve sürekli bir korumanın gölgesi altında olmadan yaşamama izin ver."

"Kardeşine olanlardan sonra mı? Hayır."

Suçluluk duygusu içimi burkuyor. Aşağı bakarak, her zaman bileğimde taşıdığım saatimle oynuyorum. Kardeşimin saati. Ya da öyle olması gerekiyordu.

"Aynı şey değil," diyorum sessizce, hâlâ saate bakarak.

"Cidden bana o gün yanında bir koruma olsaydı her şeyin farklı olmayacağını mı söylüyorsun?"

"Şey... hayır." Başımı kaldırıp bakışlarıyla tekrar buluşuyorum ve sonra hayal kırıklığıyla kollarımı açıyorum. "Ama bu öyle bir şey değil! Ben yirmi yaşındayım. Üniversite öğrencisiyim. Bebek bakıcısına ihtiyacım yok."

Soluk kaşlarını onaylamaz bir ifadeyle aşağı indiriyor. "Koruma bir bebek bakıcısı değildir. Sizi güvende tutacak biridir."

"Neyden?" Kelimeler öfke ve kızgınlıkla ciğerlerimi parçalıyor. "Biz emlakçılık yapıyoruz, Tanrı aşkına! Sanki ben mafya prensesiyim."

"Hayır, ama yine de düşman edindim. Birinin sizi fidye için kaçırma riskinden bahsetmiyorum bile."

"Beni kaçırmak mı?" Ona bakarak başımı sallıyorum. "Ciddi olamazsın!"

"Öyleyim. İşte bu yüzden-"

Sözleri, masasının üzerindeki ofis telefonundan gelen kısa bir bip sesiyle kesiliyor. Bir nefes verdikten sonra bir düğmeye basıyor.

"Evet?" diyor.

"Efendim," diyor asistanlarından biri hattın diğer ucundan. "Geldiler."

"Harika. Onları yukarı gönderin."

Düğmeye tekrar basarak aramayı sonlandırır. Sandalyesini geriye iterek ayağa kalkıyor ve eliyle sarı saçlarını düzeltircesine tarıyor. Takım elbise ceketinin düğmelerini iliklerken ve manşetlerini düzeltirken içimde bir kuşku titreyiyor.

"*Kimi* yukarı göndereyim?" Ben de yavaşça ayağa kalkarak soruyorum.

Babam masasının etrafından dolaşp odanın ortasına doğru ilerliyor. "Senin için yeni bir koruma tuttum."

"Ne?" Sandalyemin etrafından dolanarak peşinden koşuyorum. "Ama koca eyalette hiçbir korumanın bu sözleşmeyi kabul etmeyeceğini söylediğini sanıyordum."

"Başka birine ulaştım."

"Kim?"

"Avcılar."

Şok kafatasımın içinde çınılıyor ve yerde sarsılarak duruyorum. Gözlerimi kırıştırarak birkaç saniye babama baktım ve aslında ne dediğini anlamaya çalıştım. Zaman hala sözlerini daha mantıklı hale getirmediğinde, aramızdaki mesafeyi hızla kapatıyorum ve kolunu tutarak onu kendime doğru çeviriyorum.

"The Hunters," diye yankıladım. "Morelli mafya ailesiyle bağlantılı olan efsanevi tetikçi ailesi."

Babam başını sallar. "Evet. Jonathan Hunter ile daha önce de iş yaptım. Çoğunlukla..." sırasında çalınan bazı belgeleri geri getirme işleri. Sanki bunun detayları önemli değilmiş gibi başını hızlıca sallıyor. "Her neyse, sana bir koruma bulması için ona ulaştım ve bu iş için mükemmel bir kişiye sahip olduğunu söyledi."

Kocaman gözlerle ona bakıyorum. "Beni koruması için bir kiralık *katil* mi tuttun?"

"Evet. Şimdi kibar ol."

Ben karşılık veremedim kapı açıldı ve iki adam eşikten içeri girdi. Onlarla yüzleşmek için döndüm.

Sağdaki adam kırklı yaşlarının sonunda, düz kahverengi saçlı ve keskin mavi gözlü görünüyor. Bu da onun Jonathan Hunter olması gerektiği anlamına geliyor. Yanında yürüyen adam da oğullarından biri olamaz. Yüz hatları birbirine çok benzemese de, yapıları aynı. Uzun boylu ve geniş omuzlu. Yemin ederim, genç olan babasından bile daha kaslı.

Onu inceliyorum.

Babası gibi onun da saçları kahverengi. Ancak saçları düz ve düzgün bir şekilde şekillendirilmiş olan Jonathan'ın aksine, bu adam yataktan yeni kalkmış gibi görünüyor. Gevşek kahverengi bukleleri onu sinir bozucu derecede seksi gösterecek şekilde zahmetsizce dağınık. Ve açık kahverengi gözleri pencerelerden giren güneş ışığında parıldıyor.

"Jonathan," diyor babam efsanevi tetikçiye elini uzatırken. "Bunu kabul ettiğin için teşekkür ederim. Bunun alışılmadık bir istek olduğunu biliyorum."

"Senin için her şeyi yaparım Trent," diyor babamın elini sıkarken. "Bunu biliyorsun."

Yanıdaki genç adam hızlı bir değerlendirme bakışıyla beni süzüyor. Sonra bakışlarımla buluştuğunda ağzının bir tarafı küçük bir gülümsemeye yukarı kalkıyor

Tekrar. Kalbim göğsümde sarsılıyor. Sakın bana babamın korumam olarak tuttuğu adamın *bu* olduğunu söyleme.

Sanki evren benim şaşkın düşüncelerimi duymuş gibi Jonathan geri çekildi ve genç adamı işaret etti. "Bu benim en küçük oğlum, Jace."

Babam öne uzanır ve onun da elini sıkar. "Memnun oldum, Jace." Sonra elini geri çekip bana işaret ediyor. "Bu benim kızım Kayla, onu koruyacaksın."

Jace ışıltılı gözlerini bana çeviriyor ve elini uzatıyor. "Kayla."

Sesindeki mutlak güven ve adımı söyleme şekliyle omurgamdan aşağı bir dalgalanma yuvarlanıyor.

Bu olayın gidişatı karşısında hâlâ o kadar şaşkıyım ki, hiçbir şey söylemeden sadece elini tutmayı başarabiliyorum. Sıkı bir şekilde tokalaşırken eli benimkinin etrafında sıcak ve güçlü.

Korumam olacak adam bu mu? Şimdiye kadar sadece orta yaşlı adamlar vardı. Ama bu adam benden birkaç yaş büyük olamaz. Ve neden bu kadar seksi olmak zorunda ki?

"Baba, buna gerçekten gerek yok," diye mırıldanıyorum ve Jace elimi bıraktıktan sonra babama dönüyorum.

Bana sert bir bakış fırlatırken mavi gözlerinde kızgınlık ve utanç titreşiyor. Sonra Jonathan'a döndü. "Kızımın kusuruna bakma. Siz geldiğinizde ona bu anlaşmadan bahsediyordum, o yüzden hâlâ biraz şaşkın."

Jonathan elini kayıtsızca sallıyor. "Endişelenmeyin." Sonra başıyla kapıya doğru işaret eder. "Belki de biz son detayları tamamlarken onlara kendilerini tanıtmaları için biraz zaman vermeliyiz?"

"Evet, kulağa harika geliyor." Babam bana döndü. "Jace yarın sabah işe başlayacak, bu yüzden işin bittiğinde korumalarımın biri seni dairene geri götürecekt."

"Hayır, bekle," diye itiraz ediyorum, zihnim hâlâ bundan bir çıkış yolu arıyor. "Bir korumaya ihtiyacım yok-"

"Kayla." Bana sert bir bakış fırlattı. Sonra Jonathan'a kapıdan çıkarken onu takip etmesini işaret ederken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Bu taraftan lütfen."

"Jace," diyor Jonathan, kapıya doğru yürürken omzunun üzerinden bakarak. "Seninle arabada buluşuruz."

"Evet," diye cevaplıyor Jace, ama babalarımızın gidişini izlemek için hafifçe dönüyor.

Hem öfke hem de hayal kırıklığı içinde babamın ardından bakıyorum. Sonra bakışlarım tekrar Jace'e kayıyor.

Elini esnettiğinde kaslarının nasıl değiştiğini izlerken nabzım titriyor.

Hay sikeyim. Artık dairemde benimle yaşayacak olan adam bu mu? Partiden eve sarhoş döndüğümde ya da yatak odamdan dağınık saçlarla ve sabah nefesiyle çıktığımda beni izleyen orta yaşlı bir adam olması yeterince kötüydü. Ama şimdi kendi yaşında bir adam. Ve herhangi bir adam değil. Bu adam.

O hâlâ babamın odanın diğer tarafındaki kapıyı kapatmasını izlerken bakışlarımı hızla vücudunda aşağı yukarı gezdiriyorum.

Üzerinde bir kot pantolon ve beyaz bir tişört var, bu da sadece delicesine şekillendirilmiş vücudunu vurgulamaya yarıyor. Ve duruşu, kendini taşıma şekli, sadece zahmetsiz bir özgüven çığılığı atıyor. Bu hem gülünç derecede seksi hem de güçlü bir adam ve *bunu biliyor*.

"Biliyorum," diyor Jace.

Az önce beni vücuduna bakarken yakaladığını fark ettiğimde içimde bir sarsıntı oluyor ve bakışlarımı tekrar yüzüne çeviriyorum. Gözleri parlıyor ve bana bakarken ağzında küçük bir gülümseme var.

Hemen içimde bir sıkıntı hissi uyandırıyor.

Eğer bu adam sırf seksi olduğu için bu işi onun için kolaylaştıracağımı düşünüyorsa, o zaman başka bir şeyi hak ediyor demektir. Aslında, tam tersini yapacağım. Sırf hem çekici hem de benim yaşında olduğu için, onun için daha da şeytan olacağım.

Benimle başa çıkabileceğini mi sanıyor?

Işıltılı gözleri, seksi sırtışı ve yumuşak konuşmasıyla beni etkileyebileceğini mi sanıyor?

Ha. İyi şanslar. Onu delirteceğim.

"Ne?" Yorumuna cevap veriyorum ve kaşlarımı beklentiyle kaldırıyorum. O ukala sırtış dudaklarında kalıyor. "Ne düşündüğünü biliyorum." "Öyle mi?" Ona düz bir bakış atıyorum. "Aydınlat beni."

"Yatakta iyi göründüğümü düşünüyordun."

"Hayır, aslında senin mikrodalgayı önceden ısıtan birine benzediğini düşünüyordum."

Cevap vermek için ağzını açıyor ama sonra duraksıyor. Kaşları çatılıyor ve tam on saniye boyunca arkamdaki duvara bakıyor. Sanki bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyormuş gibi.

Sonra gözlerini kırıştırıyor, belli ki sonunda bunun bir hakaret olduğunu anlamış ve bakışlarını tekrar bana çeviriyor.

"Hey, ne oluyor lan?" diye itiraz ediyor, yüzünde şaşkın bir ifadeyle başını bana doğru sallıyor.

"Bunu anlamamanın da on saniyenizi almış olması, değerlendirmemi çürütme çabalarınıza pek yardımcı olmuyor."

"Sen ne-"

"Ama iyi denemeydi, Sparky." Saçımı omzumun arkasına atıyorum ve kapıya doğru ilerliyorum. "Sana dairemin adresini mesaj atarım. Sakın geç kalma."

"Hey, ne...?" diye ağzından kaçırıyor ama ben yürümeye devam ediyorum. "I..."

Kapıya doğru yürüyüp iterek açtığımda ağzımda hınzır bir sırıtış parlıyor.

"Bu *Jace*!" diye sesleniyor arkamdan.

Ona elimin tersiyle lakayt bir el sallarken içimden gülüyorum. Sonra da kapıdan çıkıp kayboluyorum.

Bu çok eğlenceli olacak.

OceanofPDF.com

JACE

K Ayla Ashford hiç de beklediğim gibi biri değil. Yirmi yaşında bir emlak varisi ve üniversite öğrencisi... Koruması olduğum için çok mutlu olmalı. Yani, h a d i ama. Ben s e k s i y i m . Komik biriyim. Ben bir lanet bir zevk.

Ama onun yerine bana o lanet mikrodalga hakaretiyle vurdu. Kabul etmeliyim ki oldukça zekiceydi. Ama yine de. Çok kabaydı.

Fırsat ilk seferde kapıyı çalmazsa, kapıyı tekmeleyip içeri girerim ve bu sefer daha iyi bir ilk izlenim yaratırım. Mecazi anlamda yani.

Daire kapısının yanındaki numarayı kontrol edip Kayla'nın dün bana mesaj attığı adresle aynı olduğundan emin olduktan sonra kapıyı çalmak için elimi kaldırıyorum.

Neredeyse yarım dakika geçti. Tam kapıyı tekrar çalmak üzereydim ki kapı itilerek açıldı.

"Ne?" diye ters ters bana bakan bir adam.

Ona kaşlarımı çatıyorum. Benden birkaç santim kısa ama tuğla gibi yapılı. Tık naz ve boynu bir boğa kadar uzun. Kafası tıraşlı, eklemlerini dövmele kaplıyor ve kollarının altında sarı lekeler olan beyaz bir atlet giyiyor. Omzunun üzerinden, benzer şekilde giyinmiş ama onun yerine yağlı kahverengi saçları olan bir adam görüyorum.

Bunlar Trent Ashford'un korumaları mı? Haydut gibi görünüyorlar. Ve çok *Etkileyici olmayan* haydutlar.

Tanrım, Kayla'nın onları değiştirdiğim ve göz kamaştırıcı varlığıyla dairesini aydınlattığım için bana teşekkür etmesi gerekirdi.

"Kayla için buradayım," diyorum Bull Neck'e beklenti dolu bir bakış atarak. Gözleri parlıyor.

Aniden eşikten içeri çekildiğimde midem bulanıyor. Yağlı Sa bize doğru hücum ederken, Bull Neck beni içerideki koridorun duvarına çarpınca şaşkınlıkla gözlerimi kırpttırıyorum.

"Sakin ol lan," diyorum. "O-" Bull Neck yumruğunu yüzüme doğru savuruyor.

Dirseğimi n koluna indirip darbenin yönünü değiştirirken diğer yumruğumu karnına indiriyorum.

iğerlerindeki hava bir anda patlıyor ve bana olan hakimiyetini kaybederek iki büklüm oluyor. Ama ben yüzüne bir tekme atamadan, Yağlı Sa bağırıyor ve bana bir sopa savuruyor. Bull Neck'i kendimden uzaklaştırarak sopayı savuşturuyorum ve havada yakalıyorum.

Sert bir çekişle sopayı elinden çekip alırken, "ncelikle, sopa böyle tutulmaz," dedim.

Yağlı Sa şaşkınlıkla geri çekiliyor ve bana göz kırpttırıyor.

"kincisi, sopayı sallarken bağırmaman gerekiyor." Sopayı elimde çeviriyorum ve kaşlarını kaldırıarak ona doğrultuyorum. "Ciddi misin? Bu Sopa Görgü Kuralları 101. Kimse sana bunu öğretmedi mi?"

Bull Neck sağımdan inliyor ve bana tekrar yumruk atmak için doğruluyor. Hızla yana kayıyorum ve sopayı karnına indiriyorum. Taş gibi yere düştü.

"Seni ldrecekim!" Yağlı Sa ığlık atıyor ve bana tekrar saldırıyor.

Gözlerimi devirerek yumruğunun altından eğildim ve sonra sopamı dizinin arkasına vurabilmek için döndüm. Ben doğrulurken o haykırıyor ve tek dizinin üzerine kyor. Kendini toparlayamadan sopayı kürek kemiklerine indirerek yere yığılmasını sağlıyorum.

Arkamda Bull Neck kıptırdanıyor ve yerden kalkmaya alışıyor.

Ona doğru ilerliyorum ve kolunu tutup arkasından bükmeden önce sopamın üst kısmıyla onu tekrar yere itiyorum.

Boğazından tiz bir acı çığlığı kopar.

"Neden ığlık atıyorsun?" Kaşlarını çatarak ona bakıyorum. "Daha kolunu kırmaya bile başlamadım."

ığlığı bir iniltiye dönüşür. "Lütfen."

"Sonunda bir yerlere varıyoruz. Dedim gibi, Kayla için buradayım."

"Benden ne istiyorsun?" bir kızın dehşet dolu sesi aniden havayı yarıyor.

Bakışlarımı altımda inleyen adamdan kaldırıyorum ve sesin kaynağına bakıyorum. On sekiz yaşından büyük olmayan ince kahverengi saçlı bir kız, geniş kahverengi gözleriyle bana bakıyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Kimsin sen?"

"Kayla," diye kekeliyor, hâlâ yüzünde korkuyla bana bakıyor. "Lütfen kardeşlerime zarar verme."

"Ne..."

Farkına varmak kafamın arkasına kürekle vurmak gibi bir şey.

Lanet olsun. O küçük tehdit beni yanlış adrese gönderdi.

İçimde yanıp sönen öfkeyi yatıştırmak için burnumdan derin bir nefes çekiyorum. Sonra Bull Neck'in kolundaki tutuşumu bırakıyorum ve doğruluyorum.

"Ah," diyorum, kıza bir gülümseme göstererek. "Görünüşe göre yanlış adrese gelmişim."

O geniş kahverengi gözleriyle bana bakıyor. Kardeşleri inliyor ve kendilerini dizlerinin üzerine doğru itmeye başlıyorlar.

Bir elimi saçlarımın arasından geçirdikten sonra sopayı döndürüp omzuma koyuyorum.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim." Boştaki elimi alnıma götürüyorum ve onlara sıradan bir selam veriyorum. "Hepinize iyi günler dilerim."

Ve böylece arkamı dönüp koridora geri çıkıyorum. Yeni sopamı hâlâ omzumda taşıırken telefonumu çıkarıp Trent Ashford'u arıyorum.

"Bay Ashford," diyorum telefonu açtığında. "Kızınızın bana verdiği adreste bir yazım hatası ya da başka bir şey var gibi görünüyor. Doğru adresini öğrenebilir miyim?"

Bunun bir yazım hatası olmadığını çok iyi bilen Trent Ashford birkaç kez özür diledikten sonra bana Kayla'nın gerçek adresini veriyor. Telefonu kapattıktan sonra adresi Google Maps'e yazıyorum ve beni gönderdiği apartmanın yakınında olmadığını görüyorum.

Nefesimin altında o küçük tehdidi lanetlerken, arabama geri dönüyorum ve sonra onun gerçek dairesine gidiyorum.

Saat yedi buçukta Trent'in korumasını devralmam gerekiyordu ve oraya iki dakika kala varmayı başardım.

Bu sefer arabama dönecek vaktim olmayacağı için hemen yolcu koltuğumdan spor çantamı alıyorum. Onu omzuma attıktan sonra sopa koleksiyonumun en yeni üyesini de alıp Kayla'nın kapısına doğru ilerliyorum.

Saat tam yedi buçukta dairesinin kapısını çaldım.

Siyah takım elbiseli, orta yaşlı bir adam açtı. Bana şöyle bir baktı ve sonra başını salladı.

"Bay Hunter," diyor kenara çekilip içeri girmemi işaret ederken. "İçeri gelin. Bayan Ashford."

"Kimdi..." Kayla biraz ilerideki ve sağımdaki bir odadan çıkarken başlıyor. Ama beni görünce duraksıyor ve şaşkınlıkla geri çekiliyor. "Sen."

Diğer koruma ona doğru döner. "Bay Hunter geldiğine göre, artık diğer görevlerime döneceğim, hanımefendi."

Ona göz kırpyorum. Hanımefendi mi? Gerçekten ona *hanımefendi* mi dedi?

Kayla bir saniye daha şaşkın bir sessizlikle bana baktıktan sonra başını hızlıca sallıyor ve dikkatini geçici korumasına veriyor. "Evet, sorun değil. Gidebilirsiniz."

"Teşekkür ederim." Başını eğiyor. "İyi günler hanımefendi."

İnanılmazlık içime işliyor. Sanki İngiltere Kraliçesi falanmış gibi davranıyor. Başımı eğmemi ve ona *hanımefendi* diye hitap etmemi bekliyorsa, inanılmaz bir hayal kırıklığına uğramak üzere.

Kafamın içinde hâlâ o kuşku çınlarken adamın gidişini izliyorum. Kapı arkasından kapandıktan sonra nihayet Kayla'ya dönüyorum.

Saat daha sabahın yedi buçuğu ama o çoktan giyinmiş ve okula gitmeye hazır. Vücuduna oturan bir kot pantolon ve kıvrımlarını ortaya çıkaran beyaz bir elbise gömleği giyiyor. Soluk gömlek, omuzlarından aşağı dökülen uzun, alev alev yanan kızıl saçlarını da tam bir tezat oluşturacak şekilde öne çıkarıyor. Saçlarının ateşli rengine kıyasla mavi gözleri sakın ve soğuk. Derin bir okyanus gibi.

Kahretsin, o muhteşem.

Ayrıca bana kaşlarını çatıyor.

Ona sırtıyıyorum. "Beni gördüğüne şaşırdın mı? Beni o sahte adrese gönderdikten sonra mı?"

Kendini tam boyuna çekerek, benden bir baş daha kısa olmasına rağmen burnunun ucuyla bana bakmaya çalışıyor. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ben aptal değilim, biliyorsun."

Alay ediyor ve vücudumda aşağı yukarı gezinen küçümseyici bir bakış fırlatıyor. "Kesinlikle öyle görünüyorsun."

Kaşlarımı indiriyorum ve cevap vermek için ağzımı açıyorum ama ben daha cevap veremediğim oturma odasında yürümeye başlıyorum.

Daire büyük ama yine de onun kadar zengin biri için beklediğimden daha küçük. Şu anda içinde durduğum kapı ve kısa koridor, birleşik bir mutfak ve oturma odasına bağlanıyor. Sağ tarafımdaki mutfak bölümü paslanmaz çelik aletler ve pırıl pırıl tezgahlarla dolu ve mutfak ile oturma odası arasında bir tür bariyer oluşturan devasa bir meşe masa var. Tam karşımdaki pencerelerin yanında bembeyaz kumaşlı bir köşe kanepesi, cam sehpanın altında kabarık beyaz bir halı ve televizyonun yanındaki duvar boyunca uzanan beyaz kitap rafları var.

Sağda Kayla'nın çıktığı oda, solda ise aynı kapıdan bir tane daha var.

Kayla ona doğru yürürken onu takip ediyorum.

Kapıyı açıyor ve omzunun üzerinden konuşarak içeri giriyor. "Burası senin odan. Gördüğünüz gibi şu kapının ardında özel bir banyo var. Benim odam oturma odasının diğer tarafında."

Eşikten geçerken, geçici evim olacak yatak odasını inceliyorum.

Makul büyüklükte ve gerçekten de bitişğinde bir banyo var. Bir duvarda bir dizi çekmece ve dolap, diğerinde ise nötr gri çarşafli bir çift kişilik yatak var.

"Ama hiçbir koşulda benim yatak odama girmeyeceksin," diye devam ediyor Kayla yatağın yanında durup kollarını kavuştururken.

Spor çantamı açıyorum ve bir gümbürtüyle yere bırakıyorum. Sonra sopamı yatağın üzerine fırlatıyorum. Kayla kaşlarını çatı.

"Sopanın nesi var?" diye soruyor ve bana gerçek bir şaşkınlık ifadesiyle bakıyor.

Sırıtarak omuzlarımı silkiyorum. "İyi bir sopaya ne zaman ihtiyacın olacağını asla bilemezsin."

İç çekmekle kızgın bir inilti arasında bir şey çıkarıyor ve sonra gözlerini deviriyor. "Her neyse, istersen bavulunu boşaltabilirsin. Ama yerinde olsam fazla rahat etmeye zahmet etmezdim."

"Peki neden?"

"Çünkü burada uzun süre kalmayacaksın."

Ve topuklarının üzerinde dönerek oturma odasına geri döner.

Onu duvara doğru itmek için karşı konulmaz bir dürtüye direnmek zorundayım.

O küçük bir şeytan. İşe başlayalı beş dakika oldu ve şimdiden beni deli ediyor.

Başımı sallayarak uzun bir iç çekiyorum ve onun yerine oturma odasına kadar peşinden gidiyorum. Kanepeye yaslanmış bir çantayı alıyor ve mutfak masasının üzerine koyuyor.

"Pekâlâ, bazı temel kuralları belirleyelim," diyor kitapları çantasına yerleştirmeye başlarken.

Bana bakmıyor bile, bu beni daha da sinirlendiriyor. "Ben dersteyken sen amfinin dışında bekle," diyor. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ona kaşlarımı çatıyorum. "Hayır."

Elini çantasına götürürken yarı yolda durdu. Başını bana doğru çevirerek, gerçek bir şaşkınlıkla bana bakıyor.

Hah. Görünüşe göre, insanların emirlerini reddetmesine alışık değil.

"Ne demek *hayır*?" diye soruyor, sersemlemiş kuşkusu sesine de yansıyor.

Beklentiyle ona bakıyorum. "Eğer bir şey olursa seni oradan koruyamam."

Güzel yüzünde öfke parlıyor ve son kitabı da çantasına tıktırıp kollarını açıyor. "Beni *neyden* koruyacaksın? Kağıt kesiklerinden mi?"

"Her türlü tehdide karşı."

"Tehdit falan yok! Ben Ivy River'da işletme okuyorum, Tanrı aşkına! Geldiğin yerde insanlar her zaman kaçırılıp öldürülüyor olabilir. Ama ben gerçek dünyada yaşıyorum. Ve beni korumana ihtiyacım yok."

"Görünüşe göre biliyorsun, çünkü artık bu benim işim."

"Babam aşırı tepki veriyor." Bana ters ters bakarken çantasını çekip omzuna atıyor. "Bebek bakıcısına ihtiyacım yok."

"Kötü şans. Çünkü bana mahkumsun."

Küfürle hırlama arası bir ses çıkartıyor. Tezgâhtan anahtarlarını aldıktan sonra ön kapıya doğru yürüyor ve dramatik bir şekilde fırlayıp gitmek için çok uğraşıyor.

İçimden kıkırdıyorum ve onu kapıya kadar takip ediyorum.

OceanofPDF.com

KAYL A

"W Beni neden takip ediyorsun?" Jace'in hemen arkamdan kapıdan çıktığını duyduğumda sinirleniyorum.

"Bu benim işim." Kaşlarını abartılı bir şekilde kaldırıyor

Şok. "Dostum, senin mikrodalgayı önceden ısıtmayan insanlardan biri olduğunu sanıyordum. Ama görünüşe göre yanılmışım."

Kendi hakaretimi kullanması üzerine ona düz bir bakış attım. Ama ben karşılık veremedim arkasını dönüp kapıyı kapatıyor ve cebinden anahtarları çıkarıyor. Gözlerimi kısıyorum. Allah kahretsin. Ona anahtar vermemeyi planlamıştım ama anlaşılan babam hareketlerimi önceden sezmiş ve arkamdan ona anahtarları vermiş.

Başımı sallayarak dönüyorum ve asansöre doğru ilerliyorum. Asansör zaten benim katımdaydı, ben de hızla düğmeye basıp açıyor ve içeri süzülüyorum. Sonra parmağımı zemin katın düğmesine basıp Jace buraya gelmeden kapının kapanması için yalvarıyorum.

Kapı kapanmaya başlarken dudaklarıma muzaffer bir sırıtış yayılıyor. Tam kapanacakken, küçük boşlukta bir kol beliriyor.

Kapı hemen tekrar açılıyor. Sinirli bir iç çekiyorum.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Jace asansöre doğru yürürken aptalca yakışıklı yüzünde bir sırıtışla soruyor.

Asansör inmeye başlarken kollarımı göğsümde kavuşturarak ona sert bir bakış fırlatıyorum. "Gerçekten de ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Bir kadın seni terk ettiğinde ne yapman gerekiyor, değil mi?"

"Tabii ki öyleyim. Çünkü ben odadayken hiçbir kadın fırlayıp gitmez. Bunun yerine, kalmak için bahaneler bulmaya çalışırlar."

"Vay canına, gerçekten çok büyük, değil mi?"

"Sikimi mi?" Sırıttıyor ve kaşlarını hızla kaldırıp indiriyor. "Evet, öyle."

Yanaklarıma bir sıcaklık yayılıyor ama gözlerimi devirirken yüzümdeki küçümseyici ifadeyi korumayı başarıyorum. "Ben senin egondan bahsediyordum."

"Elbette öyleydin."

"Sana bakan her kadının seni becermek istemediği hiç aklına geldi mi?"

"Hayır."

"Yüce Tanrım." Ona doğru dönerek, birkaç kez vücuduna ve ardından asansör kapısına doğru bakma gösterisi yapıyorum.

Bana şaşkın bir bakış attı. "Ne?"

"Sadece bu kadar büyük bir ego ile kapıdan nasıl sığdığınızı merak ediyordum."

"Yan dönüyorum."

Şaşkın bir kahkaha dudaklarımdan dökülmekle tehdit ediyor ve onu durdurmak için yanağımın içini sertçe ısırarak zorunda kalıyorum.

Asansör kapısı bir *çınlamayla* açılır.

Jace bir goril taklidi yaparak kollarını iki yana açıyor ve sonra arkasını dönüp asansörden çıkıp lobiye doğru yan yan yürüyor. Ağzım bir karış açık, öylece ona bakıyorum.

"Aynen öyle," diyor ve bana bir sırtış fırlatıyor. Bir kez daha gülmek için kendimi zor tutuyorum.

Hemen ardından bir kızgınlık nabızı geliyor. Lanet olsun, beni güldürmemesi gerekiyordu. Beni normal bir hayat yaşamaktan alıkoyan zorba bir gardiyandan başka bir şey değil. Onun aptal şakalarına ve aptal cazibesine kapılmayı reddediyorum.

Büyük bir çabayla yüzümdeki neşeyi siliyor ve bunun yerine kaşlarımı çatıyorum. Asansörden çıkarken, onun yanından geçip sokağa açılan cam kapılara doğru yürüyorum.

Büyük bir kızgınlıkla, Jace kaba bir şekilde kovulmamdan en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyor. Sadece yanıma çöküyor ve caddeden aşağı inerken ellerini ceplerine sokuyor.

Sabah havası sis ve araba egzozu kokuyor ve şafağın soluk ışığı yanımızdaki binanın pencerelerinde parıldıyor. Birkaç kişi de aceleyle caddeyi inip çıkıyor, işe giderken kaldırımında yanımızdan geçiyor. Ya da benim gibi Ivy River'a. Yürüme mesafesinde oturuyorum, bu yüzden arabayı almak ya da kampüste park yeri bulmak konusunda endişelenmeme gerek yok.

"Neden bu kadar erken gidiyorsun ki?" Jace aniden hemen yanımdan soruyor. Elleri hâlâ ceplerinde, bana bakıyor ve gerçekten meraklı görünüyor. "Derslerin dokuza kadar başlamıyor."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Bunu nereden biliyorsun?" "Programını ezberledim."

İçimi çekerek tekrar gözlerimi deviriyorum. "Tabii ki yaptın, Sparky."

"Bana öyle deme." Bana emredici bir bakış fırlattı. "Sadece cevap ver Bir kez olsun şu lanet soruyu sor."

Bir an için onu kızdıracak başka bir şey söylemeyi düşündüm. Ama aklıma zekice bir şey gelmiyor, o yüzden nefesimi verip omuz silkiyorum. "Dersten önce kahve içmek için arkadaşlarımla buluşacağım."

"Gördün mü? Basit bir soruya basit bir cevap. O kadar da zor değil, değil mi?" "Ve şimdi sen bunu mahvettin."

"Hayır. Bence sen ve ben harika bir takım olacağız."

Hayır, kesinlikle yapmayacağız. Çünkü hafta bitmeden istifa etmesini sağlayacağım.

Sonunda kahve dükkanına vardığımızda arkadaşlarım çoktan oradaydı. Bir elimde bir fincan kahve, Jace de köpek yavrusu gibi peşimden geliyor, Jenn ve Aurora'nın masasına yaklaşıyorum.

"Kayla!" Jenn beni gördüğünde arıyor. "Seni düşündük..." Bakışları omzumun üzerinden kayarak Jace'in üzerine düşüyor. Mavi gözleri kocaman oldu. "Woah. O da kim?"

Aurora'nın ağzı açık kalıyor, o da bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce birkaç saniye boyunca Jace'e bakıyor. Bana sırtırken yeşil gözleri parlıyor. "Kayla! Bize söylemeden bir erkek arkadaş mı edindin?"

Bir sandalye çekip dört kişilik masaya otururken "O benim erkek arkadaşım değil," diye cevap veriyorum. "O benim yeni korumam."

Masanın yanında durduğunda ikisi de Jace'e bakar. Dudaklarında çok memnun bir gülümseme var.

Aurora gözlerini Jace'ten ayırmadan, "*Bu* senin yeni koruman," diye mırıldanıyor.

Onun elini sıkmak istercesine elini uzatır. Kadın onun elini tutuyor, ama adam elini sıkmak yerine dudaklarına götürüyor ve kadının elinin arkasına bir öpücük konduruyor.

Aurora'nın dudaklarından küçük bir gıcırtı dökülüyor ve gerçekten bayılacakmış gibi görünüyor.

Kesinlikle mantıksız bir kıskançlık duygusu içimde parlıyor.

"Jace Hunter," diyor, hâlâ elini tutarken ona gülümseyerek.

"Merhaba," diye nefes alıyor Aurora.

"Tanrı aşkına, Aurora," diye inledim. "Onun egosunu beslemeyin." Ancak ikisi de cevap veremedi Jenn konuşuyor.

"Bekle," der ve Jace'e şaşkınlıkla göz kırparken Jace doğrulur ve kız kardeşinin elini bırakır. "Jace Hunter. Hunter ailesindeki gibi mi?"

Ona göz kırıyor. "Tek ve biricik."

"Vay canına." Bana dönüyor ve bilmiş bir bakış atıyor. "Bu iş her geçen saniye daha da ilginçleşiyor."

"Pek sayılmaz," diye geçiştirmeye çalışıyorum. Gözleriyle buluşmak için dönmeden bile bileğimi Jace'e doğru salladım. "Bu kadar yakın durmana gerek yok. Üç adım öteden beni gayet iyi koruyabilirsin."

Gözlerinin vücudumda delikler açtığını hissedebiliyorum ve Carlisle kardeşler tereddütle benimle onun arasına bakıyorlar. Ama sonunda, Jace sadece iki adım geri atıyor. Üç değil. İki adım. Ama yine de bunu bir zafer olarak görüyorum.

Kahve dükkanını taramak için arkasını döndüğünde, Jenn ve Aurora masanın karşısında öne doğru eğilip seslerini fısıltıya düşürüyorlar.

"Kahretsin, Kayla," diyor Jenn. "Çok

seksi." "Evet," diye ekliyor Aurora.

"Çok ateşli."

Göz ucuyla Jace'in ağzının memnun bir sırıtişla yukarı kıvrıldığını görebiliyorum. Bu yüzden sesimi onun da duyabileceği kadar yüksek tutmaya özen göstererek onlara "Sizce? İtiraf etmeliyim ki pek tipim değil."

Jace'in bakışlarını tekrar bana çevirdiğini ve kaşlarını indirdiğini hissedebiliyorum ama ona dönmüyorum. Onun yerine kahvemi elime alıp bir yudum alıyorum.

Sonraki yirmi dakika boyunca Jenn, Aurora ve ben sohbet edip kahvelerimizi içerken Jace'in omzumun hemen arkasındaki iri varlığını görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. En azından sahip olduğum diğer korumalardan daha iyi uyum sağlıyor. En azından marjinal olarak daha iyi.

Diğerleri koyu renk takım elbiseli, orta yaşlı, kampüste lanet olası sinyal işaretleri gibi göze çarpan adamlardı. Ama Jace kot pantolonu ve beyaz tişörtüyle

Gömleği ve dağınık kahverengi saçlarıyla burada normal bir öğrenci gibi görünüyor. Eğer normal öğrenciler de antik Yunan savaşçılarının oyulmuş heykelleri gibi görünselerdi.

"Bu arada," diyor Aurora öne doğru eğilirken heyecanlı bir sesle. "Sanırım yarın Nicholas'a kahve içmeye çıkmayı teklif edeceğim."

Jenn sırtlıyor ve onu şakacı bir şekilde itiyor. "O zaman neden az önce Kayla'nın korumasıyla flört ediyordun?"

"Çünkü ben rahibe değilim." O da sırtlıyor ve kaşlarını oynatıyor. "Belli biri gibi."

"Ben rahibe değilim! Sadece Henric Gutman'la çıkmak istemedim." "Hadi ama, güzel bir gülüşü var."

"Evcil bir kertenkelesi ve porno bağımlılığı var." "Doğru. Ve bu asla iyi bir kombinasyon değildir." "Sana söylemiştim."

Aynı sırtıyla fincanlarını kaldırıp birbirlerine tokuşturuyorlar.

Kalbim acıyla çarpıyor.

Keşke bende de olsaydı.

Yani, biz arkadaşız ve birlikte eğleniyoruz. Ama biliyorum ki benim onlarla olan ilişkim asla onların birbirleriyle olan ilişkisi gibi olmayacak. Jenn ve Aurora kardeşler, Jenn sadece bir yaş büyük. Jenn bir yılığına Fransa'ya au pair olarak çalışmaya gittiğinden beri de Ivy River'da aynı sınıftalar.

Ve birbirlerinden ayrılamazlar. Şakalaşıyorlar, gülüyorlar, birbirlerine takılıyorlar ve sadece kardeşlerin yapabileceğı şekilde birbirlerinin arkasını kolluyorlar. Bunu sadece kısa bir süreliğine deneyimleyebildim.

Bazı insanlar en azından o yıllara sahip olduğum için şanslı olduğumu söyleyebilir. Ama ben şanslı değilim. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmek lanet bir şey ve şimdi tek başıma olduğum için kendimi daha da yalnız hissediyorum.

Odada bir *patlama* sesi yankılanıyor.

Sandalyemden sıçırıyorum ve patlamanın ardından gelen çatal-bıçak sesiyle etrafımda dönüyorum.

Arkamdaki manzaraya bakarken kafatasımda şok dalgaları dolaşıyor.

Ben.

"Ah," diye inliyor sefil bir ses. "Bu ne içindi?"

Başımı sallayarak görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırptıştırıyorum. Ama önümdeki sahne

aynı kalır, bu da bunun gerçekten gerçekleştiğı anlamına gelir.

Jace bir adamı masanın üzerinden yere çarptı. Bir eli adamın ensesinde, diğer eli bileğinde, adamın kolunu arkasından havaya doğru büküyor.

Etrafımızda, kahve dükkanındaki diğer insanlar kocaman gözlerle bize bakıyor. Barista elindeki fincanı bir müşteriye doğru tutuyor ama ikisi de bize baktığı için fincan havada asılı kalıyor.

Utanç yanaklarımdan akıyor.

Bakışlarımı hızla masanın üzerine eğilmiş, yanağını soluk ahşap masa tablasına dayamış olan adama çeviriyorum. İçimden bir tanıma geçiyor.

"Uhm... Kayla," diye mırıldanıyor garip pozisyonundan.

Tanrım, bu partideki adam. Lionel Henderson.

Bakışlarımı Jace'e çeviriyorum ve kollarımı açıyorum. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Jace, Lionel'a kaşlarını çatarak, "Sana sinsice yaklaşıyordu," diye cevap verir. "O bir arkadaş!"

Jace kızgınlıkla çenesini sıkar ama sonunda Lionel'ı bırakır. Yine de geri adım atmıyor. Bunun yerine Lionel'ın tam arkasında durmaya devam ediyor, Azrail gibi onun üzerinde yükseliyor.

Lionel masadan doğrulup omzunu eski haline getirirken gözlerinde utanç ve biraz da acı parlıyor. Jace çok yakınında durduğu için masadan uzaklaşmak için dikkatlice etraftan dolaşmak zorunda kalıyor. Jace'e ters ters bakıyorum. O sadece omuz silkiyor.

Lionel ensesini kaşıyor ve bana mahcup bir gülümseme veriyor. "Merhaba demeyi bu şekilde planlamamıştım."

Kıkırdıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, tüm buluşmalarımız biraz alışılmadık gibi görünüyor. Seni son gördüğümde oturma odasının zemininde sana sarılmıştım."

Jace'in bakışları bana kayıyor.

İçimde kendini beğenmiş bir memnuniyet dalgası yaratıyor ve dudaklarımdaki sırıtışı bastırma zahmetine girmiyorum.

"Bir arkadaş, ha?" Jace öyle diyor.

"Evet." Umursamaz bir omuz silklemeyle omuzlarımı kaldırıyorum. "Bu hafta sonu bir partide tanıştık."

Bakışları keskinleşiyor. "Yani onu gerçekten tanımıyorsun."

Masada Aurora ve Jenn söz düellosunu ilgiyle izlerken Lionel, Jace'ten bir adım uzaklaşır.

Jace'in talepkâr ses tonuyla öfkem içime işliyor. Kimse benimle böyle konuşamaz. Hele ki korumam hiç.

"Konuşmamız gerek," diyorum sert bakışlarımı ona kilitleyerek. "Benimle gel."

O daha cevap veremedi arkamı dönüp mutfığa ve arka odalara giden küçük, تنها koridora doğru ilerliyorum. Buradaki duvarlar siyah fayanslardan yapılmış ve biraz daha süslü görünmesi için köşede sahte bir bitki var. Ama personel günün bu saatinde bu koridoru pek kullanmıyor.

Yolun yarısına geldiğimizde ve kahve dükkanındaki herkesin meraklı gözlerinden uzaklaştığımızda, Jace'le yüzleşmek için dönüyorum.

"Beni dinliyorsun ve iyi dinliyorsun." Parmağımı onun sinir bozucu sertlikteki göğsüne saplıyorum. "Arkadaşlarıma böyle davranamazsın."

O da bana dik dik bakıyor. "Eğer onunla bu hafta sonu bir partide tanıştıysan, o senin arkadaşın değil. En iyi ihtimalle bir tanıdık."

"Önemli değil. Bunu ona yapmamalıydın." Kollarını kavuşturdu. "Görünüşünden hoşlanmadım."

Ciğerlerimden sinirli bir iç çekiş kopuyor ve parmaklarımı sinirle saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Demek sorun bu, ha? Çünkü o bir erkek."

"Ben öyle bir şey demedim."

"O zaman neden Jenn ve Aurora'ya da aynı şeyi yapmadın?"

"Sana zaten söyledim, ondan kötü bir elektrik aldım."

Göğsüne öfkeli bir itme hareketi yapıyorum, ne yazık ki bu onu geri itmeye yetmiyor. Ama kollarını açıyor ve sessiz bir soruyla kaşlarını kaldırıyor. Öfke içime doluyor ve göğsünü tekrar iterek onu duvara çarpmaya çalışıyorum. Ama işe yaramıyor.

Bunun yerine elimi kaldırıp bir uyarı parmağı kaldırdım. "Bu tür maço saçmalıklarına müsamaha göstermeyeceğim. Korumam olduğun için diğer erkeklerin bana dokunmasını engelleyebileceğini sanıyorsan yanılıyorsun."

"Ben öyle bir şey demedim. Kimi istersen becerebilirsin." Şeytani bir gülümseme dudaklarını kıvrıyor. "Ben orada olduğum sürece."

Sıcaklık damarlarımda dolaşıyor. Utanç ya da öfke ya da... başka bir şey.

Onu duvara yaslamak için bir adım öne çıktım. Ama piç geri adım atmıyor, ben de bunun yerine ona ters ters bakmakla yetinmek zorunda kalıyorum.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım," diyorum, sesime çelik gibi bir güç ve sarsılmaz bir otorite katarak. "*Benim* için çalışıyorsun. Yani sana bir emir verdiğimde, kabul edilebilir tek bir cevabın var. Ve bunun ne olduğunu biliyor musun? *Evet, hanımefendi.*"

Gözleri parlıyor ve öne doğru bir adım atıyor. Ve cüssesi sayesinde, benim yapmaya çalıştığım şeyi yapmayı başardı. Beni duvara y a s l a d ı .

Tam olarak ulaşmadan durmaya çalışıyorum ama elini köprücük kemiklerime dayıyor. Sert bir itişle beni duvara doğru itiyor.

Sırtım siyah fayanslara değdiğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Jace elini çekmiyor.

Bir elini köprücük kemiklerimin üzerinde tutarak beni duvara sabitlerken, diğer ön kolunu başımın yanındaki fayanslara dayayana kadar yaklaşıyor.

Eğilip yüzüme doğru yaklaşıırken sarhoş edici, erkeksi kokusu ciğerlerimi dolduruyor.

"Senin için çalışmıyorum," diyor, sıcak nefesi her kelimedede dudaklarımın üzerinde dans ediyor. "Ben baban için çalışıyorum."

O parıldayan kahverengi gözlere bakarken kalbim göğsümde çarpıyor. Artık arkamdaki soğuk fayansları bile hissedemiyorum. Tek hissedebildiğim köprücük kemiklerimdeki güçlü eli, tenimdeki nefesi ve vücudunun sıcaklığı.

Kararsız bir nefes alarak kendimi yeniden toparlamaya çalışıyorum.

Sonra çenemi kaldırıyorum ve ona tehditkâr bir bakış atıyorum. "Yerinde olsam bir sonraki sözlerimi çok dikkatli seçerdim."

Başını eğerken dudaklarında hınzır bir gülümseme beliriyor. "Şimdi de beni tehdit ediyorsun, öyle mi küçük iblis?"

Lakabı ve sesindeki karanlık vaatler ve tehditler nabzımı hızlandırıyor. Ama çenemi meydan okurcasına dik tutuyor ve ona meydan okuma dolu bir bakış atıyorum. "Seni istediğim zaman kovdurabilirim."

"Hayır, yapamazsın. Çünkü yapabilseydin, çoktan yapmış olurdun."

Sığ nefesler alıp dudaklarımı yalıyorum, çünkü elbette o haklı. Onu kovduramam. Bu da aslında onun üzerinde hiçbir gücüm olmadığı anlamına geliyor. Diğer korumalarımın hiçbirini bunu fark etmedi. Ama bir şekilde Jace anladı. Bir günden az bir sürede.

"Sen-" Başlıyorum, ama bunun yerine içimde bir şok dalgası yayılınca yanıtlım aniden kesiliyor.

Jace elini köprücük kemiklerimden boğazıma doğru kaydırırken kalbim küt küt atıyor. Şaşkın bir nefes alarak ona bakıyorum.

Jace elini oraya yerleştirmeden önce parmaklarını boğazımın etrafında esnetirken klitorisimde garip bir zonklama hissi oluşuyor. Beni boğmuyor ama yine de şu anda gücün kimde olduğu belli değil.

Nabzım hızla atıyor ve içimde bir sıcaklık birikiyor.

"*Sana* bir emir verdiğimde," diye başlıyor Jace, az önceki sözlerimi yineleyerek, buyurgan gözlerle bakışlarımı tutarken. "Kabul edilebilir tek bir yanıt vardır. Ve sen bunun ne olduğunu biliyor musun? *Evet, efendim.*"

Klitorisim zonkluyor ve kalçalarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum.

Lanet olsun. Daha önce kimse benimle böyle konuşmamıştı. Kimse bana daha önce böyle davranmamıştı. Ben olduğum için herkes emirlerime itaat eder. Kimse *bana* emir veremez.

Ve kafası karışmış bedenim nasıl tepki vereceğini bilemiyor. Kızgın olmam gerektiğini biliyorum. Ya da en azından kızgın. Ama damarlarımda şimşekler çakarken ve amım zonklarken, bundan biraz tahrik olduğumu da inkar edemem.

Sikeyim.

Belki de Jace ile uğraşmak beklediğimden biraz daha zor olacak.

OceanofPDF.com

JACE

F ya da yıllardır ilk kez huzursuz hissetmiyorum. Artık duvarlara tırmanma dürtüsünü bastırmak için kova dolusu alkol, kanlı kavgalar ya da anlamsız seks yapma ihtiyacı hissetmiyorum. Bu öyle bir şey ki garip bir his. Huzursuzluk eksikliği. Sanki enerji patlaması yaşıyormuşum gibi hissettiriyor. Ama bu sefer iyi anlamda.

Kayla konferans salonuna girerken bana ters ters bakıyor.

Eğlence içimde dalgalanıyor. Enerji patlaması yaşıyor gibi hissetmem iyi bir şey, çünkü korumakla görevlendirildiğim bu küçük iblisle başa çıkmak için buna ihtiyacım olacak.

Yine de umurumda değil. Çünkü sonunda önemli bir şey yapıyorum. Bu koruma görevi, son iki yıldır Blackwater'da yaptığım her şeyden daha önemli. *Şimdiye kadar* yaptığım her şeyden daha önemli. Çünkü Kayla'nın koruması olarak geçireceğim bu aylar bana hayatımın geri kalanında özgürlük verecek. O yüzden bunu mahvetmesine izin vermeden önce ölmüş olacağım.

Sinir bozucu bir tehdit olabileceğini mi düşünüyor? Kime karşı oynadığı hakkında hiçbir fikri yok.

Ruhsal durumları kibirli ve otoriterden düpedüz akli dengesi bozuk olan üç ağabeyimin canını sıkarak büyüdüm.

Tehdit benim göbek adım.

Kayla, Carlisle kardeşlere "Ortaya oturalım," diyor.

Jenn, Kayla'yı oditoryumun merdivenlerinden aşağı doğru takip ederken Aurora bana hızlıca bir bakış atıyor. Ona sinsice gülümseyip göz kırpmıyorum. Yüzü parlıyor

kırmızı ve neredeyse bir sonraki adımda takılıyor.

O doğrulur ve diğerlerinin peşinden aceleyle giderken ben kendini beğenmiş bir kahkahayı bastırıyorum.

Kadınlar bana genelde böyle tepki verir. Çekici ve flörtöz olduğumda nasıl tepki vermeleri gerekiyorsa.

Ama nedense Kayla benim cazibeme karşı tamamen bağışıklı görünüyor. Ki bu garip. Ve sinir bozucu. Normalde şimdiye kadar donu düşmüş olurdu. Ama onun yerine bana sanki ayakkabısının altından çıkardığı bir şeymişim gibi bakıyor.

Kahvehanedeki küçük tartışmamız hariç. Onu duvara sabitlediğimde nabzının elimin altında çırpındığını hissedebiliyordum. Yanaklarına süzülen sıcaklığı görebiliyordum. İnsanların onunla bu şekilde konuşmasına ya da onu bu şekilde hırpalamasına alışık değildi ama bundan nefret ediyormuş gibi de görünmüyordu.

Bu bilgiyi daha sonra kullanmak üzere dosyalıyorum ve onun yerine dikkatimi kahve dükkanına gelip peşime takılmaya karar veren sinir bozucu adama veriyorum.

Lionel Henderson. Bakışlarımı onun üzerinde gezdiriyorum. Yüzünden geriye doğru kaymış kahverengi saçları, Kayla'ya baktığında çok ilgili görünen gri gözleri ve onu paradan gelen biri olarak gösteren süslü kıyafetleri. Görünüşünden hoşlanmadım. Görünüşünü hiç sevmedim.

Merdivenlerden inerken Lionel'ı omuzlayarak geçiyorum, böylece Kayla'nın hemen arkasından takip edebiliyorum. Bunun etkisiyle tökezliyor ve solundaki koltuklara tutunmak zorunda kalıyor. Tekrar doğrulmasını görmek için durmaya zahmet etmiyorum. Bunun yerine, koltuk sırasının aşağısına doğru ilerliyorum ve Kayla'nın hemen yanındaki koltuğa çöküyorum.

Şaşkınlıkla geri çekildi ve bana bakmak için döndü. Sonra gözlerini kısıyor.

İşaret ederek çantasını yerden alıyor, ayağa kalkıyor ve sağa doğru üç koltuk ilerliyor. Ben de ayağa kalkıp onu takip ediyorum.

Ben yolu kapattığım için Lionel ve iki sarışın kız kardeş arkamdaki koltukların arasındaki dar alanda garip bir şekilde ayakta durmak zorunda kalıyorlar.

Koltuğu aralıktan aşağı doğru çevirdikten sonra üzerine uzanıyorum ve bacaklarımı uzatıyorum.

"Dur," diye homurdanıyor Kayla.

Birkaç kişi daha dönüp ona bakıyor. Bana öfkeli bir bakış fırlatmadan önce onlara mahcup bir gülümseme veriyor. Masum bir şaşkınlık gösterisiyle kaşlarını kaldırıyorum.

"Hemen yanıma oturmak zorunda değilsin," diye tersliyor.

"Seni başka nasıl güvende tutabilirim ki?" Ona sırtarak cevap veriyorum. Dişlerinin arasından sinirli bir nefes çekiyor. Sonra bacaklarımın üzerinden tırmanıp geldiğimiz yoldan geri yürüyerek beni şaşırtıyor.

Omzunun üzerinden bana bir bakış atarken "Kal," diye emrediyor. Gözlerimi onun arkasına dikiyorum. "Ben köpek değilim."

"Beni kandırabilirdin."

Ben daha karşılık veremedim, önündeki koltuğun üst kısmını tutuyor ve üzerinden atlayarak önündeki sıraya geçiyor. Arkadaşları şaşkınlıkla ona göz kırıyor ve daha fazla öğrenci dönüp bakıyor.

Jenn ve Aurora bakıştıktan sonra koltuk sırasına atlıyorlar. Lionel da onları takip eder. Sarışın kızlar hızla Kayla'nın solundaki koltuklara yerleşirken Lionel da onun sağındaki koltuğa oturur.

Kayla dudaklarında kendini beğenmiş bir sırıtişla arkasını dönüyor ve bana sadece "*senin hamlen*" olarak yorumlayabileceğim bir bakış fırlatıyor.

İçimi çekerek oturduğum yerden kalktım ve onlara doğru ilerledim.

Konferans salonunu dolduran hafif uğultu, kahverengi takım elbiseli bir adam en alttaki sahneye çıkarken kesiliyor. Oda, sahneye doğru eğimli koltuk sıralarıyla bir amfitiyatro şeklindedir.

Kayla'ya ulaşana kadar sessiz adımlarla ilerliyorum. Sonra hemen arkasındaki koltuğa oturuyorum.

Dirseklerimi dizlerime dayayarak, nefesim ensesini okşayacak kadar yaklaşana kadar öne doğru eğiliyorum.

Nefesim teninde dans ederken omurgasından aşağı bir ürperti yuvarlanıyor. Kafasını çevirip bana ölümcül bir bakış fırlatıyor ve ağzını açıyor.

Ama tam o sırada profesör konuşur. "Hepiniz tekrar hoş geldiniz," diyor.

Kayla sıkıntıyla dişlerini gıcırdatıyor ama sonra profesörle yüzleşmek için geri dönüyor. Ben de ensesini okşayan yumuşak bir kıkırdama çıkarıyorum. Bir elini saçlarının altından geçirip omzundan alıp sırtına dökülmesini sağlıyor. Nefesimin teninde oynaşmasını engelliyor ama yine de olduğum yerde kalıyorum. Sırf onu kızdırmak için arkasında öylece duruyorum.

"Bugün sizin için çok heyecan verici bir ödevim var" diyor profesör. "Önümüzdeki aylarda gruplar halinde bir etkinlik düzenlemekten sorumlu olacaksınız. Bu istediğiniz herhangi bir etkinlik olabilir, ama şöyle olmalı

Organizasyon becerilerinizi gösterecek bir şey. Bu da size not vereceğimiz şey."

Kayla başını eğiyor ve sanki kafasında plan yapmaya başlamış gibi parmaklarını kalçasına vurmaya başlıyor.

"Her grupta en az üç kişi olmalı," diye devam ediyor. "Ama en fazla beş kişi. Ve birlikte, seçtiğiniz bir etkinliği düzenlemekten sorumlu olacaksınız. Bunu planlamanız ve uygulamanız gerekiyor; bu da fon, yer, hedef kitle ve benzerlerini bulmayı içeriyor."

Profesör talimatlarını tamamlarken Kayla'yı incelemek ve bakışlarımı salonda gezdirmek arasında gidip geliyorum. Tüm öğrenciler dikkatle dinliyor ve not alıyor. Yüzümü buruşturuyorum. Her ne kadar kabul etmek istemesem de Kayla bir konuda haklı. Burada onu koruyacak gerçek bir tehdit olacağından şüpheliyim. Bu insanlar Blackwater'da alışık olduğum öğrenciler gibi değil. Bu insanlar kibar ve yumuşak huylu. Şiddet yanlısı değiller. Asla bir tür saldırı başlatmazlar çünkü tasarımcı kıyafetlerini mahvetmekten çok endişelenirler.

"Sessiz bir açık artırma yapmalıyız," diyor Kayla.

Profesörün konuşmasını bitirdiğini fark ederek dikkatimi tekrar ona veriyorum. Etrafımızda insanlar konuşuyor ve hareket ediyor, muhtemelen gruplara ayrılmışlar.

"Ben de grubunuza katılsam sorun olur mu?" Lionel, Kayla'nın sağından soruyor.

Jenn ve Aurora'ya bakan Kayla ona doğru döner. Üçü de bir an şaşırmış gibi görünüyor ama sonra hepsi gülümsüyor. Lionel'ın kafasını koltuk arkasına vurma isteğini bastırıyorum.

"Ah, tabii ki," diyor Kayla. O

da gülümsüyor.

"Teşekkürler."

Aynı şiddetli dürtü yeniden kabarıırken ellerimi büküyorum. Koltuğumda geriye yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum ve ödevi tartışmaya başlamalarını sessizce izliyorum.

Gerçi dinledikçe aslında *tartışmadıklarını* daha iyi anlıyorum. Kayla kontrolü ele almış ve bu sessiz müzayedeyi nasıl kurmaları gerektiğini aşağı yukarı anlatıyor. Ses tonunda hiç tereddüt yok. El pençe divan durmak yok. Fikirleri için özür dilemek yok. Kendine sahip çıkıyor ve duruma tam ve mutlak bir güvenle hükmediyor.

Kollarımı açarak bir elimi gizlice aşağı kaydırıyorum ve kendimi ayarlıyorum.

Çünkü lanet olsun, Kayla insanlara böyle patronluk taslarken çok seksi oluyor.

O da bu işte iyi.

Koruması olarak beni seçmiş olması onun için gerçekten çok kötü. Çünkü ne kadar otoriter olmaya çalışırsa çalışsın, ne kadar zorlarsa zorlasın, kendine güven ve kibir açısından beni asla yenemeyecek.

Küçük bir iblis mi olmak istiyor?

Cehennemin kralı olacağım.

OceanofPDF.com

KAYL A

I Yataktan kalkıp gizlice dolabıma gittiğimde pencerelerin dışı hâlâ karanlıktı. Komşuları rahatsız ettiği için geçen seneden beri böyle bir şey yapmadım. Ama Jace tam bir baş belası olmaya başladı.

Bu yüzden ona iyi davranamıyorum.

Dün derste tam arkamda öyle oturmasından nefret ettim. Kendimi tutsak gibi hissettim.

Dolabımın kapağını kaydırarak açıyorum, çömeliyorum ve arkadaki küçük kutuya ulaşabilmek için bir yığın kazağı kenara itiyorum. Kapağı kaldırdıktan sonra zulamdaki diğer bazı eşyaları kenara çekiyorum ve aradığım kutuyu çıkarıyorum. Kutuyu bu şekilde bırakıyorum çünkü yakında anti-koruma ekipmanımı ona geri koyacağım. Doğrulurken, boştaki elimi uyku şortum ve üstümde gezdiriyorum.

Elimde teneke kutuyla kapıma doğru yürüyorum ve kenardan açıyorum.

Saat daha sabahın beşi olduğu için dairenin geri kalanı karanlık ve sessiz. Ama yine de kapıdan geçip oturma odasına girmeden önce Jace'in dışarıda gizlenmediğinden emin olmak için kontrol ediyorum.

Dışarıdaki sokak lambalarının sarı ışığı pencerelerden içeri giriyor ve odayı nereye gittiğimi görmeme yetecek kadar aydınlatıyor. Diğer taraftaki Jace'in odasının kapısına ulaşana kadar parke zeminde parmak uçlarımla ilerliyorum.

Kapısı biraz açık bırakılmış, muhtemelen yardım çağırırsam rahatça duyabilsin diye. İtiraf etmeliyim ki çok düşünceli biri. Ama ne yazık ki yine de onu burada istemediğim gerçeğini değiştirmiyor.

Bunun nasıl bir şey olduğunu nasıl anlayamaz? Burada ve haftanın her günü bulunduğum her yerde varlığının beni bir mahkum gibi hissettirdiğini nasıl anlayamaz? Beni boğuluyormuşum gibi hissettiriyor. Tanrı aşkına, benim dairemde yaşıyor! Mahremiyetim yok. Özgürlüğüm yok. Kapana kısılmış gibi hissetmenin ne demek olduğunu anlamıyor mu?

Hayal kırıklığıyla başımı sallayarak kapıdaki boşluktan içeri süzıldüm ve gizlice yatak odasına girdim.

Gözlerim ona takıldığında kalbim küt küt atıyor.

Panjurları bile kapatmamış, bu yüzden dışarıdaki sokak lambalarının ışığı yatağın üzerine parça parça düşüyor. Ve vücuduna.

Yatağın ayak ucunda durup bir süre onu izliyorum.

Sürekli dağınık olan saçları uykuda da aynı şekilde dağınıktır. Ama o gevşek bukleler yastığın üzerinde yuvarlanırken bir şekilde daha da günahkâr bir şekilde sıcak oluyor. Birdenbire parmaklarımı saçlarında gezdirip daha da dağınık hale getirmek istiyorum.

Bakışlarım vücuduna doğru kayıyor.

Bir noktada örtüyü tekmeledi çünkü artık sadece bir bacağı ve kalçasının yarısını örtüyor ve vücudunun geri kalanını tamamen açıkta bırakıyor. Ve sadece bir çift boxer ile uyuduğu için, *çok fazla şey* sergileniyor.

Ateş damarlarımda dolaşıyor.

Tanrım, o lanet tişörtü giyerken bile seksi olduğunu düşünüyordum. Ama tişörsüz... Adam tam bir başyapıt.

Geniş omuzlarına, sıkı göğüs kaslarına ve mükemmel şekilde şekillendirilmiş karın kaslarına bakarken bir yandan da inanamayarak yavaşça başımı sallıyorum. Spor yapmaktan başka bir şey yapıyor mu? Bu kadar mükemmel bir vücuda sahip olduğuna göre, sadece tavuk ve yumurta yiyen ve uyanık olduğu her anı spor salonunda geçiren şu sağlık manyaklarından biri olmalı.

Başımı bir kez daha sallayarak bakışlarımı tekrar onun yüzüne çeviriyorum.

Yüz hatları uyku yüzünden yumuşamış, neredeyse masum görünüyor.

Suçluluk duygusu içime işliyor ve elimdeki kutuya bakıyorum.

Teknik olarak burada olması onun suçu değil. Onu işe alan ve bir korumaya ihtiyacım olduğu konusunda ısrar eden babam. Jace değil. O sadece işe alındığı işi yapıyor.

İçimde bir öfke parıltısı belirliyor.

Dişlerimi sıkarak kutuyu daha sıkı kavırıyor ve suçluluk duygusunun tüm izlerini zihnimden uzaklaştırıyorum.

Sadece işini yapıyor olması önemli değil, bu *beni* perişan ediyor. Ve ben onun gitmesini istiyorum. Benimle uğraşmak istemiyorsa, bu sözleşmeyi kabul etmemeliydi. Başka bir iş bulmasını engelleyen bir şey yok. Ama onun burada olması benim hayatımı yaşamamı engelliyor. O yüzden işi bırakana kadar ona cehennemi yaşatacağım.

Omurgamı dikleştirip kararlı bir şekilde başımı sallıyorum ve yatağın etrafından dolanarak Jace'in yanına geliyorum.

Sonra havalı korna kutusunu kaldırdım ve yüzüne doğru çaldım.

Gürültülü bir patlama odayı kesiyor, sessizliği kırılmış bir ayna gibi paramparça ediyor.

Jace yataktan fırlar.

Kıkırdıyorum ama sesim yarıda bir iniltiyle kesiliyor.

Jace beni neredeyse yere yapıştırdığında geriye doğru devrildiğimde midem bulanıyor. Ciğerlerimdeki nefesi kesecek kadar sert vurdum. Boğazımdan bir huff kopuyor ve havalı korna kutusunu düşürüyorum. Yuvarlanmadan önce yere çarpıyor.

Ciğerlerime hava çekmeye çalışıyorum ama daha nefes almaya başlayamadan Jace'in devasa bedeni üzerime düşüyor.

Elleri bileklerimin etrafında çelik bantlar gibi, onları başımın üstünde yere çarpıyor. Onu üzerimden itmek için bacaklarımı kullanmaya çalışıyorum ama bu imkânsız çünkü bacaklarım onun altında değil, kalçalarının iki yanında açılmış durumda.

Bakışlarımı yüzüne dikiyorum.

Korku göğsümü soğuk su gibi dolduruyor.

Yüzü ölümcül derecede sakın, ağzı ince bir çizgi halinde bastırılmış ve gözleri keskin. Ve ondan yayılan korkunç bir tehlike hissi var.

Güçlü bedeninin altında bir nefes daha çekmeye çalışıyorum.

Sikeyim.

Belki de gecenin bir yarısı bir suikastçıyı havalı kornayla şaşırtmak o kadar da iyi bir fikir değildi.

Sonra Jace'in gözleri yüzüme odaklanıyor ve yüz hatlarında bir tanıma ifadesi beliriyor. Gözlerini kırıştırdı. Ve sonra kaşlarını çattı.

Birkaç saniye içinde, o korkunç tehlike yüz hatlarından buharlaşıyor ve yerini bıkkınlık gibi bir şeye bırakıyor. Ya da belki kızgınlık. Ya da her ikisi.

Sonunda göğsünün benimkini ezmesini engelleyecek kadar geri çekildi. Sonunda ciğerlerimi yeniden doldurarak çaresizce nefes alıyorum.

Ama üzerimden inmiyor.

Elleri bileklerimin etrafında, onları yere sabitliyor ve kalçaları benimkilerle aynı hizada. Vücudu bacaklarımın arasındayken, giysilerimizin ince kumaşı arasından sikinin devasa çıkıntısını hissedebiliyorum.

Sıcaklık tenimi yakıyor ve birden Jace'in iç çamaşırı dışında çıplak olduğunun farkına varıyorum.

Ellerimi tuttuğu yerden çekip altından kurtulmaya çalışıyorum ama bu sadece kalçalarımı onunkilere sürtmeme neden oluyor.

Başka bir sıcaklık dalgası içimde titreşiyor.

"Ne halt ediyorsun sen?" Jace üstümden talep ediyor.

Yanaklarımdan yayıldığını hissettiğim sıcaklığın kasvetli ışıktaki görünmemesi için umutsuzca dua ederek ona kaşlarımı çatıyorum. "Neye benziyor? Seni üzerimden çıkarmaya çalışıyorum."

"Evet, bunu görebiliyorum." Bana düz bir bakış attı. "Havalı kornayı kastetmiştim."

Bakışlarım şimdi bizden biraz uzakta yatağın ayağına yaslanmış duran kutuya doğru kayıyor. Oh. Doğru ya. Bu. Şey, uhm...

Havalı kornaya bakmak için fazladan bir saniye ayırırken, sert bir söz bulmaya çalışıyorum. Ama onun sikinin bacaklarımın arasına nasıl girdiğinin aşırı farkında olduğumda bu sinir bozucu derecede zor oluyor.

Sonunda bir karara vararak bakışlarımı ona çeviriyorum ve mağrur bir kaşımı kaldırıyorum. "Geç kaldın. Her zamanki korumam şimdiye kadar kalkmış olurdu."

Alay ediyor ve bana meydan okuma dolu bir gülümseme fırlatıyor. "Hayır, yapmaz. Çünkü sen altıda kalkıyorsun ve korumaların her zaman altıya çeyrek kala kalkıyor."

Şaşkınlık içimde uçuşuyor.

Bir kaşını kaldırırken gülümsemesi sıırıtmaya dönüşüyor. "Programını ezberledim, hatırladın mı?"

Ellerini çekiştirerek, ona sert bir bakış fırlatırken tekrar altında kıvranıyorum. "Bırak beni."

"Hayır."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Ne?" "Önce özür dileyeceksin."

"Ne için?"

"Yatak odama davetsizce girip suratıma havalı korna çaldığın için." Sustu ve başını salladı. "Bu yaptığın çok kaba bir şey, küçük iblis."

İçimde öfke titreşiyor ve bir kez daha tutuşuna karşı mücadele ediyorum. "Her şeyden önce, burası *benim* dairem. İçindeki odalardan herhangi birine girmek için izne ihtiyacım yok. Yani eğer yatağında olmak istersem-"

"Yatağında mı olmak istiyorsun?" diye araya giriyor ve kalbimi yerinden oynatan o lanet sırtışılarından birini yapıyor.

"*Yatak odası*," diye bağıryorum, bir kez daha utancımı öfkeyle bastırmaya çalışarak. "Ben de yatak odası diyecektim."

"Elbette öyleydin."

"Allah kahretsin!" Onu öfkeyle çekiştiriyor ve kıvranıyorum. "Bırak beni."

"Özür dile."

"Cehennem

gibi!"

"O zaman sanırım burada kalıyoruz."

Boğazımdan bir hırıltı kopuyor ve yerde sertçe debeleniyorum. Ama bileklerim metal prangalarla yere kilitlenmiş gibi. Kollarımı başımın üzerinde tuttuğu yerden ne kadar aşağı çekmeye çalışırsam çalışayım, bileklerimin etrafındaki elleri bir santim bile kıpırdamıyor.

Kalçalarımı savurarak vücudunu üzerimden atmaya çalışıyorum. Amım onun sikine sürtünüyor.

İçimden bir sarsıntı geçerken dişlerimin arasından keskin bir nefes alıyorum.

Yukarıda Ben, Jace saatler Ben ile ışıltılı
kahverengi gözler Dudaklarında eğlence oynarken.

Göğsümden bir hırıltı daha kopuyor.

"Özür dile," diye emrediyor, o hınzır sırtışı hâlâ yüzünde.

Çenemi sıkıyorum. "Hayır."

"Bunu bütün gün

yapabilirim." "Dersi

kaçıracağım."

"Bu benim sorunum değil. Benim işim seni korumak."

Birdenbire eğilip dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. İçimde bir sıcaklık birikirken kararsız bir nefes çekiyorum.

"Ve bunu tam buradan gayet iyi yapabilirim," diye bitiriyor, her kelimesi ağzımı okşar gibi.

Nefesini dudaklarımda hissetmek, açılmış bacaklarımda arasındaki sert ağırlığı ve bileklerimi yere sabitleyen elleri kalbimin göğsümde çarpmasına neden oluyor. Aklımdan kesinlikle delice görüntüler geçiyor. Ama ben daha fazla üzerinde duramadan, Jace eğildiği gibi aniden geri çekiliyor.

Beni hâlâ altında tutarken başını eğiyor ve bana meydan okuma dolu, kendini beğenmiş bir bakış atıyor. "Şimdi, özür dile."

Sessizce ona bakarken dişlerimi gıcırdatıyorum. Ama son birkaç dakika bana bir şey öğrettiyse, o izin vermediği sürece bu kattan inmeyeceğimdir. Sinirli bir iç çekişi zorlayarak göz temasını kesiyorum ve bunun yerine başımı eğerek odanın geri kalanına bakıyorum.

"Özür dilerim," diye bastırıyorum.

"Gözler üzerimde." Sesindeki katıksız emir, bir nabız gönderir

Ben.

Bakışlarımı tekrar onunkilere sürüklüyorum. Sonra canlandırıcı bir nefes almak zorunda kalıyorum.

"Özür dilerim." demeden önce. "Özür dilerim, *efendim*."

İnançsızlık içime işliyor. Ciddi olamaz mı? Kocaman gözlerle ona bakıyorum.

Bana sırtıyor. Bakışlarımı tutarken meydan okuma gözlerinde küçük alevler gibi dans ediyor.

Şaka yaptığını gösterecek hiçbir şey yapmayınca, "Ciddi olamazsın!" diye bağırdım.

"Bana bok verirsen, ben de sana bok veririm." Bileklerimi sıkıca kavırıyor ve bana sert bir bakış fırlatıyor. "Yani ya birbirimizin hayatını cehenneme çeviririz ya da medeni oluruz. Seçim senin."

Dişlerimi sıkıp ona ters ters bakıyorum. Ama Jace yerinden kımıldamıyor. Damarlarımdaki yangını yatıştırmak için kesinlikle hiçbir şey yapmayan uzun, sakinleştirici bir nefes almaya zorluyorum. Sonra nihayet duymak istediği kelimeleri bastırıyorum.

"Özür dilerim, efendim."

Gözleri parlıyor ve yumuşak bir kıkırdama çıkarıyor. "İyi seçim." Dudaklarımdan bir hırıltı çıktığına eminim.

O sırtış hala yerinde dururken, vücudumun aşağısına çok bilinçli bir bakış atıyor. İçimde başka bir sıcaklık dalgası dalgalanıyor. En sonunda bileklerimi serbest bırakıyor ve üzerimden iniyor.

Ağırlığını vücudumdan çektiği anda oturur pozisyona geçiyorum. Çoktan ayağa kalkmış olan Jace uzanıp bana elini uzatıyor ve

Bana yardım et. Tokatla uzaklaştırdım.

Kendi başıma ayağa kalktım ve odama geri dönmeden önce ona sert bir bakış attım.

Birbirimizin hayatını cehenneme çevirebiliriz ya da medeni olabiliriz.

Kibirli piç kurusu. Beni özür dilemeye zorladı ve ona *efendim* diye hitap etmemi istedi.

Benden herhangi bir nezaket görmeden önce ölmüş olacağım.

OceanofPDF.com

JACE

W Ona bir seçenek sundum. Ama sanırım *birbirimizin hayatını cehenneme çeviriyoruz.*

Bu işe başlayalı neredeyse bir hafta oldu ve şimdiden çok yoruldum. Kayla Ashford her gün yeni bir şey buluyor. beni delirtmenin bir yolu. Yirmi iki yıl boyunca benimle uğraşmaktan başka bir şey yapmayan Eli, Kaden ve Rico ile birlikte büyümüş olmamın faydası var, ama korumam gereken küçük iblis bir şekilde beni çileden çıkarmayı başarıyor.

Bir insan nasıl bu kadar zor olabilir?

Neden bana bu kadar karşı olduğunu bile anlamıyorum. Ben sadece işimi yapıyorum. Onu *korumak* için. Ayrıca, komik ve çok seksiyim. Nasıl olur da benim keyifli arkadaşlığımdan hoşlanmaz?

En azından yarın ondan biraz uzaklaşmış olacağım. Trent Ashford görünüşe göre her Pazar günü ailece vakit geçirmelerini istediği için her Pazar izinliyim, bu da korumalarının Kayla'nın yanı sıra Trent ve karısının güvenliğini de üstlendiği anlamına geliyor.

Ve şu anda, yarın Pazar olduğu için çok mutluyum, çünkü bu gecenin özellikle yorucu bir çile olacağına dair bir his var içimde.

Kitapçıdan gizlice çıkıp, arka tarafa ulaşana kadar binanın etrafında hızla dolaşıyorum. Orada duvara sabitlenmiş bir kafes var ve üst kattaki pencereye kadar uzanıyor. Büyük bir sarmaşık bitkisi ahşap desteğin üzerinde yılan gibi kıvrılıyor.

Pencerelerin altındaki alanı kaplayan çitlerin arkasındaki gölgelerde duracak şekilde hareket ediyorum. Ve sonra bekliyorum.

Bir dakikadan kısa bir süre sonra üst katın penceresi kırılarak açılır ve alev alev yanan kızıl saçlar görünür hale gelir.

Gölgede kalarak Kayla'nın kitapçının arkasındaki küçük bahçeyi taramasını izliyorum. Ama biraz ilerideki ahşap duvarda sadece bir dekoratif lamba var, bu yüzden karanlıkta beni görmesine imkân yok.

Tatmin olduğunda, hızla pencere pervazına tırmanıyor.

Şık bacakları kendini sallarken ve sonra çevik bir şekilde kafesten aşağı tırmanmaya başlarken sabittir.

Giydiği daracık küçük siyah elbisenin içinde mükemmel kıcının hareketini izlerken sikim sertleşiyor.

Gerçekten beni bununla kandırabileceğini mi düşündü? Kimse Cumartesi gecesi kitapçıya *böyle* giyinerek gitmez. Ve pencereden dışarı tırmanmak için üst kata koşarken kıvrılan koridorlarda beni kaybetme planı? Çok saçma. Kim olduğumu sanıyor? Amatör mü?

Evinden ayrılmadan önce bu nedenle kemerime bağladığım eşyayı aldım.

Elimi kaldırarak Kayla kafesin yarısını geçene kadar bekliyorum.

Sonra elimdeki havalı kornayı çaldım.

Şaşkınlıkla haykırır ve ahşap kafes üzerindeki tutuşunu kaybeder.

Havada süzülürken kızıl saçları ateşli bir şelale gibi gecenin içinden akıyor ve sık çalılıklardan birinin tam ortasına düşüyor. Havalı kornayı tekrar kemerime bağladım ve ona doğru yürüdüm.

Birkaç saniye boyunca hiç kıpırdamadı. Sık, yeşil çalılıkların ortasında öylece yatıyor, kızıl saçları etrafa saçılıyor ve o sersemlemiş mavi gözleri karanlık gökyüzüne bakıyor. Sanki az önce olanları idrak edemiyormuş gibi. Tam önünde durdum.

Bir kaşımı kaldırarak ona sırtıyorum. "Bir yere mi gidiyorsun, küçük iblis?"

Bakışlarını bana çeviriyor ve yüz hatlarında bir farkındalık beliriyor.

"Ugh," diye homurdanıyor ve bana kuşkulu bir bakış fırlatmadan önce elini zaten yarı düzleşmiş olan çalıya vuruyor. "Ciddi misin?"

"Havalı kornayı odamda bırakan sendin," diye belirtiyorum.

Çalıdan çıkabilmek için kendini dallardan kurtarmaya çalışıyor. "Onu geri verebilirdin."

"Bunu neden yapayım ki? Onun yerine senin bir çalının içine düşmeni izleyebilirim."

"İnanılmazsın!"

"Hayır, inanılmaz olan sensin. Gerçekten kitapçıya gidiyorum numaranı yuttuğumu mu sandın?"

Saçları yapraklara takılıyor ve bir yandan bana bakarken bir yandan da küçük dalları uzun kızıl tellerinden koparıyor. "İşe yarayabilirdi."

"Hayır, olamaz." Ezdiği zavallı çalıya doğru başımı sallıyorum. "Şimdi, gerçekten gideceğin partiye kadar seni takip edebilmem için sana yardım etmemi ister misin?"

Alay edip dalları kenara itiyor ve sonunda çalıların arasından kendi başına çıkıp gidiyor. Bıkkın bir iç geçirip başımı sallıyorum. İnatçı kadın.

"Partiye gideceğimi nereden bildin?" diye mırıldanıyor, bir yandan da elbisesinin üzerindeki yaprakları fırçalıyor.

Uzanıp saçından birkaç dal koparıyorum. Şaşkınlıkla irkiliyor ve ağzı biraz aralanıyor ama elime bir tokat atmıyor.

Saçındaki dalları nazikçe çözdükten sonra çimlerin üzerine atıyorum ve Kayla'ya sert bir bakış atarak, "Çünkü kimse kitapçıya gitmek için bu kadar seksi görünmek için çaba sarf etmez," diye cevap veriyorum.

Biraz geri çekiliyor, bir kez daha gerçekten şaşırmış görünüyor. Sonra kendini toparlıyor ve kaşlarını bana doğru kaldırırken yüz hatlarına kendini beğenmiş bir ifade yerleşiyor. "Benim seksi olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Tabii ki biliyorum. Herkes yapar." Parmağımı sivri bir şekilde ona saplıyorum. "Ve sen de bunu biliyorsun. O yüzden başka türlü davranmaya çalışma. Sahte tevazu sana yakışmıyor."

Bir an için, iltifat karşısında gururu mu okşansın yoksa uyarı karşısında sinirlensin mi bilememiş gibi görünüyor.

Sonunda, sadece oflayıp pufluyor ve gözlerini deviriyor.

"İyi," diyor ama daha çok iç çekiyormuş gibi. "Ben bir partiye gidiyorum. Ve sen zaten burada olduğuna göre, sanırım senin de gelmene izin vereceğim."

Homurdanıyorum. Hiçbir şey yapmama *izin vermiyor* ve bunu ikimiz de biliyoruz.

"Sadece bana çok yakın durmadığından emin ol," diye bitirirken saçlarını omuzlarının arkasına atıyor ve sokağa doğru ilerliyor.

İçimden kıkırdayarak onu takip ediyorum.
Böyle bir şey için söz veremem.

Müzik etrafımda nabız gibi atıyor. Bakışlarımı bir kez daha geniş oturma odasında gezdiriyorum ve buradaki herkesin yüzünü tarıyorum. Çoğu yüzlerinde gülümsemelerle dans ediyor ve zıplıyor. Bazıları gülüyor ve kırmızı plastik bardaklarından içerken gruplar halinde konuşuyor. Hepsi sarhoşluğun çeşitli aşamalarında.

Bir partide olup da aslında partide *olmamak* çok garip. Normalde, sarhoş olan ve seksi bir yabancıyla öpüşen insanlardan biri olurum. Ama şimdi burada, tamamen ayık bir şekilde, dans eden üniversite öğrencilerinden oluşan bir kalabalığın ortasında duruyorum ve son derece sıkıcı davranıyorum. Bu hiç bana göre değil.

Bakışlarım tekrar Kayla'ya kayıyor ve dudaklarımda küçük bir gülümseme belirliyor. En azından onu sinir ederek eğlenebiliyorum.

Arkadaşları Jenn ve Aurora ile dans ediyor, kalçalarını sallıyor ve kollarını başının üzerine kaldırıyor. Sırtı bana dönük, ki bunun çok bilinçli bir seçim olduğuna eminim, bu yüzden yüzündeki ifadeyi göremiyorum. Ama eğleniyor gibi görünüyor. Buraya geldiğimizden beri üç kez benden kaçmaya çalıştı ama görünüşe göre bundan vazgeçmiş. En azından şimdilik.

Sarışın bir adam, tıklım tıklım dolu oturma odasının karşısından ona yaklaşıyor. Bakışları kızın vücudunda geziniyor. İçimde mantıksız bir öfke patlaması oluyor ve ellerimi esnetiyorum. Sopalarımın birini getirmeliydim.

Sarışın adam Kayla'yla arasındaki mesafeyi kapatırken yüzüne tekrar bakarak gülümsüyor.

Öne doğru tehditkâr bir adım atıyorum ve ona ölümcül bir bakış fırlatıyorum.

Bakışları bana yöneldi ve cilalı ahşap zeminde gıcırdayarak durdu. Benimle Kayla'nın arasına bakıp dudaklarını yalıyor. Sonra dönüp hızla uzaklaşıyor.

Kayla dans etmeyi bırakır ve kafası karışmış gibi dönüp ona bakar. Sonra etrafında dönüyor.

Benimle göz göze geldiğinde muhteşem yüzünde öfke titreşimleri belirliyor. "Şunu yapmayı kes!"

Öfkeli bakışlarını üzerimde tutuyorum ve omuzlarımı silkerek umursamaz bir tavır takınıyorum. "Ben bir şey yapmıyorum."

"Bana yaklaştırmaya çalışan her erkeği korkutup kaçırdın!" "Onların aşağılık kompleksine sahip olmaları benim suçum değil. benim yanımda olmaya dayanamaz."

"Pislik."

"İblis."

Sinirli bir nefes veriyor ve sonra arkasını dönüyor. Jenn ve Aurora ikimizin arasında şaşkın bakışlar atıyor ama Kayla sadece başını sallıyor ve tekrar dans etmeye başlıyor. Onun mükemmel vücudunun ritme ayak uyduruşunu izliyorum. Carlisle kardeşler de kollarını havaya kaldırıp dans ediyor.

Yaklaşık iki dakika sonra pembe tişörtlü bir adam onlara doğru gelmeye başladı. Kollarımı kavuşturup ona tehditkâr bir bakış fırlatıyorum.

Gözlerini kırıştırıyor ve sonra hızla uzaklaşıyor.

Kayla arkasını dönüp benimle yüzleşirken, gümbür gümbür çalan müziğin arasından küfürler yükseliyor.

"Seni lanet..." Dişlerini gıcırdatarak ve başını sallayarak Ben.

Sonra mavi gözlerinde entrikacı bir parıltı belirir. Baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle Aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Gözlerimi ona dikiyorum. "Ah, demek nedeni buymuş," diyor, dudaklarında hâlâ o küçük seksi sırıtış.

"Seninle dans etmemi istediğin için diğer tüm erkekleri korkutuyorsun."

Kollarımı açarak ona düz bir bakışla karşılık veriyorum.

Kıkırdıyor ve elini kaldırıyor.

Elini göğsümden aşağı çekmeden önce parmaklarını köprücük kemiklerimin üzerinde kaydırırken vücudumda bir dalgalanma oluyor. Sikim sertleşti.

"Bunun gibi mi?" diyor, sesinde alaycı bir ton var.

Ancak ben karşılık veremedim elini bırakıyor ve sırtı göğsüme değecek şekilde arkasını dönüyor. Sonra dans etmeye başladı. Kalçalarının her sallanışında kıcı sıkıme sürtünüyor.

"Ya da bunun gibi mi?" diyor, omzunun üzerinden bana bilmiş bir bakış atarak.

Vücudunun benimkine karşı kıvrandığını hissettiğimde sıkıme kan hücum ediyor. Kalçalarını kavrayıp onu kendime doğru daha sert bastırma dürtüsü neredeyse öz denetimimi geçersiz kılıyor. Kendimi sabitlemek için sessiz bir nefes alarak, tamamen hareketsiz kalıyorum.

"Bunun beni bir şekilde etkilemesi mi gerekiyor?" Sesimi sıkılmış ve ilgisiz tutmaya dikkat ederek alay ediyorum.

Sırtını hafifçe kamburlaştırıyor, kalçalarını müzik eşliğinde yuvarlarken kıcını sikime daha sıkı bastırıyor.

İçimde bir sarsıntı oldu.

Çenemi sıkarak parmaklarımı esnetiyorum ve bir kez daha burnumdan uzun bir nefes çekiyorum. Sikim ağrıyor.

Kayla kıkırdıyor ve sonra dönüp bana bakıyor. Başını geriye yatırıp bakışlarımla buluştuğunda gözleri şeytani bir zevkle parlıyor.

"Kadınların erkeklerden üstün olmasının birçok nedeninden birini biliyor musun?" diye soruyor, yüz hatlarında meydan okuma dansları yaparken kaşlarını kaldırıyor.

Sıkılmış bir ilgisizlikle ona bakıyorum.

"Tahrik olduğumuzda bunu saklayabiliriz." Dudaklarında hınzır bir sırıtışla, sertleşmiş sikime doğru sivri bir bakış fırlatıyor. "Sen saklayamazsın."

Elim dışarı fırladı.

İpeksi saçlarının arasından kaydırarak parmaklarımı ensesindeki uzun tellerin arasından geçiriyorum ve saçlarını sıkıca kavriyorum. Göğsüm kabarıyor ve ateş damarlarımı yalıyor.

Kendini beğenmiş bir gülümseme dudaklarını kıvrıyor.

Başını geriye yatırmak için saçlarını sıkıca kavriyorum. Nabzım kulaklarımda atıyor.

Kayla parıldayan gözlerle bana bakıyor, bana meydan okuyor... Neye? Onu cezalandırmaya mı? Öpmem için mi? Onu bir duvara yaslayıp kıcını sikime sürttüğünde aklımdan geçen tüm görüntüleri canlandırmaya mı?

"Uhm, neler oluyor?" diyor korkunç derecede sinir bozucu bir ses.

Kayla ve ben birbirimize bakmaya devam ettik. Sessiz bir meydan okuma.

Etkilendiğimi belli eden bir nefes vererek başımı sallıyorum ve sonra saçlarını tuttuğum elimi bırakıyorum. Kolumu tekrar aşağı indirdiğimde o pürüzsüz kırmızı teller elimin üzerinden kayıyor. Kayla bana muzaffer bir gülümseme fırlatıyor ve sonra sesin geldiği yöne dönüyor.

"Hiçbir şey," diye yanıtlıyor. "Ne oldu, Lionel?"

Bakışlarımı rahatsız edici kesintiye doğru sürüklüyorum. Lionel, Aurora ve Jenn'in yanında duruyor, şaşkın gri gözleri ben ve Kayla arasında gidip geliyor.

"Bir içki oyununa başlamak üzereyiz," diyor. "Daha önce hiç yapmadım. Oynamak ister misin?"

"Evet!" Aurora ağlıyor ve kız kardeşini elinden tutmadan önce heyecanla ellerini çırpıyor. "Hadi, Jenn."

Jenn, Aurora'nın onu Lionel'ın işaret ettiği yöne doğru götürmesine izin verirken, "Evet, evet, elbette," diyor. Başını çevirip omzunun üzerinden Kayla'nın gözleriyle buluşuyor. "Sen de geliyorsun, değil mi?"

Kayla saçlarını geriye atarken yüzüne hınzır bir sırıtma yayılıyor. "Doğal olarak."

İçimi çektim. Oh, harika. Bir içki oyunu. Bu şüphesiz Kayla'yla başa çıkmayı daha da zorlaştıracak.

Lionel önden giderken, Kayla kaçmaya çalışmak yerine yanımda yürüyerek beni şaşırtıyor.

"Sen de oynuyorsun," diye anons ediyor.

Mutfağa doğru ilerlerken ona bakıp kaşlarımı çatıyorum. "Çalışıyorum."

"Yani?"

Ona sadece düz bir bakış attım.

Boğazından küçük bir inilti çıkar. "Pekala, tamam. Şuna ne dersin? Eğer bizimle oynarsan, söz veriyorum gizlice kaçmaya çalışmayacağım. Gecenin geri kalanında."

Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum.

"Beni görebileceğin bir yerde kalacağım ve hatta seni ekmeye çalışmadan benimle eve yürümene izin vereceğim," diye söz veriyor ve bana mükemmel bir masumiyet bakışı atıyor.

Eğlence içimde dalgalanıyor. Ne yaptığını çok iyi biliyorum. Beni masanın altında içmeyi planlıyor, böylece aktif olarak kaçmaya çalışmasa bile, onu yakından takip edemeyecek kadar sarhoş olacağım.

Zekice.

Ama bilmediği şey, seçemediğim bir gelecek tarafından kapana kısılmış ve boğulmuş olma hissinden kaçmak için son beş yılımı aşırı derecede içerek geçirdiğim. Hiçbir standarda göre hafif biri değilim. Kendimi sarhoş hissetmeye başlamadan önce onu masanın altından on kez içebilirim.

Kayla'nın entrikacı gözleriyle karşılaştığımda ağzımı bir sırıtış kaplıyor. "Anlaştık."

KAYL A

T Onunki mükemmel bir plan. Yontulmuş vücudu göz önüne alındığında, Jace vücuduna bir tapınak gibi davrandığına şüphe olmayan bir sağlık manyağı olmalı. Muhtemelen mükemmel vücudunu bozacağı için hiç alkol almıyordur. Yani ben

Onu masanın altından kolayca içebilirim. Ve onu bayıltmama bile gerek yok. Sadece beni takip etmesini zorlaştıracak kadar sarhoş edeceğim. O zaman partinin geri kalanının tadını o başımda bir ölüm tanrısı gibi dikilmeden çıkarabilirim.

Yanına vardığımızda devasa yemek masasından dört kişi başını kaldırıyor. Üç kız ve bir erkek. Onlarla daha önce hiç tanışmamıştım ama Ivy River Üniversitesi çok büyük, bu yüzden o kadar da şaşırtıcı değil.

Lionel adamı işaret ederken, "Pekâlâ millet, bu Mitch," diyor.

Mitch siyah saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyor ve elini kaldırıyor. "N'aber?"

Sandalyeleri çekmeye başlarken hepimiz ona başımızla selam veriyoruz.

Lionel, Mitch'in yanındaki sarışın kızlardan birini işaret ettikten sonra, "Bu da Trina," diyerek göz alıcı yeşil gözlere sahip olanı gösterdi. "Ve Felicia." Eli diğer taraftaki kahverengi saçlı kıza gidiyor. "Ve Rebecca."

"Merhaba," diyorlar hep bir ağızdan ve bize gülümsüyorlar.

Hepimiz masanın etrafında toplanırken sandalyeler soluk ahşap zemine sürtünüyor. On kişilik büyük masalardan biri olduğu için hepimiz etrafına rahatça sığıyoruz. Ivy River'daki çoğu öğrenci gibi burada yaşayan adam da zengin. Ya da ailesi zengin. Ve şehir dışındalar, bu yüzden bir parti vermeye karar verdi.

Güzel mutfağa ve yemek odasına göz gezdiriyorum. Mermer tezgahlar kırmızı plastik bardaklar, boş şişeler ve teneke kutularla dolu. Soluk ahşap dolaplardan biri, şüphesiz biri daha fazla bardak aradıktan sonra açık bırakılmış. Ya da belki daha fazla alkol. Ve karşımdaki beyaz duvarda güneşli bir kumsalın büyük resmi şimdi biraz eğri duruyor. Tüm bunları temizlemek tam bir eziyet olacak. En azından adam için. Ya da daha doğrusu, onun için temizlik yapması için tuttuğu insanlar için.

Lionel şu anda yanımda oturduğu yerden, "Bu da Kayla," diyor. Sonra diğer tarafımdaki Carlisle kardeşleri işaret ediyor. "Ve Jenn ve Aurora." Tam karşımda oturan Jace'e dönerken kaşları çatılıyor. "Ve, uhm... Özür dilerim. Senin adın neydi?"

Jace bir saniye daha o delici gözleriyle bakışlarımı tutmaya devam ediyor. Sonra koltuğunda arkasına yaslanıyor ve masanın geri kalanına kendinden emin bir sırtış atarken bir elini dağınık kahverengi saçlarının arasından geçiriyor.

"Jace," diyor, sıcak kahverengi gözleri masanın üzerindeki süslü lambanın ışığında parlıyor. "Adım Jace."

Aurora, Trina ve Rebecca, kolunu böyle hareket ettirdiğinde beyaz tişörtünün altından kaslarının nasıl kaydığını izliyor. Gözlerinde şehvet yanıyor. Birden kendimi kaşlarımı çatarken buluyorum.

"Oynuyor muyuz, oynamıyor muyuz?" Talep ediyorum, kelimelerim niyet ettiğimden biraz daha fazla ısırla çıkıyor.

Lionel gözlerini kırıştırıyor ve şaşkınlıkla bana bakıyor. Kendimi tutuyorum ve sanki sadece heyecanlıymışım gibi ellerimi birbirine sürterek bir gösteri yapıyorum. Lionel bunu tamamen yutuyor ve masanın ortasında bekleyen votka şişelerinden birine uzanmadan önce bana gülümsüyor. Jace ise bakışlarını tekrar bana kaydırıyor ve sırtıyor. Ona karanlık bir bakış atıyorum.

Mitch shot bardaklarını masanın üzerinde kaydırmaya başlarken Lionel, "Pekâlâ, oyun basit," diye söze başlıyor. "Hiç yapmadım diyeceksiniz ve sonra cümlemenizi hiç yapmadığınız bir şeyle bitireceksiniz. Sonra da bunu yapmış olan herkes bir shot atıyor."

Jace kıkırdarken bir şişe daha votka alıyor ve önce benim bardağımı doldurmak için masaya eğiliyor. Alkolü dökmeden zar zor kaldırılabileceğim kadar dolduğunda bana göz kırptıyor ve sonra kendi bardağını doldurmaya başlıyor. Hakkını yemeyelim, kendi bardağına da benimkine doldurduğu kadar alkol doldurdu.

Sol tarafımda Lionel, Jace'in talimatlarına gülmesine kaşlarını çatıyor. "Ne?"

Jace, Felicia'nın bardağını doldururken Lionel'e bile bakmadan, "Buradaki herkesin liseden beri oynadığına şüphe olmayan bir içki oyununun kurallarını açıklama ihtiyacı hissetmene bayıldım," diye cevap veriyor.

Masadaki diğer herkes hafifçe kıkırdar ve onaylarcasına başını sallar. Lionel'ın yanaklarında bir parça kırmızı beliriyor. Jace'e fark etmemiş gibi yaptığı bir bakış fırlatıyorum.

"Pekâlâ, ilk kim?" Mitch, herkes içkisini hazırlayıp masada beklemeye başladığında sorar.

"Ben," diyorum çabucak. Dudaklarımda hınzır bir gülümsemeyle Jace'e bakarak, "Daha önce hiç kimseyi dövmedim," diyorum.

Jace kaşlarını kaldırdı ve bana sadece "*ciddi misin?*" şeklinde yorumlayabileceğim düz bir bakış attı.

Beklentiyle ona bakıyorum.

Eğlenerek bir of çeker ve sonra bardağını kaldırır. Mitch de öyle yapıyor.

"Mitch," diye ağzından geçiriyor Rebecca, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırarak. "Ne oluyor be?"

"Ne?" diye cevap veriyor, shot bardağını ağzına götürürken duraklıyor. "Adamın biri kız kardeşime hayır demesine rağmen asılmaya çalışıyordu, ben de onu bir güzel dövdüm."

Jace ona onaylayan bir bakış atar ve masaya eğilerek bardağını Mitch'inkiyle tokuşturur. "Oh, buna içerim."

Mitch onay karşısında sırıtıyor ve ikisi de içkilerini yudumluyor.

Göğsümde bir acı hissediyorum. Victor da şüphesiz böyle bir ağabey olurdu. Bana saygısızlık eden birini döven koruyucu ağabey tipi. Ben lisede kalbimi kıran bir çocuk için hüngür hüngür ağlarken saçlarımı okşayan türden bir ağabey. Her zaman yanımda olan biri.

Ama bunun yerine, hayatımın çoğunda yalnızdım.

Parmaklarım shot bardağımın etrafında sıkışıyor ve saatimle oynama dürtüsüne direnmek zorunda kalıyorum.

Aurora, "Pekâlâ Jenn, sıra sende," diyor ve kız kardeşini kaburgalarından dürtüklüyor.

"Oh, uhm..." Jenn boğazını temizliyor, söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyormuş gibi görünüyor.

Acı veren düşüncelerimden sıyrılıp zihnimi elimdeki plana geri dönmeye zorluyorum. Jace'i masanın altından içmek.

Gizlice eğilip Jenn'in kulağına fısıldıyorum. Bana küçük bir baş sallaması ve hızlı bir gülümseme veriyor.

"Asla silah kullanmadım," diyerek ona söylemesini söylediğim şeyi tekrarladı.

Jace yumuşak bir kahkaha atıyor ve bardağını tekrar kaldırırken başını bana doğru sallıyor. Gözleri parlıyor. "Bilmesem beni sarhoş etmeye çalıştığımı düşüneneğim."

Ona şeytani bir gülümseme gösterdim. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." "Benim sıram!" Aurora duyuruyor. Yeşil gözlerinde fesatlık parıldarken

"Daha önce hiç sikimi yalatmamıştım." diyor. Üç adam da inliyor ve ona gözlerini deviriyor.

"Hadi ama," diye itiraz eder Mitch. "Bu hile yapmaktır. Senin sığın bile yok."

"Buna akıllı oynamak deniyor." Aurora ona göz kırpmıyor. "Şimdi, için." Üçü de birer tek atar.

"Arkanı kolla," diyor Mitch ve boş bardağını yere bırakıp yeniden doldururken Aurora'ya sırtıyor. "İntikam sana doğru geliyor."

Sadece gülüyor ve kaşlarını oynatıyor. "Daha önce hiç üçlü yapmadım," diyor Trina.

Jace bardağını kaldırıp tekrar içmeye başladığında içimde bir sarsıntı oluyor. Felicia da öyle.

"Felicia!" Trina ciyaklar ve arkadaşına bakakalır. "Bunu bana hiç söylememiştin!"

"Anlatacak pek bir şey yok," diye cevaplıyor omuz silkerek. "Dürüst olmak gerekirse oldukça hayal kırıklığı yaratan bir geceydi."

Jace bakışlarını ona kaydırıyor ve dudaklarında sinsî bir gülümseme beliriyor. "Görünüşe göre doğru partnerlere sahip değilmişsin."

Felicia'nın yanaklarına sıcaklık yayılır ve neredeyse elindeki boş kadehi düşürecektir. Trina açık bir özlemle Jace'e bakarken Aurora'nın boğazının arkasından küçük bir ses geliyor.

Rahatsızlık içimde dalgalanıyor.

"Mitch, sıra sende," diyerek bu konunun daha fazla tartışılmasını engelliyorum.

Doğrudan Aurora'ya bakan Mitch'in yüzüne meydan okuma dolu bir gülümseme yayılıyor. "Daha önce hiç amımı yalatmamıştım."

Dudaklarında hâlâ o muzaffer gülümsemeyle, biz altı kızın da içmesini bekliyor.

Sadece Rebecca biliyor.

Diğer beşimize bakarken yüzünde bir şok ifadesi beliriyor.

Aurora omuz silkiyor. "Karşılık vermeye istekli ne kadar az erkek olduğunu bilsen şaşırırdın."

Geri kalanımız onaylarcasına başını sallıyor.

Jace dilini şaklatır ve onaylamayarak başını sallar. "Bir kez daha, belli ki doğru türden erkeklerle yatmamışsın."

Bu kez diğer kızların hepsi gözlerinde özlemle ona doğru bakıyor. Ama Jace sadece bana bakıyor, yoğun bakışları ruhumu delip geçiyor.

Aklımdan kesinlikle çılgınca bir görüntü geçiyor. Jace'in dizlerinin üzerine çöktüğü, bacağımı omzuna attığı ve ben duvara yaslanmış zevk içinde kıvranırken beni yediği bir görüntü.

Klitorisim titriyor.

Masanın altında bacaklarımı birbirine bastırarak başımı hızlıca sallıyorum ve o aptal görüntüyü zihnimden uzaklaştırıyorum.

Oyun devam ediyor. İfadelerin çoğu artık seksle ilgili. Bazılarında içiyorum. Jace hepsinde içiyor. Kendi dönüşleri hariç tabii. Onları hep bana saldırmak için kullanıyor.

Başım alkolden vızıldıyor ve en aptalca şeylere kıkırdamaya başladım, bu da ciddi şekilde sarhoş olmaya başladığım anlamına geliyor. Bir kadeh daha içtikten sonra votka şişesine uzanıyorum ama parmaklarım birbirine dolanıyor ve neredeyse şişeyi deviriyorum.

Masanın öbür ucundan Jace hızla uzanıp elini benimkinin üzerine koyuyor, elimi ve şişeyi sabitliyor.

Elini elimin üzerinde öylece hissettiğimde omurgamda elektrik çarpıyor.

Bu beni mantıksızca sinirlendiriyor ve elimi ve şişeyi onun elinden çekip almaya çalışıyorum. Beklentiyle kaşlarını kaldırıyor. Ciğerlerimden sinirli bir iç çekiş kopuyor. Şişeyi bırakıp onun yerine bardağımı doldurmasına izin veriyorum.

Kısık gözlerle ve kenarları hafif bulanık bir görüşle, tamamen sabit bir elle bardağıma votka doldurmasını izliyorum.

Nasıl olur da hâlâ sarhoş olmaz? Tüm seks ifadeleri yüzünden masadaki herkesten daha fazla içki içiyor. Yine de geri kalanımız kıkırdarken, beceriksizce konuşurken ve kelimelerimizi gevellerken o hiç etkilenmemiş gibi görünüyor. Yemin ederim, Aurora kız kardeşinin kaburgalarına vurmak için eğildiğinde neredeyse sandalyesinde devriliyordu. Ama Jace orada öylece oturuyor ve sanki votka yerine su içiyormuş gibi sırtarak bize bakıyor.

Kaşlarımı indirerek, herkes bardaklarını doldurmayı bitirirken sessizce öfkeleniyorum.

Masanın diğer tarafında Felicia eğilip elini Jace'in koluna koyarken, Trina ve Rebecca da uzun kirpiklerini Jace'e doğru savuruyor. Aurora bile Jace'in ilgisine açmış gibi ona bakıyor.

Oyun boyunca hepsi bilinçsizce ona yaklaştı. Koltuklarında biraz öne eğildiler. Vücutlarını ona doğru biraz daha döndürdüler.

Hepsinin onun gözüne girmeye, dikkatini çekmeye ya da onu güldürmeye çalışmasını izliyorum.

Ancak Jace sadece Mitch'in bardağını doldurur ve söylediği bir şeye kıkırdarken koluna bir tokat atar.

Acaba insanların ona doğru yöneldiğini fark ediyor mu? Sanki herkesin birkaç saniyeliğine parlak ışıyla yıkanmak umuduyla etrafında döndüğü ısıltılı bir güneş gibi.

İçimdeki o mantıksız öfke büyüyor.

"Pekâlâ, buna ne dersiniz?" Mitch, içtiği onca kadehten sonra sesinin artık çok daha yüksek çıktığını söylüyor. "Daha önce hiç aynı gecede dört kişiden fazlasını sikmemiştim."

Jace sırtır ve bardağını kaldırır.

Jace içkisini yudumlarken yumruğunu masaya vuran Mitch'in göğsünden gür bir kahkaha yükseliyor.

Aynı anda Jace'in vücuduna tapan beş kızın görüntüsü zihnimde yanıp sönüyor.

"Dostum, sen tam bir efsanesin," diyor Mitch ve Jace'in sırtına bir tokat atıyor.

"Ya da bir fahişe," diye tersliyorum, o çatırdayan sıkıntı hâlâ içimde zonkluyor. Jace bakışlarını bana çeviriyor, gözlerinde öfke parlıyor.

Bu öfkenin yoğunluğu karşısında irkildim.

İlk defa gözlerinde gerçek bir öfke gördüm. Geçen hafta yaptığım onca saçmalıktan sonra bile, onun gerçekten sinirlendiğini hiç görmemişim. Şu an hariç.

"Tecrübeli olmak beni fahişe yapmaz," diyor Jace, sert gözlerle bakışlarımı tutarak.

Suçluluk duygusu içimi burkuyor, çünkü öyle demek istememişim bile. Sadece kızgın ve sinirliydim. Ama ben cevap veremedim Felicia konuştu.

"Tabii ki hayır," diyor ve bir kez daha eğilip koluna flörtöz bir el koyuyor. "Erkeklerin *bize* böyle şeyler söylemesinden nefret ederiz, o zaman neden onlara söyleyelim ki?"

Sözlerindeki gerçek karşısında utançtan içim yanıyor.

Boğazımı temizliyorum ve ayağa kalkıyorum. "Sanırım biraz su içmem gerekiyor."

Ancak oturarak içmenin en önemli yanı, ayağa kalkana kadar gerçekten ne kadar sarhoş olduğunuzu hissetmemenizdir.

Sandalyeden beceriksizce inip masadan bir adım uzaklaşırken bacaklarım sallanıyor. Kendimi Jenn'in sandalyesinin arkasına sabitlemek için hemen bir elimi uzatmak zorunda kalıyorum.

Lionel ayağa fırlıyor ve destek için bir kolunu belime doluyor. "Al bakalım. Muhtemelen gidip biraz uzanmalısın." Kolu hâlâ belimdeyken beni masadan uzaklaştırmaya başladı. "Hadi, seni sessiz bir odaya götüreyim."

Lionel'ın bedeni aniden benimkinden ayrıldığında nefesim kesiliyor ve neredeyse düşüyordum.

Jace'in karanlık sesi odanın içinde gök gürültüsü gibi yankılanıyor. "Geri çekil lan."

Arkamı döndüğümde Lionel'ı, Jace'in onu fırlattığına şüphe olmayan masaya yaslanmış halde buluyorum. Jace şimdi benimle Lionel'ın arasında duruyor. Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, Lionel'a bakarken yüzünde acımasız bir ifade var.

Lionel'in yanakları öfkeden kıpkırmızı kesilmiş, masadan doğrulurken hayal kırıklığıyla kollarını iki yana açıyor. "Ona yardım ediyordum!"

"Sana açıkça izin vermediği sürece ellerini onun vücuduna sürmeyeceksin," diye homurdanıyor Jace.

Kalbim küt küt atıyor. Emredici ses tonuyla. Vücudundan yayılan güçle. Ama en çok da kelime seçimine. Lionel'ın bana dokunmasına izin verilmediğini söylemedi. *Benim* iznim olmadan bana dokunamayacağını söyledi. Yani burada karar verici olan benim iradem, benim seçimim. Başkasının değil.

Bunun farkına varmak içime bir sıcaklık dalgası gönderiyor.

Ama ben bir şey yapamadan Jace kollarını açıyor ve bana dönüyor. "Hadi, seni eve götürelim."

Hâlâ biraz şaşkınım ve çok sarhoşum, bu yüzden sadece başımı sallıyorum. Sonra masadaki diğerlerine dönüyorum, onlar da Jace'i şu ifadelerle izliyorlar

hayranlığa sürpriz.

Alkolün etkisiyle başım dönerken "Hoşça kalın çocuklar," demeyi başarıyorum. "Sonra görüşürüz."

Mitch, Jace'e hançer gibi bakan Lionel'a tereddütlü bir bakış atarak, "Ahm, evet," diye cevap verir.

Kızlar da el sallayıp vedalaşıyorlar. Hatta Aurora bana göz kırpmıyor ve Jace ile benim aramda sinsi bir bakış fırlatıyor. Ona gözlerimi deviriyorum ve kapıya doğru ilerliyorum.

Jace ve ben zarif ama artık çok dağınık olan evden geçip ön kapıya doğru ilerlerken müzik, kahkahalar ve yüksek sesler etrafımızı sarıyor.

Çimenlere çıkarken ılık gece rüzgârları üzerimize vuruyor. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum. Ama bu sadece bir adım yana tökezlememe neden oluyor, çünkü bacaklarım hala çok dengesiz.

Dirseğimde sert bir el beliriyor ve beni sabitliyor.

Gözlerimi açtığımda Jace'i orada buluyorum. Sessiz bir soruyla kaşlarını kaldırıyor. Boğazımı temizliyorum ve sokağa çıkan küçük patikadan aşağı inmeye başlıyorum. Dünya etrafımda sallanıyor.

Caddeye ulaştığımızda dairemin olduğu yöne dönüyorum. Ama ani dönüş başımı döndürdüğü için bir elimi uzatıp kendimi metal bir direğe dayamak zorunda kalıyorum.

Boğazımı tekrar temizleyerek ilerlemeye başladım.

Bir şeye takılıp düşmeden önce sadece beş adım daha atabildim.

Jace'in eli dışarı fırlıyor, kolumu tutuyor ve yüzüstü düşmemi engelliyor. Aşağıya bakarken saçlarım gözlerimin üzerinde sallanıyor. Beceriksiz bir elimi uzun tellerin arasından geçirip onları görüş alanımdan uzaklaştırıyorum ve başımı tekrar kaldırıp doğruluyorum.

Hemen yanımdan derin bir iç çekiş sesi geliyor.

Sonra Jace beni kollarının arasına alıyor. İçimde şimşekler çakıyor.

Şok hala kafamın içinde çınlarken, başımı arkaya eğip Jace'e bakıyorum, o da bizi caddede yürütmeye başlıyor. Ama o bakışlarımla buluşmak için aşağıya bakmıyor. Onun yerine, daireme doğru yürürken beni kollarında taşımaya devam ediyor.

Hem utançtan hem de başka bir şeyden kaynaklanan sıcaklık, vücudumun göğsüne bastırılma şekli ve güçlü kollarının

bana sarılıyor. Birkaç dakika sessizlik içinde yakışıklı yüzünü inceliyorum. Etrafımızdaki sokaklar karanlık ve ıssız.

"Öyle demek istemedim, biliyorsun," diyorum bir süre sonra sessizce. "Ne demek istemedin?" Jace hâlâ bana bakmadan soruyor. "Senin bir fahişe olduğunu düşünmüyorum."

Birkaç saniye hiçbir şey söylemedi. Ve hala bana bakmıyor. Suçluluk ve pişmanlık göğsümün içinde yılanlar gibi kıvrılıyor. "O zaman neden söyledin?" diye soruyor sonunda.

"Çünkü kıskanıyordum," diye itiraf ediyorum yumuşak bir sesle. "Çünkü keşke daha tecrübeliydi."

Sonunda bana baktı. Sabit bakışları yüzümü tarıyor, sanki bunu uydurup uydurmadığımı kontrol eder gibi. Uydurmuyorum. Keşke daha deneyimli olsaydım.

Ben de aptalca şeyler yapmak, sapıkça seks yapmak ve çılgınca şeyler denemek istiyorum. Ama her hareketimi izleyen takım elbiseli bir adam varken bunu yapmak çok zor. Elbette birkaç erkek arkadaşım oldu. Ve onlarla seks yaptım. Ama korumamın apartman kapısının hemen dışında durduğunu bildiğimde bunun için havaya girmek her zaman zor oluyor.

Jace samimi olduğumu anlamış olacak ki onaylarcasına başını salladı. Sonra bakışlarını önündeki caddeye çevirdi.

Vücudunun sıcaklığı beni sarıyor, kemiklerime sızıyor ve ruhumu yatıştırıyor, beni göğsüne sıkıca sararken beni bir sonraki sokağa taşıyor.

Aklımda sayısız soru dönüp duruyor ama hiçbirini sormamam gerektiğini biliyorum. Jace'i tanımak için çaba sarf etmemeliyim. Ondan kurtulmak için elimden geleni yaparken olmaz. Ama sorabileceğim bir soru var. Kendimi, onu bıraktırma planım için stratejik olarak önemli olduğuna ikna edebileceğim bir soru.

"Bu işi neden kabul ettin?" diye sordum.

Jace hiçbir şey söylemiyor. Sadece köşeyi dönüyor ve daireme giden sokaktan aşağı inmeye başlıyoruz.

"Sen bir suikastçısın," diye zorladım. "İnsanları öldürüyorsun. Onları korumazsın. Peki neden bu işi kabul ettiniz?"

Bana sadece sessizlik cevap veriyor. Birkaç sokak öteden bir arabanın alarmı ötmeye başlıyor. O yönden de biri kornaya basıyor. Şehri dolduran gece havasında sis ve araba egzozu birbirine karışıyor.

Tam Jace'in cevap vermeyeceğini düşündüğüm anda, belirsiz tek bir cümleyle cevap veriyor.

"Kendimce sebeplerim var."

OceanofPDF.com

JACE

"W Bu sabah mısır gevreğine işedi mi?" Eli söylüyor. Onu görememek için kolumu yüzüme kapatmış olsam da sesindeki sırtışı duyabiliyorum.

İnliyorum, hâlâ kolumu yüzüme kapatıp kanepeye çökmüş durumdayım. "Kayla lanet Ashford."

"Bekle, ciddi mi? Gerçekten mısır gevreğine mi işedi?"

Göğsümden yarı eğlence yarı kızgınlık dolu bir huff sesi yükseliyor. "Hayır. Ama eminim bunu henüz yapmamış olmasının tek nedeni aslında kahvaltı yapmıyor olması. Yine de elinden gelen her şeyi yapıyor, lanet bir baş belası olmak için-"

Göğsüme sert bir şey çarpınca sözlerim kesildi.

"Ah," diye homurdanıyorum, kolumu yüzümden çekip dik oturuyorum.

Yere bakınca, göğsüme çarpan kendi sopamın şimdi kucağımda yattığını görüyorum. Kaşlarımı indirip başımı kaldırdığımda Kaden'in oturma odasının kapısında durduğunu ve yüzünde umursamaz bir ifade olduğunu görüyorum.

Eli karşımdaki kanepeye çökerken bir kahkaha atıyor. Yere inip ayaklarını sehpanın üzerine doğru sallarken ağırlığının altında kanepede gıcırıyor. Rico yanımdan geçip gidiyor ve Eli'nin ayaklarını masadan indirdikten sonra benim bacaklarımı da kanepeden itip yanıma oturuyor. Eli ona tehditkâr bir bakış fırlatıyor ve Rico buna meydan okuyan bir sırtışla karşılık veriyor.

Kucağımdaki sopayı alıp elimde döndürdükten sonra kapının aralığından soğuk ve karanlık gözlerle beni izleyen Kaden'e doğrultuyorum. Gözlerimi kısarak ona sert bir bakış fırlatıyorum.

"İnsanlara öylece sopa fırlatamazsın," diye uyarıyorum.

Kanepede yanımda oturan Rico homurdanıyor ve bana yan yan bakıyor. "İnsanlara sopa fırlatmak konusunda ders verebilecek son kişi sensin, Golden."

"Bir, bana öyle deme. İkincisi, başka şekilde ifade edeyim." Sopamı tehditkâr bir şekilde tekrar Kaden'e doğrulttum. "Sopanın sahibine öylece sopa fırlatamazsınız. Bu-"

"Yarasa Görgü Kuralları 101," hem Eli hem de Rico benim yerime sözlerini bitiriyor ve ardından hep birlikte kıkırdıyorlar.

"Aynen öyle," diyorum.

"Evet, öyle," diye itiraz ediyor Kaden, sonunda kapı çerçevesinden ayrılıp kanepeye doğru ilerlerken. Eli'nin yanına çökerken bana sert bir bakış attı. "Eğer o *sopanın* sahibi onu koridoruma bıraktıysa."

"Koridoru mu kapatıyorsun?" Gözlerimi deviriyorum ve sopayı önümdeki sehpa bırakıyorum. "Şimdi dramatik olmaya başladın."

Kaden bir bıçak çıkarır ve elinde döndürmeye başlar. "Evimin her yerinde yarasa isteseydim seninle evlenirdim. Alina ile değil."

"Evet, Alina nerede?" Düzenli oturma odalarına bakarak soruyorum. Tıpkı

Kaden'in odasının evde ve Blackwater'da olduğu gibi, onun ve Alina'nın evi acayip derecede düzenli ve temiz. Her zaman düzenli şeyleri tercih etmiştir ve bu şimdi de kendini gösteriyor.

Soluk ahşap mobilyaların üzerinde tek bir toz zerresi bile yok ve oturduğumuz iki beyaz kanepenin üzerinde tek bir leke bile yok. Güneş ışığı pencerelerden içeri süzülüyor ve oturma odasının etrafındaki gümüş süslemelerde parıltıyor.

Bakışlarım açık renkler arasında gezinirken bir gülümsemeyi bastırıyorum. Bu Kaden'in vazgeçmesi gereken bir şeydi. O koyu renkleri tercih ediyor. Koyu ahşap. Siyah kumaş. Ama Alina öyle değil. O hafif ve havadar şeyleri seviyor. Ve konu Alina olunca Kaden'in eli ayağı birbirine dolanıyor, yani Alina ne isterse onu alıyor.

"Raina ve Isabella'yla birlikte dışarıda," diye yanıtlıyor Kaden, bıçağı hâlâ soğukkanlılıkla elinde döndürerek.

Dikkatimi tekrar yüzüne veriyorum. "Ne?" Üç erkek kardeşimin arasına bakarken içimde inanılmaz bir his belirliyor. "Üçünün de dışarı çıkmasına izin verdin."

yalnız. *Birlikte*."

Rico boğazını temizliyor ve bir omzunu silkerek kaldırıyor. "Tüm polis departmanına önleyici olarak ödeme yaptık."

"Bütün şehri ateşe verirlerse diye," diye devam etti Eli ve elini havaya kaldırıp salladı. "Ya da, bilirsin, bir sürü insanı öldürürlerse falan."

Göğsümden şaşkın bir kahkaha kaçıyor ve başımı sallıyorum. "İşte bu yüzden hâlâ bekâırım."

Eli, Kaden ve Rico birbirlerine bakarlar. Dudaklarına bilmiş bir gülümseme yayılıyor. Onlara kaşlarımı çatıyorum.

"Ne?" Talep ediyorum.

Kaden kıs kıs gülüyor ve bana bir bakış atıyor.

"Şimdilik." "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, grup sohbetimizde Kayla Ashford hakkında çok fazla konuştuğunuz anlamına geliyor."

"Ee," diye başlıyor Rico, ben karşılık veremedim kelimeyi uzatarak. "Nasıl biri?"

Hepsine tehditkâr bir bakış fırlatıyorum, hepsi de hınzır bir sırıtışla karşılık veriyor. İnleyerek tekrar arkalığa yaslanıyorum ve parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum.

"Sana söylüyorum, o lanet olası bir deli," diye mırıldanıyorum. Eli kara bir kaşını kaldırıyor.

"Çılgın mı yoksa deli mi?"

Ellerimi tekrar aşağı indirerek ona kaşlarımı çatıyorum. "Bir fark var mı?"

"Evet."

"Bilmiyorum." Şaşkınlıkla başımı ona doğru sallıyorum. "İkisi de mi?"

Kaden omuz silkiyor, bıçağıyla tek bir dönüşü bile kaçırmıyor.

"Raina'dan daha kötü olamaz."

"Kimse Raina'dan daha kötü olamaz." İki ayrı grubu göstermek için ellerimi kaldırıyorum. "Deli insanlar var. Bir de Raina var. O aynı ligde değil. Hatta aynı sporu bile yapmıyor."

"Hey," diye sözümü kesti Eli, bana ve Kaden'e tehditkâr bir bakış fırlatarak. "Kızım hakkında konuşurken ağzınızı toparlayın."

Kaden yine omuz silkiyor. "Muhtemelen bunu bir iltifat olarak algılayacaktır."

Eli bir an düşünür ve sonra konuyu kabul ediyormuş gibi başını yana eğer.

"Doğru."

"Yani hayır, Raina'dan daha kötü değil," diye devam ediyorum. "Ama yine de beni deli ediyor!"

Üçü de birbirlerine bilmiş bilmiş bakıyor ve sonra bana sırtıyorlar. "Sırtımayı kes," diye mırıldandım. "Ben ciddiym. Daha önce hiç böyle biriyle tanışmamıştım.

çileden çıkarıcı ve inatçı ve emirlere uymaktan tamamen aciz ve cazibeme karşı bağışıklığı olan..." Sözümlü keserek hepsine karanlık bir bakış fırlatıyorum. "Yine sırtıyorsun."

Kıkırdarlar.

Rico kaşlarını oynatarak bana bakıyor. "Evet, yani birkaç hafta sonra evlenecek olan Kaden, ama eminim rahibin hemen ardından ikinci bir düğün için de kalmasını sağlayabiliriz."

"Evet," diye ekliyor Kaden, bakışlarımı tutarken koyu renk gözleri parlıyor. "Ve eminim sürekli bahsettiğin Fransız hizmetçi kostümünü bulabilirim, böylece onun yerine giyerek pratik yapabilirsin."

İkisine de kaşlarımı çatıyorum. "Kapa çeneni. Ben..." Bir şeylerin farkına varmak içimde bir şimşek gibi çakarken tekrar dik oturuyorum. "Oh, lanet olsun. Senin düğünün. Cumartesi günü. O gün Kayla'nın yerine bakacak birini bulmalıyım."

"Getirin onu," diyor Kaden rahat bir omuz silkmeye.

Başımı sallayarak ona bakıyorum. "Dinlemiyor musun? O deli. Ve cehennem gibi sinir bozucu."

"Sen de öylesin ve hâlâ davetlisin."

"Siktir git."

Sırtıyor. Ama gözlerinde bir parıltı var. Kaden çok saçmalıyor. Aslında hepimiz çok saçmalarız ve birbirimizle uğraşmak için her fırsatı değerlendiririz. Ama iş zora girdiğinde, sorgusuz sualsiz birbirimizin arkasını kollarız. Haftanın her günü. Ya da en azından ben öyle umuyorum. Ama belki de artık tetikçi olmak istediğimden emin olmadığımı bildikleri için bu durum değişmiştir.

Sanki onun da aklı benzer bir yola girmiş gibi, Rico yüzünde ciddi bir ifadeyle bana döndü. "Ben de sormak istiyordum. *Biz* de merak ediyorduk..."

Panik omurgamdan yukarı fırlıyor. Bunun nereye varacağını bildiğimden oldukça eminim, ama bakışlarını karşılayıp sessiz bir soruyla kaşlarımı kaldırırken yüzümde rahat bir ifade tutmayı başarıyorum.

"Neden bize söylemedin?" diye soruyor, ciddi gözleri yüzümü arıyor. "Tetikçi olmak istemediğini."

O panik yine içimde dalgalanıyor, bu sefer korkuyla karışık. Eli ve Kaden'in de beni izlediğini hissedebiliyorum.

"Tetikçi olmak istemediğimden değil," diye başlıyorum, kelimelerimi dikkatle seçmeye çalışarak. "Dediğim gibi, aslında bundan zevk alıyorum. Ama ben sadece... bir seçenek istiyorum."

Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Evet, anlıyorum."

Ve anlıyor. Gerçekten anladığını biliyorum. Aralarında, seçmediğiniz bir hayatta kapana kısılmış hissetmenin nasıl bir şey olduğunu en iyi anlayan kişi muhtemelen Rico.

"Ama yine de," diyor Eli karşımdaki beyaz koltuktan kalkarak. Altın rengi gözleri yüzümü incelerken de ciddiydi. "Neden bize bundan bahsetmedin?"

Nasıl yapabilirim ki? Hepsi bu kadar mükemmelken. Eli, en efsanevi Avcı suikastçısı olarak babamızı geçeceğine şüphe olmayan acımasız katil. Kaden, sadece bakarak bile insanları ürküten hesapçı entrikacı. Ailelerimizin gurur duyacağı oğullar. Büyük işler başaracak ve kötü şöhretli Hunter ismini devam ettirecek oğullar. Ve Rico, bir gün tüm eyaleti yönetecek güçlü lider. Federico Morelli'nin gururu ve neşesi.

Bir de ben varım.

Kardeşlerime bu yolda onlara katılmak istemeyebileceğimi nasıl söyleyebilirdim? Tetikçi olmak istemeyebileceğimi. İstesem de istemesem de bunun benim hayatım olacağı düşüncesine katlanamayacağımı.

Beni zayıf görmelerini istemedim. Beni başarısız biri olarak görmelerini istemedim. Kardeşleri olmaya layık olmayan biri olarak. Onlardan biri olmaya.

Bu yüzden onlara söylemedim.

Ama şimdi bunu onlara nasıl açıklayabilirim ki?

Boğazımı temizleyerek ayağa kalkıyorum ve hepsine rahat bir gülümseme vermek için elimden geleni yapıyorum. "İçecek bir şeyler almaya gidiyorum."

Beni sessizce izliyorlar ama hiçbir şey söylemiyorlar. Oturma odasından geçip Kaden ve Alina'nın mutfağına doğru yürürken de beni durdurmaya çalışmıyorlar.

Ve bunun için onları seviyorum. Beni zorlamadıkları için onları seviyorum. Beni zorlamadıkları için.

Belki bir gün onlara söylerim, ama bugün değil. Şu anda değil.

Çünkü şu anda, Kayla'yı koruduğum bu sömestrde hayatta kalabilmek için kendimi sağlam bir şekilde bir arada tutmam gerekiyor. Hiçbir şey beni durduramaz. Hiçbir şey.

Ne olursa olsun, dönemin sonuna kadar devam edeceğim. Çünkü kendi geleceğime karar verme şansına sahip olmalıyım. Buna her şeyden çok ihtiyacım var.

OceanofPDF.com

KAYL A

Q Yataktan hızlıca kalkıp şifonyerime doğru ilerliyorum ve üst çekmeceyi açıyorum. Kapalı yatak odamın kapısından nihayet Jace'in odasından çıkıp mutfığa doğru yürüdüğünü duyabiliyorum. Her zaman kalkıp

ve ben odamdan çıkana kadar hazır ve bekliyor. Ama bugün değil. Bugün ona sürpriz yapmayı planlıyorum.

Hayatını zindan etmek için yaptığım sinir bozucu şeylerden hiç etkilenmediği için taktik değiştirip başka bir şey deneyeceğim. Onu sinir bozucu şakalara maruz bırakmak yerine, onu rahatsız edeceğim. Onu koltuğunda kıvrandıracağım ve birinin onu görmesinden endişelenirken omzunun üzerinden endişeyle bakmasını sağlayacağım. Beni görmesinden. Bizi görmesini.

Uyku şortumu ve üstümü çıkardıktan sonra, sahip olduğum en seksi iç çamaşırını bulana kadar iç çamaşırı çekmecemi karıştırıyorum. Siyah dantelden yapılmışlar ve kıvrımlarımı mükemmel bir şekilde vurguluyorlar.

Kapının diğer tarafından, Jace'in mutfakta dolaştığı yerden gelen hafif tıkırtılar ve gümbürtüler duyabiliyorum.

Üzerimi değiştirdikten sonra saçlarımı tarıyorum ve sırtımdan aşağı dökülmesine izin veriyorum. Sonra biraz da makyaj yapıyorum.

İşim bittiğinde mutfaktan gelen gürültü kesilmişti. Jace şüphesiz masaya otururken bir sandalye hafifçe yere sürtünüyor.

Aynada görünüşümü kontrol ediyorum. Ellerimi kalçalarımın üzerine çekerken dudaklarıma hınzır bir gülümseme yayılıyor ve sonra dönüp kendime bakıyorum

tüm açılardan. Sadece bir çift siyah dantel külot ve aynı malzemeden bir sutyenle, her erkeğin rüyası gibi görünüyorum. Ve Jace'in kabusu.

Göğsümden sessiz bir kakhaha yuvarlanıyor. Jace'in beni böyle giyindiğimi gördüğünü öğrenirse babamın nasıl tepki vereceği konusunda endişelenirken şimdi terlediğini görelim.

Kalçalarımı ateşli bir şekilde sallayarak nihayet yatak odamdan çıkıp birleşik mutfak ve oturma odasına giriyorum.

Jace masada oturmuş kahvaltı etmektedir. Üzerinde bir kot pantolon ve hafif bronz teniyle tezat oluşturan beyaz bir tişört var. Kahverengi saçları, her zamanki gibi, ellerimi saçlarında gezdirme isteği uyandıracak şekilde zahmetsizce dağınık. Yemeğini keserken ön kollarındaki kaslar esniyor.

Şaşkınlık içimde titreşiyor ve bakışlarım önündeki tabağa indiğinde adımlarımdaki o kasılmayı bir anlığına kaybediyorum. Daha doğrusu *tabaklara*. Bir tabakta çırpılmış yumurta ve domuz pastırması, bir diğerinde panini gibi bir şey ve üçüncüsünde de meyveler var.

Kahvaltı ettiğini elbette biliyordum, çünkü bazen erken uyandığımda onu mutfakta duyuyordum. Ama her zaman haşlanmış yumurta ya da çoğu sağlık düşkününü gibi benzer sıkıcı bir şey yediğini varsaymıştım. Ama *bu öyle* değil.

Bakışlarım onun yüzü ile kendisi için hazırladığı küçük ziyafet arasında gidip geliyor. Yemek yerken gözlerinde bir ışıltı ve ağzında küçük bir gülümseme var. Sanki yemeğin gerçekten tadını çıkarıyor gibi.

Beni o kadar şaşırtıyor ki bir an ne yaptığımı unutuyorum. Jace tabağından başını kaldırıp bakmaya başladı.

Tekrar harekete geçiyorum. Kalçalarımdaki o baştan çıkarıcı salınımla zemini geçip onun oturduğu masaya doğru ilerliyorum.

Göz ucuyla hareketi yakalayınca bana doğru dönüyor ve bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor.

Sonra bakışları bana takıldı.

Şaşkınlığı yüzüne yansırken oturduğu yerde hafifçe geriye doğru sarsılıyor. Şaşkın bakışları hızla vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor.

Ona sinsi bir gülümseme veriyorum ve endişeyle omzunun üzerinden bakmaya başlamasını bekliyorum.

O yapmaz.

Bunun yerine, yüzündeki şaşkın ifadeyi çabucak siler ve dikkatini yemeğine verirken gelişigüzel bir şekilde "Günaydın" der.

Masaya doğru yürürken "Günaydın," diye cevap veriyorum. "Giyinmen gerekmiyor mu?"

"Giyindim."

Tekrar yemeğinden başını kaldırıyor ve bir kaşını kaldırırken vücudumda bir aşağı bir yukarı kasıtlı bir bakış atıyor. "Okula böyle mi gidiyorsun?"

Bakışlarını yarı çıplak bedenimin üzerinde gezdirdiğinde yanaklarının ısınmasını bekliyorum. Ama öyle olmuyor. O sinir bozucu piç hiç etkilenmiş görünmüyor. O ilk şaşkınlık anından sonra, sanki dantel iç çamaşırları içindeki ateşli bedenime değil de vasat bir manzara resmine bakıyormuş gibi davranıyor.

Rahatsızlık içimde dalgalanıyor.

Ama ona kaşlarımı kaldırırken yüzümdeki kızgınlığı belli etmemeye özen gösteriyorum. "Son baktığımda burası benim mutfagımdı. Üniversite değil. Ve kendi evimde istediğim gibi giyinebilirim."

Jace birkaç saniye sessizce beni izliyor. Sonra omuz silkti. "Pekala."

Ve sonra yemeğe geri dönüyor.

Parmaklarımı yumruk yaparak mutfak masamdaki sinir bozucu adama bakarken sessizce öfkeleniyorum.

Bıkkınlığımı belli etmeyen bir iç çekişten sonra, sıkıntıdan kurtulmak için vücudumu kısa bir süre silkeliyorum. Daha işim bitmedi. Bakalım harareti yükselttiğimde beni görmezden gelecek mi?

Dün gece çantamı koyduğum yere doğru yürüyorum ve onu kanepenin kenarına, yani Jace'in görüş alanına taşıyorum. Sonra ders kitaplarımı sakladığım raflara doğru yürüyorum ve birkaç tanesini çekip çıkarıyorum. Çantama geri döndükten sonra sırtımı Jace'e dönüyorum ve saçlarımı omzuma atıyorum.

Sonra yavaşça eğiliyorum ve kitapları çantama koymaya başlıyorum.

Bu pozisyon, o minik dantel külotun içinde kıcıımı tamamen ortaya çıkarıyor. Ve ben bu müstehcen pozda eğildiğimde, Jace'in kızarmaması mümkün değil. Ya da sanki babamın aniden ortaya çıkıp bana baktığı için onu öldüreceğinden endişeleniyormuş gibi gergin bir şekilde odaya bakmıyor.

Son kitabı da çantama yerleştirirken, başımı eğip gizlice masaya doğru bakıyorum.

Jace şimdi panini'sini tutuyor ve yüzünde hiç etkilenmemiş bir ifadeyle ısıyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Allah kahretsın. Bu adamdan bir tepki almak için ne yapmam gerekiyor?

Çantamı tekrar kapattıktan sonra doğruluyorum ve arkamı dönmeden önce saçlarımı omzumun arkasına atıyorum. Jace panini lokmasını çiğnıyor, yüzünde rahat bir ifadeyle beni izliyor.

Belki biraz daha yakından ve kişisel olarak ihtiyacı vardır.

Dudaklarımda sinsi bir gülümsemeyle mutfak masasına doğru yürüyüp masanın diğler tarafında, Jace'in tam karşısında duruyorum. Bakışlarını tutarak masanın üzerinden öne doğru eğiliyor ve meyve tabağına uzanıyorum. Biraz daha yaklaşıyordım, memelerim suratına yapışacaktı. Şimdi tepki vermek zorunda.

Ama Jace gözlerini yüzümden ayırmıyor, bir kez olsun bakışlarının göğüs dekolteme kaymasına izin vermiyor.

İçimden ona lanet okuyorum.

Sonra tabağından bir çilek aldım.

Panini'sini bırakıp portakal suyundan bir yudum alıyor. "Kahvaltı istiyorsan, kendin yap."

Çileğı dudaklarıma götürüp ısıtırken "Ben kahvaltı etmem," diye cevap veriyorum.

Başını iki yana sallayarak oflayıp pufluyor ve bana sert bir bakış fırlatıyor. "Evet, bunu görebiliyorum."

Hâlâ masanın üzerinde öne doğru eğilerek göğüslerimi sergiliyor, çilekten bir ısırık daha almadan önce dudaklarımı olabildiğince baştan çıkarıcı bir şekilde yalıyorum. Jace'in gözleri benimkilerde kalıyor. Dudaklarıma bakmıyor bile. Bir kez bile.

Lanet olsun, bu adamın nesi var?

Son çilek parçasını ağzıma atıyorum, dilimin üzerine bilinçli bir şekilde yerleştiriyorum ve çıkarken parmağımy emiyorum.

Jace elini yumruk yaparak masaya vurur ve sandalyesini geriye itmeden önce başını tekrar sallar.

"Ve şimdi iştahımı kaybettim," diyor ayağı kalkarken ve gidecekmiş gibi hızla arkasını dönmeye başlarken.

Aşğılanmışlık beni yıkıyor.

Ama sonra onu gördüm.

Pantolonundaki büyük şişkinlik.

Görünce şok geçiriyorum. Tanrım, siki kot pantolonuna bu kadar baskı yaptığına göre acı verici bir şekilde sertleşmiş olmalı.

Bir anda doğrulup, o uzaklaşmadan masanın etrafından hızla dolanıyorum. Tam önünde durduğumda aniden durarak geri çekiliyor.

Dudaklarımda hınzır bir sırıtışla başımı geriye eğip onunla göz göze geliyorum. "Yalancı."

İtiraf etmeliyim ki etkileyici bir kayıtsızlıkla kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Ne hakkında?"

"İştahınızı kaybediyorsunuz. Aslında, iştahınızı *kontrol* altına almak için mücadele ettiğinizden eminim."

"Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa bunu kendine söylemeye devam et."

"Uh-huh." Pantolonundaki şişkinliğe sert bir bakış fırlattım. "Yani bu benim için hazır olda bekleyen siki değil mi?"

Çenesinde bir kas kıpırdıyor ama cevap vermiyor.

"Anlıyorum," diye alay ediyorum, ona şeytani bir gülümseme gösteriyorum. "Bu senin siki değil. Silahın. Dostum, market alışverişinin sana bu kadar sorun çıkardığını ve kahvaltı hazırlarken pantolonunda silah bulundurmak zorunda kaldığını fark etmemiştim." Masum bir merak gösterisiyle kaşlarımı kaldırmadan önce kasıklarına bilerek bir bakış daha fırlattım. "Ya da belki de henüz tanışmadığım evcil bir yılanıdır. Sürüngenlerden hoşlandığını fark etmemiştim. Seni uyarmalıyım, yılanları pek sevmem-"

Alaycı sözlerim Jace'in ileri atılmasıyla kesildi.

Bileğimden tutarak beni döndürüyor ve kolumu arkama doğru iterken diğer eli enseme kilitleniyor.

Jace beni eğip göğsümü pürüzsüz ahşap masanın üzerine bastırırken ciğerlerimden bir huff sesi çıkıyor. Bir elini enseme tutup beni yere bastırırken diğer eliyle de kolumu arkamdan kavıyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, zihnim olayların ani dönüşünü yakalamak için çabalıyor.

Aklımı başıma toplayamadan Jace ayağını benimkinin iç tarafına koyuyor ve tek bir sert hareketle dışa doğru iterek duruşumu genişletiyor.

O yaklaştıkça kalbim küt küt atıyor, sert aleti kıcıma bastırıyor.

"İstedığın bu mu?" diye soruyor, emredici sesi havada titreşiyor ve ruhumu titretiyor. "Benim için seni

masaya oturup seni becereyim mi?"

Sözleri içimi ısıtıyor. "Cevap ver,"
diye tersliyor.

İçimde bir sarsıntı oluyor ve klitorisim zonkluyor. Sesindeki zahmetsiz emirle. Beni masanın üzerinde domaltırken vücuduma hükmeden elleriyle. Aletinin kıcıma baskı yaptığını hissediyorum.

Ve aniden, parti sırasında aklımdan geçen tüm o saçma görüntüler yeniden gözümün önünden geçiyor. *Jace'in asla yapmam* oynadığımızda itiraf ettiği tüm o maceralı cinsel aktivitelere katıldığında neye benziyor olması gerektiğine dair görüntüler. Ve bir kez daha yardım edemem ama onun kadar deneyimli birini becermenin nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. *Onu* becermek nasıl olurdu.

Öfke bu düşünceyi hızla takip eder ve bu saçma görüntüleri yakıp yok eder.

Bileğimi kavrayan elini çekerken diğer avucumu masanın üzerine koyup kendimi yukarı itmek için kaldıraç olarak kullanmaya çalışıyorum. Ama bir kaya duvara karşı itiyor da olabilirdim. Boynumun arkasındaki eli beni acımasızca masaya sabitliyor.

"Dünyadaki son erkek olsan bile seninle yatmazdım" diye karşılık verirken boğazımdan bir hırıltı kopuyor.

"Aynen öyle."

"Güzel."

"Harika." Üzerimdeki gücünü yüzüme vurmak istercesine beni bir kez daha masaya doğru itiyor. "Artık bunu anladığımıza göre, kalkmana izin vereceğim. Ve sonra odana geri dönüp üzerine bir şeyler giyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Boştaki elimi masanın üstüne vuruyorum. "Olmayacağım-"

"Dedim ki, kendimi ifade edebildim mi?" Sesindeki katıksız emir, ruhuma doğru bir nabız gönderiyor.

Dişlerimi gıcırdatarak tekrar masanın üzerinde debeleniyorum. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kurtulamıyorum. Sonunda zorla "Evet" diyorum.

"Güzel."

Bileğimi ve boynumu bırakıp bir adım geri çekiliyor. Ayağa fırlıyorum ve yüzüne doğru öyle hızlı dönüyorum ki saçlarım yanağına çarpıyor. Gözlerimde yanan ateşle ona dik dik bakıyorum.

Bana bakarken kaslı vücudundan güç dalgaları yayılıyor.

Kolunu kaldırarak, emredici elini yatak odanın kapısına doğru uzatıyor. Gözünü kırpmadan bakışları üzerimde kilitli kalıyor.

"Dedim ki," diye başlıyor, sesi otoriteyle dolup taşıyor. "Giyin. Giyin."

Omurgama elektrik çarpıyor.

Kimse bana emir veremez. Ya da beni hırpalamaz. Kimse üzerimde bu şekilde güç uygulayamaz. Ben bir Ashford'um. Emirleri ben veririm.

Ama Jace bunu umursamıyor gibi görünüyor. Sanki dünya ona aitmiş gibi davranıyor. Sanki herkes onun ayaklarına kapanmalıymış gibi. Ben de dahil.

Gözlerimi kısarak ona dik dik bakıyorum.

Sessizce bana bakmaya devam ediyor ve emredici eliyle odamı işaret ediyor.

Topuğumun üzerinde dönüp uzaklaşırken ciğerlerimden belli belirsiz bir hırıltı kopuyor.

Ama bu lanet olası piç beni ne kadar kızdırırsa kızdırsın, masanın üzerine o şekilde eğildiğinde klitorisimin ne kadar zonkladığını hatırlamaktan kendimi alamıyorum.

JACE

S Kirli oynamak mı istiyor? Tamam, kirli oynayabilirim.
Oturma odasındaki beyaz kanepede uzanırken, göz ucuyla Kayla'yı izlerken telefonumda geziniyormuş gibi yapıyorum. Genelde akşamları çalışma notlarını okumayı tam şu sıralarda bitirir ve sonra duş almak için odasına geri dönüyor.

Ekranında bir mesaj belirirken telefonum elimde titriyor.

Marcus Jones: *Buradayım.*

Gizlice Kayla'ya tekrar bakıyorum. Mutfak masasında oturmuş, önündeki deftere kaşlarını çatarak bakıyor ve bir şeyin altını çiziyor. Birkaç saniye daha okumaya devam ediyor. Sonra duvardaki saate bakıyor ve iç geçiriyor. Kalemmini bırakıp kollarını başının üzerine uzatıyor ve omuzlarını geriye atıyor.

Dikkatimi telefonuma verip hızlıca bir cevap gönderiyorum.

Bana bir dakika ver.

Marcus, Blackwater'da ikinci sınıf öğrencisi ve ara sıra birlikte takılıyoruz. Her şey düşünüldüğünde oldukça sakın bir adam. Ve o da Blackwater'daki çoğu insan gibi, Morelli ailesine onun için iyi şeyler söyleyeceğim umuduyla bir Avcı'ya yardım etme fırsatını kaçırmaz.

Masada Kayla ayağa kalktı ve kitaplarıyla defterlerini toplamaya başladı. Şu anda, bu sabah onu masanın üzerine yatırdığımda durduğu yerde duruyor.

Hatırladıkça sikim sertleşiyor.

O küçük iblis, o siyah dantel iç çamaşırıyla hayatımda gördüğüm en seksi şey gibi görünerek odanın diğer ucuna geçerken orada oturup hiç etkilenmemiş gibi davranmanın ne kadar zor olduğu hakkında bir fikri var mı?

Peki ya saçlarını omzuna atıp kitaplarını toplamak için eğildiğinde? Lanet olsun, masanın ayağını o kadar sert tutuyordum ki tahta çatlayacak sandım. Ve sonra masaya doğru yürüyüp üzerine eğilme cüretini gösterdi. Gözlerimi yüzünden ayırmamak için kendimi kontrol etmem gerekti.

Ama sonra gidip parmağını öyle emmek zorunda kaldı.

Lanet olası sinir bozucu kadın.

O kadar tahrik olmuşum ki aklımı kaybedeceğimi sandım.

Hatırladıkça sikim yeniden zonkluyor.

Kayla kitaplarını kaldırmayı bitirirken ben çenemi sıkarak telefonuma bakıyorum.

Beklenti, hayal kırıklığını çabucak bastırır. Kayla iyi olabilir, ama ben daha iyiyim. Ve kirli oynamaktan daha çok sevdiğim bir şey yok.

Bana doğru bir bakış bile atmadan odanın diğer ucuna doğru ilerliyor ve yatak odasında kayboluyor. Kapı bir tıkırtıyla arkasından kapanıyor.

Kapı kapanır kapanmaz kanepeden fırlayıp aceleyle yere atlıyorum. Sessiz adımlarla Kayla'nın kapalı kapısına yaklaşıp kulağımı dayıyorum.

Birkaç saniye sonra başka bir kapının kapanma sesi bana ulaşıyor. Sonra her şey sessizleşir.

Yaklaşık yarım dakika geçer.

Ve sonra Kayla özel banyosundaki duşu açtığında sıçrayan suyun sesi yankılanır.

Koşarak ön kapıya gittim ve kilidi açtım. Hızlıca arkama baktıktan sonra kapıyı açıyorum ve dairenin dışındaki koridora çıkıyorum.

Kahverengi saçlı ve koyu kahverengi gözlü bir adam birkaç adım ötede duruyor. Elinde büyük bir kutu tutuyor.

"Hunter," diyor ve beni gördüğünde başıyla selamlıyor.

"Marcus," diye yanıtlıyorum aramızdaki mesafeyi kapatırken. "Bu kadar kısa sürede benim için geldiğin için teşekkürler."

"Evet, tabii ki. Her zaman."

"Yaklaşık on dakika içinde onu sağ salım size geri getireceğim."

Başını sallar. "Pekâlâ. Ben burada bekleyeceğim."

Kutuyu bana uzattığında uzanıp ondan alıyorum. Bir kez daha başımı sallayıp teşekkür ettikten sonra arkamı dönüp dairenin içinde kayboluyorum. Kayla'nın kapısına doğru aceleyle ilerleyip kulağımı tekrar kapıya dayıyorum.

Sıçrayan suyun sesi hâlâ içeriden yankılanıyor.

Bir adım geri çekilip kutuyu kapının dışında yere bıraktıktan sonra tekrar doğruluyorum ve dikkatlice kolu itiyorum. Kapıyı açtığımda Kayla'nın ıssız yatak odasıyla karşılaşıyorum. Suyun sesi, onu engelleyecek ikinci bir kapı olmadığı için şimdi daha yüksek.

Çömelip Marcus'un bana uzattığı kutunun kapağını açarken banyosunun kapalı kapısına doğru hızlı bir bakış atıyorum.

Dudaklarımda geniş bir gülümseme

yayılıyor. Freya bana bakıyor.

Kutuya uzanıp onu yavaşça kaldırıyorum.

Sonra odaya girdim ve mısır yılanını Kayla'nın yatağının tam ortasına koydum.

Mısır yılanı Freya da görünüşe göre sahibi kadar soğukkanlı, çünkü yumuşak örtünün üzerine kıvrılıp yatıyor. Odadan çıkmadan önce dost yılanı bir selam veriyorum ve kapıyı arkamdan sessizce tekrar kapatıyorum. Ama ben dışarıda durmaya devam ediyorum.

Duştan gelen gürültü beş dakika daha devam ediyor. Kısa bir sessizlikten sonra banyo kapısının açılma sesi bana doğru geliyor.

Beklenti içimde çatırdıyor.

Kulağımı kapıya dayayarak Kayla'nın ayak seslerinin banyodan çıkıp odanın diğer ucuna, dolabının ve şifonyerinin bulunduğu yere doğru ilerleyişini dinliyorum.

Yolu yarılamış.

Sonra bir çığlık havada paramparça olur.

Hemen kapıyı açıyorum ve yatak odasının tamamını görene kadar ilerliyorum.

Ve ne manzara ama.

Kayla, üzerinde sadece vücudunu saran kabarık beyaz bir havluyla yataktan uzaklaşıp kendini şifonyerin yanındaki duvara yaslarırken, mısır yılanı Freya gürültünün kaynağına bakmak için başını kaldırıyor.

Kayla'nın boğazından bir ciyaklama daha çıkar.

Memnuniyet içimde dalgalanıyor ve kendini beğenmiş bir kahkaha atıyorum.

Kayla bakışlarını bana çeviriyor, panik ve korku hala güzel yüz hatlarında parlıyor.

Bir omzumu kapının pervazına yaslayarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve kaşlarımı umursamazca kaldırıyorum. "Sorun mu var?"

İnançsızlık yüzünde titreşiyor. Bir elini kaldırarak çılgınca Freya'yı işaret ediyor. "Yatağında bir yılan var!"

"Evet."

"Ne demek istiyorsun, *evet* mi?" diye haykırıyor neredeyse.

Bakışlarını tutarken ses tonuma meydan okuma karışıyor. "Daha bu sabah evcil yılanımla tanışmak istediğini söylediğini sanıyordum. İşte burada."

Sanki bir işaretmiş gibi, Freya yatakta birkaç santim kayar.

Kayla tiz bir çığlık daha atıyor ve o kadar hızlı geri çekiliyor ki havlusunu tutmayı kaybediyor. Havlu çırpınarak yere düşüyor ve onu çırılçıplak bırakıyor. Ama şifonyerinin üzerine tırmanmaya çalışırken bunu fark etmemiş gibi görünüyor. Ancak, hareketleri o kadar çılgınca ki, onu sağlam bir şekilde kavrayamıyor, bu yüzden onun yerine köşeye daha fazla geri dönüyor.

Bakışlarım hızla vücudunun üzerinde geziniyor. Sikime kan hücum ediyor. Lanet olsun, bu kadar ateşli olmak yasadışı olmalı.

"Çıkarın şunu buradan!" Kayla, gözleri hâlâ yılanla kilitlenmiş bir halde ters ters bakıyor.

"O bir *kadın*," diye cevap veriyorum, abartılı bir onaylamama gösterisiyle başımı sallayarak. "O değil."

"Umurumda değil! Sadece onu buradan çıkar." "Lütfen de."

Sonunda Kayla bakışlarını yilandan ayırdı ve dönüp bana baktı. O güzel mavi gözlerinde tam bir kuşku titreşiyor. Dikkati artık Freya'nın üzerinde olmadığına, içinde bulunduğu durumun geri kalanını da değerlendiriyor gibi görünüyor. Bakışları şimdi yerde, yatağın ve büzüldüğü köşenin ortasında duran havluya kayıyor.

Çaresizce geri dönüp havluyu almak istiyormuş ama yılanı yaklaştırmaya dayanamıyormuş gibi yatakla beyaz kumaş yığınının arasına bakıyor. Kendini beğenmiş bir eğlence dudaklarımı çekiştirirken sadece onu izliyorum.

Sonunda, bunun yerine kollarıyla kendini örtmeye karar verir.

Köşede çırılçıplak durmuş, bir eli memelerinde, diğer eli amcığında, birkaç saniye daha yatağın üzerindeki yılanı bakıyor.

umutsuz gözlerini bana çevirmeden önce.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Evet," diye bastırıyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Lütfen de."

"Lütfen."

"Lütfen *efendim*," diye yalvarıyorum.

"Seni öldüreceğim!" diye bağırırken gözleri öfke ve intikam vaadiyle parlıyor.

Freya onun sesinin yüksekliğinden dolayı biraz sarsılır.

Kayla'nın dudaklarından bir inilti dökülür ve kendini köşeye daha da sıkıştırır.

"Zehirli bir yılan tarafından ısırılmak üzereyken bunu nasıl yapacaksın?" Cevap veriyorum ve bir omzumu rahat bir omuz silkmeye kaldırıyorum.

Dikkatini tekrar yılanı verirken gözlerinde korku titreşiyor. Bir kahkahayı bastırıyorum. Freya bir mısır yılanı. Zehirli değil. Ama Kayla'nın bunu bilmesine gerek yok.

"Eğer ölürsem, sadece işini kaybetmekle kalmazsın," diyor sevimli bir şekilde beni tehdit etmeye çalışırken. "Babam seni öldürür."

"Öleceğini kim söyledi?"

"Eğer zehirli bir yılan tarafından ısırılırsam, ölürüm, seni aptal!"

"Hayır. Ben sadece yaradaki zehri emerim." Dudaklarımda sinsi bir gülümsemeyle bakışlarımı vücudunda gezdiriyorum. "Umalım da kalçanı ısırmasın. Ya da memeni."

Kayla'nın yüz hatlarına ölümün gölgesi gibi gerçekten canı bir ifade çöküyor ve gözlerinde cehennem ateşiyle bana bakıyor. Ben de ona sırtıtıyorum.

"Dediğim gibi, küçük şeytan," diye başlıyorum, sert bakışlarımı ona yöneltirken dudaklarımdaki hınzır gülümsemeyi koruyorum. "Bana bok verirsen, ben de sana bok veririm."

"Seni lanet olası orospu çocuğu-"

Ancak Freya tekrar yatağın üstüne çıkarken, lanetinin geri kalanı bir başka iniltiyle kesilir. Kayla inanılmaz bir şekilde köşeye doğru ilerliyor.

"Yardı mı istiyorsun?" Alay ediyorum. "Ne diyeceğini biliyorsun."

Sanki kalbime bir bıçak sapladığında çıkaracağım sesi hayal ediyormuş gibi bana bakarken dişlerini gıcırdatırken çenesindeki kaslar esniyor. Ama sonra Freya tekrar hareket ediyor ve yatağını işgal eden yılanı doğru bakarken öfke yerini korkuya bırakıyor. Ve en sonunda, yüz hatlarında teslimiyet belirliyor.

Bakışlarını tekrar bana çevirerek nefes nefese kaldı. "Lütfen efendim," diye yalvarıyor.

Kendini beğenmiş zafer nabzı içimde atıyor ve dilindeki o itaatkâr sözcüklerin sesiyle sikim zonkluyor.

Bakışlarını tutarken sırtıyorum. "Aferin kızıma."

Çıplak vücudu titriyor, içinden bir ürperti geçiyor. Ve bu sefer korkudan ya da tiksintiden olduğunu sanmıyorum.

OceanofPDF.com

KAYL A

H karşılık vermemesi gerekiyordu. Onlara sinir bozucu şeyler yaptığımda, diğerk tüm korumalarım bunu sineye çekiyor. Dişlerini sıktılar ve daha fazla dayanamayınca kadar metanetli bir sessizlik içinde buna katlandılar.

sonunda bıraktı. Ama Jace misilleme yapıyor. Ashford varisi olarak gücüm ve konumum onu hiç korkutmuyor. Ve ben bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyorum.

Bir fırçayı saçlarımda gezdirerek, uyuduğumda dönüştüğü dağınıklığı çözüyorum. Sabah güneşi yatak odamın pencerelerinden içeri süzölüyor ve soluk duvarları aydınlatıyor. Kapalı kapımın diğerk tarafından Jace'in mutfakta koşuşturduğunu duyabiliyorum. Normalde ben daha yataktan kalkmadan kahvaltısını yaptığığ için bu çok garip.

şüpheli gözlerle kapalı kapıya doğru bakıyorum. Bir şey mi planlıyor?

Ama iki gün önceki küçük striptiz şakamdan ve yılanla aldığı intikamdan sonra, başka şaka yapmadım ya da onunla uğraşacak bir şey yapmadım, bu yüzden karşılığında bir şey planlaması için bir neden olmamalı. Belki de bugün normalden biraz daha geç yemeye karar vermiştir?

Bakışlarımı aynaya ve çözmekte olduğum kırmızı saç tellerine çevirdiğimde, aklım iki gün önce duştan çıktığımda yatağымda lanet bir yılan bulduğum o akşama geri dönüyor. Bunun olacağını tahmin etmemiştim. Hem de hiç.

Yatağымın üzerinde sürünen o korkunç yaratığ hatırlayınca tüylerim diken diken oluyor. Ugh. Yılanlardan nefret ediyorum.

Bana bu dehşeti yaşattığı için Jace'i öldürmek istesem de, biraz etkilenmeden edemedim. Korumalarım pek çok şey yaptım, bu yüzden karşılaştırmak için oldukça geniş bir repertuarım var ve yılanla yapılan numaranın güzel bir hareket olduğunu söylemeliyim. Sadece o sabah pantolonundaki yılanla ilgili yorumuma bağlamakla kalmadı, aynı zamanda bu sürünen hayvanlardan çok korktuğumu da doğru bir şekilde çıkardı. Ve sadece bu da değil. Ayrıca gerçekten bir yılan temin etmeyi de başardı.

O yılan yorumunu sabah yapmıştım ve akşam olduğunda, yanımdan bir saniye bile ayrılmadan yatağıma bir tane koymayı başarmıştı. İnsanları kandırmakta usta biri olarak, bu hareketin çok etkileyici olduğunu söylemeliyim. Gerçi bunu ona asla itiraf etmezdim.

Fırçamı bırakıp saçlarımı at kuyruğu şeklinde topluyorum ve gömleğimi düzeltiyorum. Aynaya son bir kez baktıktan sonra, Jace'in mutfakta ne pişirdiğini öğrenmek için odayı geçip kapıma doğru yürüyorum. Gerçek ya da mecazi anlamda. Son iki gündür ona karşı nazik davrandığım için kapıyı açtığımda beni kötü bir sürpriz beklemiyor olmalı. Ama bu cümledeki anahtar kelime "*olmalı*". Çünkü Jace Hunter'la asla bilemezsiniz.

Mutfağa girdiğimde beni yemek kokuları karşılıyor. Jace'in ocağın önünde, sırtı bana dönük bir şekilde durduğu yere doğru kaşlarımı çatıyorum. Kızartma tavaasında bir şeyler cızırıyor ve havayı dolduran belirgin bir bitki kokusu var.

"Ne yapıyorsun?" Dün çantamı koyduğum yere doğru yürürken sordum.

Çoktan paketlenmişti ama yine de hiçbirini unutmadığımdan emin olmak için kitaplara göz gezdiriyorum.

Jace bana dönüp bakmadan, "Omlet yapıyorum," diye cevap veriyor.

Ona sadece başımı sallıyorum ve çantamı kontrol etmeyi bitiriyorum. Saate baktığımda on dakika içinde çıkmam gerektiğini fark ediyorum. Yani Jace omlet yemeyi planlıyorsa, bunu çabucak yapmak zorunda kalacak.

Çantamı tekrar yere bırakırken Jace'e doğru bakıyorum. Kızartma tavaasını sapından tutuyor ve biraz ileri geri sallıyor. Sonra da tam bir profesyonel gibi omleti çevirmek için tavayı kullanıyor. Şaşkınlıkla ona göz kırpiyorum.

Tavayı tekrar yere bırakıyor ve sonunda bana doğru dönüyor. Yüzümdeki etkilenmiş ifadeyi çabucak siliyorum ve bunun yerine kaşlarımı kayıtsızca kaldırıyorum. Bir saniyeliğine yemin ederim ki eğleniyorum.

dudaklarında. Ama sonra elini kaldırıp mutfak masasına doğru uzatıyor.

"Otur," diye emretti.

Sesindeki zahmetsiz emirle hafifçe irkiliyorum. Sonra içime bir öfke dalgası yayılıyor ve gözlerimi ona dikiyorum. "Sen bana emir vermiyorsun. Ben sana emir veriyorum."

Bakışlarımla tekrar buluşmadan önce son derece kasıtlı bir şekilde vücudumda aşağı yukarı gezinirken dudaklarında sinsî bir gülümseme beliriyor. "İkimiz de biliyoruz ki istesem *seni* o sandalyeye oturtabilirim."

İçimde bir sıcaklık hissediyorum.

"Ama sormuyorum," diye devam ediyor. "Kibarca soruyorum."

"Hayır, oturmuyorsun. *Otur* dedin. Bu bir emirdir. İstek değil."

Gözlerinde eğlence parıldıyor. Sonra bir elini tekrar masaya doğru uzatıyor. "Lütfen oturun."

Şaşkınlık içime işledi ve ona göz kırparken biraz geri çekildiğimden eminim. Aslında kibarca sormasını beklemiyordum.

Hâlâ biraz sersemlemiş bir halde kendimi masaya doğru yürürken ve sandalyeyi çekerken buluyorum. Jace tekrar ocağa doğru dönüyor ama yemin ederim ki sırtı bana dönmeden önce bir sırtışın kenarını görebiliyorum. Sandalyenin yarısına kadar tereddüt etmeme neden oluyor. Ama sonunda bir iç çekiyorum ve tamamen oturuyorum. Gitmeden önce sekiz dakikam var ve yapacak başka bir şeyim yok, bu yüzden bunun nereye gittiğini de görebilirim.

Ben oturduktan sonra Jace omleti tabağa koyuyor ve kap kacağı alıyor. Şüpheli gözlerle onu izliyorum. Masaya doğru yürümeye başladı. Ama tabağıyla *karşıma* oturmak için etrafından dolanmak yerine tabağı önüme koyuyor. Sonra masanın etrafından dolaşüyor ve tabağı olmadan karşıma oturuyor. Rahat edene kadar ağırlığını kaydırırken tahta sandalye kaslı vücudunun altında biraz gıcırıyor.

Tamamen şaşkına dönmüş bir halde omletle onun yüzüne bakıyorum. Sanki bu bir şekilde mantıklı olmalıymış gibi bana bakıyor.

Başka bir açıklama gelmeyince, sonunda tabağa doğru başımı sallayıp "Bu nedir?" diye soruyorum.

"Buna kahvaltı deniyor." Koltuğunda arkasına yaslanarak bana kalbimi çarptıran parlak bir sırtış fırlatıyor. "İnsanların uyanıktan sonra yedikleri bir öğün. Gördüğünüz gibi, kahvaltı kelimesi *break fast*'ten geliyor. O zamandan beri

Uyurken oruç tutuyordunuz ve şimdi bu orucu bir yemekle bozuyorsunuz."

"Evet, kahvaltının ne olduğunu biliyorum. Ama önümde ne işi var?"

"Sadece sabahları derse gitmeden önce kahve içiyorsun."

"Yani?"

"Kafein bir gıda değildir."

"Kahve çekirdeği bir bitkiden gelir. Bu da kahvenin temelde bir salata olduğu anlamına gelir."

Bana kuşkulu bir bakış attı. "Bunu söylememişsin gibi davranacağım."

Gözlerimi devirerek kollarımı açıyorum. "Kahve içmenin nesi yanlış?"

"Yok bir şey. Ama senin de gerçek bir şeyler yemen gerekiyor. Kahvaltı günün en önemli öğünüdür."

"Vay canına, teşekkürler Bay Kamu Hizmeti Duyurusu."

"Sadece ye." Elini omlete doğru uzatıyor ve bana otorite dolu bir bakış atıyor.

Birkaç saniye boyunca masanın diğer ucundan birbirimize baktık. Sessiz bir irade savaşı. Ama yemek yemeyi reddetmenin beni sadece küçük ve çocuksu yaptığını biliyorum, bu yüzden sonunda sıkıntıyla uzun bir nefes alıyorum ve bıçağımı ve çatalımı alırken Jace'e başımı sallıyorum.

Dudaklarında muzaffer bir gülümseme yayılır.

Ona sinirli bir yüz ifadesi takınıyorum ve omleti gereğinden fazla güç kullanarak kesmeye başlıyorum. Aptalca yakışıklı yüzündeki o lanet sırtışıla beni izliyor.

Kestiğim omlet parçasını ağzıma atıyorum. Tam Jace'e kayıtsız bir bakış atmak üzereyken duruyorum.

Farklı tatlar harmanlanıyor, karışıyor ve omletin o tek lokmasını içimi ısıtan bir şekilde zenginleştiriyor. Şaşkınlıkla başlıyorum. Sonra omletten bir parça daha kesiyorum, çünkü bu bir çeşit hata olmalı.

Ama ikinci ısırığı yediğimde bu his daha da güçleniyor. Peynir ve bir çeşit ince tuzlu jambon, sarımsakla kavrulmuş mantar ve taze otlar var ve hepsi tavadan sıcak ve tereyağlı. Hızla bir lokma daha kesip ağzıma atıyorum.

Boğazımdan bir inilti kaçıyor ve o inanılmaz tadın tadını çıkarırken gözlerim dalgalanıyor.

Sonra birden masada yalnız olmadığımı hatırlıyorum ve bakışlarımı tekrar Jace'e çeviriyorum.

Başını eğmiş ve tam olarak okuyamadığım bir ifadeyle beni izliyor. Az önceki kendini beğenmiş sırıtış gitmiş, yerine yumuşak bir gülümseme gelmiş. Kalbime garip şeyler yapıyor.

"Bunu sen mi yaptın?" Hem şaşkınlık hem de hayret içimde dönerken soruyorum.

Gerçekten aptalca bir soru, biliyorum. Yatak odamdan çıktığımda onu omlet yaparken gördüm. Ama yine de sormam gerekiyor çünkü... çünkü Jace gibi birinin böyle bir yemek yapabilmesini aklım almıyor.

Geniş omuzlarını rahat bir omuz silkme hareketiyle kaldırıyor. "Evet." "Neden?"

"Yemekleri severim."

"Evet, yani..." Birkaç saniye duraksıyorum, ne sorduğumu anlamaya çalışıyorum. "Yani, neden benim için yaptın?"

Bir omuz silkme daha. "Dediğim gibi, kahvaltı günün en önemli öğünüdür."

Birkaç dakika boyunca masanın diğer ucundan birbirimizi izliyoruz. Jace sandalyesinde arkasına yaslanmış, elleri soğukkanlılıkla ceplerinde ve ağzında belli belirsiz bir gülümseme var. Rahatlığın resmidir. Ama şimdi gözlerinde parıltı var. Bu da kalbimin küt küt atmasına neden oluyor.

Bakışlarımı onunkilerden ayırarak yemeye devam ediyorum ve her ısırıkta tadına varıyorum.

Jace sessizce beni izliyor ama gözlerindeki o ışıltı hâlâ duruyor. Dudaklarındaki belli belirsiz gülümseme de öyle.

Tabağı yalamak dışında her bir kırıntıyı bitirdiğimde, başımı kaldırıp tekrar gözleriyle karşılaşıyorum.

"Bu..." Doğru kelimeyi arayarak başlıyorum. "Lezzetli." Dudakları sırıtarak yukarı kıvrılıyor. "Biliyorum."

Ona düz bir bakış attım. "*Teşekkür ederim* demen gerekiyordu."

"Hayır, *senin* teşekkür etmen gerekiyor."

Yanaklarıma sıcaklık doluyor. Çünkü o haklı, tabii ki. Benim için kahvaltı hazırladı ve ben daha teşekkür bile etmedim. Ama insanların benim için böyle düşünceli şeyler yapmasına alışık değilim. Başkaları için nazik şeyler yapması istenen kişi genellikle ben olduğum için yeterince zengin ve güçlüyüm.

Ve rastgele bana kahvaltı hazırlamak kadar basit ama bir o kadar da olağanüstü bir şey daha önce kimsenin yaptığı bir şey değil.

Boğazımı temizleyerek biraz beceriksizce "Teşekkür ederim" demeyi başardım.

Ağzımdan çıkar çıkmaz, bu kelimeleri ne kadar nadiren söylediğimi fark ediyorum. En azından bu tür durumlarda. Dilimde neredeyse tuhaf duruyorlar.

Masanın karşısında Jace'in gülümsemesi tam bir sırtışa dönüşür.

Yemekler inanılmaz olsa da ona teşekkür ettiğim için hemen pişman oldum. Ona teşekkür etmemem gerekiyordu. Ya da yaptığı yemekten zevk almam. Ya da ona karşı herhangi bir minnettarlık hissetmemeliyim. Ondan hoşlanmamam gerekiyordu. Onu buradan çıkarmam gerekiyor ki sonunda her a d ı m ı m d a başımda bir koruma olmadan hayatımı yaşayabileyim. Bunu yapmalıyım.

Görevimi hatırla. Bu işi o kadar çekilmez hale getir ki bıraksın.

"Şuna bak," diyor Jace yüzünde bir sırtışla. "Senin üzerinde büyüyorum."

Ona düz bir bakış attım. "Evet, mantar gibi."

Kıkırdıyor ve artık boş olan tabağımı almak için uzanmadan önce ayağa kalkıyor. Bulaşık makinesine doğru yürüyüp tabağı ve kapları içine koyarken kaşlarımı çatıyorum. Neden yemi yutmadı?

Aslında, onu korkutmak neden bu kadar zor? Kabalığım, hakaretlerim ve sinir bozucu hareketlerim asla normalde olduğu gibi vurmuyor. Jace her şeyi sineye çekiyor. Her zaman rahatça omuz silkip gülümsüyor ve sarsılmaz özgüveni tüm ruhundan fişkırıyor.

Ama pes etmeyi reddediyorum. Onu pes ettireceğim. Ne olursa olsun.

JACE

M Görünüşe göre iki günlük huzur sona erdi. Bu sabah ona kahvaltı hazırladıktan sonra, bütün günü beni ekmeye ve tek başına kaçmaya çalışarak geçirdi. İçimden bir ses bunun sebebinin benden biraz hoşlanmaya başladı. Neden hoşlanmasın ki? Ben harikayım.

Yumuşak akşam rüzgârları, sıcak asfalt ve araba egzozu kokusunu da beraberinde getirerek caddede dönüp duruyor. Herkes aynı anda işten eve dönmeye çalıştığı için caddeyi kaplayan arabalar zar zor ilerliyor. Kaldırımlar da bir o yana bir bu yana koşuşturan insanlarla dolu. Kayla'yı önceden belirtmeyi reddettiği gizemli bir yere doğru takip ederken çevremizi tehditlere karşı tanıyorum.

Ben de *onu* izliyorum. Kırmızı atkuyruğunun sırtında nasıl sallandığını izliyorum. Kalçalarının hafifçe sallanışını. Omurgasını dik tutarak ve çenesini yukarıda tutarak yürümesini.

Karşı yöne giden bir sürü insan var ama hepsi onun için kenara kayıyor. Sanki doğal düzen buymuş gibi.

Kayla Ashford dünya sanki ona aitmiş gibi hareket ediyor. Ve bu çok ateşli.

Beyaz taştan yapılmış yüksek bir binaya ulaşıyoruz. İngiltere'nin Viktorya döneminden kalma süslü binalardan birine benzeyecek şekilde tasarlanmış ve onu hemen tanıyorum.

Kayla ön kapıya doğru ilerlemeye başladığında içimde bir şaşkınlık dalgası oluşuyor.

"Buraya mı gidiyorduk?" Onu takip ederken soruyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor bana bakmadan.

Kapıyı çekerek açtı ve içeri girdi. Kapıyı benim için açık tutma zahmetine girmiyor ama ben buna hazırlıklıydım, bu yüzden bir kolumu yukarı çekip kapı bana çarpmadan önce onu yakalıyorum. Kayla'nın var olmayan tavırlarına rağmen, kendimi inanılmaz derecede heyecanlanırken buluyorum.

Diğer şeylerin yanı sıra, bu bina şehirdeki en iyi restoranlardan biri olan *La Fleur* adlı bir restorana ev sahipliği yapmaktadır. Birkaç ay uzunluğunda bir bekleme listesi var. En azından normal insanlar için. Avcı olmanın avantajları var. Ancak istediğimde bekleme listesini atlayabilmeme rağmen, buraya sadece iki kez gittim, çünkü ziyaret etmek için çok fazla fırsatım olmadı.

Üzerimdeki kot pantolon ve tişörte bakıyorum. Kayla şık siyah bir pantolon ve onu moda podyumundan yeni çıkmış gibi gösteren şık bir gömlek giymişti. Onun kıyafetleri kıyafet kurallarına uyuyor. Benimkiler uymuyor. İçeri girmek için büyük ihtimalle Hunter kartını çekmem gerekecek.

Ama önemli değil. Hâlâ gülünç derecede heyecanlıyım. Eğer o tek başına yemek yemeye geldiyse, ben de masadaki ikinci koltuğa oturup yemek yiyebilirim. Bu muhteşem bir güne dönüşüyor.

Bu düşünce aklımdan geçmeyi bitirdiği anda köşeyi dönüyoruz ve anında ruh halimi karartan bir grup insanla karşılaşıyoruz.

Lionel Henderson, Jenn ve Aurora Carlisle ile birlikte La Fleur'un girişinde duruyor. Bu da muhtemelen etkinlik planlama grubu için bir toplantı olduğu anlamına geliyor. Kayla bunu grup sohbeti üzerinden organize etmiş olmalı çünkü benim duyabileceğim şekilde konuşmadığı kesin.

Aurora girişte duran şık giyimli kadına, "Sana söylüyorum," diyor. "Arkadaşımızla burada buluşmamız gerekiyordu."

Kadın ona sabırlı bir gülümseme veriyor. "Daha önce de açıkladığım gibi, bekleme listesi üç ay uzunluğunda. Ne yazık ki, arkadaşınız burada olduğu için içeri giremezsiniz."

"Bu değil-"

"Aurora," diyor Kayla dördüyle arasındaki son mesafeyi kapatırken. Hepsi dönüp ona bakıyor. Jenn ve Aurora ona gülümserken Lionel bana sinirli bir bakış fırlatıyor. Resepsiyondaki kadın irkiliyor

Biraz.

"Bayan Ashford," diye ağzından kaçırıyor. "Benimle birlikteler," diyor Kayla.

"Ah, elbette." Kayla'nın gözleriyle tekrar buluşmadan önce Lionel ve Carlisle kardeşlere bakıyor. "Çok özür dilerim hanımefendi. Bunu fark etmemiştim-"

"Sorun değil." Kayla elini havada sallayarak konuyu geçiştiriyor.
"Masamız hazır mı?"

"Evet, tabii ki."

Kadın, bakışları kot pantolonuma takılmadan önce, hepsi de en azından yarı resmi kıyafetler giymiş olan dördünün arasında hızlı bir bakış fırlatıyor. Yüzüne özür dileyen bir ifade yerleşiyor ve gözlerini benimkilerle buluştururken çok rahatsız görünüyor.

"Üzgünüm ama kıyafet yönetmeliğine göre yemek salonuna kot pantolonla girilemez" diye söze başlıyor.

Yanımda, Kayla'nın kendini beğenmiş bir zafer edasıyla bana sırtıttığını hissedebiliyorum. Kendini çok zeki sanıyor. Uygun kıyafet giymediğim için dışarıda beklemek zorunda kalayım diye önceden haber vermeden beni buraya getirdi. Ve işe yarayabilirdi. Başka biri olsaydım.

Hiçbir şey söylemeden kadının bakışlarını tutmaya devam ediyorum. İfadesini tekrarlayacakmış gibi ağzını açıyor ama sonra beni nihayet tanımış gibi gözlerini kırpıştırıyor. Bakışları bir kez daha yüzüme yerleşmeden önce hızla vücudumda aşağı yukarı geziniyor. Sonunda gerçek farkındalık yüz hatlarını kaplıyor. Beni geçen sefer burada olduğum zamandan hatırlıyor.

"Bay Hunter," diyor, sesi biraz soluksuz ve endişeli geliyor.

Başımı onaylarcasına eğiyorum.

"Farkında değildim..." diye söze başladı ve sonra devam etti. Aniden yana doğru bir adım atarak hepimize içeri girmemizi işaret ediyor. "Lütfen, beni takip edin."

Kayla bana sinirli bir bakış atmadan önce kaşlarını derin derin çatıyor. Ben de ona sırtarak karşılık verdim. Onun ailesi güçlü olabilir ama benimki de öyle.

Hepimiz zarif yemek odasında kadını takip ediyoruz. Tavanda ışıltılı avizeler asılı ve masaları tertemiz beyaz masa örtüleri kaplıyor. Zaten dolu olan yemek salonunda, diğer müşteriler yemek yerken usulca konuştukları için hoş bir mırıltı var. Masalarının önünden geçerken tabaklarındaki yemeklere bakıyorum. Midem gurulduyor.

Sonra masaya ulaşıyoruz ve rehberimiz yine rahatsız görünmeye başlıyor.

"Bayan Ashford," diye başlar ve Kayla'ya özür dileyen bir bakış atar. "Bu öğleden sonra size ulaştığımızda dört kişi olduğunuzdan bahsetmiştiniz, yani... şey..." Dört kişilik masayı beceriksizce işaret ediyor. "Ama eminim yapabiliriz-"

"Buna gerek kalmayacak," diye araya giriyor Kayla, masanın etrafından dolaşıp yerine otururken. Yüzünde meydan okuma dolu, kendini beğenmiş bir gülümseme var.

güzel yüzüyle bana başını sallıyor. "Buraya yemek yemeye gelmedi."

"O zaman lütfen oturun, garson sizin için menüleri getirecek."

Sınıf arkadaşları diğer üç sandalyeyi çekip otururken bana sırtıtmaya devam eden Kayla'ya gözlerimi kısarak bakıyorum. Bakışlarını tutarak ona başımı sallıyorum. Bu sabah ona nefis bir omlet yaptım ve o da buna karşılık olarak beni şehrin en iyi restoranlarından birine götürdü, ancak o ve arkadaşları yemek yerken beni masanın yanında bekletti. Kahretsin, gerçekten de küçük, acımasız bir şeytan, değil mi?

"Birkaç saat içinde La Fleur'de rezervasyon yaptırmayı başardığınıza inanamıyorum," diyor Aurora, Kayla'ya genişçe sırtarak. "Haftalardır bekleme listesindeydik."

"Önemli bir şey değildi." Kayla rahatça omuz silkiyor. "Ailem ve ben buraya çok sık geliriz."

Lionel kaşlarını çatarak etrafındaki ışıltılı yemek odasına bakıyor, sonra bakışlarını Kayla'ya çeviriyor. "Evet, çok etkileyici. Ama biz neden buradayız? Etkinlik grubu toplantımızı kütüphanede yapacağımızı sanıyordum. Bu kadar kısa sürede yeri değiştirdiğiniz için neredeyse zamanında yetişemeyecektim."

"Ah, evet, bunun için üzgünüm. Öğleden sonra dersten sonra acıkmıştım ve canım La Fleur'den bir şeyler yemek istedi. Umarım sakıncası yoktur. Bu benim ikramım tabii ki."

Lionel gözle görülür bir şekilde rahatlıyor. Onu izliyorum. Hah. Belki de görüldüğü kadar zengin değildir.

Aurora parlak bir gülümsemeyle, "Elbette bizim için sorun değil," diyor. "Seçkin restoranlarda yemek ısmarlanmasından her zaman memnun oluruz."

Sonra gülüyor ve Kayla'ya şaka yapıyormuş gibi göz kırpmaya ama eminim ki söylediklerinin her kelimesinde ciddiydi.

Garson gelip dördünün önüne menüleri yerleştirirken Kayla'yı tekrar inceliyorum.

Ailem, tüm eyaletteki en güçlü mafya ailesi olan Morelli mafya ailesine hem para hem de kan yoluyla bağlı olduğu için, bağlantılarını kendileri için kullanmaktan başka bir şey istemeyen insanlarla çevrili olarak büyüdüm. Bununla nasıl başa çıkacağımı erken öğrendim ve doğruyu söylemek gerekirse, aslında bunu umursamıyorum. Aslında, sürekli olarak benim gözüme girmeye çalışmalarını oldukça uygun buluyorum. Ve eğlenceli. Diğer insanlar üzerinde güç sahibi olmayı seviyorum.

Ama Kayla'nın bununla nasıl başa çıktığını merak ediyorum. Ashford'un tek varisi olduğu için etrafı ondan faydalanmak isteyen insanlarla çevrili olmalı. Bu saçmalıklara gülebileceğim kardeşlerim hep vardı. Ama o tek çocuk. Acaba bu onun için farklı bir deneyim mi?

Herkes yemeklerini sipariş ettikten sonra Kayla, "Pekâlâ," diye söze başlıyor. "O halde grup toplantımıza başlayalım."

"Doğru," diye devam etti Jenn ve başını salladı. "Sessiz müzayede için gerekli eşyaları nasıl temin edeceğimize karar vermemiz gerekiyor."

"Durun, bekleyin," diyor Lionel. "Sadece eşyalarla başlayamayız. Önce nasıl fon bulacağımızı bulmamız gerekiyor."

"Ben de bunu kastetmiştim," diye itiraz ediyor Jenn ve ona bıkkın bir bakış atıyor. "Eşyaları *alın* dedim. Satın alın demedim."

"Ne demek *elde etmek*? Ne yapacaksınız? Çalacak mısınız?" "Ben öyle bir şey demedim."

"O zaman ne-"

Kayla boğazını temizleyerek tartışmalarını yarıda keser. İkisi de dönüp ona bakıyor. Şarabını tatmakla meşgul olan Aurora da aynısını yapar.

"Bakın," diye başlıyor Kayla. Bakışlarını onların üzerinde toplarken yüzünde nötr bir ifade var ve etraflarındaki restoranı işaret etmek için bir el sallıyor. "Ben çok zenginim. Eşyalar için gereken parayı kolayca karşılayabilirim."

Jenn gülümsüyor ve Aurora heyecanla ellerini çırpıyor. "Bu harika olurdu," diyor Jenn.

Kız kardeşi hevesle başını sallıyor. "Bu bizi çok fazla işten kurtaracak."

Karşısında ve masa gelen Kayla, Lionel yüz buruşturuyor ve izin verir dışarı onaylamayan bir ses.

"Ne?" Jenn tersledi.

Jenn'i şimdi biraz daha sevmeye başladım, çünkü o da Lionel'dan benim kadar rahatsız olmuş görünüyor.

"Bu bir görev," diye başlıyor. "Bunu çözmek için çalışmamız gerekiyor. Sadece Kayla'nın kullanabileceği kestirme yolları kullanmayın."

Gözlerim kısıldı. Ses tonunda bir kıskançlık mı seziyorum?

Ancak ben onu tam olarak tanıyamadan garson yemekleriyle geri döndü.

Kesinlikle lezzetli görünen yemeklerle dolu tabakları dört Ivy River öğrencisinin önüne koyarken havada cennet kokuları dolaşıyor.

Midem gurulduyor.

Kayla bana hınzırca bir sırıtış fırlatıyor, ben de fark etmemiş gibi yapıyorum. Lanet olası küçük iblis. Bunun için ondan intikam alacağım.

Garson işini bitirdikten sonra Kayla'ya "Sizin için getirebileceğim başka bir şey var mı hanımefendi?" diye sorar.

"Hayır, hepsi bu kadar," diye yanıtlıyor. "Elbette. Afiyet olsun."

Karşılıklı konuşmayı izleyen Lionel'in gözlerinde bir şey parıltıyor ve dudaklarını büzerken koltuğunda hafifçe kayıyor.

Duyguyu tanımlamam birkaç saniye daha sürüyor. Ama bir kez anladığımda, Kayla'nın açık artırma için parayı karşılama teklifine verdiği tepki de aniden netleşiyor.

Kadının parasından ve gücünden rahatsızdır.

Bunu fark etmek beni o kadar şaşırttı ki bir süre ona bakakaldım.

Lionel bugün yemeğini Kayla'nın ödeyecek olmasından dolayı rahatlamıştır çünkü muhtemelen bunu karşılayamayacak durumdadır. Ancak Kayla'nın kendisinden hem daha zengin hem de daha nüfuzlu olduğu düşüncesi de onu derinden rahatsız etmektedir.

Ne zavallı bir salak.

Sadece zayıf erkekler güçlü bir kadının varlığından rahatsız olur.

"Bu çok güzel görünüyor," diyor Jenn, Kayla'ya minnettar bir baş hareketiyle ve çatal bıçaklarını eline alıyor.

Bu Lionel'in huysuz büyüsunü bozar ve o da bıçağını ve çatalını kapar.

Hepsi yemeklerini yerken, sessiz müzayede için nasıl para toplayacaklarını ve eşyaları nasıl temin edeceklerini tartışmaya devam ederler. Lionel, bunun için Kayla'nın parasını kullanamayacaklarını savunmaya devam ediyor. Yemek odasını tehditlere karşı taramak, Kayla'ya gizli bakışlar fırlatmak ve masadaki inanılmaz yemekleri yiyen benmişim gibi davranmak arasında gidip geliyor.

"Buna ne dersin?" Jenn aniden çok heyecanlı bir ses tonuyla konuştu. "İnsanlar için, işletmeler için bir şeyler yapsak, onlara yardım etsek ve karşılığında onlardan müzayedemize bir şeyler bağışlamalarını istesek?"

Yüzlerinde düşünceli bakışlar beliriyor.

Aurora, "Oh, hoşuma gitti," diyor.

Kayla başını sallar. "Bu işe yarayabilir."

"Elbette," diye ekliyor Lionel. "Pazar günü yapsak nasıl olur?"

"Yapamam." Kayla başını sallar. "Pazar günü aile günü." Gözlerini devirerek gülmekle iç çekmek arasında bir şey söylüyor. "Babam buna çok önem verir. Peki ya Cumartesi?"

Aurora, "Tanrım, hayır," diye itiraz ediyor ve ellerini sallıyor. "Akşamdan kalma olacağız. Yarın o büyük kostüm partisine gidiyoruz, unuttun mu?"

Bakışlarım yüzünü buruşturan Kayla'ya kayıyor.

Ben ona hançer gibi bakarken o gözlerini grup üyelerinden ayırmıyor. Bir parti, ha? Bana bundan bahsetmeyi çok uygun bir şekilde ihmal etti.

Diğerleri fark etmemiş gibi görünüyor çünkü bir gün belirlemeye çalışmaya devam ediyorlar. Ama Kayla ve ben daha sonra bu konuda özel bir konuşma yapacağız.

"Pazartesi o zaman?" Aurora sonunda söylüyor. Kayla ve diğerleri başlarını sallıyorlar.

"Kulağa hoş geliyor," diyor.

Oturduklarından beri Lionel'ın bakışları ilk kez bana kayıyor. Bana sinirli bir bakış atarken yüzünün her çizgisinde onaylamama ifadesi beliriyor. "Bekçi köpeğin hep böyle pusuya yatmak zorunda mı?"

Ona kardeşim Kaden'i bile gururlandıracak psikopat bir gülümseme gösteriyorum. Lionel irkildi. Ama kendini çabuk toparlıyor ve bana küçümseyen bir bakış daha fırlatıyor.

"Ne yazık ki evet," diyor Kayla ve yanan kırmızı atkuyruğunu omzunun üzerinden atıyor. "Sadece onu görmezden gel. Ben böyle yaparım."

Yaklaşarak, masada oturduğu yerde ona gerçekten tepeden baktığımdan emin oluyorum. Sinirle çenesini sıkıyor ama bana bakmayı reddediyor. Neredeyse kıkırdayacaktım. Böyle bir yem atıp benim de karşılık vermemi bekleyemezdi.

Yemeğin geri kalanı boyunca orada, onun hemen arkasında pusuya yatmış bir şekilde duruyorum. Yemeklerini bitirdikten ve Kayla paralarını ödedikten sonra, sanki aramıza mümkün olduğunca mesafe koymak istercesine sandalyeden fırlayıp hızla uzaklaşıyor. Ellerimi ceplerime sokup onu takip ediyorum.

Sonunda restorandan çıktığımızda sokak karanlık ve neredeyse ıssızdı. Diğerleriyle vedalaştıktan sonra Kayla'yla birlikte kaldırımdan aşağı inmeye başlıyoruz. Beni geride bırakmaya çalışıyor ama bacaklarım o kadar uzun ki bunu başarmak için koşması gerekiyor. Bu yüzden bir süre sonra denemeyi bırakıyor ve yanımda yürümek zorunda kaldığı için sinirli bir iç çekiyor.

Evinin yolunu yarıladığımızda sessizliği bozuyorum. "Ne kostüm partisi?" Talep ediyorum.

Omuzlarını etkileyici bir rahatlıkla silkerek kaldırıyor. "Sana bundan bahsettiğimi sanıyordum."

"Doğru." Ona düz bir bakış attım. "Eminim öyledir." Sokakta sessizce yürümeye devam ediyoruz.

Sokak lambaları karanlık asfalt üzerinde sıcak ışık havuzları oluşturuyor ve geçtiğimiz binalardan gelen ışıklar ılık geceye doğru parlıyor.

Kayla'ya bakarken dudaklarımda sinsi bir gülümsemenin belirmesine izin veriyorum. "Peki, ne olarak gidiyoruz?"

Bana bakarken kaşları şaşkınlıkla çatılıyor. "Biz mi?"

"Evet." Onun yanında yürümeye devam ederken omuz silkiyorum. "Madem birlikte gidiyoruz, çift kostümü de giyebiliriz."

İnanılmazlık yüz hatlarında titreşiyor. Sonra bana sert bir bakış fırlatıyor ve ilerliyor. Sözleri sıcak geceyi bir bıçak keskinliğiyle kesiyor.

"Çift kostümü yapmıyoruz."

OceanofPDF.com

KAYL A

A Görünüşe göre bir çift kostümü giyiyoruz. Jace'in çok yakında öğreneceği nedenlerden dolayı seksi bir kadın polis olarak giyindim ve o da bir tetikçi olan kendisi gibi giyindi. Hatta tamamen siyah giydi. bu durum için. Siyah pantolon, siyah savaş botları ve yontulmuş vücudunun her santimini gösteren ve kapıdan geçip partinin tüm hızıyla devam ettiği büyük binaya girerken kızların ona bakmak için başlarını çevirmelerine neden olan dar siyah bir gömlek.

Polis ve suçlu. Teknik olarak bir çift kostümü, ki Jace bunu en az beş kez belirtmiştir.

Tıklım tıklım dolu koridordan geçip binanın diğer tarafındaki balo salonuna doğru ilerlerken parfüm ve dökülen alkol kokusu havada sis gibi asılı duruyor. Geçen hafta sonu düzenlenen partinin aksine, bu partiye tek bir kişi kendi evinde ev sahipliği yapmıyor. Bu büyük kostüm partisine Ivy River'ın Dramatik Sanatlar Topluluğu'ndan başkası ev sahipliği yapmıyor. Tiyatro öğrencileri hakkında ne dersiniz deyin ama onlar nasıl parti verileceğini iyi biliyorlar.

Jace hemen yanımdan, "Etkilendim," diye yorum yapıyor.

"Tabii ki öylesin," diye cevap veriyorum. "Eminim üniversitenizde hiç böyle bir parti görmemişsinizdir."

Yüzünü bana dönerek sivri bir bakış fırlattı. "Öncelikle, Blackwater'da *destansı* partiler düzenleriz. İkincisi, sen bir kez bile sıvışmaya çalışmadan buraya kadar gelebildiğimiz için çok etkilendiğimi söylemek istedim."

Gözlerimi deviriyorum. "Sanki tetikçiler nasıl parti yapılacağını biliyormuş gibi."

"Uhm, afedersiniz..." Yüzünde mutlak bir hakaret ifadesiyle bana bakarken bir yandan da kendi vücudunu aşağı yukarı hareket ettiriyor. "Benimle tanıştın mı?"

"Maalesef, evet."

Jace karşılık veremeden heyecanlı bir ses "Aman Tanrım," diye araya girer.

İkimiz de döndüğümüzde Aurora'nın yeşil gözleri sevinçle parlayarak bize doğru zıpladığını görüyoruz. Üzerinde beyaz tüllü bir elbise ve onu bir tür Yunan tanrıçası gibi gösteren altın aksesuarlar var. Uzun sarı saçları gevşek dalgalar halinde şekillendirilmiş ve önümüzde durduğunda arkasında dalgalanıyor.

"Çift kostümü mü giyiyorsun?" diyor.

Jace "Evet" derken ben de aynı anda "Hayır" diye mırıldanıyorum.

Küçük bir çığlık atıyor ve sırtıyor. "Çok tatlısınız." Bize yukarıdan aşağıya bakarken dudaklarında sinsi bir gülümseme beliriyor ve bana komplocu bir göz kırıyor. "Ve ateşli."

En azından bu konuda haklı. Kısa lacivert bir etek ve polis gömleğini taklit eden sahte bir rozeti olan dekolte bir üst giyiyorum ve belimde kelepçelerin asılı olduğu deri bir kemer var. Ben ateşliyim. Ve Jace...

Aslında, Jace'in ne olduğu önemli değil. Burada olmaması gerekiyordu ve biz de çift kostümü giymiyoruz. Yani seksi olup olmaması önemli değil. Bir ev bitkisi gibi de giyinmiş olabilir, umurumda değil.

Yanımdaki, kendine aşırı güvenen piç kurusu iltifata ve muhtemelen Aurora'nın gözlerinde yanan kötü gizlenmiş şehvete sırtıyor. Sessizce alay ediyorum. O sırtışı ağzından silmek ve onu bir şebeğe dönüştürmek üzereyim.

"Sıcaktan bahsetmişken," diye başlıyorum. "Gidip içecek bir şeyler

alacağım." "İyi plan." Aurora bana muzip bir sırtış fırlatıyor. "Jenn ve ben Biz daha evimizden çıkmadan içmeye başladınız, yani arayı kapatmanız gerekiyor."

Kardeşlerin yaptığı şeyin bu olduğunu hatırlayınca kalbime keskin bir acı saplanıyor. Partiye gitmeden önce birlikte içer ve hazırlanırlar. Birlikte. Ben de bunu yapabilirdim. Ama onun yerine, lanet bir korumayla sıkışıp kaldım.

"Ben de tam tuvalete gidiyordum," diye devam ediyor ve kalabalık koridoru işaret ediyor. "Ama Jenn, Lionel ve geçen hafta sonu partide tanıştığımız çocuklarla birlikte balo salonunda."

"Harika," diye gülümseyerek cevap veriyorum, acının titreşimini bir kenara iterken. "İçecek bir şeyler aldıktan sonra seninle orada buluşuruz."

"Evet, yapacağız," diye ekliyor Jace, kelimenin üzerine birazcık vurgu yaparak *Biz*.

Biz, ha? Bir alay daha ve hınzır bir gülümsemeyi bastırıyorum. Göreceğiz bakalım. Bu.

Aurora banyoya doğru ilerlerken ben de arkamı dönüp bodruma doğru ilerlemeye başlıyorum. Jace de yanıma geliyor. Bir yandan yanımda yürürken bir yandan da kalabalığı izliyor ve dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. Kalabalık da *onu* izliyor.

Biz geçerken birkaç erkek ona kaşlarını çatıyor, kıskançlık ve kızgınlık yüz hatlarında açıkça görülüyor. Kızların çoğu ona ihtiyatlı bakışlar fırlatıyor ama bir kısmı da düpedüz bakıyor. Aç gözleri Jace'in her hareketini takip ediyor, elini kaldırıp dağınık bukleleri arasında gezdiriyor. Bakışlarını onun günahkâr derecede ateşli vücudunda gezdirdikten sonra bana kıskanç bakışlar fırlatıyorlar.

Onlara kaşlarımı çatıyorum. Jace'in ne kadar can sıkıcı ve sinir bozucu olduğunu bilselerdi, beni bu kadar kıskanmazlardı.

Jace aniden, "İçecek bir şeyler alacağını sanıyordum," diyor.

"İçiyorum," diye cevap veriyorum.

"Mutfağı geçtik." "Yani?"

O daha karşılık veremedi köşeyi dönüp zemin katın altındaki depoya giden beyaz mermer basamaklardan aşağı inmeye başlıyorum. Dümdüz ilerlediğimizi sanan Jace'in durması ve beni takip etmek için geri geri gitmesi gerekiyor.

"Biliyor musun," diye başlıyor bana tekrar yetişmek için acele ederken. "Bunun yerine benimle gerçekten iletişim kursaydın her şey çok daha kolay olurdu."

"Çünkü siz de tam bir iletişim ustasısınız."

"Yatağınızdaki yılanın oldukça açık bir mesaj olduğunu düşünmüştüm."

Bakışlarım ona yöneliyor. Ama her zamanki sıradan gülümsemesini takınıyor, bu yüzden bunu bir tehdit olarak mı yoksa ikili bir ima olarak mı söylediğini yorumlamak imkansız.

Başımı kendime doğru sallıyorum. Jace Hunter'ı anlamama gerek yok. Sadece ondan kurtulmam gerekiyor.

Merdivenlerin dibine ulaşıyoruz. Orada bizi sadece üst üste yığılmış sandalyeler ve masalar karşılıyor. Çoğu yukarı itilmiş

ancak alan yine de neredeyse zeminden geriye hiçbir şey kalmayacak kadar dolu. Merdivenleri depolama alanından ayıran demirden yapılmış sürgülü bir kapı olduğundan bahsetmiyorum bile.

Önümüzdeki tuhaf alanı tarayan Jace'in yüzünde şaşkın bir ifade beliriyor. "Burada yine tam olarak ne yapıyoruz?"

Onun yerine önünde olmak için dönüyorum. Sonra onu sürgülü kapıya doğru itmeye başlarken sinsi bir gülümsemenin dudaklarımı bükmesine izin veriyorum. Başımı hafifçe eğerek yukarı bakıyorum ve onun bakışlarıyla buluşuyorum.

"Partiye tekrar katılmadan önce seni bir dakikalığına yalnız bırakmak istedim," diyorum, sesim alçak ve boğucu çıkıyor.

Yüzünde daha da fazla şaşkınlık ifadesi beliriyor. Direnmemesinin nedeninin bu kafa karışıklığı olup olmadığından emin değilim ama onu yere yatırmama izin veriyor.

"Kayla," diyor, sesinde temkinli bir ton var.

Yüzümü incelerken kahverengi gözleri şüpheyile dolu. Sırtını sürgülü kapıya çarpana kadar ilerlemeye devam ediyorum. Çarpmanın etkisiyle metalden takırdayan bir ses çıkıyor. Sadece bir nefeslik mesafede durana kadar aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Nefes aldığımızda göğsünün benimkine değdiğini neredeyse hissedebiliyorum ve omurgamda istemsiz bir karıncalanma oluşuyor. Bakışlarını tutarken ellerimi belimin üzerinde kaydırıyorum. Jace bana dokunmak için hiçbir hareket yapmıyor. Ama gitmeye de çalışmıyor. Sadece o yoğun gözleriyle beni izliyor.

"Aurora haklıydı, biliyorsun," diyorum. "Çok seksisin."

Sonunda yüzündeki kuşkunun yerini bir sırıtma alıyor ve bana doğru sırıtıyor. "Biliyorum."

Başımı ona doğru sallarken ciğerlerimden yarı şaşkınlık yarı kızgınlık dolu bir kahkaha kopuyor. "Çok ukalasın, değil mi?"

"Sahte alçakgönüllülük anlamsızdır. Kim olduğunuza sahip çıkın."

Sözleri beklenmedik bir doğrulukla ruhuma işledi. Çünkü aslında onunla aynı fikirdeyim. Bu yüzden zengin olduğum için asla özür dilemiyorum. Hak etmek için hiçbir şey yapmadığım halde güçlü olduğum için neden kendimi kötü hissetmiyorum. Ben neysem oyum. Ve her santimine sahibim. Jace'le aynı duyguları paylaşıyor olmam beni o kadar şaşırtıyor ki bir an için ne yaptığımı unutuyorum.

Çabucak toparlanarak, bu ifşayı bir kenara itiyorum ve bunun yerine buraya ne için geldiğime odaklanıyorum.

Elimi Jace'in omzuna doğru uzatıp çekerken kalbim küt küt atıyor.

Elim vücuduna değdiği anda içinden bir ürperti geçiyor. Ve bir kez daha, neredeyse görevimin izini kaybediyorum.

Zihnimin saçma yollara sapmasını engellemeye çalışırken, elimi kolundan aşağı kaydırıyorum. Avucumun altındaki o sert kasları hissedince içimde bir sıcaklık birikiyor. Gömleğinin kolunun ucuna ulaşıyorum ve elimi ön kolundan aşağı doğru kaydırıyorum. Teni benimkine karşı sıcak.

"Kayla," diyor, sesindeki o temkinli ton geri gelmiş. "Ne yapıyorsun?"

Bakışlarını tutarak ona muziplik dolu bir gülümseme gönderiyorum. "Bütün hafta yapmayı düşündüğüm bir şey."

Gözlerinde bir an için ateş parlıyor. "Gerçekten mi? Ve ne-"

Dikkati dağıldığı anda saldırıyorum. İki hızlı hareketle, kostümle birlikte gelen kelepçelerin bir tarafını sağ bileğine geçirirken, diğer tarafını arkasındaki demir sürgülü kapıya kilitliyorum.

Jace gerçek bir şaşkınlıkla göz kırpmıyor.

Sadece bu bile zaferin ışıltılı havai fişekler gibi içimde patlamasına neden oluyor.

Aklını tekrar başına toplayamadan ulaşamayacağı bir yere sıçırıyorum.

Merdivenlerin dibi ile kapının ortasında durup

Jace, ağızda geniş bir gülümseme yayılırken.

Kelepçeli bileğine bakmadan önce birkaç saniye bana baktı. Kelepçeleri iki çubuğun kesiştiği bir noktaya kilitlemeyi başardım, bu da kelepçeleri çubuk boyunca yukarı kaydıramayacağı anlamına geliyor. Onun yerine sağ eli bel hizasında sıkışmış durumda.

Jace bağlarını hafifçe çekiştirirken kapıdan metalik bir tıkırtı sesi gelir.

O hınzır sırıtış hala ağızda.

Jace'in ön kolundaki damarlar elini esnetirken kayıyor. Bu, içimde bir sıcaklık atışı yaratıyor. O dar siyah tişörtün içinde ve kelepçeli bileğine bakarken alnına düşen dağınık kahverengi saçlarıyla Jace yasadışı bir şekilde çekici.

Bakışlarım tekrar kelepçelere kayıyor.

Ve lanet olsun ama kelepçeliyken de çok seksi görünüyor.

"Gerçekten mi?" Jace gözlerini kelepçeli bileğinden ayırıyor ve tekrar bakışlarımla buluşmak için yukarı bakıyor. Kaşlarını kaldırarak bana hem bıkkınlık hem de kuşku dolu bir bakış atarken kelepçeleri bir kez daha çekiştiriyor. "Beni buraya *bunun* için mi getirdin?"

"Doğal olarak." Saçlarımı omzumun arkasına atıyorum. "Neden kadın polis gibi giyindim sanıyorsun?"

"Böylece beni kelepçelebilecektin."

"Aynen öyle."

Vücudumda müstehcen bakışlarını gezdirirken yakışıklı yüz hatlarında sinsi bir gülümseme beliriyor. "Rol yapmayı sevdiğini fark etmemiştim."

Yanaklarım kızarıyor ama ona ilgisiz bir bakış fırlatmayı başarıyorum. "Kendini övme, tatlı çocuk. Seni kelepçelememin tek nedeni, sen yanımda olmadan partinin tadını çıkarabilmemdi."

"Bu doğru mu?"

"Evet." Merdivenlere doğru bir adım atarken ona alaycı bir gülümseme veriyorum. "Ben partiye dönüp sarhoş olurken, arkadaşlarımla dans ederken ve karanlık odalarda yabancılarla sevişirken sen burada eğlenmene bak. Eğer uslu bir çocuk olur ve lütfen dersin, ben gitmeden önce buraya geri gelip seni serbest bile bırakabilirim."

Gözlerinde hınzır bir parıltı beliriyor. "Bütün hafta bunu planladın, değil mi?"

"Evet."

"Etkileyici."

"Biliyorum."

"Ama bir şeyi unuttun."

Ona ukala bir kaş attım. "Öyle mi?"

"Evet." Yüzündeki gülümseme düpedüz haince bir hal alıyor. "Yüksek kaliteli ekipmanın önemini unuttunuz."

"Bu da ne demek-"

Kolunu hızlı bir hareketle öne doğru çeker. Ve kelepçeler *kopuyor*.

Nefesim kesildi ve şokla geri çekildim.

Kırık parçalar mermer zeminde şangırdıyor ve bir saniyeliğine şaşkınlıkla onlara bakabiliyorum.

Ancak Jace tereddüt etmiyor.

İleri atılarak, birkaç dakika içinde aramızdaki mesafeyi tekrar kapatıyor. Merdivenlerden yukarı kaçmaya çalışarak geriye doğru çabalıyorum. Ama artık çok geçti. Kolları belime dolanıyor ve beni ilk basamaktan aşağı çekiyor. Beni döndürüp duvara doğru iterken bir tıslama duyuyorum.

Göğsüm mermer duvara çarptığında ciğerlerimden hava kaçıyor. Avuçlarımı soğuk taşın üzerine koyarak kendimi ondan uzaklaştırmaya çalışıyorum. Jace sadece tutuyor

Sağ bileğimi duvardan aşağı çekip arkama doğru büküyor. Beni duvara sabitlemek için vücut ağırlığını kullanırken dizleri kalçalarımın arkasına gömülüyor.

Öne doğru eğilerek dudaklarını kulağımın hemen yanına yerleştiriyor. "Demek böyle oynamak istiyorsun, ha?"

Sıcak nefesi kulağımın kabuğunda dans ederken tenimde şimşekler çakıyor.

"O zaman tamam," diye devam ediyor, dudakları neredeyse tenime değiyor. "Bu şekilde oynayacağız."

Hafif metalik çınlama sesleri. Sonra bileğimde soğuk bir şey beliriyor. Kolumu geri çekmeye çalışıyorum ama Jace onu acımasızca arkamda tutuyor. Çok uğursuz bir klik sesi duyuyorum. Ardından bir tane daha.

Sonra Jace sonunda beni bırakıyor ve geri çekiliyor.

Jace'e doğru dönerken kolumu aşağı çekiyorum ve sonra bakışlarımı elime indiriyorum.

İnançsızlık içimde titreşiyor.

Sağ bileğim artık kelepçeli. Getirdiklerimle değil, çünkü onların yarısı hala demir kapıya yapışmış durumda. Hayır, bu başka bir çift kelepçe. Çok daha profesyonel görünenlerden. Ve sağlam. Ama en kötüsü bu değil.

Kelepçelerin bir tarafı bileğime kilitlenmiş. Diğer tarafı Jace'in sol bileğini sarıyor.

Bakışlarımı yüzüne dikiyorum ama ağzımdan tek kelime çıkmıyor.

"Getirdiğin ucuz oyuncağın aksine," diye başlıyor Jace.

Sonra da kelepçelerimin ne kadar ucuz ve kalitesiz olduğunu, sağ bileğinden geriye kalanları kelepçe parçalanıp yere düşene kadar kırarak gösteriyor. İçimi bir şok kapladı. Çünkü gerçek kelepçelere kıyasla oyuncak bile olsalar, onları bu şekilde paramparça etmek ciddi bir güç gerektirirdi.

Jace diğer elini kaldırıyor, sağ elim onunkine sıkıştığı için onunla birlikte benimkini de kaldırıyor.

"Benimkiler gerçek anlaşma," diye bitiriyor. Birleştirilmiş bileklerimize sivri bir bakış atarken gözlerinde muziplik parlıyor. "Şimdi beni atlatmaya çalışırken iyi şanslar, küçük iblis."

Birkaç saniye boyunca tek yapabildiğim ona inanamayarak bakmak oluyor. Sonra gerçeklik yüzüme sert bir tokat gibi çarpıyor.

"Ugh," diye homurdanıyorum, kaslı göğsüne sert bir itiş veriyorum. "İnanılmazsın! Kim böyle fazladan bir çift kelepçeyle dolaşır ki?"

"Sen yaptın."

"Bir görevdeydim!"

"Ben de öyleydim."

"Lanet olsun..." Ona sert bir bakış fırlatırken göğsümden bir hırıltı daha kopuyor. "Pislik herif."

Sonra dönüp merdivenleri fırtına gibi çıkıyorum. Ya da en azından deniyorum.

Kolum beni merdivenlerden yukarı takip etmeyince hareketlerim aniden durdu. Geriye doğru sarsılıyorum, dengem bozulduğu için neredeyse basamaklardan aşağı düşüyordum. Geriye dönüp bileğimle hâlâ aşağıda duran Jace'in arasına bakıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Homurdanıyorum.

Kaşlarını kaldırıp bana bakıyor, sesimdeki zehirden hiç etkilenmemiş gibi. "Neye benziyor?"

Elimi merdivenlerin üstündeki koridora doğru uzatıyorum. "Parti yukarıda!"

"Yani? Buraya parti yapmaya gelmedim. Seni korumak için buradayım. Ve bana öyle geliyor ki bu, burada yukarıda olduğundan çok daha kolay olacak."

"Bütün gece burada durmak istemiyorum! Yukarı çıkıp arkadaşlarımla dans etmek istiyorum."

"Kötü şans."

İki elimi bizi birbirimize bağlayan kelepçelere dolayarak, merdivenlerden yukarı çıkmaya başlarken onu zorla kendimle birlikte çekmeye çalışıyorum.

O merdivenlerden bir dağı çıkarmaya çalışıyor da olabilirdim.

Jace yerde öylece duruyor, kaşlarını kaldırmış beni izlerken yüzünde eğlence dans ediyor.

Onu tekrar ilk basamağa çekmeye çalışırken göğsümden şiddetli bir küfür kopuyor.

Bir santim bile kımıldamıyor.

Taktik değiştirmeye karar vererek, onun yerine merdivenlerden aşağı iniyorum ve arkasında durana kadar ilerliyorum. Sonra da onu ileri doğru itmeye çalışıyorum.

Bir kez daha, lanet olası bir cıvatayı hareket ettirmeye çalışırken daha şanslı olurdum.

"Hadi ama!" Hayal kırıklığım içimde kabarıyor.

Bunun imkansız olduğunu kabul etmek zorunda kalmadan önce onu hareket ettirmek için üç deneme daha yapıyorum.

Ayağımı yere vurarak, sırtan aptal yüzüne bakarken dişlerimi gıcırdatıyorum.

Müzik, kakhaha ve sohbet eden insanların sesi üst kattaki koridora doğru süzülüyor. Özlemle oraya doğru bakıyorum.

"Oraya çıkıp arkadaşlarıyla dans etmek ister misin?" Jace sorar.

"Evet," diye homurdanıyorum çünkü o bunun cevabını zaten çok iyi biliyor.

Boşta kalan elini çeneme doluyor ve omurgamda nabız atışları yaratan son derece buyurgan bir hareket yapıyor. "Lütfen de."

"Lütfen" demeden önce iki saniye boyunca sessizce ona baktım.

Dudakları memnun bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Aferin kızıma."

Vücudumda bir ürperti yayılıyor. Keskin bir nefes alıyorum ve umutsuzca klitorisimdeki zonklama hissini görmezden gelmeye çalışırken çenemi tutuşundan çekiyorum.

Neyse ki Jace bu konuda yorum yapmıyor. Onun yerine merdivenleri çıkmaya başlar.

Fikrini değiştirmeden önce ona yetişmek için çabalıyorum.

Üst kattaki kalabalık koridora döndüğümüzde parfüm ve dökülen alkol kokusu bir kez daha ciğerlerimi dolduruyor. Birkaç çift sağımızdaki ve solumuzdaki duvarlara yaslanmış öpüşüyor. Balo salonuna açılan oymalı çift kapıya doğru ilerlerken onlara bakıyorum.

Kalabalıktaki bir boşluktan geçmek zorunda kaldığımızda Jace'in elinin arkası benimkine değişiyor. Vücudumda bir sarsıntı yaratıyor ve elimi çekmeye çalışıyorum. Ama o lanet kelepçeler yüzünden eli benimkini takip ediyor ve tekrar çarpıyor. Ona bakmadığım halde Jace'in sırtışını hissedebiliyorum.

Yüzümde bir kaş çatmayla ileriye doğru yürüdüm.

Neredeyse balo salonunun açık kapılarına ulaşmıştık ki aniden sarsılarak durdum. Serbest elimi uzatarak dengemi korumak için havada döndürüyorum, diğer kolum ise arkamda kalıyor. Dengemi tekrar sağladığımda, buna neyin sebep olduğunu görmek için arkamı dönüyorum.

Jace, beyzbol oyuncusu gibi giyinmiş bir adamın elinden sopayı kaparken, "Ver şunu bana," diye emrediyor.

Jace'e arkasını dönmüş olan adam dönüp bakar. Solgun gözlerinde öfke parlıyor.

"Hey, ne oluyor lan!" diye tersliyor.

Sonra Jace'in tehditkâr varlığıyla yüz yüze gelince geri çekilir. Jace sağ elindeki sopayı ustalıklarla döndürür ve tepesini doğrudan adamın göğsüne dayar. Kaslı vücudunun her santimetresinden güç ve mutlak hâkimiyet fişkırıyor.

"Bir sopayı nasıl düzgün tutacağını bilmiyorsan, lanet olası bir sopa getirmemelisin," diyor Jace, şaşırtıcı derecede kırılgan bir sesle.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Sadece bir sopa. Bir çeşit beyzbol meraklısı falan mı?

Ivy River öğrencisi geri çekilir ve teslim olmak için ellerini kaldırır, belli ki bu lanet partideki en iri adamla kavga etmekle ilgilenmemektedir. "Özür dilerim."

"Olmalısın," diyor Jace.

Sonra hemen sopayı tekrar çevirip omzuna dayıyor ve arkasını dönüp bir kez daha balo salonuna doğru ilerlemeye başlıyor. Peşinden tökezliyorum.

"Lanet olası amatörler," diye mırıldanıyor Jace nefesinin altında. "Hiçbiri doğru düzgün yarasa adabı bilmiyor."

"Uhm..." Çok anlamlı bir şekilde söylüyorum.

Ancak ben daha ne soracağıma karar veremedim köşeyi döndük ve balo salonuna girdik.

Buraya daha önce de gelmiştim, bu yüzden güneş pırıl pırıl pencerelerden içeri girip soluk duvarları ve tavandaki freskleri aydınlatıldığında bu devasa odanın çok zarif olduğunu biliyorum.

Ancak şu anda loş ışıklı, insanlarla dolu ve neon renklerde yanıp sönen ışıklarla dolu. İnsanların odanın etrafındaki güzel dekorasyona gösterdikleri ilgiye bakılırsa burası beton bir fabrikanın içindeki bir gece kulübü de olabilirdi.

"Kayla!" Jenn sesleniyor ve kısa bir mesafeden bana el sallıyor. Ona ve grubun geri kalanına doğru ilerliyoruz. Aurora geçen hafta sonu partideki Mitch denen adamla dans ediyor. Gerçi dans etmek muhtemelen doğru kelime değil. Daha çok, adam ellerini kalçalarına koymuşken kendini ona sürtüyor gibi. İkisi de birkaç dakika sonra

Özel bir odaya gizlice girmek.

Aurora'ya sıırıyorum ve başımla onaylıyorum. *Devam et, kızım.*

Trina ve Felicia birlikte dans ediyor, sarı saçları müziğin ritmine göre zıplarken dalgalanıyor.

Yüzü Rebecca'ya dönük olan Lionel, Jace ve ben onlara ulaştığımızda dikkatini hemen bana yöneltiyor.

Jenn gülerken bana "Biz de senin kaybolduğunu düşünmeye başlamıştık" diyor, bu da onun da diğerleri kadar sarhoş olduğunun bir kanıtı.

Ona göz kırpyorum. "Önce halletmemiz gereken bazı şeyler vardı." "Şimdi burada olmana sevindim."

Ben cevap veremeden başını tavana doğru eğiyor ve dans etmeye başlıyor.

"Ben de," diyor Lionel sağımdan, ben de dans etmeye başlayamadan. Bakışlarımı karşılayıp gülümserken gri gözleri umut dolu. "Aslında biraz hava almak ister misin diye merak ediyordum. Sadece sen ve ben."

Yüzümü buruşturup sağ elimi kaldırıyorum ve beni Jace'e bağlayan kelepçeleri gösteriyorum. "Ne yazık ki, şu anda iki yüz elli kiloluk ölü bir ağırlık gibi sürükleniyorum."

Lionel şaşkınlıkla geri çekilir. Sonra bakışlarını kelepçeler ve Jace'in yüzü arasında gezdirirken gözlerinde öfke parlıyor. "Onu kendine mi kelepçeledin?"

Lionel'ı bir aşağı bir yukarı süzen Jace'in ağzında yarı tehdit yarı meydan okuma gibi bir gülümseme beliriyor. "Yaptıysam ne olmuş yani?"

"Birini izni olmadan kelepçelemek yasadışıdır."

Jace'in ağzındaki tehditkâr gülümseme, bakışlarını bana çevirdiğinde sinsi bir sırıtışa dönüşüyor. "Duydun mu küçük iblis? Belki de sana karşı suç duyurusunda bulunmalıyım."

"Gel de dene." Hınzır gülümsemesine karşılık veriyorum ve kaşlarımı oynatıyorum. "Seni bir yılda kazandığından daha fazlasını bir ayda alan seçkin avukatların arasına gömerdim."

Gülüyor. Gözlerini parlatan dolu dolu, içten bir kahkaha.

Ruhuma bir sıcaklık dalgası gönderiyor.

Lionel bu nadir anı mahvederek, "Sadece kelepçelerini çöz," der.

Jace bakışlarını ona çevirir ve basitçe "Hayır" der.

"Öylece-"

"Lütfen bırakabilir miyiz?" Sözünü kestim. "Sadece dans etmek istiyorum."

İkisi de tekrar tartışmaya başlamadan önce, ikisinden de uzaklaşıyorum ve boştaki kolumu havaya kaldırıyorum, başımı arkaya eğiyorum ve dans ediyorum.

Müzik havada nabız gibi atıyor, kalbimle uyum içinde atıyor. Tavana doğru sırtıyorum. Sonra diğer kolumu da kaldırmaya çalışıyorum.

Hareket etmiyor.

Jace'e döndüğümde onu yerde öylece durmuş beni izlerken buluyorum. Çaldığı sopayı hâlâ sağ elinde tutuyor, pürüzsüz ahşabı omzuna yaslıyor, sol elini ise yanında tutuyor. Ve benim sağ elim de onunla birlikte.

Kelepçeleri sertçe çekiyorum ve ona beklenti dolu bir bakış atıyorum.

"Ne?" diye soruyor, alaycı bir şaşkınlıkla bana bakarak.

"Dans etmek istediğimi

söyledim." "O zaman dans et."

"Kolunuzu hareket ettirmeyi reddettiğinizde bu çok zor."

"Bu nasıl benim sorunum oluyor? Buraya gelip dans etmene izin verdim. Kendi katılımım hakkında hiçbir şey söylemedim."

Gözlerimi kısarak ona dik dik bakıyorum. Yüzünde umursamaz bir ifade var ama yemin ederim ki onun da bir gülümsemeyi bastırmaya çalıştığını görebiliyorum.

İyi, zor olmak mı istiyor? Zor olabilirim. Aslında, ne kadar zor olabileceğimin sadece yüzeyini çizdik.

Bunun yerine aramızdaki mesafeyi kapatırken dudaklarımda meydan okuma dolu bir sırıtış beliriyor. Bu hareket geçen sefer harikalar yaratmıştı. Ve şimdi, bunu onun için daha da kötü hale getireceğim. Dans pistinin ortasında patlayana kadar durmayacağım. Bakalım o zaman ne kadar ukala olacak.

Gözlerim ona kilitlenmişken, boştaki elimi kaldırıp boynunun arkasına doluyorum. Sonra sallanmaya başlarken göğsüne doğru kaydırıyorum. Artık ona o kadar yakınım ki, yaptığım her kıvrınma hareketinde göğüslerim ona sürtünüyor.

Arkamdan Aurora gülmeden önce imalı bir şekilde ısıklık çalıyor. Ses onay dolu. Bazıları da gülüyor. Biraz sağımda Lionel'ın kaşlarını çatarak ya da ters ters bize baktığını hissettiğime yemin edebilirim. Jace'e daha yakın dans ederken hepsini görmezden geliyorum.

Çenesindeki bir kas tüylenir ve vücudu aniden kaskatı kesilir.

Etrafımda dönerek, tıpkı son gittiğimiz partide yaptığım gibi dans ediyorum. Müziğin ritmine göre hareket ederek kıcımlı Jace'in kasıklarına sürtüyorum.

Aletin anında sertleştiğini hissettiğimde tatmin duygusu içime işliyor.

Hemen yanımdan tahta bir takırtı geliyor ve aşağı baktığımda sopanın yere düştüğünü görüyorum.

Sonra Jace'in serbest eli kalçama konuyor. Ama elinin Aurora'nın vücudunun salınımını takip etmesine izin veren Mitch'in daha önce yaptığını yapmıyor. Onun yerine, Jace

sanki hareketlerimi durdurmaya çalışıyormuş gibi parmaklarını kalçama saplıyor.

Kelepçeler yüzünden diğer kolum arkamda oldukça garip bir şekilde bükülmüşken, talepkar elini görmezden geliyorum ve bunun yerine dans etmeye devam ediyorum. Kıçım defalarca onun sikine sürtünüyor. Jace'in çenesini ne kadar sert sıktığından dişlerinin çatırdadığını duyabiliyorum.

Ve ben gerçekten küçük bir şeytan olduğum için, o anı öne doğru eğilmek için kullanıyorum, ona beni gerçekten arkadan beceriyor olsaydı nasıl görüneceğini net bir şekilde gösteriyorum.

Dişlerinin arasından keskin bir nefes çekiyor.

Doğrulurken kıkırdıyorum ve sonra ona karşı öğütmeye devam ediyorum.

Parmakları kalçamda sıkılaşıyor. "Buna bir son vermenizi tavsiye ederim. Tabii sen-"

"Ne?" Sözünü kestim, sesim meydan okumayla titriyordu. "Eğer ben Ne?"

Sol kolunu çekiyor ve benimkine kilitlendiği için bu hareket benim dönüp ona bakmama neden oluyor. Serbest eli yukarı fırlıyor ve çenemi sarıyor. Bana bakarken gözlerinde ateş yanıyor.

"Dur," diye emrediyor, sesi alçak ve sert çıkıyor.

Zihnimde bir farkındalık beliriyor. Ardından parlak bir fikir geldi. Bu kelepçeleri nasıl çıkaracağını biliyorum.

"Peki," diye cevap veriyorum, sesimin yenilmiş gibi çıkmasına dikkat ederek. "Bu zaten başımı ağrıtıyor. Sessiz bir yere gidip biraz oturmam gerekiyor."

"Oh, iyi misin?" Jenn arkamdan sordu.

Jace'in eli hâlâ çenemde kilitli olduğu için bakışlarına karşılık veremiyorum ama onu temin ediyorum, "Evet, iyiyim. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Jace birkaç saniye daha gözlerini benimkilerden ayırmıyor. Sonra başını sallıyor ve elini tekrar aşağı indiriyor. Hemen arkadaşlarıma dönüyorum ve onlara gülümsüyorum.

"Hemen döneceğim," diye söz veriyorum.

Aurora ve Mitch yine birbirlerine dalmış durumdalar ama Jenn gülümseyerek bana el sallıyor. Trina, Felicia ve Rebecca bize dikkat bile etmiyorlar, bu yüzden sadece dans etmeye devam ediyorlar. Onların yanında Lionel başını sallayarak onaylıyor.

Kapıya doğru ilerliyorum.

Jace eğilir ve takip etmeden önce sopasını alır.

Neyse ki sarhoş insan denizinin içinden geçip üst kata çıkarken beni durdurmuyor. Burada birkaç salon olduğunu biliyorum. Boş olan bir tanesine ulaşana kadar yürüyorum.

İçeri girdikten sonra kapıyı arkamızdan kapatıp kilitliyorum. Sonra duvarın yanındaki koyu kırmızı kanepeye doğru yürüyorum ve içine uzanıyorum. Onu takip etmekten başka çaresi olmadığı için Jace de aynısını yapıyor. Oymalı ahşap iskelet gıcırıyor ve yumuşak minderler Jace'in devasa ağırlığıyla üzerlerine çökünce bir huff sesi çıkarıyor. Yan tarafa doğru dönerek, sopayı bir sopanın hak ettiğinden daha büyük bir özenle yanındaki minderlere yerleştiriyor. Daha iyi bilmesem, daha önce balo salonunda sert zemine düşürdüğü için kendini suçlu hissettiğini düşünürdüm.

Jace'in tuhaf davranışını görmezden gelerek, onun yerine kanepeye neredeyse düz bir şekilde uzanmak için aşağı kayıyorum. O kadar geniş ki, bacaklarım hariç vücudumun geri kalanı hala koltuğun üzerindeyken başımın arkasını sırtlığın altına yaslayabiliyorum. Jace bana bir kaşını kaldırıyor ama yorum yapmıyor.

Ancak, benim kambur pozisyonum onun kolunu hafif rahatsız bir pozisyonda bırakıyor, bu yüzden o da yarı uzanana kadar sırtlıktan aşağı kayıyor.

"Başın mı ağrıyor?" diye soruyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, sesi gerçekten endişeli geliyor.

"Evet," diye yanıtlıyorum sesimi nötr tutarak. "Sadece biraz gerginlik atmam gerekiyor. O zaman iyi olacağım."

"Gerginlik mi?"

Cevap vermek yerine sağ elimi bacaklarımın arasına kaydırıyorum. Kelepçeler yüzünden onun eli de kalçama dayanana kadar beni takip ediyor. Eteğimi yukarı itip parmaklarımı amıma doğru hareket ettirirken gözlerimi karşımadaki bej duvardaki güzel manzara resminden ayırmıyorum.

"Kayla," diyor Jace, sesi karanlık ve uyarı dolu.

Onu görmezden geliyorum ve bunun yerine külotumu kenara itiyorum, böylece klitorisime ulaşabiliyorum. Jace'in eli çıplak kalçamın üzerinde, amımdan sadece birkaç santim uzakta duruyor.

Başımı kanepeye yaslayıp gözlerimi kapatıyorum ve klitorisimi okşamaya başlarken uzun bir iç çekiyorum.

Yanımda, Jace'in vücudunun gerildiğini hissedebiliyorum. Parmakları elinin uyluğuma dayandığı yerde esniyor.

Bu küçük hareket, parmaklarımın yaptığı işten bile daha fazla omurgama elektrik gönderiyor.

"Kayla," diyor Jace tekrar. Sesi bu kez boğuk.

Kötücül bir gülümseme ağızma yayılmakla tehdit ediyor, ama içimde zevk oluşmaya başlayana kadar klitorisimi ovmaya devam ederken ifademi nötr tutmayı başarıyorum. Yumuşak minderlerin üzerinde biraz kıpırdanıyorum.

Jace kalçamda tuttuğu elini yumruk yapıp sıkıyor. Bir iniltinin dudaklarımdan süzülmesine izin veriyorum.

Jace sıkılmış dişlerinin arasından uzun bir nefes çeker.

Sonunda bir gözümü açıp ona bakıyorum.

Tam da beklediğim gibi çenesini sıkıyor ve yanımda oturduğu yerde tüm vücudu bir yay kirişi gibi gergin. Bakışlarımı gözlerine doğru kaydırıyorum.

İçimde bir sarsıntı oldu.

Çünkü beklemediğim şey, elime bakarken gözlerinde yanan yakıcı ateşti.

Yüzündeki ifadeyi anlamaya çalışırken parmaklarımı hareket ettirmeyi zor hatırlıyorum. Beklediğimden daha zor olduğu ortaya çıkınca, bu çabadan vazgeçip sadece planıma odaklanıyorum. Kelepçelerimi çözmesini sağlamak.

Klitorisimi okşamaya devam ederken ona meydan okuma dolu bir bakış fırlatıyorum. "Eğer bu seni rahatsız ediyorsa, kelepçeleri her zaman çıkarabilirsin."

Jace bakışlarını elimden çekip yüzüme diyor. Birkaç saniyeliğine kendini yeniden yönlendirmeye ya da aklını başına toplamaya çalışıyor gibi görünüyor. Sonra ifadesi netleşiyor ve yakışıklı yüzüne meydan okuma ve yasak vaatlerle dolu bir bakış yerleşiyor.

Gördüğümde midem bulanıyor.

Ben daha ne olduğunu anlamadan, Jace kanepede dik oturuyor, bana bakacak şekilde dönüyor ve sonra iki eliyle kalçalarımı kavırıyor. Hareket elimi klitorisimden uzaklaştırmaya zorluyor. Ama ben itiraz edemedim, vücudumu yukarı ve yana kaydırıyor, böylece bacaklarım kanepenin uzunluğu boyunca dinleniyor ve başım karşı taraftaki koltuk minderinde.

Jace vücudumu istediği pozisyona zahmetsizce getirdiğinde şehvet içimi yakarken şaşkın bir nefes alıyorum. Gözlerimi kırıştıtarak, sağ kalçamın üzerine otururken ona kocaman gözlerle bakıyorum.

"Rahatsız mı oldun?" Jace boştaki elini sol uyluğuma koyup yana doğru iterek bacaklarımı daha geniş açarken yankılanıyor. Gözleri parlıyor

üzerimizdeki avizenin altın ışığına bakıyordu. "Beni rahatsız eden tek şey, kendi gerginliğini azaltmak için çalışmanı izlemek. Bu senin için yapılmalı. Ne yaptığını bilen biri tarafından."

Koltuktan kalkmaya çalışıyorum ama Jace elini göğsüme koyup beni tekrar aşağı itiyor. Boşta kalan elim yukarı fırlıyor ve bileğini sarıyor. Ama o elini göğsümde tutarak beni yumuşak minderlere sabitliyor.

Şeytani bir gülümseme dudaklarını süslüyor ve kelepçeli ellerimizi kalçamın üzerinden geçirip külotumun kumaşını kenara itene kadar amıma doğru ilerletiyor. "İzin ver."

Parmakları klitorisime sürtünürken damarlarımda şimşekler çakıyor.

Nefesimi tutup koltuktan kalkmaya çalışıyorum.

Jace elini göğsümde tutuyor, yavaş ve kışkırtıcı hareketlerle klitorisimi okşamaya başlarken beni sıkıca yerinde tutuyor. Gözleri benimkilere kilitlenmiş, yüzümdeki her ifadeyi katalogluyor.

Klitorisimi parmaklarının arasında yuvarlıyor.

Dudaklarımdan küçük bir inilti dökülüyor ve bileğini daha sıkı kavıyorum. Yüzünde sinsî bir gülümseme beliriyor.

Elini kaydırıyor, böylece işaret ve orta parmağı girişime doğru ilerlerken başparmağıyla klitorisimi ovmaya devam edebiliyor.

Kalbim kaburgalarıma çarpıyor.

Kararsız nefesler alarak, ruhum çırpınırken onun yoğun bakışlarını tutuyorum.

Bir parmağını içime sokuyor.

Ciğerlerimden bir inilti kaçıyor.

Jace parmağını yavaşça içeri iterken gözlerimi kapatıp başımı tekrar minderlere yaslıyorum. Başparmağı klitorisimi çalıştırmaya devam ediyor, her sert vuruşta karnımda zevk mızrakları oluşturuyor.

Jace parmağını birkaç kez içeri ve dışarı hareket ettiriyor. Sonra ikinci bir parmak ekliyor.

Gözlerim tekrar açılıyor ve nabzım kulaklarımda gümür gümür atarken ona bakıyorum. İki parmağını da daha derine sokarken dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. Sonra onları tekrar dışarı çekiyor.

Titreyerek nefes alıyorum.

Başparmağı klitorisimdeki doğru noktaya sürtünüyor.

Boğazımdan bir inilti daha kopuyor ve kanepeye doğru kıvraniyorum.
Jace'in ağzındaki gülümseme genişliyor.

Başparmağını tam o noktaya tekrar tekrar sürterken, parmaklarıyla sabit bir tempo tutturuyor.

Her itişinde ve başparmağının her hassas hareketinde içimde zevk nabız gibi atıyor. Bileğini daha sıkı kavriyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor.

Jace beni orgazma daha da yaklaştıırken yumuşak kırmızı minderlerin üzerinde kıvranıp duruyorum.

Sanki kalbim kaburgalarımı kıracaktı gibi hissediyorum.

İçimdeki gerilim dayanılmaz seviyelere doğru yükselirken dudaklarımdan daha fazla inilti dökölüyor.

"Lütfen," diye inliyorum, başımı bir o yana bir bu yana savurarak.

"Oh Tanrım." Çıkarken parmaklarını kıvırıyor.

Zevk bir yıldırım gibi içime düşüyor.

Amım parmaklarının etrafında sıkılaşıırken beyaz boyalı tavana doğru soluk soluğa kalıyorum ve bedenimi titretecek kadar büyük bir güçle uzuvlarıma çarparak serbest kalıyorum. Sanki beni bu dünyada tutan tek şey oymuş gibi bileğine tutunuyorum.

Jace, sanki beynim eriyormuş gibi hissedene kadar klitorisimdeki o mükemmel noktayı ovmaya devam ediyor.

O içime pompalamaya devam ederken iç duvarlarım onun baskın parmaklarının etrafında çırpınıyor.

"Oh Tanrım," diye tekrar nefes nefese kaldım.

Parmaklarının her itişinde omurgamdan zevk fıskırıyor. Jace ruhumdan her damla zevki çekip alırken ve beynim bedenimi terk etmiş gibi hissedene kadar orgazmı uzatırken klitorisim zonklıyor ve siyah noktalar gözlerimin önünde dans ediyor.

Göğsüm kabarıyor ve kalbim göğsümde o kadar yüksek sesle çarpıyor ki kulaklarım çınılıyor.

Orgazmın etkisi geçince, yumuşak kırmızı minderlerin üzerine uzanıp tavana bakıyorum ve zihnimi toparlamaya çalışıyorum.

Vücudumdaki her kemik jöleden yapılmış gibi hissediyor. Şu anda ayağa kalkıp kalkamayacağımı bile bilmiyorum. Denersem yere yığılacağımdan oldukça eminim. Bu yüzden öylece yatıyorum, göğsüm kabarıyor ve bakışlarımı hala kalçama binen adama doğru sürüklüyorum.

Jace'in kahverengi gözleri altın ışıltılar gibi parlıyor ve ölümcül derecede yakışıklı yüzünde muzaffer bir sırıtma var. Dağınık bukleleri saçlarının üzerine dökölüyor.

Zaten yorgun olan kalbimin sıkışmasına neden olacak şekilde alınımı.

Bu işin böyle sonuçlanmasını planlamamıştım. Hem de hiç. Ve bu raundu kaybettiğime oldukça eminim.

Ama lanet olsun, ne tatlı bir kayıptı.

OceanofPDF.com

JACE

I muhtemelen bunu yapmamalıydım. Aslında, bunu yapmamam gerektiğini biliyorum. Gerçekten, gerçekten, bunu yapmamalıydım. Lanet olsun, bunu neden yaptım?

Dün gece o odadan ayrıldığımızdan beri Kayla'nın onu kanepeye bağlayıp parmaklarımla becerirken altımda kıvranışının anısı zihnimde durmadan oynuyordu. Zevk yüz hatlarını kaplarken güzel mavi gözlerinin genişlemesi. Amcığının parmaklarımla etrafında titreşmesi. Bacaklarının hafifçe titremesi. Bileğimi kavraması. Ve o inlemeler... Tanrım, zevk dalgaları arasında soluk soluğa kalırken tatlı dudaklarından dökülen o inlemeler ve sızlanmalar.

Aklımdan çıkaramıyorum.

Ama yapmam gerek. Çünkü dün gece çok büyük bir sınırı aştım. Hayır, geçmedim bile. Tam üzerinden takla attım.

Kendi umursamazlığımla başımı sallayarak tavadaki omlete biraz kurutulmuş domates, fesleğen ve mozzarella ekliyorum.

Tanrı aşkına, Kayla'yı korumam gerekiyordu. Onu gerçekten becermenin nasıl bir şey olacağını düşünürken parmaklarımla becermek değil. Profesyonel olmam gerekiyordu. Profesyonel *olmalıyım*. Çünkü dönem sonuna kadar bu işi tamamlamalıyım ki kendi geleceğimi seçebileyim. Önemli olan bu. Hedef bu. Gözlerimi ve tüm odağımı vermem gereken ödül bu.

Kendime rağmen omleti tavada çevirirken gülümsüyorum ve aklım yine Kayla'ya gidiyor. Çünkü hakkını vermeliyim, o her şeyi çok iyi biliyor.

İşleri nasıl ilginç tutacağımızı.

Kendimi bildim bileli, neredeyse günün her dakikası huzursuz ve sıkılmış hissedirim. Nesnelerden ve insanlardan neredeyse onlarla oynamaya başlamadan önce sıkılıyorum. Ve bunun da aynı olmasını bekliyordum.

Zengin bir üniversite öğrencisini korumak mı? İlk gün bitmeden sıkılacağımı tahmin ediyordum.

Ama lanet olsun yanılmışım.

Beni bodrumdaki bir kapıya mı kelepçeliyor? Benimkine kelepçelenmiş aynı el ile kendini tatmin mi ediyor?

Göğsümden, asla yüksek sesle itiraf edemeyeceğim, eğlence ve onay dolu bir kıkırdama yükseliyor.

Kayla ile hiç sıkıcı bir an olmuyor. Ve itiraf etmeliyim ki bu görevden biraz keyif almaya başladım.

Dairenin diğer tarafında yatak odasının kapısı açılıyor. Omleti tavadan alıp tabağa koyarken sırtımı ona dönüyorum. Her sabah olduğu gibi ona kahvaltı hazırladım. Çünkü kahvaltı önemli ve ben yapmazsam yemeyeceğini biliyorum.

Gözlerini devirebilir, homurdanabilir ve benimle her konuda tartışabilir ama her zaman onun için yaptığım kahvaltıyı yer.

Bir takım mutfak eşyası alarak masaya doğru yürüyorum ve onları her zaman oturduğu sandalyenin önüne koyuyorum. O da masayla arasındaki mesafeyi kapatırken sessizce beni izliyor.

Partideki o süslü odanın loş ışığında, o kanepede yaptığımız şey doğru geliyordu. Ama şimdi, gün ışığında, aramızda garip bir gerilim var. Sanki ikimiz de nasıl davranacağımızı bilmiyormuşuz gibi.

Kayla otururken boğazını temizliyor. Kapları eline aldığı anda çatırdayan sessizlikte hafifçe şingirdiyor.

Her zaman yaptığım gibi karşısına oturmayı düşünüyorum ama vazgeçiyorum. Bunun yerine mutfaka geri dönüp temizlik yapmaya başlıyorum.

Sessizce yemek yiyor. Sadece çatalının tabağa değerken çıkardığı yumuşak sesler odadaki bunalıcı sessizliği bozuyor.

Gergin sessizlik dayanılmaz boyutlara ulaştığında "Özür dilerim," diye geveliyorum. Omuzlarımı geriye atarak dönüyorum ve Kayla ile tekrar masada

karşı karşıya geliyorum. Henüz yemeğini bitirmemişti, ama hâlâ kendi etrafında dönüyordu.

Bana bakmak için sandalyeye oturdu. Gözlerinde şaşkınlık titreyiyor.

"Dün gece o odada yaptığım şey," diye devam ediyorum bakışlarını tutarak. "Bunu yapmamalıydım. Bu hiç profesyonelce değildi."

İnançsızlık ve neredeyse biraz incinmiş gibi görünen bir şey yüz hatlarında yanıp sönüyor. Bir saniye içinde kayboluyor, yerini öfke alıyor. Masadan kalkıp ayağa kalkıyor, böylece arkasını dönüp bana tamamen bakabiliyor.

"Profesyonelce değil mi?" diye yankılandı, kaşlarını kaldırdı ve inanmayan gözlerle bana baktı.

Ben de ona bakıyorum. "Evet."

"Yatağıma bir yılan koydun. Ama bir şekilde *dünün* profesyonelce olmadığını mı düşünüyorsun?"

Mutfağı geçerek ona yaklaşıyorum ve bakışlarını yakalamaya devam ediyorum. "Öyleydi. Dün yaptığım şey çizgiyi aştı ve bunun için özür dilerim."

"Çizgiyi aştın mı?" Alay ediyor ve sonra bana iğrenmiş bir bakış fırlatıyor. "Çok saçma. Ama iyi, eğer bunun bir hata olduğunu düşünüyorsan, o zaman hiç olmamış gibi davranalım."

Gözlerinde titreyen öfkeyle benden uzaklaşmaya başladı. Daha ne yaptığımı anlamadan kolundan tutup yüzüme doğru döndürüyorum. Önce şaşırıyor, sonra kaşlarını çatarak bana bakıyor ve kolunu tuttuğum yerden çekip çıkarıyor.

Sert bakışlarımı ona kilitliyorum. "Bunun bir hata olduğunu söylemedim. Profesyonelce olmadığını söyledim."

Yüz hatlarında okunamayan bir ifade belirir.

Birkaç saniye sessizlik içinde birbirimize baktık.

Sonra masmavi gözlerinde hesapçı bir parıltı parlıyor. Kalbimi titretiyor.

"Hata değil, ha?" diyor.

Bir adım ileri atarak aramızdaki kısa mesafeyi kapatıyor ve o kadar yakınımda duruyor ki teninin sıcaklığını neredeyse hissedebiliyorum. Vücudumdaki her sinir yüksek alarma geçiyor.

Kayla entrikacı gözlerini benimkilerden ayırmıyor ve elini boynumun arkasına doluyor. Sert hareketlerle yüzümü kendine doğru yaklaştırıyor. Ona izin veriyorum.

Ayak parmaklarının üzerinde yükselip dudaklarını çenem boyunca kaydırırken nabzım düzensiz bir şekilde atıyor.

"Yani eğer bunu yaparsam..." diye başlıyor, nefesi her kelimede tenimi okşuyor.

Parmaklarımı büküyorum ve ağzıma ulaştığında çenemi sıkıyorum. Sadece bir nefes uzakta kalarak dudaklarını benimkilerin üzerine eğiyor. Eğer hareket edersem

dudaklarımız birbirine değecek. Ve eğer bu olursa, bu sabah nasıl bitecek bilmiyorum.

"...beni durdurur musun?" diye bitiriyor, dudakları tehlikeli bir şekilde benimkine yaklaşıyor.

Aletim sertleşiyor ve ellerimi onun alev alev yanan kızıl saçlarının arasına sokup, baş belası ağzını öpüp boyun eğdirene kadar dudaklarına yapışmama engel olmak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

"Yapmamı ister misin?" Onun yerine meydan okuyorum.

Ağzımda titreşen bir *hmm* sesi çıkarıyor. Ne bir onay ne de bir inkar.

Sonra aniden elini ensemden çekip bir adım geri çekiliyor. İçime bir rahatlama çöküyor ve derin bir nefes alma dürtüsüyle savaşıyorum çünkü o hınzır dudaklar bana bu kadar yakın olmadan nihayet yeniden düzgün düşünebiliyorum.

Başını eğerken gözlerindeki o hesapçı bakış geri geldi, bakışları bir kez daha benimkilere kilitlendi. "Ya bunu başka birine yapsaydım? O zaman beni durdurur muydun?"

"Hayır." Ona dik dik bakıyorum. "Dediğim gibi, kimi istersen becerebilirsin." Dudaklarında sinsi bir gülümseme yayılıyor. "Seni bile mi?"

Homurdanıyorum. "Benimle başa çıkamazsın."

"Gerçekten mi?"

Bir adım öne çıkarak, cüssemle onu mutfak masasına yaslanmaya zorluyorum. Dudaklarımı yalayarak vücuduna son derece bilinçli bir bakış fırlatıyorum. Göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyor.

"Evet," diye yanıtlıyorum. Bir elimi kaldırarak parmaklarımı köprücük kemiklerinin üzerinde gezdiriyorum. "Çünkü yetki sende olmaya alışkınsın. İnsanların sana itaat etmek için zıplamasına alışkınsın." Elimini hızla boğazının etrafına kapatıyorum. "Ama *benim* yatak odamda emirleri *ben* veririm. Ve sen itaat edersin."

Nefesi kesiliyor. Nabzının parmaklarımın altında çırpındığını hissedebiliyorum.

Elimi boğazında tutarak birkaç saniye daha ona bakıyorum. Sonra onu bırakıyorum ve onun yerine emredici bir elimi yanındaki sandalyeye doğru uzatıyorum. Ve konuştuğumda, her bir kelimeye gözü kara bir güç ve yakıcı bir otorite katıyorum.

"Şimdi o sandalyeye kışını yasla ve iyi bir kız gibi kahvaltını bitir."

Gözleri parlıyor ve yüz hatlarında öfke ve kızgınlık titreşirken geri çekiliyor.

Kıkırdıyorum ve kaşlarımı oynatırken dudaklarıma kendini beğenmiş bir gülümseme yayılıyor. "Sana bununla başa çıkamayacağını söylemiştim."

OceanofPDF.com

KAYL A

F Hemen yanımda Jace'in bana ters ters baktığını hissedebiliyorum. Kaldırımında ilerlemeye devam ederken gözlerimi önümdeki binadan ayırmıyorum.

Parlak güneş ışığı masmavi gökyüzünden vurarak şehri kavuruyor. Havada sıcak asfalt kokusu asılı duruyor ve üzerimde sadece kısa bir etek ve ince beyaz kumaştan hafif bir bluz olmasına rağmen omurgamdan aşağı ter damlıyor.

Hava tahminlerine bakma zahmetine katlansaydık, bu hafta sıcak hava dalgası olacağını bilirdik ve o zaman bu özel günü seçmeye karar vermezdik. Ama hava durumunu kontrol etmedik ve işte buradayız, şehrin dört bir yanını dolaşıyor ve sessiz müzayedemize bir şeyler bağışlamaları karşılığında işletmeler için bir sürü tuhaf iş yapıyoruz.

İşin çoğunu ben yaptığımdan değil. Ya da herhangi birini, gerçekten. Bu sabah dışarıya şöyle bir baktım ve bu sıcakta herhangi bir zorlu iş yapmayacağıma karar verdim.

Jace ile bir anlaşma yaptım. Bugün tüm işi yapması karşılığında, haftanın geri kalanında ondan kaçmayacağıma ya da onu ekmeyeceğime söz verdim. Ve bugünün sadece Pazartesi olduğu düşünülürse, bu pazarlıktan çok iyi bir anlaşma yaptığını söyleyebilirim. Ama az önce biçtiği çimlerin büyüklüğüne bakılırsa, sanırım ben de öyle.

"Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirsen iyi olur, küçük şeytan," diye tehdit ediyor Jace, listemizdeki bir sonraki işe doğru ilerlerken göz ucuyla bana bakıyor.

Tüm etkinlik grubumuzun ayrılmasının daha verimli olacağına karar verdik, böylece grup olarak her seferinde bir işletmeye gitmek yerine dört kat daha fazla işletmeyi kapsayabilecektik. Şu anda bu stratejiyi benimsediğim için çok memnunum çünkü bu, grubumun geri kalanının aslında hiçbir işi benim yapmadığımı asla bilmeyeceği anlamına geliyor.

"Neden şikâyet ettiğini anlamıyorum," diye cevap veriyorum ona umursamaz bir bakış fırlatırken. "O kadar da sıcak değil."

Yüzünü bana dönüyor, yüz hatlarında hâlâ o parıltı var. "Gölgede duruyorsanız hayır. Ama çim biçme makinesiyle lanet bir tarlada bir ileri bir geri yürüyorsan..."

"Sadece bir çimenlikti."

"Bir futbol sahası büyüklüğünde!"

"Şimdi dramatik olmaya başladın."

Gözlerini bana kilitleyerek, parmağıyla beni uyarıyor ve tekrarlıyor: "Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirsen iyi edersin. Bu hafta boyunca saçmalamak yok. Yoksa yemin ederim seni yatağına kelepçeler ve orada bırakırım."

Beni en son kelepçelediğinde yaptıklarını hatırlayınca içimde bir şimşek çakıyor ama yüzümdeki ifadeyi saklamayı başararak ona meydan okuma dolu bir gülümseme gönderiyorum. "Eğer beni bir daha kelepçelersen, polisi arar ve beni kaçırdığını söylerim."

Dudaklarında hain bir gülümseme kıvrılıyor. "Bu konuda iyi şanslar. Ailem bu şehirdeki polis departmanının sahibi."

"Gerçekten mi? Eminim onları altınızdan satın alabilirim."

"Unutuyorsun, benim ailem de zengin."

"Benimki kadar zengin değil."

"Doğru. Ama dediğimizi yapmazlarsa sevdiklerini öldürmekle de tehdit edebiliriz." Bana hınzırca sırıtırken gözleri parlıyor. "Ve para artı ölü bir sevilenin tehdidi haftanın her günü sadece paradan daha üstündür."

Alay ediyorum.

Sırıtıyor. "Kabul et, küçük iblis. Seni alt ettiler. Ya anlaşmaya sadık kalırsın ya da kendini kelepçelenmiş ve polisin seni kurtarmaya gelmediği bir halde bulursun."

Tekrar alay ederek gözlerimi devirir gibi yapıyorum. Ama dudaklarımı çekiştiren gülümsemeye engel olamıyorum.

Genellikle zenginliği ya da gücümü gösterdiğimde insanlar rahatsız olur. Özellikle de erkekler. Yüzlerini hafifçe buruştururlar, ağırlıklarını kaydırırlar ve

konuyu olabildiğince çabuk değiştirmek. Ama Jace öyle değil. Ağırlığını ortaya koymamı asla rahatsız edici bulmuyor. Bunun yerine, beni aynı enerjiyle karşılıyor. Ve itiraf etmeliyim ki, bu hoşuma gidiyor.

Dudaklarımdaki o gülümsemeyle Jace görmesin diye arkamı dönmeye çalışıyorum. Ama artık çok geç. Çoktan görmüştü. Neyse ki işaret etmiyor. Onun yerine kendi dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor.

Bir sonraki iş yerine olan son mesafeyi rahat bir sessizlik içinde kapatıyoruz.

Bir araba galerisi. Şık olanlardan değil. Normal insanların araba satın aldığı sıradan bir yer. Sahibi Richard Dalton ile geçen hafta telefonda konuştum ve yardım karşılığında en ucuz modellerinden birini bağışlamayı kabul etti. Ve tabii ki Ashford varisinden başkasının ev sahipliği yapmadığı bir sessiz müzayedede yer almanın getirdiği tanıtım için.

"Bayan Ashford," diye bağılıyor Richard Dalton, binanın önündeki devasa otoparka ayak bastığımız anda kapıdan koşarak çıkarken.

O bize doğru aceleyle gelirken biz de araba denizinin içinden geçiyoruz. Otoparkın yarısında bize ulaşıyor. Kahverengi saçlarının şakakları nemli ve ter boynundan aşağı kayıyor. Üzerinde sadece bir elbise gömleği değil, aynı zamanda gerçek bir takım elbise ceket de olduğu için şaşırmıyorum.

Elimi sıkarken, "Mütevazı işimi girişiminize dahil etmek istemenizden onur duydum," diyor.

Avuç içi de biraz nemli. Tokalaşmayı bitirdikten sonra elimi eteğimin kenarına silerken gülümsüyorum. Her zamanki gibi hiçbir şeyi kaçırmayan Jace, yüzündeki eğlenceyi gizleme zahmetine bile girmiyor.

"Elbette," diye yanıtlıyorum. "Bunun bir parçası olmak istemene çok sevindim." Boğazımı temizleyerek, o sırtmaya başlamadan önce Jace'e doğru işaret ediyorum. "Bu Jace, sana şu konuda yardım edecek olan kişi..." Kaşlarımı çattım. "Özür dilerim, hangi konuda yardıma ihtiyacınız vardı?"

Bay Dalton bir elini saçlarının arasından geçirir ve mahcup bir kahkaha atar. "Hiç söylemedim, çünkü henüz hiçbir şey anlamadım." Doğruldu ve sonra hem bana hem de Jace'e başını salladı. "Ama şimdi anladım. Benimle gelin, size göstereyim."

Arkasını dönerek, otoparkın diğer tarafına doğru ilerlerken bizi takip etmemizi işaret ediyor.

Güneş ışığı yanından geçtiğimiz arabaların tertemiz camlarında parıldarken, hem bizim geçtiğimiz caddenin hem de

ve ona dik uzanan bir yol var.

Jace yüzünde bir sırıtışla yaklaşır ve "Mendil ister misin?" diye fısıldar.

"Kapa çeneni," diye tısladım ve Bay Dalton'un duymadığından emin olmak için hızlıca bir bakış attım.

Jace'in boğazından yumuşak bir kıkırdama kaçıyor. Richard Dalton'ın gittiği anlaşılan noktaya doğru son mesafeyi yürürken ona başımı sallıyorum. O durduğunda Jace de ben de duruyoruz. Bakışlarım önümüzde uzanan boşlukta geziniyor. Daha doğrusu, önümüzde duran arabalara.

Park yerinin boş olan kısmında iki sıra araba dizilmiş. Ve hepsi çamura benzeyen bir şeyle kaplı. Ya da belki ıslak kum.

Richard bize dönüyor ve neredeyse özür diler gibi bir gülümseme takınıyor. "En yeni sevkiyatım dün geldi." Arkasındaki arabaları işaret ediyor. "Ama gördüğünüz gibi, onları buraya getiren araba taşıyıcı römork gerçekten korkunç bir hava koşuluna yakalandı. Yağmur ve kum arabaları... Gördüğünüz gibi artık pek de temiz değiller."

"Ve onları yıkamak için yardımımıza ihtiyacınız var," diyorum, gözlerim hala kirli araba sıralarında.

Bay Dalton biraz bilinçli bir şekilde boğazını temizler. "Evet."

Yüzümde hınzır bir sırıtışla Jace'e dönüyorum. "O zaman işe koyulsan iyi olur."

Jace bir süre arabalara bakmaya devam etti. Sonra bakışlarını bana çeviriyor. Gülümsüyorum ve en iyi masumiyet taklidimle kirpiklerimi kırıştırıyorum. Gözlerini bana dikeyor.

"Pazarlık," diyor, sesi alçak ve tehdit dolu çıkarken bana beklenti dolu bir bakış atıyor.

Gözlerimi deviriyorum ve bir elimi havada sallıyorum. "Evet, evet. Söz veriyorum, anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getireceğim."

"Öyle olsa iyi olur."

Ses tonundaki karanlık vaatler omurgamdan aşağı bir dalgalanma gönderiyor.

Bunu görmezden gelerek Jace'e bir kez daha sırıtıyorum ve kısa bir mesafe ötedeki küçük verandaya doğru ilerliyorum. Personelin mola verdiklerinde sigara içmek için gittikleri bir yere benziyor, çünkü orada gölgede bekleyen birkaç sandalye var. Bay Dalton Jace'e suyun, kovaların ve süngerlerin yerini gösterirken ben onlardan birine oturuyorum.

Ev sahibi işini bitirdikten sonra aceleyle otoparkın karşısındaki ana girişe geri dönüyor. Sandalyemde arkama yaslanıyorum, bileklerimi çapraz yapıyorum ve Jace'in asfaltın üzerinde durup araba yığınının bakmasını izliyorum.

Yukarıdaki kavurucu güneşe bakar. Sonra bir iç geçirir.

Sonra beyaz tişörtünün eteğinden tutup başının üzerine çekti.

Kalbim birkaç kez atıyor.

Gömleği yere bıraktıktan sonra omuzlarını geriye atıyor ve hortuma doğru yürüyor. Hortumu tutup suyu açtığında kaslarının esneme şekline bakıyorum.

Su havada püskürerek en yakındaki arabaya çarpıyor. Damlalar havayı sis gibi doldururken parlak güneş ışığında parlıyor. Ama gözlerimi Jace'den ayıramıyorum.

Allah kahretsin. Bu kadar seksi olmak zorunda mıydı? Gereksiz bir karmaşa.

Caddeden geçen birkaç kişi de Jace'i izlerken yürüyüşlerini yavaşlatıyor. Bazıları kaldırımdan ayrılıp otoparka doğru sürükleniyor. Ama arabalardan çok Jace'e bakıyorlar, bu yüzden gerçekten bir araç için mi yoksa ücretsiz gösteri için mi burada olduklarından emin değilim.

Jace en yakındaki arabayı hortumla yıkadıktan sonra bir sünger alır ve onu su ve araba şampuanı dolu bir kovaya daldırır. Süngerini kaldırırken güçlü ellerinden beyaz köpükler damlıyor. O arabayı yıkamaya başladığında tamamen donmuş bir şekilde bakıyorum.

Süngerini ileri geri hareket ettirirken göğsündeki ve kollarındaki kaslar oynuyor ve hafifçe dönerken sert karın kasları geriliyor.

Kalçalarım sıkışıyor ve klitorisimde zonklama hissi başlayınca sandalyedeki pozisyonumu ayarlamak zorunda kalıyorum.

Lanet olsun, çıplak vücudu yatakta da böyle mi görünürdü? İçime girmeden önce kalçamı kavrayıp yukarı kaldırsa ölümcül kasları böyle mi esnerdi?

Jace'in üstümde, altımda ve önümde her türlü pozisyonda olduğu görüntüler aklımdan geçiyor.

Kolçağı sıkıca kavriyorum ve kalçalarımı birbirine bastırıyorum.

Allah kahretsin. Böyle şeyleri düşünmemeliyim. Jace ve benim üç gün önce o kostüm partisinde yaptığımız şey tek seferlik bir delilikti. Başka bir şey değildi.

Gördüğüm en ateşli adam olması önemli değil. Beni güldürmesi önemli değil. Zengin ve güçlü olduğum için beni asla kötü hissettirmemesi önemli değil. Her sabah bana kahvaltı hazırlama zahmetine girmesi önemli değil. Ve beni o kırmızı kanepede boşaltırken pırıl pırıl bir zevkle dolup taşıdığını hissettirmesi de önemli değil.

Önemli olan tek şey ondan kurtulmam gerektiği.

Jace kaputun üzerinden öne doğru uzanırken kalbim pır pır ediyor, mükemmel vücudu bu hareketi zahmetsizmiş gibi gösteriyor.

Gelecek hafta, kafamda değiştiriyorum. Ondan kurtulmalıyım ama gelecek haftaya kadar değil. Çünkü bugün bütün işi o yaparsa bu hafta daha fazla saçmalık yapmayacağıma söz verdim. Ve anlaşma anlaşmadır.

Hemen yanımdan alçak bir onay ısılgı duyuluyor. "Lanet olsun."

Şaşkınlıkla irkiliyorum ve başımı sola çevirdiğimde benim yaşlarımda bir kadının yanımdaki sandalyeye çöktüğünü görüyorum. Üzerinde araba bayisinin logosu işlenmiş mavi bir polo tişört giyiyor, yani burada çalıştığına şüphe yok. Yüzünü incelerken gözlerimi kısıyorum.

Gözleri Jace'in yarı çıplak vücuduna kilitlenmişken başını eğip gülümsüyor. "Ben olsam dokunurdum."

Kesinlikle mantıksız bir kıskançlık ve sahiplenme duygusu içimde bir yangın gibi parlıyor.

"O benim korumam," diye çıkışıyorum, kelimeler niyet ettiğimden çok daha ısırgan çıkıyor.

Ancak yanımdaki kadın bunu fark etmemiş gibi görünüyor. Çünkü sanki yatakta nasıl görüldüğünü hayal ediyormuş gibi Jace'i süzmeye devam ediyor. Bana bilmiş bir bakış atarken yüzünde sinsî bir gülümseme beliriyor.

"Seni şanslı kız," diyor.

Elimi yumruk yapıp onu bıçaklama dürtüsüne direniyorum.

JACE

T Kayla'nın pazarlığın sonuna kadar gitmesi beni şaşırttı. Haftanın geri kalanı boyunca bir kez bile gizlice kaçmaya çalışmadı. Babasının korumaları izin günüm için beni almaya geldiklerinde, neredeyse diğer tüm pazar günleri olduğu gibi yorgunum.

Blackwater'da kendi yatağımda uyuduktan sonra birkaç egzersiz rutini ve biraz atış talimi yaptım ve hala enerji patlaması yaşıyor gibiyim. İyi anlamda. Yıllardır beni rahatsız eden huzursuz enerji değil bu. Daha çok heyecanlı bir enerji.

Koridordan birinde yürürken rafları tarıyorum. Normalde şehir merkezinde böyle bir markete gitmeye zahmet etmezdim ama bu markette genel marketlerde bulunması zor olan pek çok malzeme var. Eli ve Raina da son dört gündür eyalet dışı bir suikast için uzakta olduklarından bugün dönüyorlar, o yüzden yemek işini ben yaparım diye düşündüm.

Gerçi dürüst olmak gerekirse, bunun nedeni çoğunlukla Eli ve Raina'nın yemek pişirmeyi becerememeleri. En azından Raina'nın farklı zehir türleri yapma konusundaki çılgın yeteneğini yemek pişirmek olarak saymazsanız. Ki öyle olduğuna eminim. Ve bu Pazar günü zehirlenmeye hiç niyetim olmadığından, onun yerine yemeği ben yapacağım.

Ne yapmak istediğime dair sadece belli belirsiz bir fikrim var, bu yüzden koridorda ilerlerken rafların içindekileri inceliyor ve ilham arıyorum.

İlgimi çeken bir şey olmayınca parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip köşeyi dönerek bir sonraki koridora geçiyorum.

Ve birinin alışveriş arabasına çarpar.

Tanıdık bir ses "Dikkat et!" diye bağırır.

Gerçek bir şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. Ama ben daha ağzımı açmadan, iki muhafız üzerime çullanmaya başladı bile.

Kim olduğumu anladıklarında birkaç adım ötede duruyorlar.

Alışveriş arabasının diğer tarafındaki kız, ağzı hafifçe açık bir şekilde bana bakıyor.

"Jace," diyor, en az kendisi kadar şaşırılmış bir sesle.

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatmadan önce ondan korumalarına, sonra da etrafımızdaki yiyecek reyonuna bakıyorum. "Burada ne arıyorsun, küçük iblis?"

Kayla birkaç saniye daha sessizce bana bakıyor. Sonra kafasını temizlemek istercesine kısa bir süre salladı ve korumalarına bir el salladı. Hemen koridorun sonuna çekilip bize yer açıyorlar. Ben burada olduğum için, normalde duracaklarından daha uzakta dursalar bile kimsenin ona zarar vermeyeceğini biliyorlar.

"Neye benziyor?" Kayla kaşlarını kaldırıp beklentiyle alışveriş arabasını işaret ederken, görünüşe göre iyileşmiş bir şekilde cevap veriyor. "Yiyecek alıyorum."

"Bugünün aile günü olduğunu sanıyordum," diye karşılık veriyorum, korumalarına doğru sivri bir bakış fırlatarak. "Ailenin evinde olman gerekmiyor mu?"

İç geçiriyor, sesi biraz sinirli geliyor. "Acil bir toplantı için çağrıldı, bu yüzden aile günü iptal edildi."

"Yani sen...?" Alışveriş arabasına doğru bir el salladım.

"Etkinlik planlama grubum için yemek yapıyorum."

"Etkinlik planlama grubunuz mu? Aurora, Jenn ve Lionel'ı mı

kastediyorsun?" "Evet." Bana meydan okuma dolu bir bakış attı. "Ne olmuş yani?"

Evet, "yani?", gerçekten. Kayla'nın Lionel için yemek yaptığını düşünmek neden bende birini suratından vurma isteği uyandırıyor? Tercihen o küçük sümüklü Lionel'ın kendisini. Bu beni rahatsız etmemeli. Kayla sadece bir iş. Bir amaç için bir araç. İsteddiği zaman arkadaşları için yemek yapabilir. Benim için fark etmez.

Mantıksız kıskançlık midemde yılanlar gibi kıvrılıyor.

Hayır. Siktir et. Kayla, Lionel Henderson için yemek yapmayacak. "Yani servis etmeyi planladığınız şey bu mu?" Bunun yerine soruyorum, bir gösteri yapıyorum alışveriş arabasına bakmaktan.

Bu onu hemen savunmaya geçiriyor. Muhtemelen Eli ve Raina gibi o da yemek yapmayı bilmiyor. Son birkaç haftadır gördüğüm kadarıyla ya dışarıda yemek yiyor ya da ailesinin ortak olduğu süslü bir yemek şirketinden yemek getirtiyor.

"Ne olmuş yani?" diye karşılık veriyor, kollarını kavuşturup bana sert bir bakış atıyor.

Ne yapmayı planladığını anlamaya çalışarak seçtiği yiyecekleri incelemeye devam ediyorum. Sonra şaşkınlık beni sarstı.

Bakışlarıyla tekrar buluştuğumda şaşkın bir kaşımı kaldırıyorum. "İtalyan mısın?" "Evet." Sesi neredeyse biraz mahcup geliyor.

İçime bir eğlence dalgası yayılıyor ama bunu yüzümden uzak tutup kaşlarımı çatıyorum. "Yemek yapmayı biliyor musun ki?"

"Tabii ki biliyorum."

Ona kuşkulu bir bakış atarak, doğru yapmanın gerçekten zor olduğundan emin olduğum malzemelerden birini alıp yüzüne tutuyorum. "Bununla ne yapmayı planlıyorsun?"

Elimden kaptı ve tekrar arabaya çarptı. "Eminim Google'da aratabilirim."

"Hayır, hayır, hayır." Ona başımı sallıyorum ve sonra korumalarına işaret etmek için elimi kaldırıyorum. "Yerel mutfağıma bu şekilde saygısızlık etmenize izin vermeyeceğim."

"Ben... Sen nesin...?" Korumaları geri döndüğünde şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor. "Ne-"

"Bundan sonrasını ben hallederim," diyorum babasının muhafızlarına. "Siz eve ya da diğer görevlerinize gidebilirsiniz. Günün geri kalanında onu ben koruyacağım."

Birbirlerine baktıklarında yüzlerinde şaşkınlık ifadesi belirir. Sonra onay için Kayla'ya bakıyorlar. Kayla onların gözlerine bakmadan önce birkaç saniye daha bana kaşlarını çatmaya devam ediyor. Boyun eğmiş bir şekilde iç çekerek onları onaylarcasına başını sallıyor.

Onaylarcasına başlarını sallıyorlar. Sonra uzun boylu, siyah saçlı olan Ryan, telefonunu çıkarırken özür dileyen bir yüz ifadesi takınıyor.

"Arayacağım, ama Bay Ashford'un sizden de duymak isteyeceğine şüphe yok, hanımefendi," diyor.

Kayla bir kez daha iç çekerek, "Evet, haklısın," diye cevap verir. "Ara onu."

Onlar nöbetçi değişimini onaylaması için Trent Ashford'u ararken, ben de kendi telefonumu açıp Eli'a bir mesaj gönderiyorum.

Ben: *Planlar değişti. Acil bir durum vardı, bu yüzden bugün Kayla'nın güvenliğiyle de ilgilenmem gerekiyor.*

Saniyeler içinde cevap veriyor, bu da çoktan evde olmaları gerektiği anlamına geliyor.

"Acil durum." Tamam. Kayla'ya selamımı söyle.

Hayır. Tırnak işaretleri de neyin nesi?

Eli: *Bir dahaki sefere Kaden'e kırbaçlandığını söylediğinde, sana bunu hatırlatacağım.*

Siktir git. Ben kırbaçlanmadım. Çalışıyorum.

Ve bana yemek borçlusun.

Ben: *Sana yemek yapacağımı kim söyledi?*

Eli: *Seni neden davet ettim sanıyorsun?*

Ben: *Pislik.*

Piç.

Gelecek hafta sonu görüşürüz.

Evet, yapacaksın. Ve yiyecek getirsen iyi olur yoksa kıcını tekmelerim.

Ben: *Gel dene.*

Eli: *Yoksa Raina viskine zehir katar.*

Derin bir iç çekiyorum çünkü bu konuda şaka yapmadığını biliyorum. Raina beni asla doğrudan öldürmez elbette. Ama inanılmaz derecede yetenekli bir kimyager olduğu için içkime koyabileceği ve ölümcül olmadan istediği her şeyi yapmamı sağlayacak pek çok başka şey olduğunu biliyorum.

Dudaklarımda belli belirsiz bir gülümsemeyle, cevap yazarken aklı başında olmayan kardeşime ve onun daha da aklı başında olmayan kızına başımı sallıyorum.

Ben: *İyi, gelecek hafta sonu sana yemek yaparım.*

Ben kendi telefonumu cebime geri koyarken Kayla da babasıyla yaptığı görüşmeyi bitiriyor.

Babasının korumaları ikimize başlarıyla selam verip takım elbiselerinin düğmelerini ilikledikten sonra uzaklaşıyorlar. Onlar gider gitmez Kayla rahatlıyor. Bunun tek sebebinin, bir Pazar öğleden sonrasında bir markette son derece dikkat çekici siyah takım elbiseleriyle onu öne çıkarmaları olduğuna kendimi ikna ediyorum.

Alışveriş arabasını kaptığım gibi, o daha ne olduğunu anlamadan koridorda ilerlemeye başladım.

"Hey," diye sesleniyor peşimden koşarken. "Ne yapıyorsun?"

Arabasından birkaç şey alıp rafa geri koyuyorum. "Bunları kullanamazsın."

"Neden olmasın?"

Diğerlerini de alıp yerine koydum. "Ve bu marka bok gibi." Yanındaki raftan başka bir tane seçiyorum. "Bunlar daha iyi."

Kollarını kavuşturmuş, nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ve markette beni takip ederken bana ters ters bakmak için elinden geleni yapıyor. Günü kurtarmak için gelmeden önce alışveriş sepetine koyduğu saçma sapan malzemeleri iade ediyorum ve yerine gerçekten birlikte tadı güzel olacak yiyeceklerle dolduruyorum.

"Bugün izin günün olduğunu sanıyordum," diyor.

"Öyle."

"Bunu kendi başıma da yapabilirdim."

"Çünkü İtalyan yemeği yapmak hakkında çok şey biliyorsun." "Evet."

"Hı-hı." Koridorun ortasında durup ona meydan okuyan bir bakış fırlatıyorum. "Bak, herkese gıda zehirlenmesi mi yaşatmak istiyorsun yoksa yardımımı mı istiyorsun?"

Kaşlarını indirerek bana dik dik bakıyor. Ama yemin ederim ki dudaklarından bir gülümseme de dökülmek üzere.

"Peki," der ve ellerini aşırı dramatik bir hareketle havaya kaldırır. "Bana yardım etmene izin vereceğim. Sadece birazcık."

Bu da demek oluyor ki, o bir sandalyede oturup şarap içerken ve yemek yaparken ne kadar seksi görüldüğüme bakıp ağzının suyu akarken ben tüm yemeği pişiriyor olacağım.

Tam istediğim gibi.

KAYL A

G Lanet olsun, çocuk yemek yapabiliyor. Yemekten her ısırık aldığımda ruhum çırpınıyor ve inlememek için kendimi zor tutuyorum. Tadı kesinlikle inanılmaz. Ne kadar ateşli olduğundan bahsetmiyorum bile. yaparken baktı.

Jenn hevesli lokmalar arasında "Bu kesinlikle çok lezzetli," diye geveliyor. Mutfak masamın karşısından bana bakarken mavi gözleri kocaman açılmıştı. "Bunu gerçekten sen mi yaptın?"

Ağzımda mahcup bir gülümseme yayılıyor ve enseme kaşıyorum. "Uhm, hayır. Aslında Jace yaptı."

Jenn, Aurora ve Lionel dönüp masada karşımda oturan Jace'e bakıyorlar. Ona bakarken hepsinin yüzünde bir şok ifadesi beliriyor.

"Bunu *sen mi* yaptın?" Jenn, en az kendisi kadar şaşırılmış bir sesle soruyor.

"Bu bir takım çalışmasıydı," diye cevap veriyor Jace, ağzında bir sırıtış, göz kırparken Ben.

İçimde beklenmedik bir sıcaklık dalgalanıyor ve yumuşak bir kahkaha atıyorum.

Takım çalışması. Doğru. Bu yemeğe katkıda bulunduğum tek şey Şarabı çıkar. Yemek konusunda hiçbir fikrim olmadığından, ben mutfak masasında oturup şarap içerken Jace tüm yemeği kendi başına pişirdi. Ve kollarına bakıyordum. Ve kesme tahtasına bakarken dağınık buklelerinin alnına düşme şekline bakmak. Gözlerinde parlayan ışığa bakarken

mükemmel baharatlandığından emin olmak için sosun tadına baktı. Tanrım, bir erkeğin yemek yapmak gibi basit bir şey yaparken bu kadar seksi görünebileceğini kim bilebilirdi?

"Şarabı ben seçtim," diye itiraf ediyorum, ağzımda bir gülümsemeyle Jace'e doğru başımı sallıyorum. "Bütün yemekleri Jace yaptı."

Jenn Jace'e "İnanılmaz," diyor, bir ısırık daha alırken gözleri parlıyor.

Aurora şarap kadehinin kenarından ona bilmiş bir gülümseme veriyor. "Yemek yapmayı bilen erkekleri sevmek lazım."

Kendi şarap kadehini selamlamak için kaldırırken Jace'in dudaklarında içten bir gülümseme var. Batmakta olan güneşin kırmızı ve altın rengi ışığı bizim binanın karşısındaki binanın pencerelerinden yansıyarak daireme giriyor. Gülümseyen Jace'in yakışıklı yüzüne sıcak bir ışık vuruyor. Kalbim göğsümde garip bir takla atıyor.

"Neden yemek yapmayı biliyorsun ki?" Lionel aniden sorar, Jace'e kaşlarını çatarken neredeyse biraz şüpheli görünmektedir.

Şarap kadehini bırakırken Jace dönüp biraz öne eğilir, böylece birbirlerinden en uzakta oturdukları için Lionel'ın bakışlarıyla karşılaşabilir. Masanın başında kimse oturmuyor. Onun yerine, Jace ve ben masanın sağ tarafında karşılıklı otururken, Jenn ve Aurora da sol tarafımızda karşılıklı oturuyor. Lionel, Aurora'nın diğer tarafında oturuyor, bu da onu masanın sol tarafında tek başına bırakıyor.

"Ne demek istiyorsun?" Jace kaşlarını hafifçe çatarak sorar.

Lionel tabaklarımızdaki yiyecekleri işaret ediyor. "Yani, böyle bir şeyi nasıl yapacağını bilen birine pek benzemiyorsun."

"Peki yemek yapmayı bilen biri neye benzer?" "Bilmem," diye karşılık verir Lionel. "Senin gibi değil."

Sesi savunmacı geliyor. Ve kızgın. Ki bunu çok garip buluyorum. Ama Jace bundan hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Geniş omuzlarını silkerek kaldırıyor ve hepimize sırtıyor.

"Bir erkeğin yemek yemesi gerekir" diyor. "Yemek yemek için de nasıl yemek yapılacağını bilmek gerekir." Bir kez daha öne doğru eğilip Lionel'la göz göze gelirken gözlerinde meydan okuma dolu keskin bir parıltı belirliyor. "Yoksa sen de kız arkadaşının senin için yemek yapmasını bekleyen erkeklerden misin?"

Lionel'in yanakları kızgın bir kırmızı tonuna bürünürken, "Hayır, tabii ki hayır," der.

Jace bir kakhaha atar ve koltuğunda arkasına yaslanarak bir yudum almadan önce kadehindeki şarabı kayıtsızca çevirir.

Lionel karşılık veremedi Jenn ustalıkla konuyu değiştirir. "Sessiz müzayedemiz için bir sonraki adımı planlamaya başlamalıyız. Açık artırmaya sunulacak eşyaları temin ettik. Şimdi bir mekâna ihtiyacımız var."

"Kesinlikle," diye devam ediyor Aurora.

Lionel, Jace'e son bir kez ters ters bakar ama sonra tartışmaya katılır.

Gözlerimi Jace'den ayırmıyorum.

Bu, onun hakkında çok ilginç bulduğum şeylerden biri. Zıt yönleri ve bunlar arasında zahmetsizce geçiş yapabilmesi. Bir yandan kaygısız, kahkaha ve heyecan dolu. Tıpkı bir golden retriever gibi. Bu yüzden onunla uğraşmak istediğimde ona Sparky diyorum. Ama aynı zamanda kurnaz, kendinden emin ve inanılmaz derecede baskın.

Daha önce bir noktayı kanıtlamak için bana verdiği bir emri hatırlayınca kalbim hızla çarpmaya başladı. *Şimdi o sandalyeye kışını yasla ve iyi bir kız gibi kahvaltını bitir.* Tanrım, bunu söylediğinde onu tokatlamak istedim. Ama daha çok, kalbim yerinden çıkacakmış gibi attığı ve amım zonkladığı için kendimi tokatlamak istedim.

Aurora'yı yarım kulakla dinlerken bakışlarımın tekrar Jace'in kollarına kaymasına izin verdim. Daha önce yemek yaparken malzemeleri doğrarken, sosu çırparken ve tavaları kaldırırken kaslarının esneme şekli o kadar ateşliydi ki zihnim gerçekten tehlikeli yollara sürüklendi. Ve şimdi, bu düşünceleri aklımdan çıkaramıyorum.

Aniden baktığımı fark edince bakışlarımı geri çekiyorum. Ve Jace'in gözlerinde bilmiş bir parıltıyla bana sırtıttığını görüyorum.

Alay ederek geçiştirmeye çalışıyorum ama yanaklarımın ısınmasına engel olamıyorum. Umarım dans eden mum ışığında ve batmakta olan güneşin zaten kırmızı ve altın tonlarında görünmez.

Bu uygunsuz düşünceleri bir kenara bırakarak şarap kadehimden derin bir yudum alıyorum ve bunun yerine dikkatimi sessiz müzayedemiz için nasıl bir yer bulacağımız konusundaki tartışmaya veriyorum.

Ama yemeği bitirdikten, Aurora, Jenn ve Lionel gittikten ve mutfağı temizledikten sonra bile o yasak düşünceleri aklımdan tamamen çıkaramıyorum.

Oturma odasında oyalanıp Jace'in yatak odasına çekilmesini izlerken kararsızlık içimi kemiriyor. Her zamanki gibi kapıyı arkasından tam olarak kapatmıyor.

Ben de kendi odama dönmeliyim. Bu gecelik bu kadar yeter. Sabah dersim var. Ve içiyordum. Sarhoş olduğumdan falan değil. Ama yine de. Yarın pazartesi. Sorumlu davranıp bir haftalık çalışmaya hazırlanmalıyım.

Jace'in yemek pişirirken ne kadar seksi görüldüğünün anısı tekrar gözümün önüne geliyor.

Siktir et. Yatak odasına doğru gidiyorum. Hiçbir şey yapmayacağım. Sadece ona bir şey soracağım. Sadece bir soru. Ve sonra gideceğim. O zaman doğru olanı yapacak, sorumlu davranacak ve zaten karmaşık olan ilişkimizi daha da karıştırmayacağım.

Odasına doğru geldiğimi duyduğundan emin oluyorum ki isterse kapıyı yüzüme kapatma şansı olsun.

O yapmaz.

İçeri girdiğimde onu odanın diğer tarafındaki şifonyerin yanında dururken buldum. Üstsüzdü.

Jace az önce çıkardığı tişörtü yere bırakıp bana doğru döndüğünde omurgamda elektrik çarpıyor. Durduğunda tavandaki lambanın ışığı kaslı göğsünün üzerine düşüyor. İçimde ısı birikiyor ve birden neden burada olduğumu unutuyorum.

Jace bir kaşını kaldırır. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

Boğazımı temizliyorum, kendimi tekrar toparlamaya çalışıyorum. "Evet." "Ve bu...?"

"Bununla başa çıkamayacağımı söylediğinde, bu ne anlama geliyor?"

Gözlerini kırıştırıyor, konuşmanın az önce aldığı yöne biraz şaşırmış görünüyor. Sonra dudaklarına sinsi bir gülümseme yayılıyor ve vücudumda bir aşağı bir yukarı bilmiş bir bakış fırlatıyor. "Bu tam olarak söylediğim şey demek. Benimle başa çıkamazsın."

Kızgınlık içimde titreşiyor. "Neye dayanarak?"

Yüz ifadesi sertleşiyor ve sesi otoriteyle titreyerek "Dizlerinin üzerine çök" diye bağırıyor.

Sesindeki mutlak emirle hafifçe irkiliyorum ve sonra ona kaşlarımı çatıyorum.

Sırıttırıyor. "Gördün mü? Sana ne zaman bir şey yapmanı söylesem, ilk içgüdün reddetmek oluyor."

"Bu sayılmaz." Ona ters ters baktım. "Bunu beni şaşırtacağını çok iyi bilerek yaptın."

"Kendine ne söylemen gerekiyorsa." Gözlerini bana dikerken yüz hatlarında aniden bir şüphe beliriyor. "Bunu neden soruyorsun ki, küçük iblis?"

Bakışlarını tutuyorum. "Belki de merak ediyordumdur." "Ne hakkında?"

Seni becermenin nasıl bir şey olduğunu. Daha önce hiç kimseyle deneyimlemediğim bir şekilde senin tarafından tamamen domine edilmenin nasıl bir şey olacağını. Ve en önemlisi, bundan şüphelendiğim kadar hoşlanıp hoşlanmayacağımı merak ediyorum.

Ama bunu söyleyemem tabii ki. Ben de "Birinden emir almayı gerçekten becerip beceremeyeceğimi merak ediyorum" diye cevap verdim.

"Hmm."

Birkaç saniye daha sessizce beni incelemeye devam ediyor. Kalbim aniden göğsümde çarpmaya başladı.

Pencerelerin dışında bir araba alarmı çalıyor. Biri sonunda alarmı kapatmadan önce sessizliği bozan tek şey bu delici ses oluyor. Yatak odasına hızlıca bir göz atıyorum.

Diğer tüm korumalarım her zaman temiz tutardı. Jace öyle yapmıyor. Pencerelerin yanındaki duvara yaslanmış dört yarasa, şifonyerin üzerine dağılmış birkaç kıyafet ve hatta yere düşmüş bir gömlek var. Ve yatak toplanmamış. Nedense o dağınık çarşafı görünce nabzım daha da hızlanıyor.

"Pekâlâ," diyor Jace sonunda.

Bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum. Yüzü okunmaz bir maskeye dönüşmüş ama beni izlerken gözleri çok yoğun.

"Emirlere uyup uyamayacağını mı test etmek istiyorsun?" diye soruyor, ama bu daha çok bir ifade.

Yüz hatlarımı nötr tutmaya dikkat ederek, omuzlarımı umursamaz bir şekilde silkiyorum. "Evet."

"Gömleğini çıkar." Komutun gücü havayı bir bıçak gibi kesiyor.

Şaşkınlıkla başlıyorum. Sanki bu tepkiyi bekliyormuş gibi dudaklarında şeytani bir gülümseme kıvrılıyor. Sonra kaşlarını kaldırıyor, yüzünde meydan okuyan bir ifade beliriyor.

Ona kendisinininkiyle eşleşen keskin bir gülümseme fırlatarak, gömleğimin eteğini tutmak için aşağı uzanırken bakışlarını tutuyorum. Kalbim gergin bir şekilde çarpıyor

Gömleğimi çıkarmaya başladığımda kaburgalarımaya çarpıyor. Ama aynı zamanda tüm bu durumun omurgamı karıncalandıran çılgınca bir heyecanı da var.

Gömleğimi başımdan geçirip yere atarken ılık hava çıplak tenimi öpüyor. Jace ruhumu yakıp kavuracak kadar yoğun gözlerle beni izlerken, üzerimde sadece bir sütyen ve pantolonla orada dururken kalbimin göğsümde attığını duyabiliyorum.

"Pantolon da," diye emrediyor göz temasını kesmeden.

Gözlerim ona kilitlenmişken pantolonumun düğmelerini açmaya başlıyorum ve sonra yavaşça fermuarı indiriyorum. Gözlerini benimkilerden hiç ayırmıyor. Ve yaptığım şeyden hiç etkilenmiş görünmüyor.

Bu, içime bir öz-bilinç acısı gönderiyor. Jace'in ne kadar deneyimli olduğunu düşünürsek, bu muhtemelen onun için özel bir şey değildir. Muhtemelen özel bir şey *değilim*.

Bu düşünceler içimi acıyla burkuyor ama ellerimi pantolonumun altına sokup aşağı doğru itmeye başlarken yüz ifademi nötr tutmayı başarıyorum.

Onları kıkımın üzerinden geçirip kalalarımdayan aşağı indirdikten sonra öne doğru eğilerek bacaklarımdan aşağıya doğru itiyorum ve sonra içinden çıkıyorum. Giysiyi ayağımla yana doğru iterek bir kez daha doğruluyorum ve kalbimin çok fazla çarpmasını engellemeye çalışıyorum.

Tam doğrulduğum sırada Jace'in elini esnettiğini ve çenesini sıkıldığını görüyorum. Sanki sadece iç amaşırlarımla nasıl göründüğümü görmek için kendini fiziksel olarak desteklemek zorundaymış gibi.

Yanaklarıma yeniden sıcaklık doluyor ve bir kez daha utanmama engel olamıyorum. Kollarımı kaydırarak kendimi biraz gizlemeye çalışıyorum.

"Kendini örtbas etme," diye tersliyor Jace.

Sesinin sertliği karşısında şaşkınlıkla irkiliyorum ve ellerimin tekrar yanlarıma düşmesine izin veriyorum.

"Sen hayatımda gördüğüm en muhteşem kadınsın, bu yüzden saklanman için hiçbir sebep yok."

Ağzım açık kaldı. Birkaç saniye boyunca tek yapabildiğim ona bakmak oldu. Bu sözler gerçekten onun ağzından mı ıktı? Gerçekten böyle mi düşünüyor?

Jace'in yüzünde panik ifadesi belirir. Sanki bunu söylemek istememiş gibi. Sonra boğazını temizler ve okunamayan maske tekrar yüzüne yerleşir.

Ama bu kadar kolay kurtulmasına izin vermeyeceğim, bu yüzden yorum yapmak için ağzımı açıyorum. Ancak tam bunu yapmadan önce Jace öyle bir emir veriyor ki, bu emir ruhumun derinliklerine işliyor.

"Şimdi dizlerinin üzerine çök ve bana doğru sürün."

İlk başta, sadece bu emrin havada titreşen gücünü hissedebiliyorum.

Sonra sözleri kafama dank etti.

Sarsılarak geri çekildim ve şaşkınlıkla ona baktım. "Ne?"

Çekmeceleri itiyor ve odanın diğer ucuna doğru adım atıyor, bana doğru ilerlerken geniş omuzlarından güç akıyor. Şaşkınlıkla bir adım geri çekiliyorum. Jace gelmeye devam ediyor, beni onun tarafından biçilmemek için geriye doğru tökezlemeye zorluyor.

Sırtım bir gümbürtüyle düz duvara çarpıyor.

Jace bir adım ötemde durana kadar hareket etmeye devam ediyor. Çıplak göğsü çıplak tenime o kadar yakın ki ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor. O kadar yüksek ki duyabildiğinden eminim.

İki parmağını çenemin altına yerleştirip bakışlarıyla buluşmam için başımı geriye doğru eğdiğinde tenimde şimşekler çakıyor. Elini tekrar aşağı indirdiğinde titreyen bir nefes alıyorum. Ama geri adım atmıyor. Orada durmaya devam ediyor, o kadar yakın ki neredeyse bedenini bedenime karşı hissedebiliyorum.

"Bu duvarların dışında karşılaştığın herkes senin her emrine itaat etmek için can atabilir," diye söze başlıyor, gözleri gözlerimin içine bakıyor. "Ama burada *benim* emirlerime itaat edeceksin. Yani sana sürünmeni söylediğimde, sürüneceksin. Anlaşıldı mı?"

Damarlarımdan ateş fişkırıyor ve klitorisim zonkluyor. Kalbim o kadar sert atıyor ki sanki göğsümden kopacakmış gibi hissediyorum. Daha önce hiç kimse benimle böyle konuşmamıştı. Asla.

Hiç kimse bana emir vermeye cüret edemez. Ben de asla böyle bir şeye cevap vermeye tenezzül etmezdim. Bu beni öfkeliendirirdi. Ama Jace'in çarpıcı yüzüne bakarken tek hissettiğim, omurgamda dolaşan karanlık bir heyecan.

Jace üzerimde yükseliyor. Ve kaslı vücudu odadaki diğer her şeyi engelliyor. Fiziksel olarak ona karşı hiç şansım yok. Sadece fiziksel güçle bana istediği her şeyi yaptırabilirdi. Bana hükmetmek için cüssesini ve gücünü bile kullanmadığı gerçeği

sadece otoritesini göstermek için sesini kullanması, bir şekilde tüm bu durumu daha da ateşli hale getiriyor.

Güçlü olduğunu biliyor ve bunu kanıtlamaya ihtiyacı yok. Ve bu tür bir güven çok seksi.

"Anlaşıldı mı dedim?"

"Evet," diye nefes alıyorum, sanki tüm dünyam kendi ekseninde dönüyormuş gibi hissediyorum. "Evet, ne?" diye sorarken Jace'in gözlerinde meydan okuma parıldıyor.

Kalçalarım sıkıştı ve kalbim tekledi. "Evet, efendim."

Eğilip dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor ve "Aferin kızıma" dediğinde nefesinin ağzımın üzerinde dans ettiğini hissedebiliyorum.

Bir ürperti tüm bedenimi sarıyor.

Yaklaşırken elini başımın yanındaki duvara dayıyor. Göğüslerim artık her nefeste onun çıplak göğsüne değiyor. Dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor. Neredeyse dokunuyor. Neredeyse öpüşüyorlar. Kararsız nefesler alıyorum. Jace diğer elini kalçama koyuyor. Boğazımdan küçük bir inilti kaçıyor.

Bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde Jace elini kalçamdan çekip geri çekiliyor.

Bu hareket o kadar ani ve beklenmedik ki, irkiliyorum. Ve onun yakınlığını kaybetmek o kadar sarsıcı ki, tek yapabildiğim birkaç adım geri çekilirken şaşkınlıkla ona göz kırpmak oluyor.

"Test sonuçlandı," diye duyurdu. Bana küçümseyen bir bakış atarken dudaklarında soğuk bir gülümseme beliriyor. "Ve tahmin et ne oldu? Başarısız oldun. Çok konuşuyorsun ama iş zora girdiğinde bunu *yapmıyorsun*. Bu da demek oluyor ki bu işin üstesinden gelemezsin." Çenesini kapıya doğru salladı. "Şimdi yatağına git."

Öfke içimde alevler gibi kükrüyor. Duvarı iterek ona doğru ilerliyorum. "Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Hayır. Ama yine de bana söylemek üzere olduğunu hissediyorum."

Dudaklarımda meydan okuma dolu hain bir gülümsemeyle adımlarımı ileri atıyorum. Bakışlarımı tutuyor ve onu yatağa doğru geri çekmeme izin veriyor.

"Bence bununla başa çıkamayan sensin," diye karşı çıkıyorum.

Yatağın hemen önünde durduğunda kıkırdıyor ve sonra bana uyarı dolu bir bakış atıyor. "Seni aşar, küçük iblis."

"Hiç sanmıyorum." Önünde durup elimi kemerinin ön kısmına doladım ve sertçe çektim. "Düzeldiğimde seni gördüm"

pantolonumu çıkardıktan sonra. Beni iç çamaşırla gördüğünde neredeyse boşalıyordun." Ona sııttım. "Peki bunu yaptığımda ne olacağını hayal et."

O karşılık vermeden önce kemerini çözüyorum ve onun yerine sütyenimi açmak için arkama uzanıyorum.

Sütyenimi kenara fırlatıp göğüslerimi ondan sadece bir adım ötede tam teşhir bıraktığımda vücudunda bir dalgalanma oluyor.

"Kayla," diyor, sesi artık uyarı dolu.

"Ya da bu," diyorum ellerimi külotumun içine sokup aşağı doğru iterken.

Külotumu çıkarırken çenesindeki kaslar kıpırıyor ama gözlerini benimkilerden ayırmıyor. "Kıyafetlerini tekrar giy."

Pantolonunu zorlayan ve kesinlikle acı verici olması gereken sikine dikkatle bakıyorum. "Neden?" Bakışlarıyla tekrar buluştuğumda alay ediyorum. "Başa çıkamıyor musun?"

"Sen-"

"Çok konuşuyorsun," diye araya giriyorum, onun bana söylediği sözleri yankılayarak ve ses tonuma daha da alaycı bir hava katarak. "Ama iş zora girdiğinde, bunu gerçekten *yapmayacaksın*."

Ben tepki veremedenden hareket etti.

Tek bir akıcı hareketle beni yakaladı, döndürdü ve yatağa itti. Üstümde belirdiğinde vücudum hâlâ yumuşak şiltenin üzerinde zıplıyordu.

Üstüme çıkarken, kot pantolonunun pürüzlü kumaşı çıplak tenime sürtünerek içimi ısıtıyor. Öne doğru eğilerek iki elini başımın iki yanındaki çarşaflara dayıyor ve yüzüme doğru yaklaşıyor.

Bana kilitlediği gözlerinde ateş yanıyor. "İstedğin bu mu?"

Ha? Seni yatağa bağlayıp ne kadar iyi bir kız olduğunu söylemem için mi?"

Şehvet içimde zonkluyor, ama uzanıp iki elimi dağınık buklelerinin arasından geçirirken yüzümdeki alaycı ifadeyi korumayı başarıyorum. Kalbim çırpınıyor. Kahretsin, saçları görüldüğü kadar yumuşak.

"Hayır," diyorum, ellerimi saçlarının arasından ensesine doğru kaydırırken ona sırtarak. "Senden bir şey *yapmanı* istiyorum. Ama *yapmayacaksın*." Hem ses tonuma hem de sırtışıma meydan okuma karışıyor. "Çünkü bununla başa çıkamazsın."

Parmaklarımı ensesinde gezdirirken vücudunda bir ürperti yayılıyor. Bunu tekrar yapıyorum ve aynı inanılmaz titremeye ödüllendiriliyorum.

Zevk. Dudaklarını yalıyor ve parmaklarını çarşafın içinde esnetiyor.

"Öpüşme mesafesindeki biri için çok fazla saçmalıyorsun," diyor sesi kısık bir şekilde.

Ağzını kendime doğru çektim.

Dudaklarımız çarpışırken içimde şimşekler çakıyor. Jace ağzımın içinde inliyor. Bu ses kalbimi küt küt attırıyor.

Beni nefessiz bırakan bir sahiplenmeyle dudaklarımı ele geçirirken ağzı öfkeli ve çaresiz bir hal alıyor. Dilini ağzımın içine sokarken parmaklarımı sırtında gezdiriyorum, talepkâr vuruşlarla ağzıma hükmediyor. Başım dönüyor.

Kalçalarımı yuvarlayarak çıplak amımı kot pantolonunun kabalığına sürüyorum.

Ciğerlerinin derinliklerinden bir inilti daha kopuyor.

Ellerimi kaburgalarının yanından aşağıya ve pantolonunun üst kısmına doğru çekiyorum. Ve yemin ederim bu sefer göğsünden bir *inilti* kaçıyor.

Bu sesi duyunca kalbim kabarıyor ve ruhum zevkle çarpıyor.

Jace bir elini şilteden çekip onun yerine son derece kontrolcü ve sahiplenici bir hareketle boynumun ve çenemin yanına koyuyor.

O çaresiz öpücüklerle ciğerlerimdeki nefesi çalarken, kemerini çözüyorum ve fermuarını aşağı itmeden önce pantolonunun düğmelerini açıyorum. Ben pantolonunu aşağı doğru itmeye başlarken o beni öfkeyle öpüyor. Ama fazla uzağa gidemiyorum çünkü beni yatağa bu şekilde sabitlerken bundan daha fazlasına uzanamıyorum.

Hayal kırıklığına uğramış bir iniltiyle Jace isteksizce ağzını benimkinden ayırıyor ve oturuyor. O hızla yana kayar ve kalan kıyafetlerini çıkarırken ben çaresizce nefes alıyorum.

Aletin büyüklüğünü gördükçe gözlerim açılıyor.

Cinsel becerileri konusunda bu kadar ukala ve kibirli olmasına şaşmamalı. Bunu destekleyecek malları var.

"Demek bu yüzden herkes seni becermek istiyor, ha?" Alay ediyorum, ama sözlerim nefes nefese kalıyor.

Kalçalarımı kavrayıp bacaklarımı açarak amımı tamamen ona gösterirken dudaklarına şeytani bir gülümseme yayılıyor. Omurgamdan aşağı karanlık bir heyecan gönderiyor. Ama üstümdeki pozisyonuna geri dönmüyor. Onun yerine dizlerinin üzerine, açılmış bacaklarımın arasına yerleşiyor. Öne doğru eğilirken gözleri parlıyor.

"Hayır." Bana sırtıyor. "*İşte bu* yüzden herkes beni becermek istiyor."

Sonra amımı yalıyor ve dilini klitorisimin etrafında döndürüyor.

Her sinirimden elektrik fişkırıyor ve yataktan kalkıp bacaklarımı kapatmaya çalışırken nefes nefese kalıyorum. Jace'in güçlü elleri sıkıca kalçalarımın üzerinde duruyor ve bacaklarımın onun için iyice açılmasını sağlıyor.

Klitorisimi ağzına alıp dudaklarının arasında yuvarlıyor.

Zevk içime işliyor.

"Jace," diye nefes alıyorum, ani bir utanç patlaması içimde titreşirken bacaklarımı tekrar kapatmaya çalışıyorum.

Daha önce kimse böyle bir şey yapmamıştı. Ya nefret ederse? Ya tadım kötüyse? Ya iğrenç olduğunu düşünürse? Ya *benim* iğrenç *olduğumu* düşünürse?

Kendimi çok mahcup hissederek bacaklarımı tekrar kapatmaya çalışıyorum.

"Yapmak zorunda değilsin-" Başlıyorum, ama sonra Jace klitorisimi tekrar ağzına alırken sözlerim bir inilti ile kesiliyor.

"Kahretsin, tadın çok güzel," diye mırıldanıyor amıma karşı.

Hem sözleri hem de sesinin hassas tenimde yarattığı titreşim yanaklarımı yakıyor ve içimde birikiyor.

Dilini amımdan aşağı doğru çekiyor. Titreyen nefesler alıyorum ve vücudumdaki her sinirde zevk titreşirken ellerimi saçlarının arasına kaydırıyorum.

Jace dilini içime sokuyor.

Nefesim tavana doğru yükseliyor. Saçlarını sıkıca kavırıyor, beni diliyle sikerken yumuşak çarşafların üzerinde inliyor ve kıvranıyorum.

"Jace," diye nefes alıyorum.

Dilini tekrar klitorisimin etrafında döndürüyor.

"Tanrım," diye nefes alıyorum.

Yumuşak kıkırdaması klitorisimde titreşiyor. "Bu daha iyi."

Ellerimi saçlarının derinliklerine doğru kaydırarak parmaklarımı yumuşak buklelerinde gezdiriyorum, o da içimdeki gerilim o kadar yoğunlaşana kadar diliyle beni yalıyor, kızdırıyor ve beceriyor ki artık zar zor görebiliyorum.

"Jace," diye inliyorum. "Jace, ben gidiyorum-"

Zevk, elektrik patlamaları gibi uzuvlarımdan fişkırıyor.

Orgazm vücudumu kasıp kavururken bacaklarım onun güçlü ellerinin altında titriyor. Ben çarşafların üzerinde kıvranıp soluk soluğa kalırken o beni tatmin etmeye devam ederken klitorisim dudaklarının arasında zonkluyor.

Son dalgalar da geçtikten sonra, yatağın üzerinde öylece uzanıyorum, tavana bakıyorum ve nasıl olup da bu cehennemden geçebildiğimi merak ediyorum.

Hayatım boyunca böyle inanılmaz bir şey yaşamadım.

Sonra gerçeklik geri akıyor ve Jace'in hala acı verici bir şekilde sertleşmiş horozuyla yayılmış bacaklarımın arasında diz çöktüğünü fark ediyorum.

Başımı kaldırıp gözleriyle buluşuyorum. "Özür dilerim" derken utanç sesimi kaplıyor. Yapamadım... Durduramadım."

Gerçek bir şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor. "Neden durdurmak istiyorsun Bu mu?"

"I-"

Sözlerim keskin bir nefesle kesildi, çünkü hafif bir elini am. Ama parmakları hassas klitorisimi okşarken nazik davranıyor, ta ki içimde bir kez daha zevk oluşmaya başlayana kadar.

"Cevap ver bana," diyor.

Soruyu hatırlamam birkaç saniye alıyor. Parmaklarını girişime doğru kaydırırken ben çarşafların üzerinde kıpırdanırken göğsüm kabarıyor.

"Çünkü sen boşalmaya fırsat bulamadan ben boşaldım," diye cevap veriyorum, sert sikine doğru bir bakış fırlatarak.

Bir saniye sessizce kaşlarını çatı. Sonra anlamaya başlıyor, çünkü gözleri açılıyor. Parmaklarıyla girişimi izlerken iç geçiriyor ve başını sallıyor.

"Tanrım," diye mırıldandı ve sonra bana bir bakış attı. "Gerçekten de doğru türden erkeklerle yatmamışsın."

"Ne-" Ben başlıyorum.

Ama tam o anda iki parmağını içime soktu. Yataktan doğruluyorum ve çarşafları sertçe kavıyorum. Jace dikkatlice üçüncü bir parmak ekleyip beni nazikçe gererken kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

"Kadın önce gelir," diyor, sanki bu dünyadaki en bariz şeymiş gibi. "En az bir kez. Tercihen iki kez. Sonra adam kendi kurtuluşunun peşine düşebilir. Size önce kendilerinin gelmesi gerektiğini düşündüren ne tür bencil aptallarla sikişiyorsunuz?"

"Ben, uhm..." Başlıyorum ama Jace'in parmaklarını içimde hissedince aklım karışıyor.

"Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?"

"Ben-" Göğsümden bir inilti kopuyor ve parmaklarını içimde makaslarken çarşafları sertçe kavıyorum. "Ne...?"

"Doğum kontrolü."

Gözlerimin önünde yıldızlar titreşiyor, ama "Evet. Evet, doğum kontrol hapı kullanıyorum" diye bastırmayı başarıyorum.

"Güzel." Parmaklarını geri çekiyor ve üstümdeki pozisyona geçiyor, böylece iki yanındaki şilteye dayanmış oluyor. Kahverengi gözleri parlıyor, bir yandan bana sinsi bir gülümseme fırlatırken bir yandan da sikinin ucunu girişime sürüyor. "Çünkü o diğer adamların seni nasıl sikmesi *gerektiğini* sana gösterdiğimde seni, her şeyini hissetmek istiyorum."

"I-"

Kalçalarını itiyor.

Kalın siki içime doğru kayarken gözlerim açılıyor. Çarşafları bırakıyorum ve bunun yerine ellerimi pazılarının etrafına sarıyorum. Ya da en azından deniyorum. Her tarafına ulaşamıyorum. Ama o yavaşça sikini daha derine iterken parmaklarımı kaslarına gömüyorum.

Çok büyük, her santiminde içimde hafif bir acı titreşiyor. Ama beni incitmemeye dikkat ederek yavaşça hareket ediyor. Kalçalarımı hafifçe kaydırıp daha iyi bir açı yaratıyorum.

Bu sefer daha derine ittiğinde zevk içimde dalgalanıyor.

Jace gözlerini benimkilere kilitlemiş, yüzümdeki duyguları inceliyor.

Son bir hamleyle kendini tamamen kılıfına sokuyor.

Beni bu şekilde tamamen doldurduğunu hissettiğimde kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

"Kahretsin, mükemmelsin," diye ağzından geçiriyor, sesi hayretle çıkıyordu.

Küçük bir nefes çekiyorum, aniden düzgün nefes almakta zorlanıyorum.

Jace hareket etmiyor. Aletini öylece içime gömülü tutuyor, onun boyutuna alışmam için bana zaman tanıdı.

Eğilerek dudaklarımdan bir öpücük alıyor ve mırıldanıyor: "Çok mükemmel."

Sıcaklık bedenimi doldururken ruhum çırpınıyor.

Jace boğazımdan aşağıya doğru öpüşmeye başlarken ve sikini yarıya kadar çekerken zevk damarlarımda tekrar titreşiyor. Kararsız nefesler alıyorum. Dudakları boğazımın üzerinden köprücük kemiklerime kadar iniyor. Sonra sikini tekrar sonuna kadar içeri sokuyor.

Nefesim kesildi ve içimde bir sarsıntı oldu. Ama bu iyi bir sarsıntı.

Çarşafların üzerinde kıvranırken, kalçalarımı onun itişlerine uydurmak için kaydırıyorum, o çekiliyor ve sonra göğsümden aşağı bir iz öperken bana tekrar çarpıyor. Dudaklarımdan inilti dökülüyor.

Jace bunu duyduğunda, daha hızlı bir tempoya başlar.

Kararlı ve emredici hareketlerle içime girmeye başladığında pazılarını sıkıca kavıyorum. Her itişte içimde zevk nabız gibi atıyor.

Diliyle meme ucuma dokunuyor. İnliyorum ve parmaklarımı kaslarına daha sıkı gömüyorum.

Hareketleri sertleşiyor. Daha hızlı. Daha talepkar.

Boğazıma doğru öpücükler kondururken göğsüm kabarıyor. Bir elini yatağın üzerinden çekerek, parmakları hassas meme ucumu bulmadan önce göğsümün kıvrımında gezdiriyor.

Dudakları boğazımı okşarken ve kocaman siki içimde çılgınca bir sürtünme yaratırken meme ucumu parmaklarının arasında yuvarlarken parlak noktalar gözlerimin önünde dans ediyor.

Uyarılma miktarı beynimi eriyormuş gibi hissettiriyor. Jace içime girerken çaresizce nefes alıyorum.

Bir başka orgazma doğru ilerlerken gerginlik içimde fırtına gibi dönüyor.

Kalçalarımı kaldırarak, beni sert ve baskın bir şekilde sikerken ona vuruş vuruş karşılık veriyorum. Dudaklarının boğazımdaki yumuşaklığı ve parmaklarının ağrıyan meme ucumdaki nazik alayıyla tam bir tezat oluşturuyor. Ve bunların birleşimi sanki zevkten patlamak üzereymişim gibi hissettiriyor.

Lanet olsun, bu adam bir tanrı. Sanki benden daha iyi biliyormuş gibi vücudumu çalıştırıyor.

Yumuşak çarşafın üzerinde kıvranıyorum ve orgazmın sınırı yaklaştıkça ellerimi onun pazılarının etrafında esnetiyorum. Nefeslerim kısa aralıklarla geliyor.

Jace bana çarpıyor, meme ucumu kısıtırırken aynı zamanda içimde derin bir noktaya çarpıyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve zevk vücudumda patlıyor.

Amım onun kalın sikinin etrafında sıkılaşıırken nefes nefese kalıyorum.

Başını boğazımdan kaldırıp yüz hatlarımı zevkle dolduruşunu izlerken sinsî bir gülümseme dudaklarını süslüyor.

Güçlü itişlerle, vücudum uzun süreli stimülasyondan çözülecekmiş gibi hissedene kadar orgazm boyunca beni becermeye devam ediyor. Sonra biraz daha hızlanıyor ve sonunda kendi boşalmasının peşine düşüyor. Kalçalarımı onunkilere çarpıyorum ve ellerimi omuzlarına doğru kaydırıyorum. Sonra o içime girerken ellerimi kaslı sırtında gezdiriyorum. Boğazından bir inilti kaçıyor. Parmaklarımı kaburgalarında gezdiriyorum. Gözleri dalgalanıyor.

Güçlü hamleleri yüzünden vücudum yatakta bir ileri bir geri sallanıyor.

Sonra derinlerinden karanlık bir inilti kopuyor ve yüz hatlarını da zevk kaplıyor.

Boşaldığında Jace'in gözlerinde ışıık patlamasını izliyorum, hala kendi salınımımıla uçuyorum. Aleti içimde nabız gibi atıyor.

Bu şimdiye kadar yaşadığım en çılgınca şey. Sanki ruhum bedenimden uçup gitmiş, bedenim tamamen tükenmiş ve zevkle dolup taşmış gibi hissediyorum. Bunu tekrar yapmak istiyorum. Ve tekrar.

Bana dizlerimin üzerine çöküp ona doğru sürünmemi söylemesini istiyorum. Çünkü bir dahaki sefere söylediğinde, bunu yapacağım. Bu mutlak tanrı adamın bana hissettirebileceği her şeyi hissetmek istiyorum.

Bir panik parıltısı zihnimdeki mutluluk dolu sisi yarıp geçiyor ve o günahkâr düşünceleri kırık bir cam gibi paramparça ediyor.

İçimde dev alarm zilleri gibi çınlayan panik duygusuyla Jace'in çarpıcı yüzüne bakıyorum.

Hay sikeyim. Şimdi onu sadece korumam olarak düşünmeye nasıl geri dönebilirim? Onu sadece kurtulmam gereken sinir bozucu bir sorun olarak düşünmeye nasıl geri dönebilirim?

Lanet olsun. Ne yaptım ben? Bunu yapmamalıydım. Bu çizgiyi asla geçmemeliydim.

Kalbim göğsümde bir savaş davulu gibi çarpıyor.

Bazı çizgiler aşılmamalıdır, çünkü onları aşmanın geri dönüşü yoktur. Bu da kesinlikle onlardan biriydi.

JACE

F Nedense dört gün önceki o aptalca düşüncesizce ve kesinlikle inanılmaz geceden sonra her şeyin değişeceğini düşünmüştüm. Kısmen onun yüzünden. Ama çoğunlukla benim yüzümden.

Geçtiğimiz altı yıl boyunca, ruhumdaki huzursuzluğu yatıştırmanın bir yolu olarak pek çok insanla yattım. Ve her zaman sıkıldım. Bazen, daha yatak odalarına varmadan sıkılıyorum. Bazen, yarı yolda sıkılırım. Ama her zaman, *her zaman*, sonrasında sıkılırım. Çünkü hiçbirinin önemi yoktu. Hayatımdaki hiçbir şeyin önemi yoktu.

Bu yüzden Kayla için de böyle hissetmeye başlayacağımdan korkuyordum. Dönemin geri kalanını onu koruyarak geçirmem gerekiyordu, peki o lanet huzursuzluk ve can sıkıntısı geri dönerse bundan nasıl kurtulacaktım?

Ama olmadı.

Bir an için bile.

Kayla çileden çıkarıcı, sinir bozucu ve düpedüz küçük bir şeytan olabilir ama asla sıkıcı değildir.

Tam tersi.

Büyüleyici biri.

Onun vahşi ruhu. İnatçılığı. Enerjisi. Sanki ruhumu besliyor. Sanki ruhumu besliyor.

Ve son dört gündür, beni çıldırtma girişimlerinde seviye atladı.

Birlikte geçirdiğimiz muhteşem geceden sonra beni şaşırtan bir diğer şey de bu oldu.

Kayla sanki benden daha çok nefret ediyormuş gibi davranıyor. Sanki daha da kızgın ve dar kafalı ve benden daha da kurtulmak istiyor. Ki bu hiç mantıklı değil. Çünkü yatakta mükemmelim. Onun da en az benim kadar eğlendiğini biliyorum. Bunu gözlerinden okuyabiliyordum. Onun ruhundan zevk alırken çıplak bedenini benimkine karşı hissetmek aklımı başımdan aldı. Ve biliyorum ki bu deneyim onun da aklını başından almıştı. Yüzünün her yerinde yazıyordu. Bu yüzden beni terk etmek için şimdi daha da çok çabalıyor olması beni biraz şaşırttı. Ama bu beni çok fazla rahatsız etmiyor.

Muhtemelen haklı olduğum için kızgındır. Benimle baş edemediği için. Ona dizlerinin üzerine çöküp sürünmesini söylediğimde bunu kaldıramadığı için. Oysa ben, dediğim gibi, *onunla* mükemmel bir şekilde başa çıkabilirdim.

Kaldırımında yürürken, haritadaki küçük noktanın hâlâ bana doğru geldiğinden emin olmak için telefonumu kontrol ediyorum. Geliyor. Küçük kırmızı nokta o noktaya ulaşmadan önce ara sokağın köşesine varabilmek için hızımı biraz artırıyorum.

Yüksek binaların arasından görünen gökyüzü koyu kırmızı ve mor çizgilerle boyanmış. Yakında güneş tamamen ufkun ötesine geçecek. Ama ben hedefime o zamandan çok önce ulaşmış olacağım.

Küçük noktanın da hızlandığını fark ettiğimde son mesafeyi koşuyorum. Ancak, ben çok daha hızlıyım, bu yüzden hedefime önce ulaşıyorum.

Kendimi sokağın ağzının hemen yanındaki duvarın yanına çekip bekliyorum.

İki saniye sonra sokağın içinden hızlı ayak sesleri geliyor. Olduğum yerde kalıyorum, onlar yaklaşırken dinliyorum.

Telefonumun ekranını kilitledikten sonra cebime geri koyuyorum. Ayak sesleri sokağın ağzına ulaşıyor.

İleri atılarak hedefimi yakalıyorum, etrafında döndürüyorum ve onu sokağın içindeki duvara çarpıyorum.

Kayla, sırtı kırmızı tuğlalara değdiğinde bir huff sesi çıkarır.

Sonra bana kocaman gözlerle bakarken muhteşem yüzünde şok dalgaları belirliyor. Bir elimi boğazına dolayarak onu duvara sabitliyorum, diğer elimle de sağ bileğini başının yanındaki duvara sıkıştırıyorum.

"Sen," diye mırıldanıyor, bana öyle şaşkın bir ifadeyle bakıyor ki neredeyse güleceğim.

Ona sırtıyorum. "Merhaba, küçük iblis."

Bileğini tutuşuma karşı sevimli bir şekilde çekiştiriyor. Bu da doğal olarak hiçbir fark yaratmıyor. Bu da işe yaramayınca, sol elini

Elini bileğime doladı ve kolumu çekmeye çalıştı. Ben de karşılık olarak parmaklarımı boğazında sıkıyorum. Bakışlarını tekrar yüzüme çevirip bana ters ters bakıyor ama kolumu itmeye çalışmaktan vazgeçiyor.

Serbest bıraktığı elini tekrar yanına indirerek, kızgınlık ve hayal kırıklığı dolu gözlerle bana bakıyor. "Bunu her zaman nasıl yapıyorsun? Ne zaman gizlice kaçtığımı nasıl biliyorsun?"

"*Her zaman* gizlice kaçmaya çalıştığına göre, aslında düşündüğün gibi bir sır değil."

Öfkeyle ayağını yere vuruyor ve bıkkınlıkla boştaki elini uzatıyor. "O zaman beni her zaman nasıl buluyorsun?"

Sakin ol. Saatine GPS takip cihazı yerleştirdim.

Bana yaşattığı ilk cehennem haftasından sonra, hep aynı kol saatini taktığını fark ettim. Ve bunu sadece bazen takmıyor. *Her zaman* takıyor. Ben de bir gece o uyurken koluna GPS takip cihazı yerleştirdim.

Artık ne zaman gizlice kaçmayı başarsa, telefonumdaki küçük kırmızı noktayı takip ediyorum. Ve *abrakadabra*, işte orada. Tıpkı sihir gibi.

Yine de bunu ona söyleyecek değilim. Bu yüzden ona sırtıyorum ve omuzlarımı umursamaz bir şekilde silkiyorum.

"Ben sadece o kadar iyiyim."

Alay ediyor. "Her zaman çok kibirlisin."

"Destekleyebildiğiniz zaman bu gerçekten kibir değildir."

Dişlerini gıcırdatarak bileğini kavrayışına karşı koyuyor. "Bırak beni gideyim."

"Dileyeceğim. Gizlice kaçıp işimi zorlaştırdığın için özür diledikten sonra."

"İşinizi zorlaştırmak umurumda değil."

"O zaman geceyi bu sokakta duvara yapışmış halde geçirmen umurumda değil."

Boğazından bir hırıltı kopuyor ve parmaklarımı bileğinden ayırmak için bir kez daha boştaki elini kullanmaya çalışıyor. Neredeyse havasını tamamen kesene kadar elimi boğazında sıkıyorum.

Ona dik dik bakarken gözlerim sert ve otorite dolu. "Bana bok verirsen, ben de sana bok veririm."

Birkaç saniye daha cehennem ateşi gibi gözlerle bana bakıyor. Sonra öfkeyle serbest elini geri çekti. Tekrar düzgün nefes almasına izin verdim.

"Şimdi özür dile," diyorum.

Bundan nefret ettiğini biliyorum. Bu yüzden bunu yapmayı seviyorum. Onu kızdırmayı ve telaşlanmasını izlemeyi seviyorum.

"Siktir git," diye tersliyor.

Başımı sallayarak hayal kırıklığına uğramış gibi davranıyorum. Aslında benimle böyle kavga etmesine bayılıyorum. Bu küçük iblis etraftayken gerçekten hiç sıkıcı bir an olmuyor.

"Gerçekten mi?" Şaşırmış gibi görünmeye çalışarak söylüyorum. "Geçen Pazar emirlere uymakta hiç sorun yaşamadın. En azından bazılarını." Ona bilmiş bir bakış atarken dudaklarımda alaycı bir gülümsemenin belirmesine izin veriyorum. "Sana tekrar kıyafetlerini çıkarmanı söylemeli miyim? Bu emre çok iyi karşılık verdin."

Yanakları kızarıyor. Duvara karşı sertçe mücadele ederken ciğerlerinden alçak bir hırıltı yükseliyor. Ama benim gücümle boy ölçüşemez, o yüzden ben izin vermedikçe hiçbir yere gidemez.

"Seni lanet olası kibirli piç..." diye homurdanıyor ama sözünü kesiyorum.

"Eğer özür dilemeye çalışıyorsan, çok kötü bir başlangıç yaptın." Omuz silkiyorum. "Sadece söylüyorum."

Göğsünden sinirli bir ses daha çıkıyor ve ayağını tekrar yere vuruyor. "Bırak beni!"

"Özür dileyeceğim. Özür dilediğin zaman."

"İyi!" Öfkeli gözlerle bana bakarken kelime boğazından fırlıyor. "Özür dilerim."

Ona sırtıyıyorum. "Gördün mü? O kadar zor muydu?" "Bırak beni gideyim."

Gerçekten özür dilediği için, onu tutmaktan vazgeçiyorum. Yine de daha içten bir özür dilemesini tercih ederdim. Belki biraz yalvarmayı. Ama buna kadar çalışacağız.

Beni geri itmek için hiçbir şey yapmayan göğsüme bir itme verirken mavi gözleri parlıyor.

"Senden nefret ediyorum," diye homurdanıyor bedenimle duvarın arasından sıyrılırken.

Kızgın ayak sesleri tuğla duvarlar arasında yankılanırken o tepinerek uzaklaşmaya başlıyor. Kıkırdıyorum ve onu takip ediyorum.

"Hayır, bilmiyorsun," diye sırtarak cevap veriyorum.

Sonra da evine kadar fiziksel olarak mümkün olduğunca ona yakın yürümeye özen gösteriyorum.

OceanofPDF.com

KAYL A

TEve dönerken sakinleşmeme yardımcı olacak hiçbir şey yapmadı. Aslında, bu beni daha da sinirlendirdi. Özellikle de Jace bana o kadar yakın yürüdü ki, onun devasa vücudu tarafından boğuluyormuşum gibi hissettim

üzerimde geziniyordu. Öyle bir noktaya geldi ki, onu fiziksel olarak uzaklaştırmaya bile çalıştım, tabii ki işe yaramadı. Ve bu beni daha da öfkeliendirdi.

Daireme girerken, Jace içeri girmeden kapıyı çarparak kapatmaya çalışıyorum. Ya da tam üzerine çarpmaya. Ya da tercihen ikisini birden.

İki plan da işe yaramaz.

Bir kolunu kaldırıyor ve kapı ona çarpmadan kapıyı tutuyor. Kolu bırakıp eşikten hışımla geçerken dişlerimi gıcırdatıyorum. Jace yüzünde rahat bir gülümsemeyle beni takip ediyor, sanki bunların hiçbiri onu zerre kadar etkilemiyormuş gibi. Hiçbir şey etkilemez.

"Daha önce de söyledim, küçük şeytan," diye başlıyor Jace ön kapıyı kapatıp kilitlerken arkamdan. "Eğer sen medeniysen, ben de medeniyim. O yüzden beni ekmeye çalışmaktan vazgeç."

Oturma odasının ortasında durup o kadar hızlı dönüyorum ki neredeyse kanepenin yanındaki saksı bitkisini deviriyordum. Öfke hâlâ içimde dolaşıyor ve Jace'in yüzündeki rahat ifade daha da kötüleştiriyor.

"O zaman beni her yerde takip etmeyi bırak!" Ben de ona karşılık verdim.

Jace aramızdaki mesafeyi kapatırken bana bir bakış fırlatıyor. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Seni her yerde takip etmek tam anlamıyla benim işim."

İçten içe haklı olduğunu biliyorum elbette. Kelimenin tam anlamıyla beni her yerde takip etmesi için tutuldu. Ve bunların hiçbirisi onun hatası değil. Ama mantıklı olamayacak kadar kızgınım. Özellikle de Jace... yani Jace olduğu için.

Diğer korumalarım yaptığım gibi ondan asla kaçamam. Ve diğerlerine yaptığım gibi onu hayal kırıklığına uğratıp işi bırakmasına neden olamam. Ve en kötüsü de, bir şekilde bana kendisini sevdirmeyi başardı ki diğerlerinin hiçbirisi bunu yapmaya yaklaşamadı bile.

Ve bu yüzden ondan nefret ediyorum.

"O zaman bırak!" Ben de ona karşılık olarak bağıryorum. Kelimeler hem öfke hem de çaresizlikle ciğerlerimi parçalıyor.

Jace'in yüz hatlarında bir an için duygular titreşiyor. Ama deşifre edemeyeceğim kadar hızlı. Sonra yüzündeki o rahat ifade geri geliyor ve omuz silkiyor.

"Bunu da yapamam," diyor.

Ona bakıp "Seni burada istemiyorum!" diye bağırdığımda hayal kırıklığı içimi parçalıyor.

"Ne yazık ki bu size bağlı değil."

"Sana *ihtiyacım* yok! Lanet olası bir korumaya ihtiyacım yok." "Baban aynı fikirde değil gibi görünüyor."

"Babam." Kelimleri neredeyse tükürüyorum. Öfke hâlâ içimde erimiş ateş gibi akıyor ve yerde bir ileri bir geri volta atmaya başlıyorum çünkü içimdeki huzursuzluğu giderecek bir şey yapmazsam patlayacağım. Volta atmaya devam ederken Jace'in gözleriyle buluşmak için başımı çevirdiğimde sanki damarlarımda şimşekler çakıyor gibi hissediyorum. "Babam sanki mafyadaymışız gibi davranıyor. Biz lanet olası bir emlak ailesiyiz! Kimse bana suikast düzenleyemez."

Jace konuyu kabullenmiş gibi birkaç kez başını sallıyor. "Hayır-"

Bir elimi uzattım. "Gördün mü? Sen bile buna katılıyorsun."

"Ama," diye devam ediyor, sözünü kestiğim yerden devam ederken bana bakıyor. "Biri sizi kaçırıp fidye için alıkoyabilir. Suikasta uğramak kadar tehlikeli değil elbette ama yine de kaçınmak isteyeceğinizi tahmin ettiğim bir deneyim."

"Kaçırıldı mı?" Adımlarımı durdurup ona kuşkulu bir bakış attım. "Kimse beni kaçırmayacak."

Bana bakarken kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Ailen tüm eyaletteki en zengin ailelerden biri."

"Yani?"

"Bu da gözü dönmüş aptallara babandan para koparmak için seni kaçırmak için bir neden veriyor."

"Sen kendini dinliyor musun ki?" Ona bakarak, tamamen inanmaz bir şekilde başımı sallıyorum. "Şu anda ağzından çıkan kelimeleri gerçekten duyuyor musun? Zengin bir varisi kaçırıp fidye için tutmak mı?" Ciğerlerimden bıkkın bir iç çekiş kopuyor ve elimi göğsüne saplıyorum. "Kimse böyle bir şey yapmaz! Bu televizyondaki bir suç dizisi değil."

"Evet, öyle. Bu tür şeyler olur. Düşündüğünüzden daha fazla."

Öfke içime işliyor ve ona ters ters bakarken göğsünü itiyorum. "Senin gerçek dünyada yaşamadığını biliyorum ama *ben* yaşıyorum. Senin dünyanın çatılarda koşan casuslar, yüksek hızlı araba kovalamacaları, keskin nişancı tüfekleri ve televizyonda gördüğün tüm o aksiyon kahramanlarıyla dolu olabilir. Ama benim dünyam öyle değil. Benim dünyam sadece iş dersleri, can sıkıcı ev ödevleri, arkadaşlarımla kahve içmek ve sarhoş zengin çocuklarla dolu gürültülü partilerden ibaret."

"Beni işe aldığına göre, baban bir kez daha aynı fikirde değil gibi görünüyor."

"O yanılıyor! Ve eğer o olmasaydı böyle davranmazdı bile."

"-Daha fazla konuşmadan sözümü kesiyorum."

Ama Jace, her zaman çok zeki olan lanet olası Jace Hunter, bunu hemen anlıyor. Gözlerini bana dikerken bakışları keskinleşiyor. "Ne için olmasaydı?"

Parmaklarım bileğimdeki saate kayıyor ve bilinçsizce kayışla oynamaya başlıyorum. Öfke içimden akıp gidiyor, onun yerine eski anılar üzerime çöküyor. Bir iç çekiyorum, aniden tamamen tükenmiş hissediyorum. Saate bakıyorum.

"Hiçbir şey," diye cevap veriyorum, sesim yumuşak ve sessiz çıkıyor.

Jace elini çeneme dolayarak başımı yukarı kaldırıyor. Kahverengi gözleri bana kilitlenirken otorite dolu. "Güvenliğin söz konusuysa bilmem gerek."

"Öyle değil." Elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "O yüzden bırak."

Yüzünde endişe titreşiyor ve şu anda başa çıkamadığım duygularla boğazımın kapanmasına neden oluyor.

"Kayla-" diye başladı ama ben sözünü kestim.

"Bırak dedim," diye çıkıştım. Öfkemi bir kalkan gibi etrafımda toplayarak ona sert bir bakış fırlatıyorum. "Ve beni rahat bırak, çünkü bir korumaya ihtiyacım yok."

O cevap veremedi. Topuklarımın üzerinde dönüp yatak odama doğru ilerliyorum. Kolu tutup kapıyı çekerek açıyorum. Sadece yarısına kadar açmayı başardım.

soluk tahtanın üzerinde bir el belirmeden önce.

Jace avucunu kapıya dayayıp ben odama kaçamadan kapıyı çarparak kapatınca şaşkınlıkla irkiliyorum. Etrafımda dönerken onu tam karşımda buluyorum. Bir eliyle kapıyı tutarak beni kapıyla kaslı vücudu arasına hapsediyor.

"Benimle konuşmak istemiyorsan, sorun değil," diye homurdanıyor, sonunda bu kavga başladığından beri hissettiğim kadar sinirli bir sesle. "Ama kendi güvenliğiniz konusunda aptalca davranmayı bırakın. Eğer biri seni kaçırmaya çalışırsa-"

"Eğer biri beni kaçırmaya kalkarsa," diye kestim sözünü, kelimelerimden zehir damlıyordu, "şimdiye kadar sahip olduğum her korumaya yaptığımı yaparım. Kayıplara karışır ve kaçarım."

Alay ediyor ve bana inanmaz bir bakış atıyor. "Bir kaçırma girişimiyle başa çıkabileceğini mi düşünüyorsun? Tek başına mı?"

Dişlerimi gıcırdatarak göğsünü sertçe itiyorum. "Evet, seni kibirli orospu çocuğu. Herkesin sandığı kadar çaresiz değilim."

Boştaki eli yukarı fırlayıp bileğime dolanıyor ve bir sonraki hamlemi durduruyor. Bana bakarken gözleri benimkileri delip geçiyor. "Çaresiz olduğunu söylemiyorum. Kapsamlı eğitim almış bir profesyonel olmadığınız sürece bir kaçırma girişimini durdurmanın ya da ondan kaçmanın çok zor olduğunu söylüyorum."

"Evet, tüm hayatımı beni takip edebileceğini düşünen zorba erkeklerden kaçarak geçirdim."

Bileğimi onun tutuşundan çekerek, kolu tekrar tutmak için dönüyorum. Sonra kapıyı açmaya çalışarak çekiyorum.

Jace avucunu kapının üzerinde sıkıca tutarak birkaç saniye daha kapalı tutuyor ve sanki bir şey anlatıyormuş gibi bana bakıyor. Kolu tekrar çekiyorum.

Sonunda elini kapıdan çeker ve geri adım atar.

Kapıyı çekerek açıyorum, eşikten geçip odama giriyorum ve arkamı dönüp tekrar ona bakıyorum. Soluk parke zeminde öylece duruyor, yüzünde okunamayan bir ifadeyle beni izliyor.

Suçluluk duygusu yine içimi burkuyor, çünkü öfkemi ve kabalığımı hak etmediğini biliyorum. Ama umurumda değil. Özgürlük istiyorum. Hayatımı geri istiyorum. Bu yüzden sesime olabildiğince zehir katıyorum ve son veda sözcüklerini tükürüyorum.

"Seni istemiyorum. Sana ihtiyacım da yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim. O yüzden beni rahat bırak."

Sonra da kapıyı suratına kapattım.

OceanofPDF.com

JACE

L Yatağımın üstüne uzanmış, Kayla'nın sözleri kafamın içinde tekrar tekrar yankılanırken soluk tavana bakıyorum.

Eğer o olmasaydı böyle davranmazdı bile-

Ne için olmasaydı?

Daha önce hayatına kastedildi mi? Düşüncesi bile kalbimi sıkıştırıyor.

Yuvarlanıp komodinden telefonumu aldım. Dışarıdaki sokak lambaları duvarlarda ve tavanda sarı ışık havuzları oluşturarak karanlık yatak odamı aydınlatıyor. Kavgamızdan sonra duşa girmeden önce kendimi toparlamak için birkaç dakikalığına yatağıma uzanacaktım ama neredeyse bir saattir buradayım. Çünkü kavgamızı aklımdan çıkaramıyorum. Aslında o kavganın bazı bölümleri.

Sırtımı yatak başlığına yaslayacak şekilde oturduktan sonra internette Kayla ile ilgili haberleri aramaya başlıyorum. Aklıma gelen her şeyi deniyorum.

Kayla Ashford. Suikast girişimi. Adam kaçırma. Saldırı. Ev yangını. Gasp. Aklıma gelen her suç onun sözlerini açıklayabilir. Ama hiçbir şey çıkmıyor.

Var olmayan haber makalelerine dayanarak, Kayla Ashford'un başına tehlikeli hiçbir şey gelmemiştir.

Ama bu illa ki bir şey ifade etmez. Ashfordlar kadar zengin olan aileler bu tür şeyleri haberlerden uzak tutmaya özen gösterirlerdi.

Kavgamızın aklımdan çıkaramadığım diğer kısmı da bu.

Gerçek hayatta suikast girişimlerinin ve adam kaırma olaylarının yaşanmadığına inanıyor. Ve bu varsayımın iki nedeni var. Eğer bu bir suikast ise, tetikçi bunu bir kaza gibi gösterecek kadar yetenekli olabilir. Eğer öyle değilse ya da bunun yerine bir kaırma olayı söz konusuysa, aile genellikle olayın haberlere yansımamasını sağlayacak kadar zengin ve güçlüdür. Ne de olsa hiç kimse özel aile meselelerinin ulusal televizyonlarda yabancıların gözüne sokulmasını istemez.

Yani suikast girişimleri ve adam kaırılmalar oluyor. Özellikle de Kayla gibi insanlara. Ve bunu anlaması çok önemli.

Telefonumu göğsümün üzerine bırakıp bir elimi başımın altına koyuyorum ve zihnim çalkalanırken tavandaki ışık havuzlarına bakıyorum.

Keşke ne *olduğunu* bilseydim' *Eğer o olmasaydı böyle davranmazdı bile.*
-' demek aslında her şeyin çok daha kolay olacağı anlamına geliyordu.

Aklımdan geçenleri sıralarken tavana bakmaya devam ederken parmağımı telefonumun arkasına vuruyorum.

Sonunda bir karar verirken iç çekerek "Ah, siktir et," diyorum.

Telefonumu tekrar elime alıp kardeşlerimle yaptığımız grup sohbetini açıyorum ve bir mesaj gönderiyorum.

Ben: *Yardıma ihtiyacım var.*

Yaklaşık bir dakika boyunca hiçbir şey olmadı. Ama daha akşamın erken saatleri ve ne Eli'nin ne de Kaden'in şu anda bir suikast için uzakta olmadığını biliyorum. Kaden'in düğünü iki hafta içinde olacakken olmaz. Rico acil bir durum olup olmadığına bağlı olarak bir toplantıda olabilir, ama genellikle normal çalışma saatlerine uymaya çalışır, böylece Isabella'yla birlikte bir hayatları olabilir.

Sonunda bir cevap geldi.

Yalvar bize.

Gözlerimi kısarak ekrana bakıyorum. Ciddi mi bu adam?

Hemen ardından bir mesaj daha geliyor. Bu sefer Kaden'den.

Kaden: *Evet, Golden. Yalvar bize.*

"Orospu çocukları," diye mırıldanıyorum ekranda, bir yandan da sinir bozucu ağabeylerime gözlerimi deviriyorum.

Ama onların yardımına gerçekten ihtiyacım var, bu yüzden küfürlerimi kendime saklıyorum ve bunun yerine onlara istediklerini veriyorum.

Ben: *Lütfen.*

Sana onu yalvaracak kadar çaresiz bıraktığını söylemiştim. Şimdi öde bakalım, Kaden.

Kaden: ...

Kaden: *Tamam.*

Göğsümden bıkkın bir iç çekiş çıkıyor ve kızgın bir mesaj gönderirken kaşlarımı çatarak telefonuma bakıyorum.

Ben: *Bahis mi? Ciddi misin? Sizi pislikler.*

Geçen Pazar beni ve Raina'yı ektin. Yiyecek olmadan neredeyse açlıktan ölüyorduk.

Kaden: *Ve sen bana kırbaçlı dedin. Sadece bu hafta üç kez. Bunu hak ettin, Golden.*

"Piçler," diye hayıflanıyorum.

Ama dudaklarımı çekiştiren bir gülümsemeye engel olamıyorum. Çünkü haklı oldukları bir nokta var. En genç olmak, hayatımın çoğunu onlarla uğraşmak için elimden gelen her şeyi yaparak geçirdiğim anlamına geliyor. Ve kendi adıma söylemem gerekirse, bunda da inanılmaz derecede iyiyim.

Sonunda o da sohbete katılırken ekranda Rico'dan bir mesaj belirir.

Rico: *Cidden yalvarmayacağını mı düşündün? Bunun olacağını nasıl göremedin, Kaden? Büyükanнем bunun olacağını görebilirdi ve bir gözü kör. Ölmüş olmasından bahsetmiyorum bile.*

Kaden: *Bu Jace. Benim işkence ettiğimden daha fazla insanı becerdi ve terk etti. Ve bu bir şey söylüyor.*

Rico: *Doğru.*

Eli: *Buna itiraz edemem.*

Ekrana ters ters bakıyorum. Sırtışlarını telefonun içinden görebiliyorum. Başımı sallayarak, isteksiz bir eğlence ile bıkkın bir iç çekiş arasında bir şey çıkarıyorum. Sonra bir mesaj gönderiyorum.

Hepinizin canı cehenneme. Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?

Yanıtları anında, sadece birkaç saniye içinde birbiri ardına geliyor.

Eli: *Doğal olarak.*

Kaden: *Herhangi bir*

şey. Rico: Adını söyle.

Ruhuma bir sıcaklık yayılıyor ve ekrana bakıp gülümsüyorum. Evet, onlar da bana benim onlara verdiğim kadar bok verebilirler. Ama ihtiyacım olduğunda arkamı kolluyorlar.

KAYL A

"A ördek misin nesen?" Mırıldandım.

Jace gözlerini kırıştırıyor ve sonra gerçek bir şaşkınlıkla bana bakıyor. "Ne?"

Beklentiyle kaşlarımı kaldırıyorum. "Bir ördek."

Turist gibi görünen bir grup genç kadın aniden kaldırımın ortasında durup muhtemelen telefonlarından birindeki haritaya bakıyor. Jace zahmetsizce caddeye adım atıyor ve hatta birinin caddenin karşısındaki binayı işaret etmek için fırlattığı başıboş bir kolun etrafından dolaşmayı bile başarıyor. Tekrar kaldırıma çıktıktan sonra Jace tekrar yanıma düşüyor.

Kaşlarını çatarak bana bakarken dudaklarında belli belirsiz bir eğlence belirliyor. "Genelde bir konuşmanın başını atlayıp ortasından mı başlarsın? Yoksa sonunda son birkaç dakikadır sesini duymamayı mı başardım?"

Ona gözlerimi deviriyorum. "Komik."

"Biliyorum." Bana başka bir sorgulayıcı bakış atmadan önce sırtıyor ve kaşlarını oynatıyor. "Yine de bu ördek yorumunu açıklamıyor."

Bir elimi saçlarımın üzerinde gezdirerek at kuyruğumu düzeltirken köşeyi dönüp başka bir sokağa giriyoruz. Cuma akşamı, hava oldukça sıcak ve çoğu insan dün maaşını almış, bu yüzden sokaklar eğlenmek için dışarı çıkmış insanlarla dolu. Solumuzdaki İtalyan restoranına gitmek için önümüzden geçen bir çifti atlatıyorum.

"Sadece..." Nasıl ifade edeceğimi bilemeden başlıyorum. "Hiçbir şey seni rahatsız etmiyor. Bir ördeğin üzerindeki su gibi akıp gidiyor."

Sessiz bir soruyla kaşını kaldırıyor. "Beni ne rahatsız eder?"

"Bilmiyorum. Dün geceki kavgamız mı? Yaptığım her şey mi?"

Göğsünden yumuşak bir kıkırdama çıkıyor ve bana bilmiş bir bakış atıyor. "Üç ağabeyimle birlikte büyüdüm ve hepsi de çeşitli derecelerde akli dengesi bozuktuk. Dün gece biri bana ilk kez yer israfı demiyor ve yüzüme kapı çarpıyordu."

Yüzümü buruşturuyorum ve suçluluk duygusu göğsümden sızıyor.

"Kaden'i bir de on üç yaşındayken görmeliydin," diye devam ediyor Jace, yüzünde muziplik dolu bir gülümsemeyle. "Tam bir drama kraliçesi." Başını yana doğru eğiyor. "Gerçi dürüst olmak gerekirse, onun bıçak koleksiyonunu çaldım ve üç gün kadar sakladım. Onu bulmaya çalışırken neredeyse evimizi parçalıyordu." Göğsünden bir başka kendini beğenmiş kıkırdama yuvarlanıyor. "Güzel günlerdi."

Acı kalbimi delip geçiyor ve saatimin kayışıyla oynuyorum.

Tanrım, keşke benim de böyle bir kardeşim olsaydı. Aptalca şakalarımınla tamamen çıldırtabileceğim ama yine de her zaman arkamı kollayacak bir kardeşim.

Boğazımdaki yumruyu yutarak Jace'e bakıyorum ve usulca, "Senin boşa harcanan bir alan olduğunu düşünmüyorum," diyorum. Boğazımı biraz beceriksizce temizliyorum ve sonra ekliyorum, "Sadece seni benimkinde istemiyorum."

"Oh, güven bana, farkındayım. Ama ne yazık ki senin için, ben senin alanındayım. Ve birkaç ay daha olmaya devam edeceğim. Bu yüzden bunu olabildiğince kolay ve sorunsuz yapalım, tamam mı?"

"Tamam."

Elini dramatik bir şekilde göğsüne bastırıyor ve abartılı bir şok gösterisiyle bana bakıyor. "Az önce benimle aynı fikirde miydin? Ne kadar önemli bir gün." Telefonunu arar gibi pantolonunu sıvazlamaya başladı. "Bekle, bunu tarih kitaplarına yazabilmeleri için akademisyenleri aramam gerekiyor. Gezegendeki en inatçı kadın olan Kayla Ashford sonunda Jace Hunter'ın, bu dünyada gelmiş geçmiş en seksi, en komik ve en olağanüstü adamın haklı olduğunu kabul ediyor. Bunun gerçekten yazılması gerekiyor."

Durduramadan boğazımdan bir kakhaha kaçıyor. Kaşlarımı hızla aşağı çekerek onu itiyorum ve en iyi bakış denememi yapıyorum. "Zorlama."

O da bana sırıtıyor.

Solumuzda sonunda küçük bir kafe beliriyor. Ona doğru dönüyorum. Takım elbiseli bir adamın yanından geçerek kaldırım kesiyorum ve kapıya yöneliyorum.

"Bekle," diyorum omzumun üzerinden Jace'e. "Sadece tuvaleti kullanmam gerekiyor."

Cevap veremeden kapıyı açtım.

Eşikten adımımı attığımda ılık hava ve hafif bir tütsü kokusu beni karşılıyor. Jace'in beni takip edeceğini bildiğim için içeri girmeden önce kapıyı ona doğru tutuyorum.

Küçük kafe loş ışıklı, koyu renkli ahşap ve hasır sepetlerde yeşil bitkilerle dolu. Masaların yaklaşık yarısı dolu ve buradaki çoğu insan ya kitap okuyor ya da dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyor.

Tezgâha yaklaştım. "Merhaba."

"Oh, Bayan Ashford," diyor arkasındaki kız gülümseyerek, çünkü buraya daha önce birkaç kez gelmişim.

Ben de gülümseyerek tuvaletlerin bulunduğu yeri işaret ediyorum. "Affedersiniz, tuvaleti kullanmamın bir sakıncası var mı?"

Başını sallıyor. "Tabii ki. Devam edin."

"Teşekkürler."

Jace'in ne yaptığını kontrol etmek için omzumun üzerinden bir bakış atıyorum. Beklediğim gibi, odanın yaklaşık yarısında pozisyonunu almış. Algılayıcı gözleri tüm alanı tehditlere karşı tarıyor.

İçime bir eğlence dalgası yayılıyor. Burası sessiz ve uslu üniversite öğrencilerinin geceyi evde geçirmek istemediklerinde gittikleri bir kafe. Buradaki tek tehdit, kitaplarında okudukları tehditler.

Kısa koridorda tuvaletlere doğru yürürken sadece koyu renkli ahşap paneller beni izliyor.

Ama kapıya ulaştığımda, hemen yanından geçip onun yerine 'sadece çalışanlar' kapısını açıyorum. Üç hızlı adımla boş dinlenme odasını geçip başka bir kapıya ulaşıyorum.

Kapıyı açıp kafenin arkasındaki ara sokağa girdiğimde temiz hava üzerimi yıkıyor.

Dudaklarımda muzaffer bir sırıtış yayılıyor.

Bu numarayı altı korumayla daha yaptım, yani kasiyer tuvalete gitmediğimi zaten biliyor. Gerçi Jace'in bunu anlaması birkaç dakikasını alacak.

Yan camdan kafenin ortasında durduğu yerde başının arkasını zar zor görebiliyorum.

Az önce konuştuklarımızdan dolayı, bu ortadan kaybolma eylemini ona yaptığım için neredeyse kendimi suçlu hissediyorum. *Neredeyse.*

Heyecan, köpüklü dalgalar gibi içimde titreşiyor.

Jenn bu gece bir grup insanın çayıra gideceğini söyledi, yani Jace gittiğimi fark etmeden önce bir taksiye binebilirim beni asla bulamayacak. Ben ormanda arkadaşlarımla özgür bir gecenin tadını çıkarırken o bütün geceyi şehri arayarak geçirecek.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, hâlâ pencerenin dışından Jace'in başının arkasına bakıyorum.

Sonra havalanıyorum.

Ara sokaktan aceleyle inerek binanın diğer tarafındaki sokağa doğru ilerliyorum. Geldiğimiz sokağa değil, çünkü muhtemelen Jace'in kontrol edeceği ilk yer orası.

Sokağın ağzına kadar olan son mesafeyi koşarken lacivert elbisem kalçalarımda dalgalanıyor ve yüzümde geniş bir gülümsemenin yayılmasına engel olamıyorum. Nihayet. Nihayet baş başa bir gece geçireceğim.

O heyecan hâlâ içimde zıplarken köşeyi dönüp bir sonraki sokağın kaldırımına çıkıyorum.

Bir el kolumu tutuyor.

Yana doğru çekildiğimde midem bulanıyor.

Sinirden içim yanıyor. Jace buraya benden önce gelmeyi nasıl başarmış olabilir? Onu bir dakikadan daha kısa bir süre önce kafede gördüm ve buraya tek yol benim kullandığım ara sokaktan geçiyor.

Göğsüm duvara çarpınca bir of çektim. Başımı çevirip Jace'e bağırmaya hazırlandım.

Panik bir kova buzlu su gibi üzerime çöküyor.

Siyah maskeli üç adam etrafımı sardı.

Çığlık atmak için ağzımı açtım.

Beni duvara doğru iten adam elini hızla çekip çenemin altına kilitliyor ve ağzımı kapatıyor. Bir dakika sonra sağımdaki adam koli bandıyla ağzımı kapatıyor. Mücadele edip bandı çekmeye ya da en azından kendimi duvardan uzaklaştırmaya çalışıyorum ama üçüncü adam bileklerimden tutup arkamda birleştiriyor.

Bileklerimin etrafındaki fermuar gibi hissettiren bağlar çekilirken korku ve panik elektrik akımları gibi göğsümde titreşiyor.

Ağızımdaki tıkaçtan ılık atmaya çalışıyorum ama sadece boğuk bir ses çıkıyor. Sonra birisi benim de gözlerimi bağlayınca dünya kararıyor.

Telefonumun, anahtarlarımın ve cüzdanımın bulunduğu çantayı omzumdan hızla çekip aldılar.

Ayaklarımdan kaldırıldığımda kalbim spazm geçirdi. Kalalarımlı sallayarak kurtulmak için çılgınca ırpınıyorum. Ama bu, kıpırdamayan elik bantlara karşı savaşmaya benziyor. Koli bandının arkasından ılık atarken bacaklarımlı tekmeliyor ve öfkeyle kıpırdanıyorum. Nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor.

Tekrar aşaağıya savrulduğumda içimde bir sarsıntı oluyor. Ama indiğim yer zemin değıil. Sert ama yumuşak bir kumaşla kaplı.

Korku içime yayılıyor.

Bir bagaj. Bu bir arabanın bagajı.

Karnımın üzerine düştüm ve daha dönmeye alışamadan ellerim ayak bileklerimde belirdi. Saniyeler içinde ayak bileklerim birbirine fermuarla bağlandı ve bağlı bileklerime sabitlenerek beni domuz bağı içinde bıraktı.

Kapatılan bir sandığın gürültüsü havayı bir celladın bıçağı gibi kesiyor.

Bunu araba kapılarının çarpılarak kapanması gibi daha fazla gümbürtü takip ediyor. Sonra bir motor sesi.

Araba hızla uzaklaşırken bagajın zemini altımda hafifçe titriyor.

Yirmi saniye. Tek gereken buydu.

Sadece yirmi saniye içinde, bir ara sokaktan heyecanla zıplayarak çıkmaktan, gözlerim bağlı, ağızım tıkalı, elim kolum bağlı ve bir arabanın bagajına kilitlenmiş bir hale geldim.

Dehşet içimi kaplıyor. ekiştirip çekiştirip gövdeye tekme atmaya çalışıyorum ama o kadar sıkı bağlanmışım ki kıpırdayamıyorum bile. Bırakın bacaklarımlı oynatmayı.

Boğazımdan bir hıçkırık kopuyor, tıkaç tarafından boğuluyor. Nasıl oldu da işler bu kadar çabuk ters gitti?

Filmlerde kurban her zaman minibüsün geldiğini görür. Her zaman ılık atacak zamanları vardır. Kavga etmek için. Dikkat çekmek için. Bu şekilde olmamalı. Birkaç saniye içinde sessizce gerçekleşmemeli.

ılık atacak zamanım olsaydı, Jace beni duyardı.

Pişmanlık üzerime çöküyor ve alnımı yere vuruyorum.

Jace. Tuvalette olmadığımı anlaması ne kadar sürer? Kaçırıldığım sokağı bulması ne kadar sürer? Orada bulunacak bir şey var mı? Kaçırıldığımı anlamasına yardımcı olacak bir tür ipucu?

Başka bir pişmanlık dalgası üzerime çöküyor. Öfke, korku ve çaresizlikle karışıyor. Bu duygular zihnimin içinde dönüp duruyor ve soğuk, siyah bir denizde boğuluyormuşum gibi hissedene kadar beni çekiyor. Araba sürmeye devam ediyor, beni hızlı bir kurtarma şansından gittikçe daha uzağa götürüyor.

Ciğerlerimden öfke hırıltısı ile panik hıçkırığı arasında bir şey kopuyor ve alnımı tekrar yere vuruyorum.

Bunun olmaması gerekiyordu! İnsanlar öylece kaçırılmaz. /
kaçırılmayın. Bu- Araba
durur.

Öfke ve korku nedeniyle, bagaja atılmamdan bu yana ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum.

Araba kapıları bir kez daha açılıp kapanırken başımı çevirip dikkatle dinliyorum.

Sonra bagaj da açıldığında üzerime temiz hava doluyor.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Boynumu bükerek, göz bağının arkasından bir şeyler görmeye çalışıyorum. Ama bu imkansız.

Biri beni tutup kaldırırken burnumdan keskin bir nefes çekiyorum.

Hâlâ dışarıda olduğumuzu bildiğimden, hemen tıkaçtan çığlık atmaya ve tekrar serbest kalmaya çalışıyorum.

Adam sanki zayıf bir çocuktan daha zorlu değilmişim gibi beni omzunun üzerinden atıp yürümeye başladı.

Arkamdan bagaj tekrar çarpılarak kapatılıyor. Nereye götürüldüğüme dair bir ipucu bulmak için kulaklarımı zorluyorum ama kalbimin gürültüsünden hiçbir şey duyamıyorum.

Kafeden hiç ayrılmamalıydım. Bu gece evde kalmalıydım. Yapmalıydım-
Bir kapı açıldı.

Hafif rüzgârlar kayboluyor, bu da içeriye girmiş olmamız gerektiği anlamına geliyor. Tutsaklarım bulunduğumuz odada yürümeye devam ederken yerde ayak sesleri duyuluyor. Sonra başka bir kapı açılıyor.

Aniden bir dizi basamaktan aşağı inmeye başladığımızda içime bir korku yayılıyor. Aman Tanrım. Beni bir tür işkence odasına mı götürüyorlar?

Bu gerçekten oluyor mu? İnsanların filmler dışında kaırılmadığını sanıyordum, ama görünüşe göre kaırılıyorlar, belki de işkence bodrumları da gerçektir.

Beni taşıyan adam beni soğuk taş zemine bırakırken burnumdan titreyerek nefes alıyorum. Sürünerek uzaklaşmaya çalışıyorum ama zar zor kıpırdanmayı başarıyorum.

Biri aniden ayak bileklerimdeki fermuarları kesince şok geçiriyorum. Bacaklarımı geri çekerek yuvarlandım ve diz çökme pozisyonuna geldim. Ama daha ayağa kalkamadan bir silahın namlusunun alnıma dayandığını hissediyorum.

Hemen hareket etmeyi bırakıyorum.

Kalbim kaburgalarıma çarpıyor ve kan kulaklarıma hücum ediyor.

Ama diğer adamlardan biri bileklerimdeki bağları da kesiyor ve beni yere oturtup sırtımı duvara yaslıyor. Tutsaklarım bileklerimden tutup başımın üzerine kaldırırken silah alnımda kalıyor.

Bileklerim başımın üstündeki duvara kelepçelenirken metalik tıkırtılar odada yankılanıyor.

Sonra silah kaybolur.

Başımı bir o yana bir bu yana çevirerek umutsuzca bir şeyler görmeye çalışıyorum. Ama hala gözlerim bağlı. Ve ağzım tıkalı. Ve şimdi de birinin bodrumunun duvarına kelepçeliyim.

Kalbim göğsümde çarpıyor ve panik damarlarımda çatırdıyor. Bir hıçkırık ciğerlerimi parçalamakla tehdit ediyor.

Tanrım, ben ne yaptım?

Keşke Jace burada olsaydı.

JACE

S Eli ve Raina'nın bodrumunda durmuş, Kayla'yı gözleri bağlı, ağzı tıkalı ve elleri duvara kelepçeli bir şekilde otururken izliyorum. Eli, Kaden ve Rico da yanımda durmuş onu inceliyorlar.

Sonra Rico bana dönüyor ve sessiz bir soruyla kaşlarını kaldırıyor.

Başımı sallıyorum. Yaptıklarının sonuçlarını gerçekten düşünmesi için ona bir dakika daha verelim.

Dün geceki kavgamızdan sonra, ona neden bir korumaya ihtiyacı olduğunu göstermenin zamanının geldiğini düşündüm. Bu yüzden dün kardeşlerimden yardım istedim. O zaman tek yapmam gereken kafeden gizlice kaçmasına izin vermek ve Kaden ve Rico'yla birlikte arabada bekleyen Eli'ye bir mesaj göndermekti. Gerisini onlar halletti.

Eli silahını kılıfına geri soktu ve şimdi benim zincirlenmiş küçük iblisime sırtarak bakarken, Kaden bana hınzırca bir onay dolu bakış fırlatıyor. Rico kafa sallamama karşılık olarak omuz silkiyor ve onu izlemek için geri dönüyor.

Giydiği kısa mavi elbise sadece üst baldırlarını örtecek şekilde biraz yukarı çekilmiş ve at kuyruğu eskisinden çok daha dağınık.

Dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme belirliyor.

Böyle duvara kelepçeliyken inanılmaz seksi görünüyor.

Kayla'nın bir kaçırma girişimini tek başına durdurabileceğine dair saçma fikrini iyice gözden geçirdiğinden emin olana kadar bir dakika daha sessizce bekliyoruz.

Sonra nihayet tam yanında duracak şekilde ilerliyorum, eğiliyorum ve ağzındaki koli bandının kenarından tutuyorum. Parmaklarım yanağına değdiğinde hafifçe irkiliyor ama sonra ben bandı nazikçe çıkarırken tamamen hareketsiz oturuyor.

Çığlık atmaya çalışmıyor. Sadece çenesini birkaç kez çalıştırıyor ve sonra ağzını tekrar kapatıyor.

O görmese de başımla onu onaylıyorum.

İçinde yaşadığı paniğe rağmen, içinde bulunduğu durumu doğru bir şekilde düşünmeyi başarmıştır. Eli daha önce alına bir silah dayamıştı, yani onu esir alanlardan en az birinin silahı olduğunu biliyor. Ve silahı olan birini kışkırtacak bir şey yapmak, çığlık atmak gibi, korkunç bir harekettir. Özellikle de gözleriniz bağlı ve elleriniz duvara kelepçeliyken.

Burada sessiz kalmak doğru bir hamleydi ve bunun için onu öveceğim.

Ona ders vermeyi bitirir bitirmez.

Başının arkasına uzanarak göz bağını çıkarıyorum ve yere, atılmış koli bandı parçasının üzerine bırakıyorum.

Birkaç kez göz kırpmıyor ve ardından bakışlarını hızla etrafındaki odanın içinde gezdiriyor.

Onun ne gördüğünü biliyorum.

Bir tür işkence odasına benziyor. Duvarlarda zincirler ve kelepçeler ve normal bir bodruma ait olmayan bazı mobilya parçaları var.

Ama Eli ve Raina'nın bu alanı her şeyden çok kendi çılgın seks oyunları için kullandıklarını biliyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bu bodrum o kadar da kötü değil. Kaden ve Alina'nınki çok daha kötü.

Kayla'nın mavi gözleri odada hızlı bir gezinti yapıyor, kardeşlerimin yerde durduğunu görüyor ve sonra bakışlarını bana çeviriyor.

Birkaç saniye boyunca sanki beyni gördüklerini algılayamıyor. Sonra yüz hatları aydınlanıyor.

Gözleri mutlak bir şaşkınlıkla açılıyor ve ağzı bir karış açık kalıyor.

"Sen," diye ağzından kaçırır, gözlerini bana dikerek. "Sen, sen..."

Yanında durduğum yerden ona sırtıtıyorum. Sonra bir kaşımı kaldırıp ona meydan okuyan bir bakış atıyorum. "Korumaya ihtiyacım yok dediğin şey neydi?"

Yüzünde bir şimşek gibi öfke parlıyor ve "Seni öldüreceğim!" diye bağırırken kelepçeleri çılgınca çekiyor.

Eli birkaç adım öteden alçak sesle kıkırdar.

"Ben mi?" Kayla'nın bakışlarını tutarken sahte bir öfke gösterisiyle bir elimi göğsüme bastırıyorum. "*Ben* hiçbir şey yapmadım." Dönerek kardeşlerime doğru ilerliyorum. "Sizi kaçırانlarla tanışın. Eli."

En büyük kardeşim hiçbir şey söylemiyor, sadece onu izlemeye devam ediyor. "Kaden," diye devam ediyorum.

Kaden ona o psikopat gülümsemelerinden birini veriyor. "Ve Rico," diye bitiriyorum, ona doğru başımı sallayarak.

İki parmağını alnına götürerek ona tembel bir selam veriyor.

Bakışlarını tekrar bana çevirirken Kayla'nın gözlerinde cehennem ateşi yanıyor. Yemin ederim dişlerini ne kadar sert gıcırdattığını duyabiliyorum.

"Beni kardeşlerine mi kaçırttın?" Kelimeleri neredeyse tükürüyor. Öfkeli bakışlarını üzerimde tutuyorum. "Evet."

"Ben-"

"Ve seni almalarının ne kadar kolay olduğunu gördün mü?" Sözünü kestim, sesim sertti.

Yüz hatlarında yine öfke parlıyor ve kelepçeleri sertçe çekiyor. "Yemin ederim, bu kelepçelerden kurtulduğumda-"

"Bana bir dakika izin verir misiniz?" Kardeşlerime söyledim.

Rico başını sallar. "Biz üst katta olacağız. Kızlar yakında döner zaten."

Kapıya, kısa koridora ve arkasındaki merdivenlere doğru ilerlerken Kaden bana bilmiş bir bakış atıyor ve dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Gözlerimi ona dikiyorum ama neyse ki aklından geçeni söylemiyor.

Eli biliyor ama.

"Etrafı kirletirsen, temizlersin," diye uyarıyor ve kapıya doğru ilerlerken bana uzun uzun bakıyor.

Kayla'nın yüzünde şok ve biraz da korku ifadesi belirir. Muhtemelen Eli'nin kanı kastettiğini düşünüyor. Ama Eli'nin düşündüğü sıvının bu olmadığını biliyorum.

Sinir bozucu kardeşlerime bir bakış fırlatıyorum, bu da onların akli dengesi yerinde olmayan psikopatlar gibi sırtıtmalarına neden oluyor. Ancak neyse ki başka bir yorum yapmadan kapıdan çıkıp arkalarından kapatıyorlar.

Şimdi kapalı olan kapıya bakarak onlara ve çarpık kirli zihinlerine başımı sallıyorum. Kayla'yı buraya getirmemin sebebi bu değildi. Ona bir ders vermek için getirdim.

"Seni öldüreceğim," diye homurdanıyor Kayla arkamdan.

Eğlence içimde dalgalanıyor ve yüzümdeki tüm neşe izlerini silip onunla yüzleşmek için arkamı dönmeden önce gülümsemek için bir saniye ayırmak zorunda kalıyorum.

Tam karşısında duracak şekilde hareket ederek kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve sert bakışlarımı ona yöneltiyorum. "Kardeşimin bodrumunda duvara kelepçeliyken bunu tam olarak nasıl başaracaksın?"

"Dışarı çıkar çıkmaz-"

"Peki nasıl dışarı çıkacaksın?" Acımasız gözlerle öfkeli bakışlarını üzerimde tutuyorum. "Ha? Artık tamamen benim merhametime kaldın."

Gözleri şimşek gibi çakıyor ama bunun doğru olduğunu bildiği için karşılık veremiyor. Bunun yerine uzun bir dizi küfür savuruyor.

"Sana anlatmaya çalıştığım şey buydu," diye zorluyorum, hâlâ emredici gözlerle bakışlarını tutuyorum. "Kendi korumalarından gizlice kaçma konusunda mükemmel olabilirsin ama seni kaçırmaya gelen eğitimli profesyonellerden oluşan bir ekip karşısında hiç şansın yok. İşte bu yüzden seni korumak için orada olmalıyım."

"Beni kaçırmaları için psikopat kardeşlerini göndermeseydin korunmaya ihtiyacım olmazdı!"

"Eğitimli bir profesyonelin sizi götürmesinin ne kadar kolay olduğunu görmeniz gerekiyordu.

Ve bunun ne kadar hızlı gerçekleşebileceğini."

Görünüşe göre, bu da doğru olduğu için buna da hızlı bir cevabı yok, bu yüzden tehditlere geçiyor. "Bunu babama söylediğim anda seni kovacak, seni kibirli orospu çocuğu."

"Bunu neden yapsın ki? O onayladı." Başımı eğerek ona sırtıtıyorum.

"Bunun *onun için iyi bir eğitim egzersizi* olduğunu söyledi."

Boğazından bir hırıltı daha çıkıyor ve prangalarına karşı tekrar mücadele ediyor.

Kollarımı açarak ona doğru ilerliyorum. Kelepçeler yüzünden yerde oturduğu yerden hareket edemiyor. Ama bacaklarını hareket ettirebiliyor.

Menzile girdiğim anda, taşaklarıma tekme atmak için bacağını yukarı doğru çekti. Ancak o pozisyonda yapabileceği tek olası saldırı bu olduğundan, bunu öngördüm ve ayak bileğini havada yakaladım.

Bacağını yana çekerek, onu bırakmadan önce bacaklarının arasına giriyorum. İstediği kadar tekmeleyebilir ama bu pozisyonda bana ulaşamaz.

Bana dişlerini gösteriyor.

Botlarım neredeyse amına değene kadar aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Sonra onun seviyesine iniyorum. Kelepçeleri tekrar çekiştiriyor.

Çenesinden tutarak, ciddi gözlerle ona bakarken başını hareketsiz tutuyorum. "Benim gibi, kardeşlerim gibi, ne yaptığını bilen insanlara karşı, kendi liginin dışındasın. Sen zekisin. Güçlüsün. İnatçısın. Ve bu iyi bir şey. Ama böyle durumlarda bunun bir önemi yok."

Kızgın bir sessizlik içinde bana bakıyor, çünkü bir kez daha haklı olduğumu biliyor. Artık bunu ilk elden tecrübe etti.

"İtiraf et," diyorum. "Böyle durumlarda yardımına ihtiyacın oluyor." Dişlerini tekrar gıcırdatırken çenesinde bir kas tüyleniyor. "İtiraf et," diyorum.

İnatçı bir sessizlik içinde bana bakmaya devam ediyor.

Derin bir iç çekiyorum ve çenesini bırakıyorum. Avuçlarımı kalçalarımın üzerine koyarak ayağa kalkmaya hazırlanıyorum. "Pekâlâ o zaman. Eğer her şeyi kendi başına yapabiliyorsan, o zaman bu bodrumdan çıkmaya çalışırken iyi eğlenceler. Sabah görüşürüz."

Yüz hatlarında alarm titreşimleri var ve onu duvara hapseden kelepçeler ile odanın karşısındaki kapı arasında hızlı bir bakış fırlatıyor. Doğrudum ve arkamı dönmeye başladım.

"Bekle," diyor. Sanki bu kelimeyi ruhunun derinliklerinden çıkarmak zorunda kalmış gibi.

Yerde, bacaklarının arasında durup sessiz bir soruyla kaşlarımı kaldırıyorum.

Uzun ve öfkeli bir iç çekişi zorluyor. Sonra da "Haklısın" diye bastırıyor.

"Ne konuda?" İkna etmeye çalışıyorum.

Parmakları kıvrılırken yüzünde bir başka öfkeli hayal kırıklığı dalgası beliriyor. "Kardeşlerin için beni kaçırmak kolaydı. Ve eğer orada olsaydın, işler çok farklı bir şekilde sonuçlanabilirdi."

"Yani...?"

Yüzünde düpedüz cani bir ifade belirliyor ve sonraki kelimelerini gıcırdayan dişlerinin arasında gıcırdatarak söylüyor. "Yardıma ihtiyacım olduğunu."

Sırıttıyorum. Kendini beğenmiş zafer dolu bir sırıtış, gözlerinde yeniden şimşekler çakmasına neden oluyor.

"Sonunda aynı sayfada olduğumuza sevindim," diyorum, sadece daha da fazla ovmak için. Bir elimi cebime sokarak kelepçelerin anahtarlarını çıkarıyorum.

Gözlerinde hâlâ öfke var, sonunda kelepçelerin kilidini açtığımda hiçbir şey söylemiyor. İki farklı tıkırtıyla açılıyorlar.

Kayla hemen yerden fırlıyor. Ve saldırıyor.

OceanofPDF.com

KAYL A

S Yerden kükreyerek kalkıyorum ve Jace'i yakalamak için tüm ağırlığımı ona veriyorum. Bu onun bir adım geri atmasını sağlıyor. Bir. Tek bir adım. Adım. Kaslı vücudunu tekrar iterken içimden bir hırıltı daha kopuyor.

"Siktiğimin piçi!" Ona bağıryorum.

Sadece birkaç dakika önce burada olmasını dilediğime inanamıyorum, oysa tüm bunları planlayan oydu. Bunun için onu öldüreceğim.

Kıkırdıyor ve sonra konuyu kabul ediyormuş gibi başını yana eğiyor. "Evet, biliyorum." Bana buyurgan bir bakış fırlatırken yüz hatlarında ciddiyet esiyor. "Ama pratik bir gösteriye ihtiyacın vardı. Kendi korumalarını atlatmakta iyisin ama bu gibi durumlarda onlara ihtiyacın var. *Bana* ihtiyacın var."

"İhtiyacım olan tek şey cesedini gömerken kullanacağım bir kürek."

"Sen-"

Bir elimi kaldırarak nefes nefese kalıyorum ve şok içinde arkasındaki kapıyı işaret ediyorum. Hemen arkasını döndü.

Kendini beğenmiş zafer nabzı içimde atıyor. Buna kandığına inanamıyorum.

Ama bir saniye bile kaybetmedim. Ayağımı bileğinin arkasına geçirerek, onu tekrar yakaladığım anda bacağını çekiyorum. Bu sefer kapıya doğru dönerken dengesi bozulduğu için gerçekten yere düşüyor.

O geriye doğru devrilirken ikimiz de yere yuvarlanıyoruz.

Ben üstüneyken taş zemine çarptı. Darbe nefesini kesecek kadar güçlüydü.

O ciğerlerine tekrar hava çekmekle meşgulken, ben kolumu uzatıp bizden az ötede yerde duran bir halkaya bağlı kelepçeye uzanıyorum. Bileğine dolayabilirsem, kazandım demektir. Sonra da onu süründüreceğim.

Parmaklarım prangaların soğuk metaline sürtünüyor.

Ama ben onları yakalayamadan, Jace beni yakalayıp kalçalarını çevirirken kolum geri çekiliyor. Etrafımda dönerken dişlerimin arasından keskin bir nefes çekiyorum. Sırtım bir gümbürtüyle soğuk taş zemine çarpıyor. Ellerimi kaldırıyorum ama Jace parmaklarını bileklerime dolayarak ellerimi başımın üstünden yere çarpıyor. Devasa ağırlığı şimdi açılmış bacaklarımın arasına sıkıca yerleşmiş durumda.

"Zekice," diyor. Bana sırtırken gözlerinde yaramazlık parlıyor. "Ve başarmaya çok yaklaştın."

Tutuşuna karşı çekerek ona sırtıyorum. "Buna kandiğine inanamıyorum. Akıllı olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Bunu ne zaman söyledim ki?" Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırıyor, sonra kendi dudaklarında da bir gülümseme beliriyor. "Büyüleyici mi? Evet. Komik mi? Şüphesiz. Ateşli mi? Cehennem gibi. Ama akıllı?" Düşünüyormuş gibi başını iki yana eğiyor. "Pek sayılmaz." Gözleri ciddileşiyor. "En azından konu sen olunca."

Kalbim küt küt atıyor.

Ve birdenbire vücutlarımızın temas ettiği tüm yerlerin farkına vardım.

Devam ederken sıcak kahverengi gözleri benimkilere kilitlendi. "Yani evet, eğer dikkatimi dağıtmak istersen, güvenliğine yönelik bir tehdit varmış gibi davran. Çünkü buna *her zaman* tepki veririm."

Birden nefes almak zorlaştı. Yoğun bakışları, koruyucu sözleri ve vücudunun benimkine baskı yapması kalbimin çarpmasına neden oluyor. Kararsız nefesler alıyorum.

Yaklaşıyor.

Ağzını benimkinin üzerine eğdiğinde nabzım titriyor. Ve konuştuğunda, nefesi dudaklarımı okşuyor.

"Ama bunu çok sık yapmamaya dikkat et," diye fısıldıyor ağzıma karşı. "Yoksa seni tekrar kendime kelepçelemeye karar verebilirim. Kendi güvenliğin için."

Gözleri parlıyor ve dudaklarında sinsi bir gülümseme beliriyor. O kadar yakın ki neredeyse o gülümsemeyi ağzımda hissedebiliyorum. Göğsüm düzensiz nefeslerle yükselip alçalıyor.

Jace dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdiriyor. "Ve çünkü kelepçeler içinde çok seksi görünüyorsun."

Ağzımı onunkine yapıştırıyorum.

Göğsünün derinliklerinden bir inilti kopuyor. Sesi ruhumu titretiyor.

Bacaklarımı beline dolayarak kalçalarımı onunkilere doğru yuvarlıyorum. Boğazından umutsuz bir ses daha kaçıyor.

Beni anlamsızca öperken, bileklerimdeki tutuşunu bırakıyor ve bunun yerine ellerini vücudumdan aşağı kaydırıyor. Onun sahiplenici dokunuşuyla içimde bir zevk ürpertisi dalgalanıyor. Lacivert elbisemin eteğinden tutarak yukarı doğru itmeye başlıyor. Kemerine doğru uzanırken çabalarına yardımcı olmak için kıçımı yerden kaldırıyorum.

O kıyafetlerimi çıkarırken ben de aynısını ona yaparken tenimde şimşekler çakıyor. Elleri vücudumda sıkı bir şekilde duruyor, kollarımı hareket ettiriyor, kalçalarımı ve bacaklarımı tam bir otoriteyle ayarlıyor. Klitorisimin ihtiyaçla zonklamasına neden oluyor.

Çıplak sırtımın altındaki taş zemin soğuk ama Jace'in çıplak vücudu üzerimde gezinirken bunu neredeyse hiç hissetmiyorum. Ondan yayılan ısı güneş ışığı gibi.

Başımı geriye atıp boğazımı ona gösteriyorum, o da boynumdan aşağıya doğru öpücükler kondururken sikini ıslaklığında gezdiriyor.

Kalçalarım sıkıştı.

Ellerini kollarımdan yukarı kaydırarak başımın üzerine çıkarıyor. Dudakları kulağımın altındaki hassas noktayı okşarken titreyen nefesler alıyorum, bir yandan da sikinin ucunu girişime dayıyor.

Sonra iki klik sesi duyulur.

Nefes nefese kaldım ve bakışlarımı ellerime çevirdim.

Bileklerime takılan ve zemine yerleştirilmiş metal bir halkaya sabitlenen kelepçeleri görünce gözlerim açılıyor. Daha önce Jace'i kelepçelemeyi planladığım kelepçelerin aynısı.

Gözlerimi kısarak bakışlarımı tekrar onunkilere yöneltiyorum.

Bana sırtıyor. "Kelepçeler içinde çok seksi göründüğünü söylemiştim."

"Sen-"

Jace her iki meme ucumu da kısıtırırken, yanıtlım bir nefesle kesildi. Hemen ardından hassas meme uçlarımı parmaklarının arasında yuvarlarken bir inilti geliyor. Onun altında yerde kıvranıyordum.

Hâlâ meme uçlarımla oynarken eğiliyor ve dudaklarımdan vahşi bir öpücük çalıyor. "Ve kıvranmana bayılıyorum."

Alt dudağını ısırdım.

Ağızıma karşı sırtıyor ve sol elini onun yerine yere koyacak şekilde kaydırıyor. Sonra sikini içime sokuyor.

Nefes nefese, sert uzunluğu beni doldururken sırtımı eğiyorum. Biraz çekiliyor ve sonra tekrar sokuyor.

Ciğerlerimden bir inilti kopuyor.

"Çok mükemmel," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

Sağ eli göğüs ucumu önce çimdikleyip sonra tekrar yuvarlarken, bana çarpıp en çılgın sürtünmeyi yarattığında zevk omurgamdan yukarı fırlıyor. Kelepçeleri çekestiriyorum, umutsuzca ellerimi vücuduna indirmeye çalışıyorum. Ama tamamen kapana kısılmıştım.

Tek yapabildiğim bana ne verirse onu almak.

Ve bu duygu heyecan verici. Gücü bu şekilde Jace'e teslim etmek o kadar sarhoş edici ki vücudumdaki her sinirin çatırdayan elektrikle olduğunu hissediyorum. Hızını değiştirip daha hızlı ve daha sert ilerlerken zevk ruhumda nabız gibi atıyor.

Kalın siki içimde bir noktaya çarptığında içimde bir şimşek çakarken dudaklarımdan iniltiler dökülüyor.

Jace ağırlığını kaydırıyor ve sol elini parmakları meme ucumun üzerinde gezinene kadar hareket ettirerek sağ elinin çabalarına katılıyor. Her iki meme ucumla ustalıkla oynarken hızlı nefesler alıyorum, horozu bana çarpıyor.

Uyarımların çokluğu beynimin titremesine neden oluyor.

Zevk içime işlerken kelepçeleri tekrar çekiyorum. "Oh Tanrım,"

diye nefes nefese kalıyorum.

Siyah noktalar gözlerimin önünde dans ediyor.

Meme uçlarımı çimdikliyor, beni inletiyor, kıvrandırıyor ve kelepçelere karşı umutsuzca tekrar çekestiriyor.

Sonra ellerini yanlarımdan aşağı kaydırıyor ve kalçalarımı kavıyor. Kendinden emin hareketlerle kalçalarımı biraz farklı bir pozisyona getiriyor. Sonra içime doğru itiyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve keskin bir nefes çekiyorum.

Açı nedeniyle, horozu her itişte klitorisime karşı sert bir şekilde öğütürken, aynı zamanda içimde daha da derine vuruyor.

Kalçalarımı o pozisyonda tutarak acımasız bir tempoya başladı.

Ruhumda sıkışıp kalan gerilimden paramparça olacakmışım gibi hissedene kadar içimde zevk birikiyor. Umutsuzca ellerimi Jace'in yumuşak buklelerinde gezdirmek ve sonra parmaklarımı sırtında gezdirmek istiyorum. Çaresizce onu inletmek ve kıvrandırmak istiyorum. Kalçalarının her baskın hamlesiyle bana hissettirdiği gibi beyninin eridiğini hissettirmek.

Ama yapamam.

Tamamen onun merhametine kalmış durumdayım. Bedenim onun istediği gibi kullanabileceği bir şey.

Ve Tanrım, bu şimdiye kadar yaşadığım en ateşli şeydi.

Aleti içimdeki o mükemmel noktaya tekrar tekrar çarptıkça, zevk içimde küçük şimşekler gibi çakıyor. İçimdeki gerilim arttıkça inliyor ve kıvranıyorum. Sınır çok yakın. Aman Tanrım. Bu-

"Benim için gel, küçük iblis," diye emrediyor

Jace. Serbestlik üzerime çöküyor.

Amım onun sikinin etrafında sıkışıyor ve zevk vücudumda sekerken klitorisim nabız gibi atıyor. Dudaklarımdan tutarsız inlemeler dökülüyor ve bağlarımı sertçe çekiyorum. Jace kalçalarındaki tutuşunu sıkılaştırıyor, beni orgazm boyunca sikerken titreyen bedenimi sabit tutuyor.

Ama son dalgalar dindiğinde durmuyor. İçimde başka bir zevk dalgası oluşmaya başlayana kadar devam ediyor. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissediyorum.

"Oh Tanrım," diye inliyorum. Vücudum sanki dikiş yerlerinden ayrılacakmış gibi hissediyorum. "Jace. Lütfen."

"Bunu kaldırabilirsin," diyor Jace, sesinden güç ve güven damlıyor.

Aynı anda gelen emir ve övgü karşısında şehvet ve zevk içimde nabız gibi atıyor.

Beni sabit tutarken parmakları kalçalarıma saplanıyor ve beni başka bir orgazma doğru acımasızca beceriyor.

Ruhumdaki gerilim bir kez daha çatırdarken titreyen nefesler alıyorum. Kalbim göğsümde gümür gümür atıyor. Parmaklarımı yumruk yaparak, ikinci orgazmın kıyısına yaklaşırken nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışıyorum.

Bana çarptı.

Ve serbestlik bir kez daha damarlarımda patlıyor.

Uzuvlarımdan daha da yoğun bir orgazm fışkırırken yerden doğruluyorum. Bacaklarım orgazmın şiddetinden titriyor. Yıldızlar gözlerimin önünde dans ediyor.

Sonra Jace'in göğsünden karanlık bir inilti kopar.

O da boşalırken siki içimde zonkluyor.

Kafatasımın içinde hala yankılanan o inanılmaz iniltisiyle, yeterince hava içermiyor gibi görünen nefesleri sürüklüyorum. Ruhumun bedenimden uzaklaştığından oldukça eminim. Ya da belki de giden zihnimdir. Tek hissedebildiğim Jace'in mükemmel vücudu ve içime gömülü kalın siki.

Yumuşak dudaklar çenemi okşuyor. Sonra Jace'in ılık nefesi tenimi okşuyor ve zaten zonklamakta olan klitorisimin yeniden titreşmeye başlamasına neden olan iki kelime mırıldanıyor.

"Aferin kızıma."

OceanofPDF.com

JACE

K Ayla elbisesini tekrar giyerken kaşlarını çatarak sevimli bir kaş çatma denemesi yapıyor ve ardından ellerini koyu mavi kumaşın üzerinde gezdirerek düzeltiyor. Elbise ve iç çamaşırından beri giymesi gereken tek şeydi, o çoktan giyinmeyi bitirmişti, ben ise kot pantolonumu daha yeni çekmiştim. Tişörtümü bulmak için etrafıma bakınırken kemerimi takmaya başlıyorum.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," diye açıklıyor Kayla, muhteşem yüzünde hâlâ o sevimli küçük kaşlarını çatarak. "Seni hâlâ öldüreceğim."

Dudaklarıma sinsi bir sırıtış yayılırken kaşlarımı şaşkınlıkla ona doğru kaldırıyorum. "Ne için? Sana arka arkaya üç orgazm yaşattığım için mi?"

Yanakları inanılmaz bir kırmızı tonuna dönüşür. "Hayır, o-"

"Oh, doğru ya. Peş peşe *dört* orgazmdı, değil mi?"

"Hayır," diye tersledi, hâlâ telaşlı görünüyordu. "Beni kaçırdığın için. Bunun için senden öcümü alacağım."

Ben cevap veremedim topuğunun üzerinde dönüp kapıya doğru ilerliyorum. Kapıyı çekip açarken uzun kızıl saçları arkasında sıvı bir ateş gibi dalgalanıyor ve diğer taraftaki merdivenlerden önceki kısa koridora fırlıyor.

Sonra bir çığlık attı. Buradan neyin sebep olduğunu göremiyorum ama burası Eli ve Raina'nın evi, yani tehlikeli bir şey olamaz. Çok tehlikeli bir şey değil. Tamam, çok tehlikeli bir şey yok. Aslına bakarsan, bu ev benim en dengesiz kardeşime ait.

Tanıdığım en çılgın kız. Bu evde *bir sürü* tehlikeli şey var.

Bir saniyelik şaşkın sessizliğin ardından Kayla ağzından kaçırır: "Kimsin sen?" "Ben kimim?" Raina sesin geldiği yerden

Merdivenler. Sesi şüpheli geliyor, ki bu gerçekten kötü. "*Sen de* kimsin lan?"

Ah, kahretsin. Aceleyle gömleğimin olduğu yere gidip onu kapıyorum.

Kapının diğer tarafında Raina sesini yükselterek, "Eli! Bodrumumuzda bir kız var. Onu buraya özel bir sebep için mi koydun yoksa zehri getireyim mi?"

Kayla dehşete düşmüş bir sesle, "Bu ne lan!" diye bağırır.

Gömleğimi çekiştirirken hızla kapıya doğru ilerliyorum. Kısa koridorda yürürken, Kayla'yı işaret ederken Raina'ya sırtıyırım. "O benimle."

"Ah, doğru ya!" Eli üst kattan seslendi, çünkü belli ki cevabımı duymamıştı. "Sana söylemeyi unuttum. Jace'in kızını kaçırdık."

Kayla geri çekildi ve sonra başını bana doğru çevirdi.

İçimden homurdanıyorum ve sinir bozucu ağabeyimin ona *Jace'in kızı* diye hitap etmesinden dolayı biraz da utanarak boğazımı temizliyorum.

Merdivenlerde Raina rahatlar. "Oh."

Rahat bir nefes alıyorum çünkü Trent Ashford'a kızını sahte bir şekilde kaçırdıktan sonra zehirlemeyi de başardığımı açıklamak çok zor olacaktı.

Kayla Raina'ya dönmeden önce bana sert bir bakış fırlatıyor.

"Ben onun sevgilisi değilim," diye tersledi.

Raina'nın delici yeşil gözlerinde eğlence titreşiyor ve Kayla'nın bacaklarına doğru sivri bir bakış fırlatıyor. "Kalçandan aşağı onun dölünün damlıyor olması aksini gösteriyor."

Nefesim kesildi.

Kayla bakışlarını, ince bir döl akıntısının gerçekten de teninden aşağı kaydığı bacaklarına doğru kaydırır.

Tüm boynu ve yüzü alev alev kızarır.

Raina küçük bir canı gibi sırtıyor ve sonra arkasını dönüp merdivenlerden yukarı çıkmaya başlıyor, uzun siyah saçları hareket ederken sırtının üzerinde sallanıyor.

Raina dönüp bakmadan, "Hadi," dedi. "Üst katta bir banyo var."

Kayla utançtan yanakları kıpkırmızı kesilmiş bir halde hızla kalçasındaki döl izini siliyor ve Raina'nın peşinden koşuyor. Ben de onları takip ederken başımı iki yana sallıyorum.

Dışarıdaki gece karanlıktır ama Eli ve Raina'nın evi aydınlık ve gürültülüdür. Ya da en azından oturma odası öyle. Raina Kayla'ya en yakın banyonun yerini gösterirken ben de koridordan geçip oturma odasına giriyorum.

Seks ve işkence odası bodrumuyla tamamen çelişen, zarif bir şekilde dekore edilmiş bir oda. Ve biliyorum ki hepsi Raina'nın çabaları, çünkü Eli'nin iç tasarım umurunda bile değil. O sadece Raina ne isterse onu istiyor.

Tanrım, tüm kardeşlerim çok kırbaçlandı.

Odaya girdiğimde üçünü de koyu ahşap ve koyu yeşil kumaştan yapılmış koltuklara yayılmış buluyorum. Işık, alçak sehpanın üzerindeki altın şamdanlarda ve koyu renkli ahşap yüzeye serpiştirilmiş viski ve şarap kadehlerinde parlıyor.

Alina bir kokteylden yudum alıyor, gri gözleri sıcak mum ışığında parlıyor, bir koltukta oturuyor. Uzun sarı saçları zengin yeşil arkalığın üzerine dökülüyor. Sol tarafımda Isabella içki dolabından bir şişe kırmızı şarap çıkarıyor. Omuz hizasındaki kumral saçları doğrulurken hafifçe sallanıyor, ama kapıdan içeri girdiğimde bana bakmak için döndüğünde mavi-gri gözleri her zamanki gibi keskin ve anlayışlı.

"Ortalığı sen mi dağıttın?" Eli ayaklarını sehpaye uzatmış kanepede uzanırken yüzünde hınzır bir sırıtışla soruyor.

"Tabii ki hayır." Ona meydan okuma dolu bir sırıtış atıyorum. "Tanrım, bilmiyor muydun? Onun *içine boşalman* gerekiyordu. Duvarları döllerinle boyaman değil." Yüzümü buruşturarak başımı salladım. "Klasik çaylak hatası"

Karşısındaki koltukta Rico viskisini yudumlarken Kaden kendi bardağına kıs kıs gülüyor.

Eli altın rengi gözlerini bana diyor ve kaşının ortasındaki yara izinin gerilmesine neden oluyor. "Dikkatli ol küçük kardeşim. Kimin evinde olduğunu unutma."

Kanepeye doğru yürüyüp arkasına uzandım ve bir sopa çıkardım. "Bu ne zamandan beri beni durduruyor?"

Sopayı gören Eli'nin yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirir ve sopayı daha iyi görebilmek için daha dik oturup döner. O şaşkın bakışla

bakışlarını tekrar yüzüme dikeyor ve "Bunu da nereden çıkardın?" diye soruyor.

"Buraya son geldiğimde oraya koymuştum."

"Evimizde rastgele yarasalar saklayamazsın."

"Neden olmasın?"

"Çünkü-"

"Eve gitmek istiyorum," diyor Kayla aniden kapı aralığundan. Yüzündeki mahcubiyet gitmiş, yerine gözlerini bana dikmiş soğuk bir emir gelmişti. "Şimdi."

Raina kapı aralığında onun yanından geçip Isabella'nın hâlâ yerde durduğu yere doğru yürür. Isabella'nın keskin gözleri Kayla'yı değerlendirirken, Raina elindeki şarap şişesini rahatça alır ve kanepeye doğru yürür. Isabella bakışlarını Kayla'dan kaçırır ve onun yerine gözlerini Raina'ya çevirir, Raina da ona sırtarak karşılık verir.

İki şarap kadehi aldıktan sonra, "Bu ilk kaçırılman mıydı?" diyerek kadehleri doldurmaya başladı.

Odaya sessizlik çöktü.

Kapı aralığında herkes dönüp ona bakınca Kayla hafifçe irkilir. Sorunun kendisine yöneltildiğini anladığında "Evet," diye cevap verir.

ona.

"Ahh," diyor Raina arkasına yaslanıp şarap kadehinden bir yudum alırken memnun bir iç çekişle. "İlk adam kaçırma her zaman en heyecan verici olanıdır."

Kayla'nın yüzünde inançsızlık titreşimleri. "Heyecan verici mi? Öleceğimi sanıyordum!"

Raina sanki bu çok saçma bir tepkiymiş gibi homurdanıyor.

"Yanlış hatırlamıyorsam," diye başlıyorum, Raina'ya bilmiş bir gülümseme göstererek. "*Seni* ilk kaçırdığımızda Eli kardeşinin kafasına silah dayamış ve seni ayaklarımıza kapanıp botlarımızı öptürerek af dilemeye zorlamıştı."

Odanın öbür ucundaki Kayla bakışlarını bana çevirdi, yüzünde şok ifadesi belirgindi. Eli koltukta inerken Raina gözlerini bana dikeyor.

Elimde olmadığı için de dışlerimin arasından yalan söyleyip onu daha da kızdırıyorum ve ekliyorum: "O botlar hâlâ bende. Sırf bu anıyı saklamak için onları aynı durumda sakladım."

"Hâlâ neyim var biliyor musun?" Raina bakışlarımı tutarken sesinin ölümcül bir tatlılığa dönüştüğünü söylüyor. "*Seni* süründürmek için kullandığım zehir. İstersen gidip getirebilirim?"

"Onu kışkırtma, Golden," diyor Eli. Kız arkadaşına bakarken gözlerinde eğlence ve derin bir sevgi titreşiyor. "Nasıl bittiğini biliyorsun."

Evet, ne yazık ki öyle. Önümüzdeki birkaç ayı tükettiğim her yiyecek ve içeceğin zehirli olup olmadığını kontrol ederek geçirmek istemediğim için gözlerimi deviriyorum ve onu yemlemekten vazgeçiyorum. Raina bunu bir zafer olarak kabul ediyor ve saçlarını omzunun arkasına atarak fazlasıyla kendini beğenmiş görünüyor.

"Altın mı?" Kayla aniden yankılandı. Bakışlarını ailemin üzerinde gezdirirken kaşları çatıldı. "Ona neden öyle diyorsun?"

Koltuktan kalkıp elimdeki sopayı döndürüyorum ve ona doğru ilerlerken omzuma dayıyorum. "Onları dinleme. Eve mi gitmek istiyorsun? Hadi gidelim."

"Peki," diye yanıtlıyor, yüz hatlarına yeniden sıkıntı yerleşiyor. "Sadece bir şey daha."

Gözlerini kardeşlerimin üzerinde gezdirirken gözleri keskinleşiyor ve bir sonrakine geçmeden önce her birinin bakışlarını birkaç saniye tutuyor. Eli ve Rico birbirlerine eğlenen bakışlarla karşılık verirken Kaden gözleri kararmış bir şekilde ona bakıyor.

Bir ona bir onlara bakıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Yüzlerini ezberliyorum," diye cevap veriyor Kayla, gözleri hâlâ kardeşlerimin üzerinde. "Böylece senden intikam almayı bitirdikten sonra kimi hedef alacağımı tam olarak biliyorum."

Üç şey neredeyse aynı anda gerçekleşir.

Isabella bir silah çeker ve Kayla'nın şakağına doğrultur.

Raina'nın gözlerinde öfke parlarken ayağa fırlar ve "Vücudunu eritecek kimyasalları getireceğim" der.

Alina koltuğundan kalkıyor ve "Harika, ben küveti hazırlayayım" diyor.

Öfkeyle inliyorum ve bir elimi alnıma götürüp kaşlarıma masaj yapıyorum.

Şok ve panik Kayla'nın yüzünde nabız gibi atıyor ve sakinleştirici hareketler yaparken ellerini yukarı kaldırıyor. "Bekle, bekle, bekle. Bekle, bekle, bekle. Ne oluyor lan?"

"Neler oluyor?" Isabella tehdit dolu sesiyle yankılanıyor. Silahını hâlâ Kayla'nın şakağına dayamış halde tutarken, kardeşlerime doğru eliyle işaret ediyor. "Eğer onlara dokunursan, *herhangi birine*, seni kafandan vururum."

"Sonra da vücudunu hızlı etki eden kimyasallarla eriteceğim, böylece senden geriye kimsenin bulabileceği bir şey kalmayacak," diye ekliyor Raina, gülümseyerek

Dudaklarında zehir.

"Ve hepimizin sağlam mazeretleri olduğundan emin olacağım," diye bitiriyor Alina.

Kayla birkaç saniye boyunca, sanki şaka yapıp yapmadıklarını anlayamıyormuş gibi, tam bir şok ve şaşkınlık içinde onlara bakar. Onlar da ciddi bir şekilde ona bakıyorlar.

Sonra Kayla dönüp bana bakıyor, gözlerinde inançsızlık titreşiyor. "Senin ailenin *nesi* var böyle?"

Kanepede Eli, Rico ve Kaden sadece gülüyor ve onay ve sevgi dolu bir gururla senkronize bir selamla kadehlerini kızlarına doğru kaldırıyorlar.

Bir kez daha bıkkınca iç çekiyorum ve elimi Isabella'nın koluna koyup onu aşağı iterek silahı indiriyorum.

"Yüce Tanrım," diye mırıldandım. Sonra da altısına da keskin bir bakış fırlatıyorum. "Kendinizi tanıtmanın yolu, çocuklar."

Kaden umursamaz bir omuz silkmeye omuzlarını kaldırıyor. "Onu kaçırmamızı isteyen sendin."

Başımı yana eğiyorum. "İyi noktaya değindin." Sopamı diğer elime geçirerek kolumu Kayla'nın beline doluyorum ve onu kendimle birlikte çekmeye başlıyorum. "Her neyse, gitmeliyiz ki sana yönelik boş tehditler savurmak yerine tüm öfkesini benden çıkarabilsin."

"Bekle," diyor Raina, yeşil gözleri hâlâ Kayla'ya kilitlenmiş. "Yani aslında Eli'ye zarar vermeyi planlamıyorsun?"

"Ve Rico," diye ekliyor
Isabella. "Ve Kaden," diye
bitiriyor Alina.

Kayla sanki buna nasıl cevap vermesi gerektiğinden emin değilmiş gibi üçü arasında bir bakış fırlatır.

Ağzımı kulağına yaklaştırarak fısıldıyorum: "Öldürme, eritme ve mazeret gösterme konularında ciddiydiler, haberin olsun."

Bakışları bir an için bana yöneliyor, sonra tekrar odadaki üç canı kadına bakıyor.

"Uhm, hayır," diye tereddütle yanıtlıyor. "Aslında hiçbirinin peşinden gelmeyi planlamıyorum."

Raina, "Güzel," dedi ve tekrar kanepeye oturdu.

Isabella silahını pantolonuna geri sokar ve Raina'nın daha önce doldurduğu şarap kadehlerinden birini çalmak için yanlarına gider. Bir kez daha koltuğa oturan Alina, tekrar kokteyline uzanır.

Kızgınlık ve eğlence ruhumda eşit oranda titreşiyor.

Yanımda, Kayla sanki artık ne yapacağını bilemiyormuş gibi onlara bakıyor. Gözleri kocaman ve ağzı hafifçe açık, sanki hala sersemlemiş gibi. Gözlerini kırıştırtarak birkaç kez başını sallıyor.

Ne kadar şaşkın görüldüğüne yumuşak bir kahkaha atıyorum ve sonra onu kapı aralığından kendimle birlikte çekmeye başlıyorum.

Biz gözden kaybolmadan önce Eli arkamızdan sesleniyor. Ve sesindeki hınzır sırtışı duyabiliyorum.

"Düğünde görüşürüz!"

Bu, Kayla'nın akıl sağlığının bozulmasına neden olan son damla gibi görünüyor. Kafasını çevirip bana şaşkınlık, bıkkınlık ve tam bir hayal kırıklığıyla dolu bir ifadeyle bakıyor.

"Ne düğünü lan?"

OceanofPDF.com

KAYL A

S Pazartesi öğleden sonrası olduğu için kütüphane tıklım tıklım dolu. Güneş ışığı uzun pencerelerden içeri süzülüyor, soluk mermer zemini ve Ivy River'ın büyük kütüphanesini dolduran ahşap kitap raflarını aydınlatıyor.

kütüphane. Şanslıydık çünkü biz geldiğimizde bir grup ayrılmak üzereydi, bu yüzden pencere duvarı boyunca yerleştirilmiş masalardan birini almayı başardık.

Yanımda Aurora, masanın karşısında oturan Jenn ve Lionel'a bir şeyler anlatıyor. Söylediklerine dikkat etmem gerektiğini biliyorum ama iki gün önce düğünde olanlar yüzünden hâlâ çok utandığım için herhangi bir şeye konsantre olmakta zorlanıyorum.

Herkes Kaden ve Alina'yı izlemekle meşgulken sessizce sıvışabileceğimi düşünmüştüm. Ama hayır. Onun yerine ne yapmayı başardım? İki suikastçi ailesi arasında silahlı bir çatışmaya neden oldum.

Bunu düşünürken yanaklarım yeniden ısınıyor ve masamızdan birkaç adım ötede duran Jace'e hızlı bir bakış fırlatıyorum.

En azından o lanet kilisedeki herkesin silahlı olacağı konusunda beni uyaraabilirdi.

Sanki o da o günü düşünüyormuş gibi Jace bakışlarını bana kaydırıyor. Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Dikkatimi arkadaşlarıma vermeden önce ona bir kaş çatma hareketi daha yapıyorum.

Aurora yanımdaki koltuktan, "Tüm eşyaların sığabileceği kadar büyük bir mekâna ihtiyacımız var," diyor.

Jenn karşısındaki sandalyeden bir kaşını kaldırıyor. "Öyle mi? Yani, gerçekten. Gerçekten de tüm eşyaları fiziksel olarak oraya koymamız gerekiyor mu? Peki ya araba? Gerçekten bir arabayı bir binanın içine mi koyacağız?"

Aurora'nın yüzünde düşünceli bir ifade beliriyor ve sandalyesine geri oturuyor. "Doğru ya. Araba. Bunu unutmuştum."

"Neden onun yerine arabanın bir resmini koymuyoruz?" Lionel benimle Carlisle kardeşlerin arasına bakarak şöyle diyor.

Sol tarafımda, Jace homurdanıyor.

Lionel bakışlarını ona çeviriyor, gri gözlerinde hoşnutsuzluk titreşiyor. "O da neydi öyle?"

Jace ona bir kaşını kaldırır. "Bir resim mi? Ciddi misin?"

"Sadece duvara asmayı planlamıyordum," diye karşılık veriyor Lionel. "Güzel bir çerçeve içinde düşünüyordum. Bir masanın üzerinde."

"Çerçeve mi?" Jace yine homurdanır ve ona alaycı bir bakış fırlatır. "O zaman bu her şeyi değiştirir. Harika fikir Lionel."

Sesinden neredeyse alaycılık damlıyor ve Lionel'ın karşılık verme telaşıyla kelimelerin üzerine basıp geçerken öfkeyle kekelemesine neden oluyor. Jace'e uyarıcı bir bakış fırlatıyorum, o da bana doğru hızlı bir sırtışla cevap veriyor. Gözlerimi ona dikiyorum.

"Senin fikrini kim sordu ki, *koruma*?" Lionel son kelimeyi sanki bir hakaretmiş gibi tükürür.

"Sen yaptın." Jace sanki bu çok açıkmiş gibi kaşlarını kaldırır. "Ben bir şey söylemedim. Sadece alay ettim. *Sen* de benden detaylandırmamı istedin."

"Jace," diye araya giriyorum Lionel karşılık veremeden.

Bana döndü. "Ne? Sen de resim fikrinin iyi olduğunu düşünmedin. Hiçbiriniz düşünmediniz."

Lionel sanki onu savunmamızı bekliyormuş gibi bize dönüyor. Onlara baktığında Jenn ve Aurora özür dilercesine yüzlerini buruşturuyor.

"Fark etmez," diyorum Jace'e. Kızgınlık içimde dalgalanıyor. Çünkü o haklıydı. Resim fikri berbat. Ama bunu kabul etmek istemiyorum. Onun yerine, "Boş ver gitsin." diye bitiriyorum.

"Kesinlikle," diyor Lionel, tekrar Jace'e dönüyor ve vücudunda aşağı yukarı gezinen küçümseyici bir bakış fırlatıyor. "Sen neden buradasın ki?"

"Neden buradasın?" Jace ona küçümseme dolu sert bir bakış fırlatarak karşı çıkar. "Bu grup projesine gerçekten bir katkıda bulundun mu? Yoksa onların sıkı çalışmasının üzerinden kayarak mı geçiyorsun?"

Öfke ve kızgınlık Lionel'ın yüzünde parlıyor, yanaklarını ve boynunu kızartıyor. Dudaklarını tiksintiyle kıvrarak, "Köpeğine eve gitmesini söyleyemez misin Kayla?" derken gözlerini Jace'ten ayırmıyor.

Jace daha son söz ağzından çıkmadan harekete geçer.

Öne doğru hamle yaparak Lionel'ın bileğini yakaladı ve diğer eliyle Lionel'ın boynunu kavrarken arkasından havaya kaldırdı.

Jace, Lionel'ın yanağını masaya çarparken bir patlama sesi kütüphanede yankılanır.

Jenn ve Aurora şaşkınlıkla sıçırıyor ve çevredeki herkes dönüp bize bakıyor ve nefes nefese kalıyor.

"Bana bir kez daha köpek de," diyor Jace, Lionel'ın kolunu daha da geriye iterek. "Sana meydan okuyorum."

Lionel'ın boğazından bir acı çığlığı kopuyor ve masanın üzerinde inliyor. Ayağa fırlıyorum ve öfkeli gözlerimi Jace'e kilitliyorum. "Bu kadar yeter."

"Olacak," diye cevaplıyor Jace, kendi acımasız bakışları hâlâ Lionel'a kilitlenmişken. "Özür dilediği zaman."

Etrafımızda insanlar bize bakıyor, bizi filme alıyor ve ellerinin arkasından fısıldaşıyorlar.

Mahcubiyet bir gelgit dalgası gibi üzerime çöküyor.

İnsanlar haftalarca bunu konuşacak.

Sadece normal bir üniversite deneyimi yaşamak istedim! Ama yine de sürekli dikkat çekiyorum. Gittiğim her yerde. Her zaman.

Onun yüzünden.

Hepsi yüzünden. Kampüste işaret feneri gibi duran takım elbiseli orta yaşlı adamlar. Ve şimdi de aşırı korumacı tetikçi saçmalığıyla Jace. Sadece gitmesini istiyorum. Hepsinin gitmesini istiyorum. Lanet hayatımı geri istiyorum!

Topuğumun üzerinde dönerek, tek kelime etmeden masadan uzaklaşmaya başladım.

"Kayla," diyor Jace.

Sesindeki emir, sınırdan dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor.

Onu görmezden gelerek kapıya doğru yürümeye devam ediyorum.

Eğer kalırsam, Jace Lionel'ı af dilemesi için zorlayacak. Ve bu kütüphanedeki tüm şok olmuş öğrenciler için bir gösteri olmaktan bıktım. Şu anda Jace ve Lionel'ı ayırmanın tek yolu benim gitmem. Çünkü o zaman Jace de peşimden gelecektir.

"Uhm, Kayla," diye sesleniyor Jenn arkamdan. "Bekle. Yarın bakmamız gereken bir mekân var."

"Harika," diye cevap veriyorum yavaşlamadan ya da dönüp bakmadan. "Bana adresi mesaj at, orada olacağım."

"Oh. Uhm. Tamam."

Arkamdan bir masanın yere sürtünme sesi geliyor. Sonra Jace'in ayak sesleri mermerde yankılanıyor. Ben sadece yürümeye devam ediyorum. "Doğru," diye sesleniyor Lionel, ses tonu alaycı.

"Hanımının peşinden koş tıpkı bir köpek gibi."

Jace'in ayak sesleri durur.

Lionel dehşet içinde bir ciyaklama sesi çıkarır.

Sonra Jace'in ayak sesleri tekrar başladı.

Hala dönüp bakmıyorum.

Gerçi herkes öyle düşünüyor. Kütüphaneden çıkarken yanından geçtiğim tüm öğrenciler ve öğretim üyeleri dönüp bana bakıyor.

Utanç yanaklarımı yakıyor.

Eve döndüğümde Jace'i öldüreceğim.

JACE

T Öfkесinin sıcaklığı orta büyüklükteki bir kasabaya bir ay boyunca güç verebilirdi. Dairesine doğru yürürken havanın ısı dalgaları gibi titreştiğini hissedebiliyordum. Gerçi gerçekten

Neye bu kadar kızdığını anlayamıyorum. Lionel bir pislik. Bunu hak etmişti.

Onu daireye kadar takip ettikten sonra kapıyı kapatıp arkamızdan kilitliyorum. Kayla'nın öfkeli ayak seslerinin yatak odasına doğru devam ettiğini duymayı bekliyorum. Ama onun yerine oturma odasında durdular. Benim yatak odamla onunki arasında.

Yüzümü ona dönmeden önce derin bir iç çektim. *İşte başlıyoruz.*

"Sabah babamı arayacak ve ona istifa ettiğini söyleyeceksin" dedi.

Alay ederek kapıdan uzaklaştım ve ona doğru yürüdüm. "Hayır."

Kibirli ses tonum karşısında gözlerinde şimşek gibi öfke çıkıyor. Aramızdaki mesafeyi kapatırken onu inceliyorum. Kızgındı. Gerçekten ama gerçekten kızgın. Tüm varlığından öylesine yoğun bir şekilde yayılıyor ki, kızıl saçlarında titreyen gerçek alevleri göremediğime neredeyse şaşıyorum.

Kaşlarımı gerçek bir şaşkınlıkla aşağı çekerek, "Benimle sorunun ne?" diye soruyorum.

"Sen!" Önünde durduğumda öfkeyle kollarını iki yana açıyor. "Sorun sensin. Önce beni psikopat kardeşlerin tarafından kaçırdın ve bir bodrumda kelepçeledin."

"O gecenin ikinci bölümünde kelepçelere aldırış etmiyor gibiydin."

Gözleri parlıyor ama yemi yutmuyor. Onun yerine parmağını göğsüne saplıyor. "Ve sonra beni neredeyse toplu bir çatışmaya neden olduğum o düğüne sürükledin."

"Bu nasıl benim hatam oluyor? Çatışmaya sebep olan sensin."

"Hepinizin silahlı olduğu konusunda beni uyarabilirdiniz."

"Tetikçilerle dolu bir kiliseydi. Cidden silahlı olmamamızı mı bekliyordunuz?"

Boğazından bir hırıltı kopuyor ve göğsümü itiyor. "Ve şimdi beni tüm üniversitenin önünde utandırdın!"

"Seni utandırdım mı? Lionel-"

"Lionel benim arkadaşım. Ve sen benim arkadaşlarıma böyle davranamazsın."

Elimi bileğine dolayarak beni tekrar itmesini engelliyorum ve sert bakışlarımı ona kilitliyorum. "Lionel bir sülük."

"O-"

"Seninle arkadaş olmak istediği için birlikte değil. Seninle birlikte çünkü senden bir şey istiyor."

Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi. Ve bunu söylediğime hemen pişman oldum. Gerçeğin bu olduğunu bilmeme rağmen. Lionel Henderson'ın samimi hiçbir yanı yok. Sadece Kayla'nın peşinde çünkü ondan bir şey istiyor. Ve bunun çok avantajlı bir evlilik şeklinde finansal güvenlik olduğuna eminim.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," diye tersledi ve elini geri çekti. "Ya da onu. Ya da diğer arkadaşlarımı."

Suçluluk duygusu içimi burkuyor, çünkü aniden bunun onun utandığı bir konu olduğunu fark ediyorum. İfadem yumuşuyor ve ellerimi teslimiyetle kaldırıyorum.

"Bak, insanların seni sen olduğun için sevmediğini söylemiyorum," diye açıklıyorum. "Sadece *Lionel*'ın senin arkadaşın olmayı hak etmeyen bencil bir pislik olduğunu söylüyorum."

Vücudumda aşağı yukarı alaycı bir bakış fırlatırken gözlerinde soğuk bir öfke yanıyor. "Sana karşı mı?"

Bu sözler itiraf etmek istediğimden daha ağır geldi. Çünkü aslında bir şekilde arkadaş olmaya başladığımızı düşünmüştüm. Ama ona bakarken yüz ifademi boş tutmaya özen gösteriyorum.

"Ben sadece işimi yapıyorum," diyorum sıkıca.

"Hayır, değilsin!" Kollarını tekrar açıyor. "İğrenç ve zor oluyorsun-"

"Sana karşı mı?" Yüzüne fırlatıyorum.

"Hayatımı mahvediyorsun!" Bana bakarken göğsü öfkeyle kabarıyor. "Tüm kardeşlerin dışarıda havalı tetikçilik işleriyle uğraşırken senin bebek bakıcılığı yapmak zorunda kalan ailenin en beceriksizi olman benim suçum değil. Ailenin geri kalanıyla boy ölçüşememen benim suçum değil. O yüzden benim hayatımı da mahvetmeye çalışmayı bırak."

Sözleri karnıma bir bıçak gibi saplandı.

Bir anlığına, içimde bir şeyler parçalanırken tek yapabildiğim orada durup ona bakmak oldu.

Az önce ne dediğini fark etmiş gibi geri çekiliyor.

Ama umurumda değil.

Arkamı dönüp yatak odama doğru yürüyorum.

"Jace," diyor Kayla arkamdan, sesi gergin. "Bekle. Ben-"

Arkamdan tamamen kapattığımda kapı yumuşak bir gümbürtü çıkarıyor.

Kapının diğer tarafında tek başıma dururken, boş maskenin yüzümden kaymasına izin verdim. Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirerek başımı arkaya yatırıyor ve düzensiz nefesler alıyorum.

Lanet olsun. Sanki göğsüm çöküyormuş gibi hissediyorum.

Bir nefes daha çekiyorum ve yatağın yanındaki çekmecelere doğru yürüyorum. Birini çekip açarak orada sakladığım viski şişesini alıyorum. Bu işe başladığımdan beri düşüncelerimi bastırma ihtiyacı hissetmedim ve teknik olarak hala görevdeyken içmemem gerektiğini biliyorum, ama onun sözleri... eve çok yakındı.

Yere çöküp sırtımı yatağın kenarına yaslıyorum ve pencereden dışarı bakarken şişeden bir yudum içiyorum. Batan güneşin mor ve kırmızı çizgileri caddenin karşısındaki binanın pencerelerine yansıyor ve dışarıdan araba korna sesleri yankılanıyor.

Yine viski şişesinden içiyorum.

Eli, Kaden ve Rico her şeyde zahmetsizce yetenekli oldukları için, her zaman kanıtlamam gereken bir şey varmış gibi hissederek büyüdüm. Onlar kadar iyi olduğumu kanıtlamam gerektiğini. En küçük kardeş olmanın laneti bu.

Ama bundan daha fazlası var.

Hepsi de Hunter ailesinin ve Morelli ailesinin mirasını devam ettirmekten gayet memnun, sanki başka bir şey yapabilecekleri düşüncesi dikkate alınmaya bile değmezmiş gibi. Ve bu bana sanki

bende bir sorun var. Yoksa neden bu konuda seçme şansı olmadığı için kızgın olan tek kişi ben olayım?

Kayla, ailenin en beceriksizi olduğumu söyledi. Diğerleriyle boy ölçüşemediğimi.

Acı göğsüme saplanıyor. Çünkü haklı olabilir.

Gömleğimi tam kalbimin üzerinde kavırıyor, parmaklarımı yumuşak kumaşa öyle bir geçiriyorum ki eklemlerim ağrıyor.

Kahretsin, ya haklıysa.

Bu yola zorlanmamla ilgili gerçek duygularımı öğrenirlerse, kardeşlerimin onlara layık olmadığımı düşüneceklerinden her zaman korkmuşumdur. Ve şimdi biliyorlar. Yani şimdi beni böyle mi görüyorlar? Şişeyi tekrar dudaklarıma götürüp derin derin içiyorum. Viski aşağı inerken yanar, ama bu his çok çabuk kaybolur. Ve

Alkol hâlâ göğsümdeki ağrıyı dindiremedi.

Kayla bir keresinde bana ördek demişti. Her şeyin bir ördeğin üzerindeki su gibi üzerimden akıp gittiğini söylemişti. Çoğu insan benimle tanıştığında aynı şeyi düşünür. Çoğunlukla da haklılar. Kuzey Amerika büyüklüğünde bir egom ve muhtemelen yasal olması gerekenden çok daha fazla özgüvenim var. Ancak inanılmaz derecede güvensiz olduğum bazı şeyler de var. Bu da onlardan biri.

Başımı arkaya eğip derin bir iç çekiyorum.

Yerde oturmuş, göğsümdeki boğucu duygularla savaşmaya çalışırken şişeyi bir kez daha dudaklarıma götürürken hiçbir şeye bakmıyorum.

Kapıdan yumuşak bir ses geliyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, odanın artık etrafımda karanlık olduğunu fark ediyorum. Güneş batmış olmalı. Sadece dışarıdaki sokak lambalarının sarı ışığı pencerelerden içeri giriyor ve duvarların bazı kısımlarını aydınlatıyor. Elimdeki şişeye bakıyorum ve neredeyse yarısının boş olduğunu fark ediyorum.

Bir kapı daha çaldı.

Görmezden geliyorum.

"Jace," diyor Kayla kapının diğer tarafından, sesi hiç duymadığım kadar yumuşak.

Göğsüme bir acı daha saplanıyor. "Jace," diye tekrarlıyor. "Lütfen."

Bir içki daha alıyorum.

"Lütfen içeri girebilir miyim?" diyor.

Yerde kalarak hiçbir şey söylemiyorum.

Kapı yine de açıldı. Beraberinde yemek kokusunu da getirdi. Ama şu anda verecek yeterince sikim yok, bu yüzden pencereden dışarı bakmaya devam ediyorum.

Yerde yumuşak ayak sesleri duyuluyor.

Sonra Kayla yanımda belirdi. Bana baktığını hissedebiliyorum ama ona doğru dönmeye zahmet etmiyorum. Göğsünden yumuşak ve kulağa çok mutsuz gelen bir iç çekiş çıkıyor.

Benim yanıma oturdu. Sırtını yatağın kenarına yaslayarak bacaklarını yere doğru uzatıyor. O kadar yakın ki kalçası neredeyse benimkine değecek.

"Özür dilerim," diyor usulca.

Ve sonra bana bir şey uzatıyor. Bakışlarımı pencereden ayırıp iki eliyle bana uzattığı şeye bakıyorum. Bir kase. Normal mutfak kaselerinden biri. İçi yenilebilir gibi görünen bir şeyle dolu.

Bakışlarımı onun yüzüne

kaydırıyorum. Kalbim sıkışıyor.

Gerçekten üzgün görünüyor. Ve biraz da mutsuz.

"Nedir o?" Hâlâ elinde tuttuğu kâseye başımı sallayarak soruyorum

Ben.

"Yemek."

"Yemek yapmayı bilmiyorsun."

Yüzünü buruşturuyor. "Biliyorum. Ama yemeği seviyorsun. Ve ben istedim ki ... şey, ben

özür dilemek istedim. Ve bir şey yapmak... yani, sana bir şey vermek... hoşuna gidecek bir şey."

Bocalama şekli kalbimi biraz ısıtıyor. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Onu hiç bu kadar savunmasız görmemiştim. Ve sırf benden özür dilemek için bana bu yönünü göstermesi bile her kelimesinde ciddi olduğunun inkar edilemez bir kanıtı.

Viski şişesini yanımda yere bıraktıktan sonra uzanıyorum ve hâlâ uzattığı ellerinden kâseyi alıyorum. Yemeğin içine saplanmış bir çatal var. Makarnaya benziyor. Uzun eriştelerin küçük parçalara ayrılmış olması dışında. Bu da tam bir saygısızlık.

Çatalla bazı parçalarını koparıp ağızıma götürüyorum ve yiyorum.

Neredeyse boğuluyordum. Öksürerek, lokmayı yutmak için kendimi zorladım. Tencereye koca bir fiçı tuz falan mı atmış?

Yanımda Kayla yüzünü buruşturuyor ve yerde biraz kıpırdanıyor.

Bakışlarını tutarak tuzun tadını bastırmak için biraz daha viski içiyorum ve ardından "Bu korkunç" diyorum.

Yüzünde özür dileyen bir ifade belirir.

"Ciddiyim." Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Özür dilemeye mi çalışıyorsun yoksa beni zehirlemeye mi?"

Gözlerinde alarm titreşimleri var ve şüphesiz tekrar özür dilemek ve beni zehirlemeye çalışmadığına dair güvence vermek için ağzını açıyor.

Sonra ağzımdaki gülümsemeyi fark etti.

Onun yerine boğazından eğlenceli bir nefes kopuyor. Dudaklarını çekiştiren bir gülümsemeyle omzumu hafifçe itiyor ve sonra tekrar öne doğru dönüp pencereden dışarı bakıyor. Bacağı benimkine biraz daha yaklaşıyor.

Dışarıdaki karanlık geceye bakarak, "Gerçekten öyleyim," diyor. "Üzgünüm, yani. Gerçekten üzgünüm."

Aşırı pişmiş ve aşırı tuzlanmış makarna kasesini yere bıraktım.

"Öyle demek istemedim," diye devam ediyor. "Bu sadece karanlıkta bir atıştı. Her zaman yerine getirmem gereken çok fazla beklentim olduğunu hissederek büyüdüm, bu yüzden bunu kullandım ve beni vurduğu kadar sizi de vurmasını umdum. Ama aslında bunu kastetmemiştim."

Birkaç saniye gömleğinin eteğiyle oynar.

"Aslında," diye devam ediyor ve sonra nihayet bana doğru bakıyor. "Tüm sebep bu değil. Ayrıca kıskandığım için o özel hakareti seçtim."

Şaşkınlık kaşlarını çatıyor. "Neyin?"

"Sahip olduklarından." Derin bir iç çekti ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Kardeşinin evinde, hepimiz oturma odasındaiken, kaçırılma olayı yüzünden öfkeliydim. Ama aynı zamanda kıskandığım için de kızgındım. Seni ne kadar sevdiklerini, birbirinizi ne kadar sevdiğinizi gördüm ve ben de... Ben de öyle bir aile istiyorum."

"Senin yok mu-"

"Her neyse," diye araya giriyor, gözlerini kaçırıyor ve bu konuda konuşmak istemediğini belli edercesine boğazını temizliyor. "Az önce oturma odasında sana söylediklerimin nedeni buydu. Kızgın, sinirli ve kıskançtım. Ve özür dilerim."

Sonunda dönüp tekrar gözlerimle buluşana kadar bakışlarımı yüzünün yan tarafında tutuyorum. "Özrün kabul edildi."

Güzel yüzünde bir rahatlama ifadesi beliriyor.

Ama konuşmaya devam ediyorum. "Benden bu kadar nefret etmene neden olacak ne yaptığımı söylersen."

Yüzünü buruşturuyor. Bacaklarını yukarı çekerek dirseklerini dizlerine dayıyor ve ellerini bir kez daha saçlarının arasından geçiriyor. Sonra başını tekrar kaldırıp bana bakıyor. Yüzünde yüz buruşturma ile gülümseme arasında bir şey var.

"Senden nefret etmiyorum," diyor. "Aslında senden hoşlanıyorum. Senden nefret etmeme neden olan şey de bu."

Boğazımdan şaşkın bir kahkaha kaçıyor ve ona kaşlarımı çatıyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, seni bir insan olarak sevdiğim ama yine de burada istemediğim anlamına geliyor." "Ouch."

Gülüyor, bir şekilde sesi aynı anda hem eğlenmiş hem de mutsuz çıkıyor. Bir kez daha iç çekerek başını sallıyor ve bacaklarının yere doğru kaymasına izin veriyor. "Sadece... Ben bir koruma istemiyorum. Özgürlük istiyorum."

Rahatsız edici duygular boğazımda düğümlenmeye başlıyor, çünkü neden bahsettiğini çok iyi bildiğimi fark ediyorum.

Ama yüzümdeki ifadeyi yanlış yorumlamış olmalı ki aceleyle tekrar açıklamaya başladı. "Yani nefret ettiğim sen değilsin. Bu durumdan." Bakışlarımı tutarken güzel mavi gözlerinden çaresizlik akıyor. "Hayatının neye benzeyeceğini seçme özgürlüğüne asla sahip olmamanın nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Kalbim acıyla sıkışıyor ve boğazım daralıyor.

Kahretsin, hiç böyle düşünmemiştim. Böyle yaşamının onun için nasıl bir şey olduğunu hiç fark etmemiştim. Bir an bile yalnız kalamamak. Her zaman omzunun üzerinden bakan ve ne yaptığını ve kiminle konuştuğunu kontrol eden birinin olması. Bu onu boğuyor olmalı.

Bu iş, onu bu şekilde korumak, benim özgürlük biletim. Ama bunu yaparken, onun özgürlüğünü elinden alıyorum. Aslında onun özgürlüğünü kendiminkiyle takas ediyorum.

Suçluluk duygusu içime işliyor.

"Evet," diye yanıtlıyorum, sözcükler tercih ettiğimden biraz daha gergin çıkıyor. "Seviyorum."

Ama yine de bırakamam. Kendi geleceğimi seçebilmem için dönemin sonuna kadar devam etmem gerekiyor. Ve bırakacak olsam bile, Bay

Ashford başka birini işe alırdı, bu yüzden Kayla'nın hayatında bir fark yaratmazdı.

Yani bırakmam söz konusu değil. Ama yapabileceğim bir şey var.

"Özür dilerim," derim.

Şaşkınlıkla göz kırpmıyor. "Ne için?"

"Pislik gibi davrandığım için. Güvenliğinizi sağlamak için kasıtlı olarak gerekenden daha yakın durduğum için. Yaptığım işte çok iyiyim. Seni korumak için tam tepende durmama gerek yok." Bacağını kendi bacağımla dürtüyorum ve ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Bak, işi bırakmam. Baban başka birini işe alır. Ama söz veriyorum, bundan sonra sana daha fazla alan açacağım."

Gözleri parıldayan yıldız ışığı gibi parlıyor.

Manzara o kadar güzel ki kalbim neredeyse duracak.

"Gerçekten mi?" diyor, sesi hem umutlu hem de biraz temkinli çıkıyor. Sanki geri alacağımdan korkuyormuş gibi.

Başımı salladım. "Gerçekten."

Ay kadar parlak gülümsüyor.

Bir parmağımı havaya kaldırıp "Eğer..." diye eklerken dudaklarımda muzip bir gülümseme yayılıyor.

Başını sallıyor, her ne talep edeceksem kabul etmeye hazır. "Ne istersen."

"Eğer bir daha makarnayı böyle kırmayacağına söz verersen." Gözlerimde bir parıltıyla ona başımı sallıyorum. "Bu tam bir saygısızlık."

Gülüyor. Gümüş çanlar gibi havada dalgalanan gerçek bir kahkaha.

Ve bu ses kalbimin teklemesine neden oluyor.

KAYL A

M Tüm ruhun hafif hissediyor. Sanki enerjiyle parlıyor. Dün geceki konuşmamızdan sonra, Jace gerçekten sözünü tuttu. Bugünkü tüm derslerim boyunca u z a k t a durdu, beni izledi ama beni kalabalıklaştırıyor.

Orada olduğunu biliyorum elbette. Ama artık onu sadece ararsam görebiliyorum. Onun kadar büyük birinin isterse kendini neredeyse görünmez hale getirebilmesi gerçekten hayret verici. Ve gerçekten de kendini görünmez kılmaya çalışıyor. Gizlendiği yerden çıkıp yanımda belirttiği tek an, Lionel'in öğle yemeği sırasında beni onunla baş başa yürüyüşe çıkmaya ikna etmeye çalıştığı andı. Lionel elini koluma koyar koymaz, Jace bir ölüm tanrısı gibi onun üzerinde belirdi.

Lionel o kadar irkildi ki gerçekten de sıçradı. Hemen ardından Jace'e hançer gibi bakarak oradan ayrıldı. O anda Jace'e gözlerimi devirmiştım ama doğrusu pek de umurumda değildi.

Doğrusu, Lionel'i bazen biraz sinir bozucu da buluyorum. Benden hoşlandığını ve benimle flört etmeye çalıştığını biliyorum, ama gerçekten ilgilenmiyorum. Aslında, *hiç* ilgilenmiyorum. Özellikle de düşüncelerim giderek daha fazla bana meydan okuyan, beni gören, anlayan ve kimsenin yapmadığı şekilde bana yardım eden adama kaymaya başladığından beri.

Caddede ilerlemeye devam ederken içgüdüsel olarak omzumun üzerinden bakıp onu arıyorum. Jace için.

Hemen ortaya çıkıyor. Bunu hep yapıyor, sanki onu aradığımı anlıyor ve yardıma ihtiyacım olup olmadığını kontrol etmek istiyor. İhtiyacım olmadığı için, sadece

ona küçük bir gülümseme veriyorum. Kendi ağzından gelen cevap nabzımı hızlandırıyor.

Önümdeki işlek caddeye dönerek Jenn'in dün bana gönderdiği adrese doğru ilerliyorum. Nehrin aşağısında, pek sevdiğim bir yer değil ama dün kütüphaneden aniden ayrıldığım için en azından gelip Jenn'in mekânımız için bulunduğu binayı görebileceğimi düşündüm.

Doğru yönde ilerlediğimden emin olmak için ara sıra telefonuma bakıyorum.

Kalın bulutlar gökyüzünü kaplıyor ve gri ışık süzülerek şehri alışılmadık kasvetli tonlara boyuyor. Hava şimdi biraz serinlemeye başladı. Çok soğuk değil ama yine de öğleden sonraki derslerden sonra hafif bir ceket almak için eve gittim. Jenn'in burada ne kadar kalmamızı planladığından emin değilim ama bulutlar, rüzgar, nehre yakınlık ve batan güneşle birlikte serin bir akşam olabilir.

Doğru adrese ulaştığımda Aurora, Jenn ve Lionel'ı çoktan orada beni beklerken buluyorum. Aurora bana neşeli bir el sallıyor ve diğer ikisi de ben son mesafeyi kapatırken gülümsüyor. Yürürken nehir boyunca uzanan binaları inceliyorum. Konutlara benziyorlar.

"Geç kalmadım, değil mi?" Aralarında bakışarak selamlaşıyorum. Jenn gülümseyerek, "Hayır, hiç de değil," diye cevap veriyor ve sonra Aurora'nın omzuna yaslandı. "Sadece erkenciydik."

"Evet." Aurora kız kardeşine muzip bir alaycılıkla dolu bir bakış fırlatıyor. "Çünkü *birisi* zaman konusunda kötümser."

Jenn bu bakışa uyuyor. "Zaman iyimserliğinden daha iyidir."

Onların rahat şakalaşmaları içimi kıskançlıkla burkuyor ve saatimin kayışıyla oynarken nehre doğru bakmamak için elimden geleni yapıyorum.

"Bugün koruma yok mu?" Lionel kaşlarını şaşkınlıkla kaldırıp arkama bakıyormuş gibi yaparak soruyor.

Neyse ki bu Jenn ve Aurora arasındaki kardeş şakalaşmasını kesiyor. Elimi saatimden çekerek kendimi sakinleştirmek için bir nefes alıyorum ve Lionel'a gülümsüyorum.

"O burada," diye cevap veriyorum.

Hafifçe dönerek omzumun üzerinden bakıyorum. Sanki bir işaretmiş gibi Jace beliriyor. Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve Lionel'a sert bir bakış fırlatıyor, bunu ta buradan hissedebiliyorum. Lionel alay ediyor.

Üçüne dönüp sağ tarafımdaki binayı işaret ediyorum. "Yine de biraz şaşırdığımı söylemeliyim. Dünyanın neresinde

Burada bir mekân mı buldun? Bunların hepsinin konut olduğunu sanıyordum."

Jenn gözlerini kırptırıyor, kafası karışmış görünüyor. Sonra yüz hatlarında farkındalık titreşimleri beliriyor ve soluk soluğa bir kahkaha atıyor. "Ah, doğru ya. Bizden önce gittin..." Bakışları Lionel'a kayıyor, gitmemde Jace kadar onun da suçu var. "Her neyse. Ben bir binadan bahsetmiyordum." Yüzünde parlak bir gülümsemeyle kolunu teatral bir şekilde uzatıyor ve nehre doğru işaret ediyor. "Ben *bundan* bahsediyordum."

İşaret ettiği şeye bakmak için döndüğümde kalbim duracak gibi oluyor.

Bir tekne. Ya da daha doğrusu bir yat. Ama ne kadar büyük olduğu önemli değil. Önemli olan nehirde olması. Kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Burada olmak istemiyorum.

Jenn, "Bir aile dostumuza ait, o yüzden bir geceliğine ödünç alabiliriz," diyor. "Arabayı burada, teknenin hemen yanındaki sokağa park edebileceğimizi ve diğer tüm eşyaları da üzerine koyabileceğimizi düşündüm, böylece..."

Konuşmaya devam ediyor ama kafamın içindeki uğultudan hiçbir şey duyamıyorum.

Bir kol aniden benimkiyle birleşti.

Jenn, "Gel, sana güvertede nasıl görüldüğünü göstereyim," diyor.

Yanımda olduğunu bilmeme rağmen sesi çok uzaktaymış gibi geliyor. Ona durması için bağırarak istiyorum ama sesimi duyuramıyorum. O yüzden tek yaptığım, beni ve diğerlerini yata götürürken nefesimi kontrol etmeye çalışmak.

Kulaklarıma kan hücum ediyor. Sığ nefesler alıyorum. "Pekâlâ, işte aklımdan geçenler," diye başlıyor Jenn.

Sonra kolunu benimkinden kurtardı. Beni teknenin dış tarafındaki küpeştenin hemen yanında ayakta bırakıyor. Açık nehrin hemen yanında.

Kalbim o kadar sert atıyor ki kaburgalarım kırılacak sanıyorum.

"Buraya bir içki masası koysak nasıl olur?" Jenn koluyla işaret ederek şöyle diyor. "Ve sonra..."

Anılar üzerime çökerken sesi kayboluyor. Bir elimi uzatarak devrilmemek için korkulukları kavriyorum.

Bakışlarım bileğimdeki saate kayıyor.

Sonra hemen altındaki suya.

Mavi gözler bana bakıyor.

Ciğerlerim donuyor ve buz damarlarıma yayılıyor.

Dalgalar teknenin yan tarafına çarpıyor. Bulutlu gökyüzünden gelen kasvetli ışıktaki su gri görünüyor. Ve yemin ederim onu orada görebiliyorum.

Yüzmek. Suda sallanıyor. Cansız mavi gözler, görmeden gökyüzüne bakıyor.

Nefes alamıyorum. Ben-

"Kayla," diyor Lionel aniden tam yanımdan, sesi beni boğmakla tehdit eden anıları kesiyor. "İyi misin?"

"Hayır." Kelime içimden bir kurşun gibi fırladı.

Bu hem onu hem de Carlisle kardeşleri o kadar ürkütür ki güverte tamamen sessizliğe gömülür.

Lanet olsun. O kelimeyi öyle ağızımdan kaçırmamalıydım. Lanet olsun, kendimi toparlamam lazım.

Ciğerlerime derin bir nefes almaya zorlayarak bakışlarımı nehirden ayırıyorum ve elimi korkuluktan çekiyorum. Kolumu tekrar yanıma bırakırken, grubumun geri kalanıyla yüzleşmek için dönüyorum. Ama diğer elimin saatime kaymasına engel olamıyorum.

"Ben, uhm..." Saatimin kayışıyla oynayarak bir o yana bir bu yana bakıyorum ve sonra boğazımı temizliyorum. "Ben sadece... tekneleri sevmiyorum."

Lionel'ın ifadesi değişir. Daha odaklı hale gelir. Daha yoğun. "Neden olmasın?"

Endişelendiğini biliyorum. İyi olmadığını görebiliyor. Ama nedenini açıklamak istemiyorum. Ona bu hikayeyi anlatmak istemiyorum. Ama nasıl açıklayacağımı da bilmiyorum.

Neyse ki buna gerek yok. Çünkü Aurora, Lionel konuşmasını bitirdikten hemen sonra başka bir soruyla devam ediyor.

"Seni deniz tutar mı?" diye soruyor güvertenin yarısından, soluk kaşları kalkık ve güzel yüzünde gerçek bir endişe var.

"Evet," diye geveliyorum, niyetlendiğimden biraz daha güçlü bir şekilde. Sonra da vurgulamak için birkaç kez başımı sallıyorum. "Evet, beni deniz tutuyor. Peki ya konuklardan bazılarını da deniz tutarsa? Suyu bu kadar yakın bir etkinlik düzenlemenin risklerinden bahsetmiyorum bile. Ya biri biraz fazla içerse ve suya düşerse? Bunu riske atamayız. Tekne harika bir fikirdi Jenn, ama gerçekten başka bir şey düşünmeliyiz. Bir tür bina."

Kelimeler ağızımdan normalden daha hızlı dökülüyor. Lionel hafifçe çatılmış kaşlarıyla beni izliyor, sanki şu anda oyunumun dışında olduğumu fark etmiş gibi. Ama Jenn sadece birkaç saniyeliğine düşünceli bir şekilde yüzünü buruşturuyor.

"Huh," diyor çenesine vurarak. "Bunu hiç düşünmemiştim. Ama haklısınız. Birisi suya pahalı bir şey düşürürse ya da dediğin gibi düşerse bunu karşılayacak bir sigortamız olmayacak."

"Evet, bu yüzden muhtemelen..." Sokağı işaret ediyorum. Jenn başını sallıyor, düşünceli görünüyor.

Aurora parlak bir sırıtışla, "Şanslısınız ki," diye söze başlıyor. "Kontrol etmemiz gereken başka bir yer daha var."

"Harika," diye cevap veriyorum, yine biraz fazla hızlı bir şekilde. Ama hepimizin bu lanet tekneden inmesini işaret ederken zoraki bir gülümsemeyle bunu örtbas ediyorum. "O zaman gidelim."

Aurora, Jenn'e yetişmek için acele ederken neredeyse zıplıyor. Kız kardeşinin kaburgalarına dirsek atarken, kendi fikrinin çok daha iyi olduğu konusunda ona takılıyor.

Kalbim hâlâ göğsümde çarparken, güvertede olabildiğince hızlı yürüyorum. Lionel yanıma düştü.

Yüzümü ararken gri gözleri endişe dolu. "İyi olduğuna emin misin?"

"Evet," diye cevap veriyorum. Sonra yine saatimle oynadığımı fark ediyorum, bu yüzden ellerimi tekrar yanlarıma bırakmaya zorluyorum kendimi. Yüzüme bir gülümseme yerleştirerek Lionel'ın gözleriyle buluşmak için dönüyorum. "Evet, ben iyiyim."

Birkaç saniye daha bakışlarımı tutuyor. Ama sonra neyse ki sadece başını sallıyor. "Pekâlâ."

Ben de başımı sallıyorum.

Biz yattayken yatın girişinin hemen yanında duran Jace, biz sokağa ulaştığımızda dikkat çekmeden uzaklaşıyor.

Kalbim ağrıyor ve vücudum hissizleşiyor. Ve birden Jace'i yanımda istiyorum. Onun sıcak bedenini yanımda istiyorum. O rahat gülümsemesini görmek istiyorum. Her zaman hayat dolu parıldayan kahverengi gözlerini.

Ama bunu ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

Sonunda Aurora'yı bir sonraki mekâna doğru sessizce takip ediyorum. Parmaklarım saatimle oynuyordu. Ve cansız mavi gözler gözümün önünde süzölmeye devam ediyor.

JACE

A ıgık geceyi paramparça ediyor. Daha sesi duvarlarda yankılanmayı bitirmeden yataktan kalkmış ve elimde bir silahla dairenin yarısını geçmiştim. Koşarken bakışlarımı mutfak ve oturma odasında gezdiriyorum ama her yer karanlık, hareketsiz ve tamamen

rahatsız edilmemiş. n kapı da yle.

Kayla'nın yatak odasından bir ıgık daha yükseliyor.

Kapıyı çekip açıyorum ve namluyu içeriye doğrultuyorum, silahımı kaldırıyorum ve gözlerim etrafı tarıyor.

Kayla yatakta çırpınıyor, kolları ve bacakları soluk çarşaflara dolanmış.

Hızla hareket ederek yatak odasını saldırgan izi var mı diye taradıktan sonra omzumla banyonun kapısını açıyorum ve aynısını yapıyorum.

Ama her yer boş ve sessiz.

Yatak odasına geri dönerken kafam karışıyor ve korkunç bir endişe kaplıyor içimi.

"Kayla-" diye başlıyorum.

Ciğerlerinden bir ıgık daha kopuyor ve başını bir o yana bir bu yana savuruyor.

Gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu fark ettiğimde kalbim duracak gibi oluyor.

Kapalılar. Bu da demek oluyor ki hala uyuyor. Saldırgan yok.

Kabus görüyor.

Hem rahatlama hem de daha fazla endişe aynı anda içimde nabız gibi atıyor. Silahı şifonyerine bırakıp aceleyle yatağa doğru ilerliyorum.

Yatakta dönüp dururken Kayla'nın dudaklarından inilti dökülüyor. Uzun kızıl saçları bir perde gibi yüzünün yarısına kadar dökülmüş ama yüz hatlarındaki ıstırabı hâlâ gün gibi okuyabiliyorum.

Acı kalbimi delip geçiyor.

Yatağa tırmanıyorum, şiltenin üzerinde onun yanına diz çöküyorum ve omzuna doğru uzanıyorum. Ama sonra duraksıyorum, tereddüt üzerime çöküyor. Kahretsin, onu nasıl uyandırmalıyım? Bu durumdayken bir insanı uyandırmam mı gerekiyor? Biri bunun tehlikeli olduğunu söylememiş miydi? Yoksa bu sadece uyurgezerlik için miydi? Kahretsin, ben-

Boğazından bir çığlık daha kopuyor.

Ve neredeyse ruhumu parçalayacaktı.

Onun bu şekilde acı çekmesini izleyemem. Onu uyandırmak zorundayım. Omuzlarından tutarak onu sıkıca sarsıyorum.

"Kayla." Yine çarşafın içinde çırpınıyor.

"Kayla!" Korku, sesime yılmaz bir komut duygusu katarak bağıyorum.

Gözlerini açıyor ve elleri benimkilere doğru havalanıp bileklerimi o kadar sert sarıyor ki morluk bırakacağından eminim. Ama umurumda değil. Beni istediği kadar incitebilir, yeter ki bir daha onun böyle acı çekmesini izlemek zorunda kalmayayım.

"Victor," diye soluk soluğa bağıyor, gözleri çıldırmış ve dört bir yana fırlıyor. "Victor, yapma!"

Panik içimde parlıyor ve bir kalp atışında omuzlarını serbest bırakıyorum. Tanrım, biri ona zarar mı verdi? Kabus bununla mı ilgiliydi? Belki de ona böyle dokunmamalıydım. Kahretsin, onu böyle tutarak durumu daha da mı kötüleştirdim?

Dik otururken kendi elleri bileklerimde kalıyor, parmakları derime sertçe batıyor. "Lütfen, yapma. Victor-"

"Victor değil," diye ağzımdan kaçırırım. "Jace."

Yatağın üzerinde onun yanında diz çökerken korku ve panik içimde fırtına gibi esiyor. Çünkü ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Tüm eğitimime rağmen ona nasıl yardım edeceğime dair hiçbir fikrim yok. Bunu daha iyi hale getirmek için ne yapmam gerektiğine dair hiçbir fikrim yok. Bu yüzden tek yapabildiğim orada oturmak ve bakışlarını tutmak, vücuduna gerçekten hissetmediğim bir sakinlik duygusunu zorlamaya çalışmak. Hayatım boyunca hiç bu kadar işe yaramaz hissetmemiştim.

Sonra göz kırıyor. "Jace." Bir fısıltıdan fazlası değil.

"Evet. Ben Jace. Buradayım." Çılgınca bakışlarını tutuyorum. Sesimi sabit tutmak için kendimi kontrol etmem gerekiyor. "Buradayım, küçük iblis."

Gözleri karanlık yatak odasında geziniyor, sanki sonunda çevresini tanımaya başlamış gibi. Birkaç kez göz kırpmıyor. Ve elleri bileklerime sıkıca sarılmış halde kalıyor. Sonra bakışları bana dönüyor.

"Jace," diye nefes alıyor. Başımı sallıyorum. "Evet."
Göğsü kabarıyor.

Yatak odasının etrafına tekrar bakar. Gözlerindeki korkunç korku ve panik kaybolmaya başlıyor. Ama ben hâlâ kıpırdamadan duruyorum, zihninin kendini toparlamasına ve içine hapsediği korkunç kâbustan kurtulmasına izin veriyorum.

Birkaç saniye sonra bakışları çıplak bacaklarıma takıldı. Çılgılığını duyduğumda yataktan fırladığım için üzerimde sadece bir çift boxer var. Sonra bakışlarını kollarıma kaydırıyor.

Bileklerimi kavradığını fark ettiğinde yüzünde şaşkınlık ifadesi belirliyor. Beni çabucak bıraktı. Bileklerimi ne kadar sert sıktığı için kemiklerim ağrıyor ama bunu zar zor hissediyorum. Tek hissedebildiğim Kayla için duyduğum büyük endişe.

"İyi misin?" Nazikçe sordum.

Bakışlarını yüzüme doğru sürüklüyor. Duyguları yüz hatlarında nabız gibi atıyor. "Hayır," diye soluk soluğa bağılıyor.

Ve bu tek kelime sanki ruhunun derinliklerinden kopup gelmiş gibi. Buna dayanamıyorum. Sesinin kırılmasına ya da gözlerindeki acıya dayanamıyorum.

Kollarımı ona dolayarak titreyen bedenini kendime doğru çekiyorum ve ona sıkıca sarılıyorum.

Boğazından bir hıçkırık kopar.

Sonra kollarını göğsüme doluyor ve bana daha sıkı sarılıyor. Ve sonra ağlıyor.

O kadar çok ağlıyor ki vücudu kollarımda titriyor. Yanağını göğsüme bastırdığım için gözyaşlarını tenimde hissedebiliyorum. Cığerlerinden kopan her yürek burkan hıçkırığı hissedebiliyorum. Vücudunu saran her titremeyi.

Acı içime işliyor, ruhumu parçalıyor ve neredeyse kalbimi göğsümden söküp çıkarıyor.

Onu sıkıca tutarak bir elimle saçlarını okşuyorum ve başının tepesini öpüyorum. "Seni yakaladım, küçük iblis. Sana sahibim."

Bir hıçkırık daha bedenini sarıyor ve kollarını bana doluyor, sanki şu anda onu bir arada tutan tek şey benmişim gibi bana yapışıyor.

Kalbim acıyor.

Bu Victor'un kim olduğunu bilmiyorum ama kızımın acısının sebebi oysa onu öldüreceğim.

OceanofPDF.com

KAYL A

M Kalbim göğsümde çarpıyor. O kadar yüksek ki kemiklerimi titretiyor. Suyun tenime yapıştığını hâlâ hissedebiliyorum. Hayatımın değiştiği o andan öncesine göre çok daha soğuk. Hala hissedebiliyorum Deniz yosunları ayak bileğime sürtünüyor. Akıntı beni çekiyor. Nehrin kenarı boyunca koşarken keskin kayalar ayaklarımın tabanını kazıyor. Karanlığı görebiliyorum. Her şeyi gizleyen o korkunç karanlığı. Ve sonra o cam gibi mavi gözleri.

Bir ürperti daha bedenimi sarıyor ve kollarımı Jace'in sıkı bedenine dolayarak onun sıcaklığını iliklerime kadar işleyen soğuğu kovmak için kullanmaya çalışıyorum. Güçlü kolları beni dünyanın geri kalanına karşı bir bariyer gibi sarıyor.

Çenesini başımın tepesine dayayarak saçlarımı okşamaya devam ediyor ve yumuşak bir sesle "Seni tutuyorum" diye mırıldanıyor.

Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçıyor.

Tanrım, kimsenin beni böyle görmesine izin vermemiştim. Bu kadar zayıf. Bu kadar acınası.

Ama nehirdeki o lanet yat yüzünden. Akan suya çok yakın duruyordu. Bütün gece peşimi bırakmadı. Ve şimdi rüyalarımda da beni takip ediyordu.

Titriyorum.

O soğuk su hissi beni yıkıyor, ruhumdaki sıcaklığı alıyor.

"Jace," diye nefes nefese kaldım. "Benim... benim bir şeyler hissetmeye ihtiyacım var. Lütfen, bana başka bir şey hissettir."

Hemen başını çeviriyor ve dudaklarını boynuma indiriyor. Kulağımın altındaki o hassas noktayı öperken içimde bir ürperti, ama bu sefer sıcaklık ve zevkten kaynaklanan bir ürperti dalgalanıyor.

"O kabus her neyle ilgiliyse, bu sefer gerçek değildi. Tekrar başına gelmeyecekti." Boynumun kenarından aşağıya doğru devam etmeden önce o noktayı tekrar öpüyor. "*Bu* gerçek. Burası senin olduğun yer. Sen ve ben."

Dudaklarımdan küçük bir inilti geçiyor.

Jace bizi yer değiştiriyor, kalçalarımı binerken beni nazikçe yatağa yatırıyor. Güçlü ellerini kollarımda gezdiriyor ve ellerim başımın yanındaki yatağa dayanacak şekilde konumlandırıyor. Onun sıcak ve kaslı vücudu benimkine karşı sağlam bir ağırlık oluşturuyor ve bu his tamamen dağılmamı engelliyor.

Dudakları boğazımda gezinmeye devam ederken ellerini tekrar kollarımdan aşağıya doğru çektiğinde kararsız bir nefes alıyorum. Sabit elleri yanlarımdan aşağı kayarken vücudumda hoş bir ürperti daha yayılıyor. Kaburgalarımı ulaştığında duruyor ve beni öylece tutuyor. Ve o güçlü, kendinden emin ellerin bedenime değdiği hissi beni topraklıyor. Derin bir iç çekiyorum.

Jace köprücük kemiklerimi öpüyor ve dudaklarının her dokunuşu omurgamdan aşağıya karıncalanmalar gönderiyor. Kemiklerime yapışan soğukluğu kovuyor. Dişlerini tenimin üzerinde hafifçe gezdirirken dudaklarımdan bir inilti daha dökülüyor.

Kalbim şimdi göğsümde sert bir şekilde atıyor, ama farklı bir nedenden dolayı.

Jace buyurgan ellerini kaburgalarımın yanlarında tutup boğazıma doğru öpücükler kondururken sıcaklık bedenime yayılıyor. Dudaklarını çenem boyunca kaydırırken tenimde şimşekler çakıyor. Sonra ağzını benimkinin üzerine eğiyor.

Ellerimi kaldırıp yumuşak buklelerinin arasından geçiriyorum ve dudaklarını kendime doğru çekiyorum.

İçime bir sıcaklık dalgası yayılıyor.

Jace kalçalarını döndürüyor ve sanki bu dünyaya gelmesinin tek sebebi buymuş gibi beni öpüyor. Tanrım, bu adamın öpüşme şekli. Dudaklarıma tamamen sahip olurken dili içeri giriyor, benimkine hükmediyor. Ağzının içinde inliyorum. Parmaklarım saçlarında kıvrılıyor, sırf o yumuşak tellerin tenimde gezindiğini hissetmek için parmaklarımı tekrar saçlarında gezdirmeden önce saçlarını sıkıca kavriyorum.

Jace öpücüğü derinleştirerek cevap verir.

Başım dönene kadar beni öpüyor. Nefes alamayana kadar. Düşünemez hale gelene kadar. Birkaç dakika önce neden bu kadar üşüdüğümü ve paniklediğimi hatırlayamıyorum.

Nabzım yavaşlıyor ve vücudum gevşiyor.

Seni yakaladım, dedi.

Evet. Evet, gerçekten

öyle.

Bedenim artık gergin ve titrek olmadığına, Jace öpücüğü kesiyor. Ama geri çekilmiyor. Onun yerine alnını benimkine yaslıyor, gözleri hâlâ kapalı.

"Bana ne istediğini söyle," diye fısıldıyor.

Sesindeki duygular karşısında boğazım düğümleniyor. Ellerimi ensesine, oradan da geniş omuzlarına doğru kaydırıyorum. Vücudu avuçlarımda altında çok sıcak. Jace Hunter gerçekten güneş gibi. Kendi özel güneşim gibi, en soğuk ve karanlık anıları bile kovabiliyor.

"Sadece sarıl bana," diye fısıldıyorum.

Başını sallıyor, alnı benimkine değiyor. Sonra bana bir öpücük daha veriyor, yumuşak ve nazık bir öpücük, sonra dönüp yanıma uzanıyor. Ağırlığını yerleştirmeden önce yer değiştirirken yatak altımda sallanıyor.

Sırt üstü yattığında, bir kolunu altımdan geçiriyor ve beni kendine çekiyor. Yan dönüyorum ve kolumu onun kaslı göğsüne doluyorum. Beni sıkıca tutuyor ve alnımı tekrar öpmek için başını eğiyor.

Zevk omurgamın etrafında kıvrılıyor.

Bir süre öylece kaldık. Göğsüne dayadığım avucumda kalbinin atışını hissedebiliyorum. Sabit. Sarsılmaz. Tıpkı onun gibi.

Birden, ona anlatmak için karşı konulmaz bir istek duydum. Ona kabusun ne hakkında olduğunu anlatmak için. Ben çocukken neler olduğunu. Nehirlerden neden nefret ettiğimi. Bir daha asla bu kadar aptalca bir şey yapmayacak olmama rağmen babamın neden her hareketimi bir korumanın izlemesi konusunda ısrar ettiğini.

Konuşmak için ağzımı açtım.

İçimde bir öz-bilinç dalgası dalgalanıyor ve tereddüt ediyorum.

Bu onun taşıyacağı bir yük değil. Benim acıklı hikayelerimi dinlemek onun işi değil. Şu anda sadece burada olması, ben istediğim için bana sarılması, zaten yapması gerekenden çok daha fazlası.

Ben de ağzımı tekrar kapattım.

Ama Jace, her zaman inanılmaz derecede anlayışlı olan Jace, bir şekilde tüm bunları yüzümden okuyabilmiş olmalı. Başını eğerek o sıcak kahverengi gözleriyle bakışlarımı karşılıyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sorar.

Bu adamın, onunla tanıştığım andan beri hayatını cehenneme çevirmekten başka bir şey yapmayan kıza karşı bu kadar mantıksızca nazik olması karşısında boğazımdaki yumruya karşı yutkunuyorum.

"Evet," diye boğuk bir sesle cevap veriyorum.

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece beni izliyor, ben tekrar yutkunup düşüncelerimi toparlarken sessizce bekliyor.

"Ben, uhm..." Kararsız bir nefes vererek başlıyorum. "Bir kardeşim vardı. Victor. O... öldü."

Jace'in gözlerinden acı akıyor. "Özür dilerim."

Keder ruhumu parçalayıp geçerken başımı sallayarak onaylıyorum. Titreyen bir nefes daha çekiyorum, devam etmeden önce geçmesini bekliyorum. "Benden sadece bir yaş büyüktü ve birbirimizden ayrılmazdık. En iyi arkadaştık. Her şeyi birlikte yapardık. Çok fazla sorun çıkardık. Eğlenceli sorunlar."

O eski anılar zihnimde dönüp dururken dudaklarımda hüznü bir gülümseme belirliyor.

"O zamanlar böyle korumalarımız yoktu," diye devam ediyorum. "Ama bizi izleyen insanlar vardı. Başımızı çok fazla belaya sokmadığımızdan emin olmak için." Acı ve pişmanlık içime işliyor ama konuşmaya devam etmek için kendimi zorluyorum. "Bir gün, ben sekiz, o dokuz yaşındayken, gizlice kaçtık. Daha önce yüzlerce kez yaptığımız gibi. Victor yazlık evimizin arazisinden geçen nehre gitmek istedi. Biz de gittik."

Kalbim tekrar çarpmaya başlıyor. Jace içgüdüsel olarak kolunu bana doluyor.

"İlk başta her zaman yaptığımız gibi nehirde yüzdük. Ama sonra daha iyi bir yere gitmek istedi. Daha eğlenceli bir yer, dedi. Ben de onu nehir kıyısında devasa kayaların sıralandığı bir yere kadar takip ettim. Neredeyse uçurum gibiydi." Sesim titremeye başladı ve sonraki kelimelerimi boğuk boğuk söyledim. "Onlardan nehre atlamak istedi."

Jace'in gözleri anlayışla doluyor ama hiçbir şey söylemiyor. Sadece sessizce beni izlemeye devam ediyor. Sanki tüm bu hikâyeyi anlatmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi. Başka biriyle paylaşmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu. Anlayabilecek biriyle.

"Ona yapmamasını söyledim." Bakışlarını tutarken gözlerimin arkasından yaşlar süzülüyor. "Yapmaması için *yalvardım*. Ona bunun çok tehlikeli olduğunu söyledim. Ona geri dönmemiz gerektiğini söyledim. Hatta elini tuttum ve onu fiziksel olarak geri çekmeye çalıştım." Acı kalbime saplandı. "Bana sırtıttı, bana binlerce kez yaptığı o baş belası göz kırpmalarından birini yaptı ve sonra kayalıklara doğru koştu."

Göğsümden bir hıçkırık kopuyor. Bir nefes çekiyorum ve devam etmeden önce boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum.

"Aşağı inerken kafasını çarptı. Nehre girebileceğim yere kadar koştum ve sonra..." Sanki hâlâ o nehirdeymişim, umutsuzca kardeşimi arıyormuşum gibi içimde bir panik dalgası dolaşıyor. "Onu bulmaya çalıştım. Tekrar tekrar suya daldım ama onu göremedim. Su çok karanlıktı."

Jace bakışlarımı tutarken gözleri acı ve hüznle dolu.

"Onu bulamayınca, akıntının onu çekmiş olabileceğini fark ettim ve su boyunca aşağı doğru koştum." Yutkunuyorum, içimdeki acı dalgaları neredeyse dayanılmaz hale geliyor. "Onu daha aşağıda, nehir kıyısında buldum." Soğukluk yeniden ruhuma yayılıyor ve kendimi Jace'in sıcak bedenine daha sıkı bastırıyorum. "Bunca yıl sonra bile, bedeni sığ suda sallanırken gökyüzüne bakan cam gibi mavi gözleri hâlâ gözümün önünde."

Jace'in gözlerindeki acı ve keder derinleşiyor ve bana daha sıkı sarılıyor.

Herkesin söylediği şeyi onun da söylemesini bekliyorum. Ondan sonra çocukken gittiğim terapistler, yıllar içinde anlattığım birkaç arkadaşım, ailem. Onlara bunu söylediğimde hepsi aynı işe yaramaz şeyi söyledi.

Senin hatan değildi.

Benim hatam olmadığını biliyorum! Ama bu yine de Victor'un öldüğü gerçeğini değiştirmiyor. O gün nehirde öldüğü gerçeğini. Sekiz yaşındayken onun cesedini suda sallanırken ve ölü gözlerle gökyüzüne bakarken buldum.

Ama hepsinin yaptığı bu. Hepsi böyle söylüyor. Ve insanların hemen düzeltmeye çalışmasından nefret ediyorum. Beni düzeltmeye. Bana hızlı bir çözüm sunup bu korkunç konuyu geride bırakmamızı istiyorlar. *Senin hatan değildi, bırak gitsin.* Aslında söyledikleri bu. Her seferinde.

Pek çok insanın sorunu da bu. Nasıl dinleyeceklerini bilmiyorlar. Gerçekten dinlemeyi. Sadece konuşma sırasının kendilerine gelmesini beklerken dinliyorlar.

Bazen de onların söyleyeceklerini duymak istemiyorum. Bazen sadece birine anlatmak ve onun da bunu duyup kabul etmesini istiyorum. Benim için bir çözüm bulmalarına ihtiyacım yok. Sadece bir an için yükümü paylaşmak istiyorum.

Jace bakışlarımı tutarken gözleri samimiyetle dolup taşıyor ve şöyle diyor: "Başına gelenler için çok üzgünüm. Ve kardeşine de."

Kaçınılmaz olanı beklerken nefes almayı bırakıyorum *ama*. Asla gelmiyor.

'Ama bu senin hatan değildi' ya da 'ama şunu ya da bunu yaparsan üstesinden gelirsin' ya da buna benzer bir şey yok. Hiçbir şey yok. Sadece acımın içtenlikle kabulü.

Beni göğsüne daha sıkı sarıyor.

Kalbim neredeyse kırılacaktı.

Jace hangi kadınla evlenirse evlensin, kim olursa olsun, asla onu hak edecek kadar iyi olamayacaktır. Hiç kimse bu inanılmaz adamı hak edecek kadar iyi olamayacak.

JACE

F Ondan sonra da uzun bir süre yatağında öylece uzanıp ona sarılıyorum. Elini göğsüme koyuyor ve kalbimin onun için ne kadar kırıldığını göğüs kafesimden hissetmemesine neredeyse şaşıyorum.

Tanrım, *bunu* yaşamış olmak, hem de *bu* kadar genç yaşta... Başımı sallama isteğimi bastırıyorum.

Eli'ye, Kaden'e ya da Rico'ya bir şey olsaydı, hayatta kalabileceğimi sanmıyorum. Ama Kayla kardeşinin ölümünü izledi, cesedini buldu ve bir şekilde o zifiri karanlık keder çukurundan çıkıp hayat ve ateş dolu, ısıll ısıll bir insan olmayı başardı.

"İşte bu yüzden babam her zaman yanımda bir koruma olması gerektiği konusunda ısrar ediyor," diyor sonunda.

Sesi artık ona daha çok benziyor. Güçlü. Kararlı. Kendinden emin. Sanki kederin onu yıkayıp geçmesine izin vermiş ve şimdi yeniden diğer tarafa ulaşmış gibi. Bu benim kalbimdeki bir şeyi güçlendiriyor.

"Bana bir şey olmadığından emin olmak için," diye devam ediyor. "Kalan tek çocuklarına. Ama buna gerek yok, çünkü bir daha asla böyle aptalca bir şey yapmayacağım."

Yüzüne bakıyorum, orada devam eden acıyı fark ediyorum. "Yani her zaman omzunun üzerinden bakan bir koruman mı vardı? O zamandan beri mi?"

"Evet." Çenesini kaldırıyor ve mavi gözleri yeniden çelik gibi olsa da, sesindeki hayal kırıklığını ve çaresizliği hâlâ duyabiliyorum. "Her gün. Tüm hayatım boyunca. Hayatımın her dakikasında izlendim, takip edildim." Yüz ifadesi yumuşuyor ve bana

neredeysse özür dileyen bir gülümseme. "İşte bu yüzden sana bu kadar çok bok atıyorum."

Dudaklarımda cevap niteliğinde bir gülümseme belirliyor. "Dürüst olmak gerekirse, ben de sana çok fazla bok veriyordum."

"Evet. Gerçekten de öyle."

Göğsümü şakacı bir şekilde iterken şaşkın bir kakhaha atıyorum. Sonra gözleri tekrar ciddileşiyor.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diyor.

Sesinin tonu midemi bulandırsa da başımı sallıyorum. "Elbette." "Bu işi neden kabul ettin?"

İçimde bir kararsızlık belirdi. Bunu ona söylemeyi planlamamıştım. Ama az önce benimle paylaştığı onca şeyden sonra, nasıl söylemeyebilirim?

Ben de boğazımı temizledim ve "Az önce bana söylediklerinden sonra, bu beni huysuz bir çocuk gibi gösterecek" dedim.

Şaşkınlıkla gülümsüyor ve gözleri muziplikle parlarken bir kaşını kaldırıyor. "Doğal olarak olgunluk timsali olan varsayılan durumunuzun aksine mi?"

Ciğerlerimden bir kakhaha kaçıyor ve onu kalçamla dürtüyorum. "Komik."

"Bu benim birçok şaşırtıcı özelliğimden biri." Sırıttıyor. Sonra ifadesi tekrar ciddileşiyor ve yüzümü incelerken başını eğiyor. "Söyle bana. Korumam olma işini neden kabul ettin? Anladığım kadarıyla hâlâ son sınıfın ortasındasın. Peki neden bana bakıcılık yapmak için bu işi bıraktın?"

"Ben, uhm..."

Boştaki elimi kaldırıp saçlarımda arasında gezdiriyorum. Nasıl başlayacağımı bile bilmiyorum. Kayla o kocaman mavi gözleriyle beni izlemeye devam ediyor. İçimi çekiyorum ve devam etmeye karar veriyorum.

"Bakın, ailemdeki insanlar nesillerdir tetikçilik yapıyor. Bu yüzden benim de tetikçi olmam bekleniyor."

Kaşları daha da yukarı kalkıyor. "Başka bir meslek seçemiyor musun?"

"Hayır." Yüzümü buruşturuyorum. "Babam bunu çok önceden açıkça belirtmişti. Ve ben... ben yapmadım"

Bunu çok iyi idare ettim. Kardeşlerimin bununla bir sorunu yok ama kendi geleceğimle ilgili bir seçeneğimin olmaması beni neredeyse kırıyordu. Bu da beni... yıkıcı faaliyetlerde bulunmaya yöneltti." Boğazımı temizliyorum.

"Neyse, uzun lafın kısası, babam benimle bir anlaşma yaptı. Eğer bu koruma işini başarıyla halledersem, tetikçi olup olmamayı seçmeme izin verecek."

Güzel yüzünde şok titreşimleri. "Buna mı güveniyorsun? Tüm geleceğin mi?"

"Evet."

Gözlerinde hâlâ şaşkın bir inanmazlıkla, bakışlarımı tamamen karşılayabilmek için kendini dirseklerinin üzerinde yukarı itiyor. "Dur bakalım, doğru anlamış mıyım?" Bir elini kaldırarak aramızda bir hareket yaptı. "Birbirimize cehennemi yaşıyoruz... oysa gerçekte ikimiz de aynı şeyi istiyoruz. Özgürlük."

Ciğerlerimden bir kahkaha kopuyor, çünkü kesinlikle haklı. Bunu fark ettiğimde hâlâ kıkırdarken başımı sallıyorum. "Evet, öyle görünüyor."

"Huh." Sesi şaşırmış gibi.

Tekrar aşağı indiğinde yatak altımda zıplıyor ve sonra yanımda sırtüstü yatacak şekilde dönüyor. Bir süre sadece soluk tavanına bakıyoruz. Güneş doğmaya başlıyor, ilk ışıklarını etrafımızdaki uyuyan şehrin üzerine düşürüyor.

"Buna ne dersin?" Başını çevirip tekrar bana bakıyor. "Birbirimizin hayatını cehenneme çevirmeyi bırakalım."

"Bunun arkasında durabilirim." Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Yani... medeni miyiz?"

Bana gözlerini mücevher gibi parlatan şeytani bir sırıtışla bakıyor. "Medeni gibi." Sonra göz kırpmıyor. "Burada işlerin sıkıcı olmaya başlamasını istemeyiz."

Boğazımdan hem şaşkınlık hem de mutluluk dolu bir kahkaha kaçıyor. "Hayır, bunu istemeyiz."

KAYLA

TBina neredeyse boş ama her nasılsa hâlâ gürültüyle dolu. Jenn ve Aurora'nın sessiz müzayedemiz için temin etmeyi başardığımız çeşitli eşyaları taşıdıkları, arabalarına yükledikleri ve bazen de düpedüz sürükledikleri yere doğru bakıyorum. Cuma akşamı gerçekleşecek. İki gün sonra

Şu andan itibaren. Düşüncesi bile nabzımı hızlandırıyor.

Genelde sunumlar ya da bu tür ödevler konusunda gergin değilimdir. Yaptığım işte iyi olduğumu ve teslim ettiğim her şeyden her zaman yüksek notlar aldığımı biliyorum. Ama bu ödev farklı. Sadece gerçek bir olay olduğu ve sadece teslim edilebilecek bir kağıt olmadığı için değil, aynı zamanda bir grup projesi olduğu için. Bu da çok fazla değişken olduğu anlamına geliyor. Yanlış gidebilecek çok fazla şey var.

Gerçi dürüst olmak gerekirse, diğerleri olmadan bunu başaramazdım. Aurora bu binayı bize gerçekten kazandırdı. Sessiz müzayedemiz için mükemmel bir mekan. Jenn de tüm ürünlerin organize edilip buraya getirilmesinde inanılmaz bir iş çıkardı.

Bakışlarım Lionel'in beyaz keten masa örtülerini paketinden çıkardığı yere doğru kayıyor. Dürüst olmak gerekirse bu projeye pek katkıda bulunmadı. Bazen bu projeye gerçekten katılmaktan çok benimle flört etmeye odaklanmış gibi görünüyor. Bir de kaçınılmaz olarak benimle baş başa kalma çabalarını mahvetmek için ortaya çıktığında Jace'e hançer gibi bakıyor.

Belki de Lionel'la bu konuyu konuşmalıyım.

Ona bir açıklama borçlu olduğumdan falan değil. Ama ona biriyle çıkmak istemediğimi açıkça söylemem işleri kolaylaştırabilir. O değil.

Her neyse.

Yerdeki bir başka masayı iterken, bakışlarımı yüksek tavanlı devasa odada gezdiriyorum. Şu anda boşaltmakta olduğumuz mobilyalar ve eşyalar dışında burada neredeyse hiçbir şey yok. Ama Jace bir şekilde kendini görünmez kılmayı başarmış.

Göğsüme sıcaklık ve minnettarlık doluyor. Bana sürekli izlenmediğimi hissettirmek için gerçekten elinden gelenin en iyisini yapıyor. Ve işe yarıyor. Artık kendimi boğulmuş gibi hissetmiyorum. Artık neden burada olduğunu bilmem de yardımcı oluyor. Bu işi neden yaptığını.

Sanki onu aradığımı hissetmiş gibi Jace beliriyor ve odanın diğer ucundan bana kaşlarını kaldırıyor. Sessiz sorusuna yanıt olarak başımı sallıyorum. Yerde itmekte olduğum ağır masaya doğru sivri bir bakış fırlatıyor ve kaşlarını tekrar kaldırıyor. Göğsümden yumuşak bir kıkırdama geliyor ama başımı tekrar sallıyorum. Ben hallederim.

Sanki sebepsiz yere inat ettiğimi düşünüyormuş gibi gözlerini deviriyor, ama sonra bana parlak bir gülümseme gönderiyor ve daha önce göz önünde saklandığı yere geri dönüyor.

Kalbim kaburgalarımın arkasında düzensiz bir şekilde çırpınıyor.

Jace ve ben şimdi neyiz bilmiyorum. O hala benim korumam. Hâlâ babam için çalışıyor. Ama bir şekilde daha fazlasıyız. Arkadaşız, belki.

Masayı duvarın yanında bekleyen diğer masaya doğru iterken masa yere sürtünüyor. Masanın etrafında dolaşp daha iyi hizalanmaları için ayarlarken kendime, kendi karışık duygularıma kaşlarımı çatıyorum.

Jace ve ben arkadaş mıyız? Birbirimizle konuşuyoruz ve arkadaşmışız gibi takılıyoruz. Ama arkadaşlar bizim gibi öpüşmez. Arkadaşlar bizim yaptığımız gibi *sevişmez*.

İçimde bir güvensizlik titreşimi dalgalanıyor. Çünkü arkadaşlar da birlikte vakit geçirmek için para almazlar. Ve Jace bir iş yapmak için burada. Ben bir iş göreviyim.

Lanet olsun, neden her şey bu kadar karmaşık olmak zorunda?

Lionel aniden tam arkamdan, "Şimdi gerçekten şekillenmeye başlıyor," diyor.

Şaşkınlık içime işliyor, çünkü kendi karmaşık düşüncelerime o kadar dalmışım ki onun yaklaştığını duymadım. Masayı son bir kez düzeltirken başımı kaldırıp ona doğru döndüm.

"Etkinlikten bahsediyorum," diye devam ediyor ve bir eliyle etrafımızdaki binayı işaret ediyor. Diğer kolunda birkaç beyaz masa örtüsü taşıyor. "Bitmesine çok az kaldı."

Yerde küme halinde bekleyen eşya ve masa yığınının hızlıca bir göz atıyorum. Daha yolun yarısını bile bitirmemiştik. Ama bakışlarımı Lionel'a çeviriyorum ve yine de ona gülümsüyorum.

"Evet, gerçekten öyle," diyorum.

O da gülümsüyor ve masa örtülerinden birini yanımızdaki masaya bıraktıktan sonra diğerini kollarının arasına alıp uzun beyaz kumaşın bir tarafını bana uzatıyor. Sessizce alıyorum. İlk masanın üzerine sermeden önce genişçe açtığımızda havada dalgalanıyor. Sonra ikincisini alıp aynısını yapıyoruz.

"Arabaya gelince," diye başlıyor Lionel kırıksıklıkları düzeltirken. "Sanırım dışarıda iyi bir yer buldum, ama senin ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

"Harika," diye cevap veriyorum.

En azından bir şeyler katıyor.

Ellerimi yumuşak ketenin üzerinde bir kez daha gezdirdikten sonra doğruluyorum ve telefonumu çıkarıyorum. Hızlıca bir mesaj yazıp gönderirken Lionel masanın öbür ucundan bana şaşkınlıkla göz kırıyor.

Ben: *Arabanın yerini belirlemek için dışarı çıkıyorum.*

Cevap neredeyse anında geri geliyor.

Jace Hunter: *Gizlice kaçmak yerine bana haber mi verdin? Vay be. Şimdi gerçekten etkilendim, küçük iblis. Bu akşam sana yemek yapacaktım ama sanırım tatlı da yapacağım.*

Ağzımda kesinlikle gülünç bir sırıtma yayılıyor. Ama umurumda değil, çünkü göğsümü dolduran ısıltılı bir sıcaklık var. Hâlâ aptal gibi gülümseyerek telefonumu cebime geri koyuyorum.

"Bu da neydi şimdi?" Lionel soruyor.

İçimde bir sarsıntı oldu çünkü onun burada olduğunu neredeyse unutmuştum. Boğazımı temizleyerek yüzümdeki sırıtışı hızla siliyorum ve bunun yerine omuzlarımı rahat bir şekilde silkiyorum.

Kapıya doğru ilerlerken, "Jace'e dışarı çıkacağımızı haber veriyordum, takip edebilsin diye," diye cevap veriyorum.

Lionel'in yüz ifadesi hemen kızgınlıkla kararır. "Seni her zaman bir gölge gibi takip etmek zorunda mı? Her zaman bir adım ötede durup beni öldürmeyi planlıyormuş gibi dik dik bakarken seninle gerçek bir konuşma yapmak çok zorlaşıyor."

Zihnimde canlanan bu görüntü içimde bir eğlence dalgası yaratıyor. Çünkü Lionel beni ne zaman yalnız bırakmaya çalışsa Jace tam olarak böyle görünüyor.

Ancak bu duygunun hemen ardından bir hayal kırıklığı titreşimi geliyor. Bu konuşmayı şu anda yapmak istemiyordum, hele burada hiç istemiyordum ama söylenmesi gerekiyor gibi görünüyor.

Yüz hatlarımı yumuşatarak, kapıya doğru ilerlerken Lionel'ın gözleriyle buluşmak için ona bakıyorum. "Bakın, karışık sinyaller gönderdiysem özür dilerim."

Özür dilemediğimi ve özür dileyecek bir şeyim olmadığını biliyorum ama yine de böyle ifade ediyorum çünkü çoğu erkeğin gerçekten inanılmaz derecede kırılgan egoları var.

"Ama şu anda gerçekten bir ilişki aramıyorum," diye nazıkçe bitiriyorum ve ona özür dileyen bir gülümseme veriyorum.

Yanakları kırmızının derin bir tonuyla kızarır. "Oh. Hayır, değil... Ben..."

Kapıyı açmaya çalışırken beceriksizce davranıyor ve kolu tutup aşağı itmesi için iki deneme daha yapması gerekiyor. Dışarı çıkarken, sözlerini ve hareketlerini dikkate almamamı söylercesine elini çılgınca birkaç kez havada sallıyor.

Yanındaki karanlık otoparka adımımı atarken kaşlarını kaldırarak onu izliyorum.

"Öyle değil..." diye söze başladı ama yanakları hâlâ utançtan kızarmış bir halde devam etti. "İma etmeye çalışmıyordum..." Omurgasını dikleştirerek boğazını temizliyor ve kendini toparlıyor gibi görünüyor. Sonra bana gülümsüyor. "Sorun yok."

Buna ne demem gerektiğinden emin değilim. Elbette sorun değil. Onunla çıkmak ya da flört girişimlerini hoş görmek gibi bir zorunluluğum yok. Ona hiçbir şey borçlu değilim.

Sonunda söyleyeceğim şey basitçe, "Güzel."

Sanki başka bir şey söylemesi gerektiğini fark etmiş gibi yüzünü buruşturuyor. Sonra hızla konuyu değiştirir.

"Her neyse, Cuma günkü etkinlikten sonra hepimizin kutlama yapmak için dışarı çıkması gerektiğini düşünüyordum," diyor. "Grup olarak yani. Gerçekten iyi olduğu söylenen bir içki ve gösteri mekanı var ve ben bunun eğlenceli olabileceğini düşünüyorum."

"Kulağa harika geliyor."

"Güzel. Harika. Ben... Ben ayarlarım."

Bana bir gülümseme fırlatıyor ve sonra hızla tekrar araba hakkında konuşmaya devam ediyor.

Gülme dürtümü bastırıyorum.

Beklediğimden daha iyi gitti.

OceanofPDF.com

JACE

T Sessiz müzayede iyi yağlanmış bir makine gibi işledi. Gerçi bu bir tesadüf değildi. Etkinlik sorunsuz geçti çünkü Kayla öyle olmasını sağladı.

Kısa bir mesafe ötede duvarın dibinde durarak, tuttuğu yemek şirketine her şeyi toplamaya başlamalarını söyleyen emirlerini izliyorum. Son katılımcılar da çoktan ayrıldı ve şu anda odada sadece yemek şirketi, Kayla'nın etkinlik grubu ve etkinliği değerlendirmek için gelen profesörler var.

Yukarıdaki avizeden gelen sıcak ışık soluk ahşap odayı aydınlatıyor. Jenn'le konuşmak için arkasını döndüğünde Kayla'nın koyu mavi elbisesi parıldıyor. Uzun kızıl saçları sırtından aşağı dalgalanıyor. Bu manzara ciğerlerimdeki nefesi kesiyor. Tanrım, o gerçekten muhteşem.

"Jenn," diyor Kayla. "Sende listesi var mı?"

"Evet," diye yanıtlıyor, bir kağıt parçasını havada sallayarak.

"Güzel. Lionel, arabayı kazanan adam yarın arabayı almaya gelecek, bu da bu gece için arabayı gerçek bir park yerine taşımamız gerektiği anlamına geliyor. Bina yöneticisiyle görüştüm ve arka taraftaki yeri kullanabiliriz. Hadi bakalım."

İçimde bir ateş titriyor.

Kahretsin, kontrolü ele alıp insanlara böyle patronluk tasladığında çok seksi oluyor. Eğer benim olsaydı, ben-

Düşüncemi tamamlayamadan kendimi durduruyorum. Çünkü o benim değil. O bir görev.

Kafa karışıklığı içimde dönüyor.

Öyle değil mi?

Kendi kendime başımı salladım. Evet, o bir iş ataması. Sonra o kafa karışıklığı hemen geri geliyor. Çünkü o da artık sadece bir iş ödevi değil. Ne olduğumuzu bilmiyorum ama çizginin aşıldığını biliyorum. Ve işler karıştı.

Onu güvende tutmak için buradayım. Ve koruyorum da. Ben burada olduğum sürece kimse ona zarar veremeyecek. Yani işimi yapıyorum. Ama onu önemsemem de yanlış mı? Bana meydan okumasını sevmem? Beni güldürme şeklini sevmem? Benden istese vücudunun her santimine tapacağımı?

Bu soruların cevabını bulamadan, olayı değerlendirmek için burada bulunan iki profesör aniden Kayla ve diğerlerine yaklaşmaya başlıyor. Sadece öğretmenleri olmalarına rağmen, iki adam ona doğru ilerlerken ben de biraz daha yaklaşıyorum.

Lionel ve Carlisle kardeşler aceleyle Kayla'nın durduğu yere gelirler. Profesörler onlara ulaştığında hepsi biraz gergin görünüyordu.

"Evet," diyor gri takım elbiseli adam ellerini birbirine çırparken. "Bu ne muhteşem bir olaydı."

Kayla ve arkadaşları rahat bir nefes alırlar. Genişçe gülümseyerek, ikinci profesör onaylarcasına başını sallarken hızlıca bakışırlar.

Göğsümde gurur kabarıyor. Bu çok saçma, çünkü bu etkinliğe hiçbir katkıda bulunmadığım için gurur duymak için mantıklı bir nedenim yok. Belki araba yıkamak falan hariç. Ama yine de. Gurur duyuyorum. Kayla'yla. O gerçekten doğuştan bir lider.

"Dürüst olmak gerekirse," diye devam ediyor birinci profesör, yüzünde hafif mahcup bir gülümsemeyle. "Biz sizin daha çok, uhm... varlıklarınıza güveneceğinizi bekliyorduk."

Şaşkın bakışları karşısında, detay vermeden önce boğazını temizliyor.

"Hepimiz Kayla'nın büyük bir servete ve geniş bir bağlantı ağına erişimi olduğunu biliyoruz, bu yüzden kolay yolu seçip bunu kullanacağını düşündük. Ama yapmadınız." Onlara parlak bir gülümseme gönderiyor. "Bunu başarıya ulaştırmak için kendi başınıza çok çalıştınız."

Onlardan biraz uzakta dururken profesöre kaşlarımı çatmadan edemiyorum. Bu ne biçim bir yorumdu böyle? Bence bu, dünyaya çok garip bir bakış açısı. Birinin parası ve bağlantıları varsa, bunları kullanmak neden yanlış sayılsın ki?

Bu, doğuştan güzel olan insanların hile yaptığını söylemek gibi bir şey olur çünkü modellik veya oyunculuk işlerini güzel olmayanlara göre daha kolay elde edebilirler. Evet, varlıklı bir ailede doğup doğmadığınızı ya da harika bir görünüme sahip olup olmadığınızı belirleyen şey çoğunlukla şanstır. Ve evet, elinize kötü bir şans geçmesi berbat bir şeydir. Ancak şansınız yaver giderse, sahip olduğunuz gücü ve zenginliği kullanmak neden yanlış olsun?

Tanrı biliyor ki Avcı olmasaydım yaptığım şeylerin yarısından bile kurtulamazdım. Ama neden bu konuda kendimi suçlu hissedeyim ki? Ben neysem oyum.

Kaçındığım bir düşünce aklımdan geçerken içim burkuluyor.

Evet, ben bir avcıyım. Bunun pek çok avantajı olsa da beklentileri de var. Şimdi, yakında geleceğimi seçebilecek bir konumda olacağım. Tek yapmam gereken bu dönemi Kayla'nın koruması olarak bitirmek ve sonra Blackwater'a dönüp tetikçi mi olacağıma yoksa hayatımda başka bir şey mi yapacağıma karar verebilirim.

Asıl soru da bu, değil mi?

Geleceğim için gerçekten ne istiyorum?

Profesörler etkinliğin çeşitli aşamaları hakkında geri bildirim vermeye devam ederken ben Kayla'yı inceliyorum.

İstediğim bu mu? Koruma olmak mı?

Tedirginlik içimi kemiriyor. Çünkü içten içe biliyorum ki koruma olmak istediğim şey değil. Asla gelmeyecek bir tehdit için saatlerce etrafta durup aynı kişiyi izlemek hayatım için istediğim şey değil.

Kayla'dan başkası olsaydı çoktan sıkılmışımdı. Ama o beni sürekli tetikte tutuyor. Ve her zaman ona yakın olmak istememi sağlıyor.

Ama başka biri için koruma olmak? Kahretsin, sanırım ilk hafta bitmeden kendimi kafamdan vururdum.

İçimde bir parça pişmanlık titreşiyor.

Çünkü dürüst olmak gerekirse, Blackwater'ı biraz özlüyorum. Kavgaları, adrenalini, entrikaları, güç oyunlarını özlüyorum. Aslında o dünyayı seviyorum. Bir tetikçinin dünyasını.

O zaman istediğim gelecek bu mu? Bilmiyorum.

Bildiğim tek şey, hayatımı birinin koruması olarak geçirmek istemediğim. Çünkü koruması olmak isteyeceğim tek kişi Kayla ve aslında onun koruması olmak istemiyorum çünkü asıl olmak istediğim o-

Bu düşünceyi tamamlayamadan hemen kapatıyorum. İnkâr edilmesi gittikçe imkânsızlaşan şeyi kendime bile itiraf edemedim. Gerçekten ne hissettiğimi.

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirerek iç çekiyorum ve geleceğe dair tüm düşünceleri şimdilik kovuyorum.

Bu iş çok karmaşık olmaya başladı.

OceanofPDF.com

KAYL A

P Hoş mırıltılar ve kadeh tokuşturmalar etrafımızdaki havayı dolduruyor. Garson kız önümüzdeki masaya dört şarap kadehi koyarken etrafıma göz gezdiriyorum. Lionel'ın hakkını vermeliyim, güzel bir bar seçmiş. kutlamamız için.

Koyu renkli ahşaptan yapılmış yuvarlak masalar, ön taraftaki küçük sahneye kadar uzanan tüm odanın zeminini kaplıyor. Tavanda asılı ışıltılı avizeler mekânı sıcak bir ışıkla dolduruyor. Ve her masanın üzerinde mumlar var.

Aurora şarap kadehini kaldırırken, "Pekâlâ, çocuklar," diyor. Benim, Jenn'in ve Lionel'ın arasına bakarken dudaklarında parlak bir gülümseme var. "İşte gülünç derecede başarılı sessiz müzayedemize!"

Hepimiz şarap kadehlerimizi kaldırıyoruz. Jace kısa bir mesafe ötede duruyor ve birden onun da burada olması gerektiği hissine kapılıyorum. Masada. Ne de olsa, benim için tüm eşyaları güvence altına alan oydu. Ve ayrıca çünkü-

"Gülünç derecede başarılı sessiz müzayedemize," diye yankılanıyor Jenn ve Lionel, benim düşünce zincirimi keserek.

Hep birlikte kadehlerimizi tokuştururken ben de bu sözleri hızla tekrarlıyorum.

Aurora derin bir iç çektikten sonra koltuğunda arkasına yaslanıyor. "Bu ödevden kesinlikle harika bir not alacağız. Organizasyon becerilerimiz ve zaman yönetimimiz hakkında ne dediklerini duydun mu?"

"Evet." Dirseğini kız kardeşinin kaburgalarına saplarken Jenn'in gözlerinde muziplik parlıyor. "Zaman yönetimi kısmına pek katkıda bulunmadın."

Dramatik bir şekilde nefesini tutuyor ve incilerini tutuyormuş gibi yapıyor. "Beni yaraladın, kardeşim."

İkisi de gülmeye başlıyor. Ben de gülümsüyorum ama parmaklarım hâlâ saatime gidiyor ve kayışıyla oynuyorum. Ashford'un esas varisi olarak, on üç yaşına bastığında bu saati kardeşimin alması gerekiyordu. Şimdi onun yerine ben aldım.

Ağrı göğsümü delip geçiyor.

Normalde her gün bu konu hakkında çok fazla düşünmeden hayatımı sürdürebilirim. Ancak nehirdeki yata yaptığım o beklenmedik yolculuktan sonra, o eski anılar gittikçe daha fazla su yüzüne çıkmaya başladı. O eski acılar. Sadece o gün kardeşimi kaybettiğim için değil, aynı zamanda normal bir çocukluk geçirme şansımı da kaybettiğim için. Normal bir hayat. Normal bir aile.

Jace'in kardeşleri ve onların kız arkadaşlarıyla etkileşimini görene kadar, benim de buna ne kadar özlem duyduğumu gerçekten fark ettiğimi sanmıyorum. Ait olma duygusunu özlüyorum. Bir şeyin parçası olmayı.

Jace'in kısa bir mesafe ötede durduğu yere doğru bakarken elim saatimden uzaklaşıyor. Bana midemde kelebekler uçuşmasına neden olan küçük bir gülümseme veriyor.

Ruhumdaki acıyı hafifletiyor.

"Peki, ne tür bir gösteri bu?" Jenn aniden sordu.

Dikkatimi masanın etrafındaki konuşmaya vermeden önce Jace'e hızlı bir gülümseme gönderiyorum.

Jenn devam ediyor ve ilerideki küçük sahneyi işaret ederek, "İçki ve gösteri tarzı bir yer olduğunu söylemiştin," diyor. "Ne tür bir gösteri bu?"

Lionel şarabını yudum yudum içtikten sonra, "Oh, uhm," diye cevap verir. Kadehini tekrar yere bırakarak ensesini kaşıyor. "Aslında emin değilim. Sadece iyi olduğunu duydum."

Aurora, "Sanırım bunu öğrenmek üzereyiz," diyor ve koyu mavi takım elbiseli bir adamın sahneye çıktığı yere doğru başını sallıyor.

Odada bir alkış tufanı kopar ve herkes konuşmayı bırakıp adama doğru döner.

Sahnenin önünde durduğunda "Hoş geldiniz," diyor. Yüzünde komplocu bir gülümsemeyle kollarını iki yana açıyor. "Gizemlerle dolu bir geceye. Mucizelerle dolu bir geceye. Yaşayanlar ve ölümler arasındaki perdeyi araladığımız bir geceye."

Keskin bir nefes çekiyorum. Aman Tanrım. Hayır. Sakın bana bunun bir-

"Benim adım Caesar Ordell ve ben bizim diyarımız ile sevdiklerimizin beklediği yer arasında bir köprüyüm," diye devam ediyor. "Mezarın ötesinden sizinle konuşmalarına yardımcı olabilirim."

Buz damarlarıma yayılıyor.

Sol tarafımda Jenn, Aurora'ya sert bir bakış atıyor ve o da buna gözlerini devirerek karşılık veriyor. Beynim düzgün çalışıyor olsaydı muhtemelen bu bakışın ne anlama geldiğini anlayabilirdim ama şu anda odaklanabildiğim tek şey göğsümün aniden ne kadar soğuk hissettirdiği.

Caesar küçük sahneden inip masaların arasında yürümeye başlarken, "Bakalım bugün burada kimler varmış," diyor. "Ruhlar bugün kiminle konuşmak istiyor."

İnsanlar parlak gözlerle ona doğru bakıyor, sanki yanlarına gelmesini bekliyorlarmış gibi. Elimi kol saatime sarıp sıkıyorum, bir yandan da umutsuzca masamıza gelmemesini umuyorum.

Caesar odanın ortasındaki bir masada durur ve bir kadınla büyükannesi hakkında konuşmaya başlar. Jenn ve Aurora birbirlerine fısıldıyor ve Jenn onu kaburgalarından dürterken Aurora yine gözlerini deviriyor. Diğer tarafımda Lionel sadece hafif bir merakla izliyor. Hiçbiri paniğimi fark etmiş gibi görünmüyor.

Jace'in gözlerinin başımın yan tarafında delikler açtığını hissedebiliyorum ama dönüp ona bakmaya cesaret edemiyorum. Çünkü eğer bakarsam, dünyanın geri kalanına bir şekilde sunmayı başardığım bu sakın cephe kırık cam gibi paramparça olacak.

"Başka bir bağlantı hissediyorum," diyor Caesar.

Bize doğru ilerlemeye başladığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Tam masamızın önünde durup benimle göz göze geldiğinde kan kulaklarıma hücum ediyor.

"Bir kardeşten," diyor Caesar, mavi gözleri sıkıca benimkilerin üzerinde. "Victor." Kısa bir nefes çekiyorum.

Jenn ve Aurora dönüp bana bakıyorlar, yüzlerinde şok titreşimleri var. Victor'u bilmiyorlardı. Kimse bilmiyor. Çünkü onun hakkında hiç konuşmadım.

"Su... görüyorum," diyor Sezar, gözleri yüzümü ararken merhametli. "Bir göl."

Ben de ona bakıyorum.

"Hayır, bir nehir," diye düzeltiyor. Yutkunuyorum.

"İkiniz de çok gençtiniz."

Boğazım düğümlenmeye başladı.

Caesar bana üzgün bir bakış attı. "Akıntının çok güçlü olduğunu söylüyor."

İçimde bir şok dalgası. Bunu nasıl bilebilirdi ki? "Onu kurtarmaya çalıştığını biliyor."

Alt dudağımın titremesini engellemek için ağzımı kapatmak zorunda kalıyorum. Panik ruhumu parçalıyor ve bakışlarım Caesar'ın arkasındaki odada geziniyor. Aman Tanrım. Bütün bunları nasıl bilebilir? Victor gerçekten burada mı? Lütfen bana onun gerçekten burada olduğunu söyleme. İstemiyorum-

"Sana bunun senin hatan olmadığını söylememi istiyor. Her halükarda içeri gireceğini söylüyor."

Kaşlarım küçük bir çatıklığa dönüşüyor.

"Nasıl olsa atlayacaktı," diyor Caesar bakışlarımı tutarak.

Boğazımdan bir hıçkırık kopuyor.

Sandalyemi masadan geriye iterek ayağa fırlıyorum ve kapıya doğru koşuyorum.

Burada olamam. Gelemem. Bunu duymak istemiyorum. Bunu *duymalarımı* istemiyorum.

Odadan çıkıp kapıya doğru koşarken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor.

Lionel aynı anda ayağa kalkıp gitmiş olmalı çünkü hemen yanıma geliyor, dirseğime nazik bir el koyuyor ve beni arka kapıya doğru götürüyor.

"Çok özür dilerim," diyor, sesi soluğu kesilmiş bir halde. "Bilmiyordum. Bunun bir şey olduğunu bilmiyordum... kardeşinin..."

Dudaklarımdan izinsiz bir hıçkırık daha kaçıyor. Kolumu onun elinden çekip almak istiyorum çünkü şu anda kimsenin bana dokunmasını istemiyorum. Sadece yalnız kalmak istiyorum. Ama bunu yapacak gücü kendimde bulamıyorum, bu yüzden o bizi hızla arka kapıya doğru götürürken ben de tökezliyorum.

"Hadi dışarı çıkalım," diyor nazikçe. "Dışarıdaki sokak genellikle boştur, bu yüzden burada kimse sana bakmayacaktır, eğer istersen... kendini toparlamak için biraz zaman ayır."

Başımı sallıyorum.

Kendimi toparlamak istemiyorum. Hüngür hüngür ağlamak istiyorum. Eve gitmek istiyorum. Sarılmak istiyorum. Ve rahatlatıcı yiyecekler. Ve kendimi utandırıyormuşum gibi hissettirmeden ağlamama izin verecek birini.

Lionel kolu tutar ve kapıyı çekerek açmaya başlar.

Daha kapıyı yarıya kadar bile açamadan, Jace avucunu kapıya çarpıyor ve havada yankılanan bir gürültüyle tekrar kapatıyor. Jace onu yakasından tutup benden uzaklaştırırken Lionel bir çığlık atıyor. Bunun şiddetiyle Lionel geriye doğru tökezliyor ve koridordaki tabloları sarsacak kadar sert bir şekilde duvara çarpıyor.

"Sen ne halt ediyorsun-" Lionel öfkeli bir sesle bağıyor. Ama sonra doğruldu ve Jace'in katil bir iblis gibi benimle onun arasında durduğunu görünce sözünü kesti. Jace'e öfkeli bir bakış fırlatmak yerine, "Ona yardım etmeye çalışıyordum!" diyor.

"Yeterince şey yaptın," diye homurdanıyor Jace. Lionel'a bakarken oyulmuş vücudunun her santimetresinden şiddet fişkırıyor. "Şimdi, lanet boynunu kırmadan önce gözümün önünden defol git."

"Bilmiyordum!" Çaresizlik Lionel'ın sesine yansıyor. Gözleri yalvarırcasına bana bakarken tüm yüzüne yayılıyor. "Bunun bir psişik okuma olduğunu bilmiyordum. Kardeşinin boğulduğunu bilmiyordum ve-"

"Defol. Dışarı."

Lionel bakışlarını tekrar Jace'e çeviriyor, her zaman giysilerinin içinde gizlenmiş olarak taşıdığını bildiğim silahını çekmesine bir saniye kalmış gibi görünüyor.

Hâlâ tek kelime etmedim. Ağzımı açmak için yeterli enerjiyi toplayamıyorum. Bu yüzden tek yaptığım Lionel'a bakmak ve gitmesi için sessizce yalvarmak. Tamam, medyumdan ve kardeşimden haberi yoktu ama yine de şu anda onunla konuşmak istemiyorum.

Lionel'ın gözlerinde öfke titreşir ve Jace'e zehirli bir bakış daha fırlatır. Sonra topuklarının üzerinde dönerek uzaklaşır. Koridorun diğer tarafındaki ön kapıyı açıyor ve arkasına bile bakmadan gecenin içinde kayboluyor.

Duvara yaslandım.

Kalbim hala göğsümde çarpıyor.

Başımın arkasını duvara yaslayarak yukarıdaki soluk tavanın ışığına bakıyorum. Klima, aniden bastıran sessizliğin içinde belli belirsiz mırıldanıyor.

"Tüm bunları nasıl bilebilirdi?" Fısıldıyorum. Jace'e, tavana ya da hiç kimseye. Acı kalbimi sıkıyor. "Gerçek bir medyum olmalı. Bunu bilmesine imkân yok. Bu da demek oluyor ki Victor gerçekten buradaydı ve..."

Cümlemi tamamlayamadan boğazımdan bir hıçkırık kopuyor. "Hayır, değil."

Bakışlarımı tavandan indirip başımı çevirerek yeni sesin geldiği yöne bakıyorum. Jace de kendi etrafında dönmüştü.

Jenn, Aurora ile birlikte koridorda yürüyüp bize yaklaşırken bana sempatik bir gülümseme veriyor.

Jenn, "Hayır, o psişik değil," diye tekrarlar.

"Ama Victor'u biliyordu," diye itiraz ediyorum.

Ben.

Jace yanımda duracak şekilde hareket etti, ama çok daha az görünüyor. Jenn ve Aurora'yı dışarı atmaya Lionel'dan daha meyilliydi.

Jenn, "Muhtemelen davetli listesinde senin geleceğini gördü ve seni araştırdı," diye açıklıyor. Benimle koridorun sonundaki ana oda arasında eliyle işaret yaparken gözleri ciddi ama aynı zamanda sempati dolu. "Muhtemelen senin üzerinde büyük bir etki bırakmanın şovu için harika bir tanıtım olacağını düşündü ve seni araştırdı."

Aurora onun yanında başını sallıyor. "Kardeşinden haberimiz yoktu ama artık ne arayacağımızı bildiğimiz için onu bulmamız sadece birkaç denememizi aldı."

Telefonunu kaldırarak bana yazlık evimizin bulunduğu yerdeki yerel gazeteden eski bir haber gösteriyor. Victor'un fotoğrafına göz ucuyla bakıyorum.

"Ama bu sadece boğulduğunu söylüyor," diye itiraz ediyorum. "Orasının bir nehir olduğunu nasıl bilebilirdi? İçine atladığını? Benim de orada olduğumu? Onu kurtarmaya çalıştığımı?" Dehşet ve acı içimi kavuruyor ve elimi havada gezdiriyorum. "Yapamazdı! Eğer Victor..." Kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Jenn ve Aurora bakışlarını paylaşıyor. Bakışlarımı karşılamak için geri döndüğünde Aurora'nın yüzünde utanç ve aynı zamanda muazzam bir empati ifadesi belirliyor.

"Bak, ben..." diye başlıyor, sarı saçlarını kulağının arkasına iterek. "Büyükbabamla çok yakındık. Ve o öldüğünde, ben... Uzun lafın kısası, bu işe gerçekten merak sardım." Jenn'e ciddi bir bakış fırlatıyor. "Ve hâlâ gerçek medyumların var olduğuna inanıyorum."

Jenn sanki buna itiraz etmeyecekmiş gibi başını sallar.

Aurora bana döndü. "Ama çoğu insan, özellikle de bu tür gösterileri yapanlar dolandırıcıdır."

"Ama nasıl *bilebilir* ki?" Duygular keskin pençeler gibi göğsümü tırmalıyor. "Onun için hiçbir yol yok-"

"Soğuk okuma denen şeyi yaptı," diye araya giriyor Jenn. Sesi sert ama kaba değil. Bakışlarımı tutarak kaşlarını kaldırıyor. "Hatırla

Ne dedi? Önce göl olduğunu söyledi. Ama sonra ona kaşlarını çatmıştı. Birazcık. Sonra da *nehir* dedi. İşte o zaman yutkundun."

Şaşkınlık ve hayretle ona göz kırpiyorum.

"Seni yakından izliyordum," diye açıklıyor ve gözleri Aurora'ya doğru kayıyor. "Bu tür soğuk okumalar hakkında öğrenebildiğim her şeyi öğrendim ki Aurora'ya açıklayabileyim ve onu..." Boğazını temizleyerek bakışlarını tekrar bana çeviriyor. "Her neyse. Nehri, akıntıyı ve diğer şeyleri bilmiyordu. Tahmin etti ve sonra haklı olup olmadığını belirlemek için yüzünüzdeki mikro ifadeleri kullandı. Yutkunup yutkunmadığınızı, ağzınızın biraz açılıp açılmadığını ya da gözlerinizin bir parça büyüüp büyümediğini. Ya da kaşlarınızı çatıyor, kaşlarınızı çatıyor ya da geri çekiliyordunuz."

İnançsızlık içimde yuvarlanıyor. Birkaç saniye boyunca tek yapabildiğim ona bakmak oldu. "O... O *tahmin* mi etti?"

Hem Jenn hem de Aurora başlarını sallıyorlar. Jenn kararlı görünüyor, Aurora ise o odada neler hissettiğimi ve şu anda neler hissettiğimi çok iyi anlıyormuş gibi bana bakıyor.

Öfke içimi yakıyor. Bütün binayı yakacak kadar sıcak.

"Tahmin etti," diye tekrarlıyorum, sesime öfke sızıyor. "Kardeşim buradaymış, diğer taraftan benimle konuşuyormuş gibi mi yaptı? *Numara* yaptı."

"Evet."

İçimde başka bir öfke dalgası kükrüyor. Bir şov için bana tüm o acıları, incinmeleri ve duygusal çalkantıları mı yaşattı? Acımı para için mi sömürdü? Reklam için mi?

"Onu öldürmek istiyorum." Kelimeler ruhumdan kanımı tattıracak kadar büyük bir güçle kopuyor. Jenn'den Aurora'ya ve beni sessizce izleyen Jace'e bakarken öfke bedenimde şimşek gibi çakıyor. "Onun ölmesini istiyorum. Bunu gerçekleştirebilir miyiz?"

Tanrım, tüm bunları yaşadığıma, tüm bu duyguları yaşadığıma ve bunun gerçek bile olmadığına inanamıyorum. Bu sadece bir aldatmacaydı. Böyle insanlar bunu hak etmiyor-

"Şey, evet," diye cevaplıyor Jace. Benimle Carlisle kardeşler arasında bakışırken yüzünde belli belirsiz bir ifade var. "Yapabilirim... Ben... Bilirsin işte."

Ve bu manzara karşısında içimden kırık ama dolu bir kahkaha kopuyor.

Tanrım, bu olağanüstü adam hayatım boyunca neredeydi?

JACE

T Yaptığım kremalı makarna yemeğini tabağa koyup bageti ikiye bölüp bir yarısını diğer yarısına koyarken, erimiş peynir, otlar ve taze pişmiş sarımsaklı tereyağlı bagetlerin kokusu mutfığı ve oturma odasını dolduruyor.

Kayla'nın tabağına, diğeri de benimkine.

Kayla'nın biraz rahatlatıcı yiyeceğ e ihtiyacı olduğunu hissettiğim için, psişik okumadan dönerken bazı malzemeler ve fırına atabileceğim hazır bir baget almak için durdum. Bunu söylemedi ama gözlerinden okuyabiliyordum. Ve yemek, kalp ağrısı için mükemmel bir tedavidir.

Tabakları kaldırıp masaya doğru dönüyorum. Kayla elinde bir kadeh şarapla oturmuş, düşüncelere dalmış görünüyor. Ama masaya yaklaştığımı görünce başını kaldırıyor.

Yemeğ e göz attığında yüzünde mutluluk titreşimleri beliriyor.

Gördüğüm manzara neredeyse kalbimi durduruyor ve dudaklarıma yayılan gülümsemeyi bastıramıyorum. Onun tabağını bıraktıktan sonra masanın etrafında yürüyorum ve karşısındaki sandalyeye oturuyorum. Kendi tabağımı bırakırken yumuşak bir gümbürtü duyuyorum.

Bıçağını ve çatalını eline alıyor ama sonra duruyor. Sanki yemeye başlamasının uygun olduğunu söylememi bekliyormuş gibi bakışlarını yüzüme dikeyor. Eğlenen bir nefes dudaklarımdan kaçıyor ve elimle ben şarabı denerken onun devam etmesini işaret ediyorum.

Sırıttıyor ve sonra yemeğ e yumuluyor.

Dudaklarından küçük bir inilti dökülüyor ve çiğnerken bir saniyeliğ ine gözlerini kapatıyor.

Kalbim göğsümde ters takla atıyor.

Tanrım, onu yemek yerken izlemeye bayılıyorum. Onun için yemek yapmayı seviyorum. Bunun onu ne kadar mutlu ettiğini seviyorum.

Şarap kadehimi bırakıp kendi kaplarımı alıyorum ve yemeğe dalıyorum. Ve lanet olsun ki çok güzeldi. Gerçekten mükemmel bir aşçıyım. Kardeşlerim masalarını olağanüstü yemeklerimle şerefleştirdiğimde bana gerçekten para ödemeliler. Çiğnerken içimde bir şüphe titreşiyor çünkü birden fark ediyorum ki muhtemelen beni bu kadar sık davet etmelerinin nedeni bu. Özellikle de akşam yemeği zamanı. Ve şaşırtıcı miktarda malzeme buzdolabında bekliyor. Hah. Zekice.

"Aslında onun ölmesini istemiyorum, bu arada."

Sinsi kardeşlerimle ilgili düşüncelerimden sıyrılıp göz kırptıyorum ve masanın karşısındaki Kayla'nın güzel mavi gözleriyle karşılaşmak için başımı kaldırıyorum.

"Medyum," diye açıklıyor. "Aslında onu öldürmek istemiyorum."

İçimde alarm zilleri çalıyor. "İstemiyor musun?"

"Hayır. O bir pislik ama..." Omuz silkiyor. "Her neyse, bunu açıklığa kavuşturmak istedim."

"Oh. Kahretsin." Çatalımı tabağıma geri bırakıp elimi kot pantolonumun cebine soktum ve telefonumu çıkardım. "Bekle."

Geri çekiliyor ve şok içinde bana göz kırptıyor. "Bekle, ciddi misin?"

Kardeşlerimle yaptığım grup sohbetine hızlı bir mesaj gönderip hazırlıklarımızı durdurmalarını söylerken telefonumdan ona bir bakış atıyorum.

Telefonumu cebime geri koyarken "Evet," diye cevap veriyorum. Omuzlarımı silkerek şaşkınlık ve ciddiyet karışımı bir ifadeyle bakışlarını üzerimde tutuyorum. "Onun ölmesini istediğini söylemiştin, yani..."

Bana bakarken şaşkın gözlerinde mum ışığı dans ediyor. "Bunu gerçekten yapar mısın? Benim için birini öldürecek misin?"

"Tabii ki yaparım."

"Hayır, beni ölümden koruyan bir korumadan bahsetmiyorum. Sırf ben istedim diye benim için birini, doğrudan tehdit oluşturmayan birini gerçekten öldürecek misin?"

"Evet."

Bundan çok daha fazlasını yapardım. Aslında, onun için yapamayacağım bir şey olduğunu sanmıyorum.

Kayla Ashford tanıdığım hiç kimseye benzemiyor. O ateş, hayat ve renk patlamaları. Ve bir şekilde havalı kornalar, iğneleyici geri dönüşler ve yaratıcı kaçış girişimleriyle kalbime girmeyi başardı

Zekasıyla, dayanıklılığıyla, gücüyle ve olduğu kişi için asla özür dilememesiyle. Kendisine ve etrafındaki dünyaya nasıl sahip çıktığını.

Ve o her şeye sahip. Kalbim de dahil.

"Biliyor musun, düşünüyordum da..." diye söze başladı, sesi aniden alışılmadık bir şekilde kararsız çıkmıştı. "Aslında bundan sonra bana biraz daha yakın dursan hiç fena olmaz."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve içimde bir yıldız gibi parlayan umut alevleniyor. Ama dikkatlice cevap verirken bunu bastırmaya çalışıyorum: "Korumanın sürekli tepende dolaşmasından hoşlanmadığını sanıyordum."

"Belki de artık sadece bir koruma gibi hissetmiyorumdur."

Zar zor nefes alabiliyorum. "Belki ben de seni sadece bir iş ödevi gibi hissetmiyorumdur."

Gözleri parlıyor ve yemin ederim yüzündeki rahatlama nabzını görebiliyorum. Neredeyse gülecektim. Benim de aynı şeyleri hissettiğimi nasıl bilmez? Haftalardır böyle hissettiğimi? Kabul ediyorum, bunu kendime bile itiraf etmeye cesaret edemedim. Ama yine de.

"Belki de gölgelerde gizlenmek yerine, bundan sonra sınıfta, öğle yemeğinde ve diğer her şeyde yanımda oturmanı istiyorum." "Bir erkek arkadaş gibi" diye eklemeyen önce bir an duraksıyor.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve ağzımda geniş bir gülümseme yayılıyor. "Erkek arkadaş gibi, ha?"

Kaşlarını kaldırırken kendi dudaklarında meydan okuma dolu bir sırıtış beliriyor. "Tabii benimle başa çıkamayacağını düşünmüyorsan?"

Sandalyemden kalkarak masanın üzerine eğiliyor ve elimi çenesine doluyorum. Dudaklarımda sinsî bir gülümsemeyle daha da yaklaştığımda gözleri muziplikle dans ediyor. "Sanırım seninle gayet iyi başa çıkabilirim, küçük iblis."

Benden hain bir öpücük alıyor ve sonra dudaklarıma karşı gülüyor. Kötücül vaatler ve destansı meydan okumalarla dolu bir kahkaha bu. Ve tüm ruhumu canlandırıyor.

KAYL A

I ön kapıyı arkamdan çarparak kapattım. Dönerek Jace'e doğru ilerlerken bir parmağımı havaya kaldırıyorum.

"Bu," diyorum ona doğru ilerlerken, "çok seksiydi."

Jace arkasına yaslanıp mutfak masasının kenarına yarı oturuyor ve ayak bileklerini çaprazlıyor. Kahverengi gözleri parlıyor ve beni izlerken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Sen de öyle düşündün, ha?"

"Evet." Neredeyse yarım adım ötede duruyorum. O kadar yakın ki vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum. Başımı arkaya eğerek onunla göz göze geliyorum ve kaşlarımı sertçe kaldırıyorum. "Yine de bir dahaki sefere Aurora, Jenn ve Lionel'ın tam karşısında otururken biraz daha ihtiyatlı ol."

Dudaklarında eğlence beliriyor ve o da bir kaşını kaldırıyor. "Onlara eve gittiğimizi ve böylece beynimi sikebileceğini söyleyen sendin."

İçimi bir sıcaklık kaplıyor. Utanç değil. Sadece damarlarımı yalayan ve kendimi yenilmez hissettiren saf ateş. Jace'le birbirimiz hakkında gerçekten ne hissettiğimizi itiraf etmeye karar verdiğimizden beri geçen hafta hayatımın en heyecan verici haftası oldu. Evet, Jace hala bir koruma olarak beni izliyor ama bu artık bir seçim. O yakınımda çünkü ben onu yakınımda istiyorum. Ve lanet olsun, onu yakın olmaktan daha çok istiyorum. Her zaman.

"Evet, şey," diye cevap veriyorum, o ateş içimde birikirken bakışlarını tutuyorum. "Başka nasıl tepki verebilirdim ki? Bana iyi kız dediğinde."

Elini boğazımdan yukarı çekerek çenemi sıkıca kavırıyor ve başımı daha da geriye yatırıyor. Yaklaşırken gözleri parlıyor. "Bu hoşuna gidiyor,

huh?"

Dudaklarını benimkilerin
üzerinde gezdiriyor. Omurgam
karıncalanıyor.

"Belki sana yine öyle seslenirim," diye nefes alıyor ağzıma karşı.

İçimi bir zevk ürpertisi kaplıyor ve öne doğru eğilip dudaklarına yapışmaya çalışıyorum ama çenemi sıkıca kavraması beni yerimde tutuyor. Ağzıma karşı gülümsüyor, beni gerçekten öpmeden dudaklarını tekrar dudaklarımın üzerinde gezdiriyor.

"Gömleğimi çıkar," diyor.

Sesindeki emirle klitorisim zonkluyor. Ellerimi kaldırarak parmaklarımı pantolonunun üstünden geçiriyorum ve çıplak tenini nazikçe okşuyorum.

Vücudunu saran bir ürpertiyle hemen ödüllendiriliyorum. Ağzına karşı sırtıyorum.

"Sana yapacağım şeyler," diye fısıldıyor dudaklarıma, eli hâlâ çeneme sarılı.

Ağzımda hâlâ o hınzır sırtışıla, ellerimi beyaz tişörtünün kumaşının altından geçiriyorum ve yavaşça karnına doğru itmeye başlıyorum. Avuçlarımın altındaki keskin karın kaslarını hissetmek kalçalarımı sıkıyor.

Ellerimi ölümcül vücudunun üzerinde gezdirmek için acele etmiyorum, her keskin çıkıntıyı okşuyor ve her kıvrımı takip ediyorum, ta ki içinden bir zevk titremesi daha geçene kadar.

"Ah, sen gerçekten küçük bir şeytansın," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

Beni daha yakına çekerek sert bir öpücükle ağzıma yapışıyor. Sonra çenemi serbest bırakıyor ve onun yerine şimdi göğsünün etrafında toplanmış olan gömleğinin eteklerini tutuyor. Sert bir çekişle başının üzerinden çekip yanımızda yere fırlatıyor.

Bakışlarım hemen çıplak göğsünü tarıyor. Gözlerimi kaslı vücudunda gezdirirken ihtiyaç içime işliyor. Kahretsin, gerçekten muhteşem.

"Sıra sende," diyor, sesi hınzır vaatlerle dolu.

Bakışlarımı onun mükemmel yüzüne doğru sürüklüyorum ve dudaklarında sinsi bir gülümsemeyle beni izlediğini görüyorum.

"Gömleğini çıkar," diye emrediyor. "Ve birkaç adım geri git. İyi bir manzara istiyorum."

İçimde bir sarsıntı oluyor. İnsanların bana bu şekilde emirler vermesine hâlâ alışamadım ama Jace'ten gelince çok hoşuma gidiyor. Karnımda titreyen sıcaklıkla emirlerini yerine getiriyorum ve beni doğru düzgün görebilmesi için birkaç adım geri çekiliyorum. Sonra gömleğimin düğmelerine uzanıyorum.

Ben daha ilkinin düğmelerini açmadan Jace'in siki pantolonunu zorlamaya başlamıştı bile.

Bir sonrakine geçerken ona sırtıyıyorum. Acele etmeden, her birinin düğmelerini dikkatlice açıyorum. Jace gözlerini bana dikeyyor, gözlerinde dans eden bir intikam vaadi var.

Tüm düğmeleri bitirdikten sonra ellerimi vücudumdan yukarı, omuzlarıma doğru çekiyorum. Göğüslerimin kıvrımlarını izlediğimde Jace hâlâ yaslandığı masanın kenarını sıkıyor. Beni izlerken gözlerinde açlık ateşi yanıyor.

Gömleğimi omuzlarımdan iterek arkamda yere düşmesine izin verdim.

Jace kendini dengelemek istercesine uzun bir nefes alıyor. Bu beni daha da sırttırıyor.

"Senin kotun da" diyor.

Sesinde hâlâ gözü kara bir komuta var ama aynı zamanda sert ve ihtiyaç dolu. Tanrım, onu ne kadar etkilediğimi görmeye bayılıyorum.

Gözlerimi onunkilere kilitleyerek kot pantolonumun düğmesini açıyorum ve fermuarını indiriyorum. Parmakları masanın kenarını sıkıca kavıyor. Ellerimi kotumun kumaşının altından geçiriyorum ve aşağı doğru itmeye başlıyorum. Yavaşça. Çok yavaşça.

Jace burnundan uzun bir nefes daha çekiyor, elleri masayı öyle sıkı kavıyor ki yemin ederim tahtanın çatırdadığını duyabiliyorum.

Ona şeytani bir gülümseme gösterdim. Sonra pantolonumu kıcımdan geçirip bacaklarımdan aşağı indiriyorum. Pantolonum ve çoraplarım çıktıktan sonra sadece iç çamaşırlarımla tekrar doğruluyorum.

İç çamaşırlarımdan başka bir şey giymediğimi gören Jace'in gözlerinde ateş yanıyor. Dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor. Devasa siki pantolonunun içinde o kadar zorlanıyor ki, kesinlikle acı veriyor olmalı.

Parmakları hâlâ masanın kenarını kavrarken, bakışlarını tekrar yüzüme yöneltiyor. "Kahretsin, harikasin."

Sesinin soluksuz tonu ve bana bakarken gözlerindeki çaresizlik ve şaşkınlık karşısında nefesim kesiliyor.

"İç çamaşırını çıkar," diye emrediyor Jace aniden, sesi sert. "Beş saniye var."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Ya da ne?"

Gözleri lezzetli tehditler ve hınzır vaatlerle parlıyor. "Öğrenmek istediğine emin misin, küçük iblis?"

Omurgamdan aşağı karanlık bir heyecan yayılıyor.

"Bir," diyor.

Kalan kıyafetlerimi çabucak çıkardım.

Külotum ve sütyenim yere düşerken kısık bir sesle onaylıyor.

Artık tamamen çıplak olan bedenimin her santimini incelemek için zaman ayırırken vücudumdaki her sinir elektrikle çatırdıyor gibi hissediyorum. Bakışları o kadar yoğun ki, ruhumda delikler açmasını engellemek için kendimi örtmek mi istiyorum yoksa ona doğru yürüyüp masaya yatırıp beynini sikmeden önce kendi pantolonunu mu çıkarmak istiyorum bilmiyorum.

"Dizlerinin üzerine çök."

Emir havada titreşiyor. Sesinden damlayan saf güç karşısında keskin bir nefes alıyorum. Ağırlığımı değiştirerek, klitorisim zonklarken kalçalarımı birbirine bastırıyorum.

Jace bana sırtıyor. "Dizlerinin üstüne çök dedim."

Kendimi yavaşça yere dizlerimin üzerine bırakırken kalbim göğsümde çarpıyor. Jace olduğu yerde kalıyor, ayak bileklerini kavuşturmuş ve parmaklarını masanın kenarına dolamış bir şekilde masaya yaslanıyor. Ama ben birkaç adım ötede yerde diz çökerken gözleri her hareketimi takip ediyor, her kıvrımımı inceliyor.

"Şimdi, bana doğru sürün."

Gözlerimi kırıştıyorum, şaşkınlıktan gözlerim açılıyor.

Bana bakarken sesi alçalıyor, koyulaşıyor. "Bir daha söyletme bana."

Nabzım hızla atıyor ve beklenti omurgamın etrafında kıvrılıyor. Kahretsin, böyle bir şey yapacağımı hiç düşünmemiştim. Asla. Ama şu anda o kadar tahrik olmuş durumdayım ki zar zor nefes alabiliyorum.

Eğilip avuçlarımı pürüzsüz parke zemine koyuyorum. Ve sonra sürünüyorum.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde ona doğru sürünmemi izlerken Jace'in gözlerinde arzu yanıyor. Masanın kenarını bırakarak doğruluyor ve duruşunu genişletiyor. Ona ulaşana kadar sürünüyorum. Sonra duruyorum, tam ayaklarının önünde diz çöküyorum.

Başımı arkaya eğerek onun buyurgan bakışlarıyla karşılaşıyorum. Geniş omuzlarından güç akıyor ve üzerimde yükselirken kaslı vücudundan nabız gibi atıyor.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor ve amım ihtiyaçtan zonkluyor. Eğer yakında bana dokunmaya başlalmazsa, paramparça olacağım.

"Kemerimi çıkar," diye emretti.

Uzanıp parmaklarımı deri kemerinin etrafına doluyorum. Kemerini hızla açmaya çalışırken yakışıklı yüzünde memnuniyet ifadeleri belirliyor. Sonunda açabildiğimde havayı hafif metalik tıngırtılar dolduruyor. Sonra bir tarafından çekerek kemer halkalarından dışarı kaydırıyorum.

Çıkardıktan sonra yere koymaya hazırlanıyorum. Ama Jace tek bir cümleyle beni durdurdu.

"Bana teklif et."

Şaşkınlık içimde uçuşuyor. Deri kemerle onun yüzü arasında gidip geliyorum. "Bununla ne yapacaksın?"

Sadece kalbimi hoplatan hain bir gülümsemeyle cevap veriyor.

Klitorisimdeki zonklama daha da şiddetlenirken ağırlığımı değiştiriyorum. Emirler, tüm varlığından yayılan hakimiyet, şu anda aramızdaki güç farkı, bir sonraki adımda ne yapacağını bilmemenin verdiği heyecan, beni o kadar gerdi ve tahrik etti ki kendimi yerde kıvranmaktan zor alıkoyuyorum.

Kalçalarımı birbirine bastırırken, kemeri iki elimle tutup ona uzatıyorum.

Dudaklarında memnuniyet dolu sinsi bir gülümseme kıvrılıyor. "Aferin kızıma."

Zevk içimde şimşek gibi çakıyor ve bir ürperti bedenimi sarıyor.

Jace elini kemerin etrafına kapatıyor ve avuçlarımdan kaldırıyor. "Şimdi sikimi çıkar."

Kalbim göğsümde o kadar sert çarpıyor ki, yüksek sesle çarpmaktan hiçbir şey duyamıyorum. Bacaklarımda arasındaki ağrıyı dindirmeye çalışarak ağırlığımı tekrar değiştiriyorum.

Ellerimi pantolonunun önüne götürüp düğmesini hızla açıyorum ve fermuarını aşağı kaydırıyorum. Sonra kumaşı kenara itiyorum ve elimi iç çamaşırının içine sokuyorum.

Elimi sikinin etrafına kapattığımda hem benim hem de onun boğazından kısık bir inilti kaçıyor. Onu iç çamaşırından kurtarıyorum ve elimi sert uzunluğu boyunca çekiyorum.

Ondan bir inilti ve bir ürperti daha koptu.

Kemeri boynuma geçiriyor ve sıkıca çekmeden önce tokasından geçiriyor. Deri tenime baskı yapıyor.

boğazımı çevreliyor. Jace diğer ucunu elinin etrafına iki kez doluyor. Bu hamledeki mutlak hâkimiyet karşısında içim zonkluyor.

Bana emredici bir bakış fırlatırken gözleri hınzır bir zevkle dans ediyor. "Seni becermemi ister misin?"

"Evet," diye soluyorum, tüm vücudum şimdiden beklentiyle gümbürdüyor. Dudaklarıma şeytani bir gülümseme yayılırken elimi tekrar sikiinde aşağı yukarı kaydırıyorum. "Beni o kadar sert becermeni istiyorum ki kendi adımları unutayım."

Gözlerinde kıvılcımlar çakıyor. Ama tek söylediği, "Evet, ne?" Gözlerimi ona dikiyorum.

Bakışlarımı tutuyor. Bekliyor. Son emrine itaatsizlik etmem için bana meydan okuyor. "Emredersiniz efendim."

Memnuniyeti yüzüne yansıyor ve gülümsüyor. Boynumdaki kemeri kullanarak beni ayağa kaldırıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

"Çok. Lanet. Mükemmel," diye mırıldanıyor sert, sahiplenici öpücükler arasında dudaklarıma karşı.

Onu aynı öfkeli tutkuyla öperken, elimi tekrar sikiinde yukarı aşağı gezdiriyorum. Ağzımın içinde inliyor. Dudaklarına karşı gülüyorum. O da beni masaya bakacak şekilde döndürerek cevap veriyor. Korkutucu derecede yumuşak ve etkili bir hareketle beni masanın üzerine eğiyor, duruşumu genişletiyor ve boynumdaki kemeri sıkıca kavlıyor.

Kalbim kaburgalarıma o kadar sert çarpıyor ki masanın içinden duyabildiğime yemin edebilirim. Jace arkamdan yaklaştığında aleti kıcıma sürtünürken içimde şimşekler çakıyor. Boştaki eli kalçama iniyor.

Jace kalçamın kıvrımlarını izleyip vücudumla masanın kenarı arasına doğru kaydırırken alnımı pürüzsüz masanın üstüne bastırıyorum. Parmaklarını amımın üzerinde gezdirirken ciğerlerimden bir nefes kopuyor.

"Şimdiden çok ıslak," diye düşünüyor.

Ama sözlerine konsantre olamıyorum çünkü zaten zonklamakta olan klitorisimi parmaklarının arasında öyle bir hassasiyetle yuvarlıyor ki gözlerimin önünde siyah noktalar dans ediyor. Ellerimi yumruk yapıp masaya doğru inliyorum.

"Sana patronluk taslamam hoşuna gidiyor mu?" diye soruyor.

Beynimde ışıklar yanıp sönüyor ve o klitorisimle oynarken ben masaya doğru kıvranıyorum. Kahretsin, ciğerlerimin nasıl çalışması gerektiğini bile hatırlayamıyorum. Nefes alıyor muyum ki?

Kemeri çekerek başımı masadan kaldırmamı ve geriye doğru yatırmamı sağlıyor. "Cevap ver bana."

"Evet," diye nefes alabiliyorum.

"Evet, ne?"

"Evet,
efendim." "Bu
doğru."

Ben inleyene kadar klitorisimle oynamaya devam ederken, beni masanın üzerine eğilmiş ve boynum bükülmüş bir şekilde öyle tutuyor. Zevk içimde fırtına gibi esiyor.

Ama tam serbest kalmanın eşiğine gelmişken, elini aniden geri çekiyor ve onun yerine kıcıma sert bir tokat atıyor.

Nefesim kesildi. Hem zevk hem de acı içimde titreşiyor, zaten gergin olan bedenimi çılgına çeviriyor.

"Benim için parmak uçlarına kalk, küçük iblis," diye emrediyor Jace.

Ona daha iyi erişim sağlamak için hemen ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum. Sert aletini ıslaklığımdan geçirirken dudaklarımdan bir inilti dökülüyor. Tekrar yapıyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum.

Bu alay dayanılmaz. Gerginlik hala ruhumda zonkluyor ve serbest bırakılmıyor. Sanki dikiş yerlerinden ayrılıyormuşum gibi hissediyorum. Ona ihtiyacım var. Beni hemen becermesine ihtiyacım var.

Bana tekrar işkence ederken içimden bir inilti daha çıkıyor. "Lütfen, efendim." Boştaki eli kalçamın etrafını sarıyor.

Sonra sikini içime soktu.

Sonunda içimde olduğunu hissedince nefesim kesiliyor. Kemerini tekrar eline doluyor, tasmamı sıkıyor ve beni sırtımı kavisli tutmaya ve başımı bu şekilde arkaya eğmeye zorluyor. Sonra yavaşça çekiliyor. Ve sonra tekrar sokuyor.

Yarattığı inanılmaz sürtünmeyle içimin derinliklerinden bir inilti kopuyor.

Jace vahşi bir tempoya başlarken avuçlarımı pürüzsüz masanın üzerine koyuyorum. Kalçalarının her itişinde omurgamdan zevk fişkırıyor.

Amım ihtiyaçtan zonkluyor. Kemerini boynumdayken masanın üzerine böyle eğildiğimde, tek yapabildiğim bir kez daha bana ne verirse almak. Ve bunu çok sevdiğimi fark ettim. Bana hükmetmesine bayılıyorum. Onun devasa vücudunu benimkine bastırırken hissetmeyi ve bana ne isterse yapabileceğini bilmeyi seviyorum. Çünkü Jace'in ona verdiğim gücü asla kötüye kullanmayacağını biliyorum. Bunu sadece bedenimi zevkten titretmek için kullanacak.

Jace masayı yere sürtecek kadar sert bir şekilde bana çarparken içimde yükselen bir dalga gibi gerginlik oluşuyor. Kısa emiyorum,

Her itişte damarlarımda elektrik titreşirken sık nefesler alıyorum. Gumbürdeyen gerilim artmaya devam ediyor. Çılgınca sürtünme beni sınıra daha da yaklaştırırken ellerimi sıkıp açıyorum. Işık gözlerimin önünde dans ediyor. Vücudum gerilimden neredeyse titreşiyor.

Aleti içimdeki mükemmel noktaya çarpıyor.

Tekrar.

Ve tekrar.

Gözlerimin önünde şimşekler çakıyor, beynimi kızartıyor ve beni inleyen, sızlanan bir karmaşaya dönüştürüyor. İçimde zonklayan gerilim o kadar yoğun ki doğru düzgün göremiyorum. Jace bana çarparken ciğerlerime hava çekiyorum.

"Benim için gel, küçük iblis," diye emrediyor. İçimde serbestlik pathyor.

Zevk her damarımdan fışkırırken ciğerlerimden nefessiz bir çılgık kopuyor. Orgazm vücuduma bacaklarımı titretecek kadar güçlü bir şekilde çarptığında bir kolumu fırlatıyorum ve masanın kenarını sertçe kavırıyorum. Jace zevk darbeleri arasında beni becermeye devam ederken gözlerimin önünde beyaz ışık yanıp sönüyor.

O içime öyle bir sahiplenme ve baskınlıkla girerken iç duvarlarım onun sikinin etrafında çırpınıyor ki sanki zihnim bulutlarda yüzüyormuş gibi hissediyorum.

Aleti içimde nabız gibi atıyor ve ciğerlerinden umutsuz bir inilti kopuyor, salıverilme ona da çarpıyor.

Masanın üzerine eğilmiş, göğsüm kabarmış ve kalbim kaburgalarımın çarparken, sadece birkaç ay önce hayatımın bu olmadan tamamlanmış olduğunu nasıl düşünebildiğimi hatırlamaya çalışıyorum. O olmadan.

Tanrım, beni Jace Hunter kadar tamamlanmış hissettiren kimse yok. Beni onun kadar güçlü, akıllı ve güzel hissettiren kimse yok. Bana onun kadar meydan okuyan kimse yok. Her şeyimi, hatta kırık ve zayıf taraflarımı bile gören ve bana hâlâ bu evrenin yarattığı en mükemmel şeymişim gibi bakan kimse yok.

Orgazmın son dalgaları da geçtiğinde kendimi bitkin hissetmiyorum. Tükenmiş hissetmiyorum. Ateşle doluymuşum gibi hissediyorum.

Masadan kalkıp, saçma şakaları ve sarsılmaz özgüveniyle hayatıma giren ve on yıldan uzun bir süredir ilk kez kendimi aynı anda hem güvende hem de özgür hissetmemi sağlayan adama dönüyorum.

Bana bakarken dudaklarında o çok sevdiğim ukala sırıtışı oynuyor. Güçlü elleri boynumdaki kemeri çıkarıp yere bırakırken nazik davranıyor. Ona hınzırca bir sırıtış fırlatıyorum.

"Benim sıram," diyorum ve ellerimi boynunun arkasına kilitliyorum.

Zıplayarak bacaklarımı beline doluyorum. Ne yapacağını çok iyi biliyor ve hemen bir kolunu kığımın altından, diğerini de arkamdan geçiriyor. Onu sertçe öpüyorum. Öfkeyle. Sahiplenici bir şekilde.

Benim. Bu inanılmaz adam benim.

Ellerimi boynundan yukarı kaydırıyorum ve parmaklarımı yumuşak buklelerinin arasından geçiriyorum. Beni masadan uzaklaştırırken ağzımın içinde inliyor. Dilimi tekrar onunkine dolamadan önce alt dudağını ısıyorum. Kığım sıkıyor ve kalçalarını bana doğru yuvarlıyor.

Sırtım bir gümbürtüyle oturma odasının duvarına çarptı.

Bacaklarımı beline dolayarak, kalçalarımı tekrar ağzımın içinde inleyene kadar ona doğru yuvarlıyorum. Saçlarını sıkıca kavıyorum ve onu derinden öpüyorum.

Ön kapı pat diye açıldı.

Başımı kapıya doğru
çevirdim.

Sersemlemiş mavi gözler şok ve inançsızlığın karışımıyla bize bakıyor. Korku, soğuk ve siyah bir dalga gibi üzerime çöküyor.

"Kayla," diye ağzından kaçırdı babam.

Şok olmuş bakışları çıplak bedenimden Jace'e kayıyor. Çıplak göğsüne. Kalçasının yarısına kadar sarkan pantolonuna. Kalçalarının etrafındaki bacaklarıma. Bir kolu kığımın altında, diğeri sırtımda. Ve Jace'in vücudumu duvara yaslayarak tam sikiğin üzerinde durmasını lanetliyor.

Jace'in ağzı şaşkınlıktan bir karışık açık kalmış, aynı şaşkınlıkla babama bakıyor.

Babamın yüzündeki şokun yerini öfke aldı.

Jace'in yüzündeki şokun yerini panik aldı.

Ve ruhumda çınlayan şokun yerini korku alıyor.

"Jace Hunter," diye homurdanıyor babam. "Seni kızımı koruman için tuttum. Ama onun yerine sen... sen..." Jace'e sanki onu öldürmek istiyormuş gibi bakarken yüzü kıpkırmızı ve sesi öfkeyle titriyor. "Seni öldürecekmişim amına koyayım."

Sonra bir mutfak bıçağına uzandı.

OceanofPDF.com

JACE

H Beni öldürmedi. Ama keşke öldürseydi. Çünkü artık sadece kendi geleceğimi seçme şansımı kaybetmekle kalmadım, Kayla'yı da kaybettim.

Kayla'yı yere bırakmayı, pantolonumu yukarı çekmeyi ve Trent Ashford'un kalbime gömmeye çalıştığı bıçağı sabitlemeyi başardığımda, korumaları ortaya çıktı ve bana iki silah doğrulttu. Vurulmadım. Ama kovuldum ve binadan dışarı çıkarıldım.

Sonrasında Kayla'yı aramaya ve mesaj atmaya çalıştım ama hiç cevap vermedi. Muhtemelen tüm bu karmaşanın sonuçlarıyla uğraştığı içindir. Ya da belki artık benden nefret ediyordur. Çünkü bildiğim bir şey varsa o da Kayla'nın artık yeni bir koruması olduğu ve ona bir metre yaklaşırsam beni gördüğü yerde vurması için emir aldığı.

Elde etmeyi başardığı küçük özgürlük kısıntısı da artık yok.

Benimki de öyle. Aslında, babam Trent Ashford'la olan iş ilişkisini bozduğum için beni neredeyse öldürüyordu.

Şimdi Blackwater Üniversitesi'ne geri döndüm. Özgürlüğüm olmadan. Kayla yok. Ve kendimden başka suçlayacak kimsem yok.

Yumruğumu rakibimin karnına indiriyorum.

Yere yığıldı.

Etrafımdaki bodrumun insanlarla dolu olduğunu biliyorum, genellikle yeraltı dövüş kulübümüze gelen adamlarla dolu, ama onları göremiyorum. Onları duyamıyorum. Tek duyabildiğim zihnimin çatlama sesi ve tek görebildiğim Kayla'nın silah zoruyla kapıdan çıkarılırkenki paniklemiş yüzü.

Yere düşüp rakibimin üzerine biniyorum ve yumruğumu kaldırıyorum. Sonra da çenesinin yan tarafına indiriyorum.

Siktir. Siktir. Siktir. Trent Ashford neden ziyaret için o lanet günü seçti? Ve biz neden bu kadar dikkatsizdik? Sömestr bitene kadar bekleyebilirdik. O zaman onun koruması olarak işimi bırakabilirdim ve sonra çıkmaya başlayabilirdik. Hem Kayla'ya hem de geleceğime sahip olabilirdim.

Ama şimdi ikisine de sahip değilim. Hiçbir şeyim yok.

Onsuz her şey anlamsız zaten. Yumruğumu indiriyorum. Tekrar. Ve tekrar.

"Teslim oluyorum. Lütfen, Hunter. Teslim oluyorum. Hunter. Lütfen. Sana yalvarıyorum."

Kelimelerin anlam kazanması birkaç saniye daha sürüyor. Nereden geldiklerini anlamam için. Kimden geldiklerini.

Kafam bir kasırga gibi dönüyor.

Gözlerimi altımda yatan adama dikmeden önce defalarca kırıştıyorum.

Burnundan ve dudağından kan damlıyor. Gözlerinde panik ve korku parlıyor. Bir eli avuç içi yukarı bakacak şekilde teslimiyet gösterisiyle havaya kalkmış. Diğeri çılgınca vücudunun yanında yere vuruyor. Vuruyor.

O ele bakıyorum.

Dokunuyorum.

Kapatıyorum.

Hay sikeyim. Ne zamandır teslim olmaya çalışıyor? Onu duymadım bile.

Kafamın içindeki uğultudan hiçbir şey duyamıyorum. Üzerinden sıyrılıp sendeleyerek ayağa kalkıyorum.

Rakibim sırtını arkasındaki beton duvara dayayana kadar geriye doğru sürünüyor. Başını arkaya yatırarak çenesinden aşağı damlayan kanı durdurmaya çalışıyor.

Kaos ve huzursuzluk ruhumu parçalıyor.

Başka bir dövüşe ihtiyacım var. Sarsıntılı hareketlerle dönerek, bir sonraki dövüşümde benimle dövüşecek olan adamı arıyorum. Gözlerim onunla kilitlendi.

Korku yüzünde parlıyor.

Bir kalp atışı içinde dizlerinin üzerine çöküyor ve elini yere vuruyor. Daha dövüş başlamadan teslim olmak.

Öfke içime işliyor. Bir kavgaya ihtiyacım var. İçinde boğulduğum bu fırtınayı dindirmek için bir şeyler yapmalıyım.

Bakışlarım kalabalığın geri kalanını tarıyor.

Odadaki her bir kişi dizlerinin üzerine çöker ve boyun eğerek ellerini yere vurur.

Ciğerlerimden bir hırıltı kopuyor.

Daha savaş başlamadan hepsi teslim oldu.

Bu yüzden onlardan nefret ediyorum çünkü bir kavgaya o kadar ihtiyacım var ki artık zar zor nefes alabiliyorum. Zar zor düşünebiliyorum. Zar zor görebiliyorum.

Ama onları da anlıyorum. Bu benim ilk kez böyle bir sarmala girişim değil ve diğer seferler benimle savaşmayı kabul edecek kadar cesur ve aptal olan insanlar için pek de iyi sonuçlanmadı.

Kaden buradayken, işler çok kötüye gitmeden önce öfke ve huzursuzluğumu üzerimden atabilmem için her zaman kasıtlı olarak benimle kavga ederdi. Ama Kaden, Eli ve Rico artık mezun oldular. Yani bu yıl kontrolden çıkmamı engelleyecek kimse yok.

Daha önce de birkaç kez bu tür çılgınlıklara kapıldım ve bu dövüş kulübündeki herkes işaretleri tanımayı öğrendi. Benimle ne zaman güvenli bir şekilde dövüşebileceklerini ve ne zaman daha başlamadan çekilmeleri gerektiğini biliyorlar çünkü beynimdeki tüm güvenlik önlemleri çoktan kızarmış durumda.

Ve bunun için hepsinden nefret ediyorum. Ama onları suçlayamam. Topuklarımın üzerinde dönüp merdivenlere doğru ilerliyorum.

Duvarın yanındaki alçak masanın üzerinde yarısı boş bir viski şişesi var. Sanırım onu ben getirmiştım ama hatırlayamıyorum. Yine de merdivenlerden çıkarken kaptım.

Kapıyı iterek açıyorum ve karanlık bir çimenliğe çıkıyorum.

Evime doğru dönmeye başlarken rüzgâr etrafımda dönüyor, saçlarımı çekiyor.

Şişeyi dudaklarıma götürüyorum ve derin derin içiyorum.

Sonra aşağı baktım ve gömlek giymediğimi fark ettim. Evden çıkarken giymiş miydim? Hatırlayamıyorum. Ve bunun bir önemi yok.

Artık hiçbir şeyin önemi yok.

Kayla gitti. Geleceğim gitti. Her şey gitti.

Acı kalbime saplanıyor. O kadar şiddetli ki bir adım yana sendeliyorum ve kendimi birinin çitine yaslamak zorunda kalıyorum. Ağrıyı durdurmak için elimi yumruk yapıp kalbimin üzerine bastırıyorum.

İşe yaramıyor.

Titreyen bir nefes çekiyorum ve sonra şişeden tekrar derin derin içiyorum.

Çitlerden uzaklaşarak bir kez daha evime doğru ilerliyorum.

Tüm vücudum boş hissediyor. İçi boş. Sanki içimde boşlukta yankılanan acıdan başka bir şey yokmuş gibi.

Ne anlamı var ki? Her şeyin içine ettim.

Kayla'nın özgürlük şansını mahvettim ve onu omzunun üzerinde dolaşacak ve her hareketini kendi hayatından nefret etmesine neden olacak şekilde izleyecek başka bir lanet adama mahkum ettim. Babama profesyonel ve sorumluluk sahibi olma konusunda bana güvenilemeyeceğini kanıtlayarak kendi özgürlük şansımı mahvettim. Kayla'nın ailesiyle olan ilişkisini gerdim. Kendi ailemle olan ilişkiyi zora soktum. Ve Kayla'yla ilişkimizi daha başlamadan mahvettim.

Bunu yapmanın doğru bir yolu vardı. Ve bizim yaptığımız o değildi.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip şişeden bir yudum daha aldıktan sonra evime giden yolda sendeleyerek ilerliyorum.

Üç gün oldu ve kardeşlerime bunu söyleyecek cesareti bile toplayamadım. Şimdiye kadar benim berbat bir adam olduğumu düşünmüyorlarsa bile, şimdi düşünecekler.

Ön kapıyı arkamdan çarparak kapattığımda gümbürdüyor. Kilitlemeye zahmet etmedim. Biri içeri girip bana saldırmak istiyorsa, bırak saldırsın. Umurumda değil. Hatta keşke yapsalar.

Aslında, Petrov'ların evine gidip Anton ve ikiz kuzenlerini kavga etmeleri için kışkırtmayı çok istiyorum. Benden hâlâ bunu yapacak kadar hoşlanmıyorlar.

Ama kardeşine ve kuzenlerine zarar verirsem Alina çok kızar. Ve eğer Alina'yı üzersem, Kaden canlı canlı derimi yüzerdi.

Aslında bunu yapsa da umurumda olmazdı. Ama onun gözlerinde göreceğim hayal kırıklığıyla başa çıkamazdım. Öfkesine dayanabilirim. Ama hayal kırıklığına dayanamazdım.

Üzerine yığıldığımda kanepenin alarmla gıcırıyor. Şişeyi tekrar kaldırıyorum ve derin derin içiyorum.

Bir yanım Trent Ashford'un ofisine girip kafasına silah dayamak ve ilişkimiz hakkında ne düşünürse düşünsün Kayla'nın benim olduğunu söylemek istiyor.

Ama bunu Kayla'ya yapamam. Benimle babası arasında seçim yapmasını sağlayamam. Seçim yapmak zorunda kalmasını istemiyorum. Zaten çok şey kaybetti.

Bu yüzden ailesinden daha fazlasını kaybetmesine sebep olmaktansa kendimi yok etmeyi tercih ederim.

Başımı koltuğun arkalığına yaslayarak tavana bakıyorum. Etrafımdaki ev karanlık ve sessiz. Kendi zihnimdeki kükreyen kaosla çok çelişkili.

Birini bayıltana kadar dövmek istiyorum. Camın kırılma sesini duymak için bu şişeyi odanın öbür ucuna fırlatmak istiyorum. Evi ateşe vermek istiyorum. Beni içten içe parçalara ayırmakla tehdit eden baskıcı huzursuzluğu dindirecek bir şey yapmak istiyorum.

Ama yapamam.

Ben de içimdeki acıyı uyuşturmak için yapabileceğim tek şeyi yaptım. Kanepede oturuyorum. Ve içiyorum.

OceanofPDF.com

KAYL A

W Jace'in tetikçiler için bir kampüste yaşadığını duyduğumda, bu hiç de beklediğim gibi değildi.

Yol boyunca sıralanmış küçük bahçeli güzel evlere bakıyorum.
Bir sürü büyük bina vardı.

Girişe ve alanın ortasına daha yakın olan yerler apartman gibi görünüyordu, ama burada hepsi müstakil evlerdi.

Yepyeni telefonuma gelen mesajı kontrol ederek, kapıya doğru yürümeden önce doğru evde olduğumdan emin oluyorum. Yanlış kapı zilini çaldım diye suratımdan vurulursam gerçekten çok yazık olur.

Önümdeki ev göz kamaştırıcı. Zarif ve koyu renkli ahşaptan yapılmış ve evin etrafını saran bir bahçesi var. Dışarıdaki sokağa siyah bir Range Rover park edilmiş, bu da umarım Jace'in burada olduğu anlamına geliyordur. Ayrıca cumartesi sabahı saat dokuz, yani en azından derste olmayacak.

Kapının hemen dışında durup elimi kaldırıyorum ve zili çalıyorum. Hiçbir şey olmuyor.

Kapıya kaşlarımı çatıyorum.

Belki kapı zili çalışmıyordur?

Elimi tekrar kaldırıp kapıyı çalmaya karar verdim.

Cevap yok.

Kaşlarımı çatıyorum.

Kapıyı birkaç kez daha
çaldım. Hala cevap yok.

Sinirli bir iç çekişle, kolu aşağı itip kapıyı çekerek açmaya çalışıyorum.

Beni çok şaşırttı ama işe yaradı.

Birkaç saniye boyunca şaşkınlık içinde açık kapıya baktım. Adam suikastçılar için bir üniversitede yaşıyor ve ön kapıyı kilitlemeden mi bırakıyor? Aklından ne geçiyor bu herifin?

Onun dikkatsizliği karşısında başımı sallayarak eşikten geçip koridora çıkıyorum.

Evin içi de dışı kadar güzel. Zemin ve duvarlar pürüzsüz koyu renkli ahşaptan, koridorun sonunda zarifçe kıvrılan bir merdiven ve tavanda süslü lambalar. Benim dünyamdan fırlamış gibi görünüyor. Müstehcen zenginlerin dünyasından.

Ya da olurdu, eğer bu kadar dağınık olmasaydı.

Koridorun ortasında yerde yatan bir sopanın üzerinden geçiyorum. İçeriye doğru ilerlerken sağ tarafımdaki bir odaya göz atıyorum. Şaşırtıcı derecede düzenli ve temiz olan bir çalışma odası olduğu ortaya çıkıyor. Ama Jace'ten iz yok, bu yüzden onun yerine soldaki kapıya doğru ilerliyorum.

Birleştirilmiş mutfak ve oturma odasına adım attığımda içimde bir şok dalgası oluşuyor.

Burada da duvarlar ve zemin koyu renkli ahşaptan yapılmış, odanın ortasında büyük bir yemek masası, sağ tarafımdaki mutfakta bir mutfak adası ve paslanmaz çelik aletler, odanın diğer tarafında ise büyük bir televizyonun önünde krem rengi bir kanepe var. *Yine* bu kadar dağınık olmasaydı güzel bir alan olurdu.

Boş bardaklar ve viski şişeleri mutfak adasını dolduruyor. Orada bir de sopa var. Ve masanın yanında yerde bir tane daha.

İnançsızlıkla bakışlarımı odanın üzerinde
gezdiriyorum. Sonra bakışlarım kanepeye
takılıyor.

Bir tutam dağınık kahverengi saç sırtlığın üzerinden dökülüyor.

Ona doğru ilerliyorum. Sopyayı yere bırakırken eğilip yerden alıyorum. Ne olur ne olmaz.

Ama kanepeye ulaşip etraftan dolaştığımda şüphelerim doğrulanıyor ve Jace'i gerçekten de orada buluyorum. Yine de onu görmek beni hala şok ediyor. O olduğu için değil, görünüşü yüzünden.

Gözlerinin altında koyu halkalar var ve uyuduğu belli olmasına rağmen kaşlarını çatıyor. Parmak eklemleri kanlı, gömleksiz ve çıplak göğsüne de kan sıçramış. Önündeki alçak sehpanın üzerinde boş bir viski şişesi duruyor ama bardak yok.

Kırık görünüyor.

Bu düşünce kalbime acı saplıyor. O kadar yoğun ki neredeyse sopayı tutmayı kaybediyorum.

Ama hemen ardından bir öfke patlaması geliyor.

Hayır. Bir aksilik yaşadık diye kendini bu şekilde yok edemez. Evet, işler cehenneme döndü. Ve evet, geriye dönüp baktığımızda bazı şeyleri daha farklı yapmalıydık. Ama düzeltemeyeceğimiz bir şey değil.

Yanına yaklaşıp sopayla onu dürtüyorum.

Gözlerini açıyor ve koltuktan fırlıyor.

Beni döndürüp elimdeki sopayı çekerek beni duvara çarpınca midem bulanıyor. Çarpmanın etkisiyle ciğerlerimden bir nefes kopuyor ve tekrar tekrar gözlerimi kırptırıyorum.

Jace tam önümde duruyor, bir eli yakama gömülü, diğeri sopayı kavıyor.

Birkaç saniye boyunca gözleri vahşi ve odaklanmamış, sanki hala ne olduğunu, nerede olduğunu ya da benim kim olduğumu anlamamış gibi.

Sonra göz

kırptıyor.

Tekrar göz

kırptıyor.

Gerçekleşme yüzüne bir kürek gibi çarptı.

Şok içinde geriye doğru sarsılarak gömleğimi bırakıyor ve bir adım geriye sendeliyor. Sopa elinden kayıyor ve yere düşüyor.

"Kayla," diye ağzından geçiriyor, kocaman gözleri hâlâ burada olduğuma inanamıyormuş gibi bana bakıyor.

Öksürerek havayı tekrar ciğerlerime çekiyorum ve sonra gömleğimi düzeltiyorum. "Evet, havalı korna olayından sonra bunun olacağını tahmin etmeliydim. Uyurken seni şaşırtmak gerçekten berbat bir fikir."

Jace hâlâ ağzı açık bana bakıyor. "Buradasın."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Çok gözlemcisin."

"Buradasın," diye tekrarlıyor, sesi kesinlikle şaşkın geliyor. "Nasıl...? Neden...?"

Sorularını duymazdan gelerek masanın üzerindeki boş viski şişesine doğru başımı sallıyorum. "Dün gece hepsini içtin mi?"

Bakışlarımla tekrar buluşmadan önce şişeye bir göz atıyor, hâlâ şaşkın görünüyor. "Uhm, evet. Sanırım öyle."

"Gömleğin nerede?"

"Emin değilim."

"Bu kan mı?"

Bakışları çıplak göğsüne ve oraya sıçrayan kana düşer.

Sonra bakışlarımı karşılıyor ve omuz silkiyor. "Benim değil."

Gözlerimi deviriyorum. "Bunun rahatlatıcı olması gerektiğini düşünmen çok hoş."

Sonunda gözlerinde bir parça ışık belirliyor. Bunu görmek kalbimi yerinden oynatıyor. Bir an için dudaklarında bir sırıtış belirliyor ve elini dağınık saçlarının arasında gezdiriyor.

Yüzümdeki sert ifadeyi koruyarak lavaboya doğru ilerliyorum ve yanındaki dolaptan bir bardak alıyorum. Suyla doldurduktan sonra Jace'in yanına dönüp bardağı eline tutuşturuyorum. Kafası karışmış bir şekilde bana göz kırpmıyor.

"İç şunu," diye emrediyorum. "Sonra da git bir duş

al." Kaşları havaya kalktı.

"Kekeledim mi?" diye sorarken ben de kendiminkini kaldırıyorum.

Şimdi tam anlamıyla sırıtıyor. Bu manzara göğsümde baskı yapan ağırlığı kaldırıyor.

Bardağı dudaklarına götürerek birkaç uzun yudumda hepsini içiyor.

"Güzel," diyorum boş bardağı ondan alırken. Sonra elimi kapıya doğru uzatıyorum. "Şimdi git duş al."

Kıkırdarken gözleri parlıyor. Sonra dudaklarında sinsî bir gülümseme belirliyor ve vücuduma kasıtlı bir bakış atıyor. "Patronluk taslarken ne kadar ateşli olduğunu söylemiş miydim?"

Omurgam karıncalanıyor ve kendi sırıtışımı zorlukla bastırabiliyorum.

Ama elimi kapıya doğru tutuyorum ve sadece "Duş al" diyorum.

Dudaklarında hâlâ o gülümsemeyle, iki parmağını alnına götürerek sahte bir selam veriyor. "Evet, hanımefendi."

O kapıdan çıkarken usulca gülüyorum.

O üst katta bir yerde duş alırken, ben de oturma odası ve mutfağı dolaşıp boş boş inceliyorum. Bunu bitirdiğimde koridorun karşısındaki odaya geçiyorum. Çalışma odası alt kattaki diğer odalardan daha düzenli ve temiz. Raflar boyunca sürükleniyor, sırtlardaki başlıklara bakıyorum.

"İlginç bir şey buldun mu?" Jace aniden arkamdan sordu.

"Pek sayılmaz," diye cevap veriyorum arkamı dönmeye başlarken. "Ama ben..." Bakışlarım Jace'e takılınca sözümü kesiyorum.

Kahverengi bukleleri duştan çıktığı için hâlâ nemli ve şimdiye kadar gördüğüm en seksi şekilde yüzünden geriye doğru taranmış. Üstüne üstlük sadece bir eşofman altı giyiyor.

Heykel gibi vücuduna bakıyorum. Saçlarından boynuna, oradan da çıplak göğsüne akan tek su damlasına. Pantolonunun içinde kaybolan kesinlikle günahkâr V'sine.

Isı içimde titreşiyor.

"Ah," diyor Jace, sesi kendinden fazlasıyla memnun geliyor. "Görüyorum ki sonunda ilginç bir şey bulmuşsun."

Büyük bir çabayla bakışlarımı onun bedeninden ayırıp tekrar yüzüne dikiyorum. Sonra sessiz bir soruyla kaşlarımı kaldırıyorum.

Bana doğru yürürken rahatça omuz silkiyor. "Bana sadece duş almamı söyledin. Sonrasında bir gömlek giymem gerektiğini belirtmedin."

Sırtımı arkamdaki kitap raflarına yaslayacak kadar yakınımda durana kadar aramızdaki mesafeyi kapatırken gözleri parlıyor. İki parmağını boğazımda gezdirdikten sonra çenemin altına yerleştiriyor ve bakışlarıyla buluşmam için başımı geriye doğru eğiyor. Dokunuşuyla tenimde şimşekler çakıyor.

"Ve şimdi dikkatin iyice dağıldığına göre," diye başlıyor, yüzünde hınzır bir gülümsemeyle. "Sonunda sorularıma cevap vermen için seni kandırabilirim. Yani, buraya nasıl geldin? Yeni koruman nerede?"

Ona bilmiş bir bakış atarken benim ağzımdan da aynı sırtış yayılıyor. "Muhtemelen hâlâ bir kafenin tuvaletinden çıkmamı bekliyordur."

Jace şaşkınlıkla kaşlarını kaldırır.

Kıkırdıyorum. "Aynı numarayı senden önce en az yarım düzine korumaya yaptım." Gözlerimi ona dikiyorum. "Yine de başka hiç kimse senin kadar sinir bozucu bir şekilde anlayışlı olmadı."

Jace'in egosunun şiştiğini görebiliyorum. Ama ben tekrar bir delik açmadan, yüz hatlarında ciddi bir ifade beliriyor ve yoğun gözlerle beni inceliyor.

"Ama düşündüm ki..." diye başladı ve "aramalarım ya da mesajlarıma cevap vermediğinde" diye bitirmeden önce sözünü kesti.

Elimi cebime atarak, babam eski telefonuma el koyduktan sonra almak zorunda kaldığım yepyeni telefonu çıkarıyorum. Jace telefona baktı ve

Benim söylememe bile gerek kalmadan yüzünü anlayış kaplıyor.

"Oh," dedi.

"Evet." Telefonumu cebime geri koyuyorum. "Telefon numaranı Google'da aratarak da tam olarak bulamadım. *Sen...* şey, *sen* olduğun için."

Yüzünü buruşturuyor. "İşleri senin için berbat ettiğim ve seni başka bir zorba korumaya mahkum ettiğim için beni suçladığından endişelendim."

"Bunun için *seni* neden suçlayayım ki? Hâlâ babam için çalışıyor olmana rağmen çıkmaya başlamamızı öneren bendim." Aptallığı karşısında gözlerimi deviriyorum ve elimi tersiyle göğsüne vuruyorum. "Moron."

Dudaklarından rahatlamış bir kahkaha kaçıyor. Sonra o ciddiyet geri dönüyor ve tekrar yüzümü inceliyor. "Peki, bundan sonra nereye gideceğiz? Hâlâ beni görür görmez vuracak yeni bir korumayla baş başasın."

"Evet, babam... biraz kızgın."

"*Biraz* mı?"

"Tamam, çok kızgın. Ama muhtemelen bizi gerçekten o şekilde çıplak gördüğü içindir. Eğer sadece duymuş olsaydı, bu kadar öfkelenmezdi."

"Şükürler olsun ki seni masanın üzerine yatırdığımda içeri girmedi." Gözleri muziplikle parlıyor. "Ya da sen bana çıplak sürünürken."

Babamın bunu görebileceği düşüncesi bile beni mahcup ediyor. "Aman Tanrım. Sanırım bunu görseydi kendimi vururdum." Başımı sallayarak bu korkunç düşünceyi bir kenara itiyorum. "Her neyse, evet, şu anda kızgın. Ama geçecektir. Ve sonra tekrar herkesin önünde çıkmaya başlayabiliriz."

"Peki o zamana kadar?"

"O zamana kadar mesafemizi korumak zorundayız. Telefonda konuşabiliriz ama gizlice seni görmeye gelemem. Bu sadece aleyhimize işler."

Derin bir iç geçiriyor ve alnını benimkine yaslıyor. "Siktir."

"Sen..." Başlıyorum. Kalbim aniden göğsümde çarpmaya başlıyor ve elimi gergin bir şekilde esnetiyorum. "Bu senin için sorun olur mu? Yani, bana genellikle oldukça... uhm, aktif olduğunu söylediğini hatırlıyorum."

Jace kaşlarını çatarak bana bakıyor, yüzünde belirgin bir şaşkınlık var.

"Yani, eğer istemiyorsan bu süre zarfında özel olmak zorunda değiliz-"

"Ne?" diye ağzından kaçırıyor, birdenbire yüz hatlarına bir farkındalık çöküyor. "Tabii ki özeliz. Başkasına dokunmaktansa kendi sikimi kesmeyi tercih ederim."

Kalbim kabarıyor ve bir an için kelimeler kifayetsiz kalıyor. "Oh."

"Ve sen, küçük iblis," diye devam ediyor. Parmakları boğazımı hafifçe okşuyor. "İstersen tabii ki başka birine dokunabilirsin. Ama bunu yaparsan onu yakalayıp öldüreceğimi bil. Çok yavaşça. Ve çok, çok, acı çektirerek."

Ruhumda karanlık bir heyecan dalgalanıyor ve bakışlarını tutarken dudaklarıma şeytani bir gülümseme yayılıyor. "Güzel. O zaman aynı fikirdeyiz."

"Gerçekten de öyleyiz. Yani-"

Parmaklarımı pantolonunun hemen üstündeki çıplak teninde gezdirirken sözleri kısık bir iniltiyle kesiliyor. Güçlü bedeninden bir ürperti yayılıyor. Elimi pantolonunun içine sokuyorum ve parmaklarımı sikinin etrafına sarıyorum.

Jace'in boğazından boğuk bir ses geliyor ve bir kolunu arkamdaki kitap raflarına dayamak için dışarı atıyor, ben de tutuşumu sıkılaştırıp elimi onun shaftında yukarı ve aşağı çekiyorum. Hemen sertleşiyor.

"O zaman sanırım bugünkü zamanımızı en iyi şekilde değerlendirmemiz gerekecek," diyorum elimi tekrar hareket ettirerek.

Jace parmaklarını yumruk yaparak kitaplığa yaslar ve burnundan sakinleştirici bir nefes çeker. "Yapmalıyız-"

Ön kapı çekilerek açıldı.

"Uyan, Golden," diye bağılıyor artık tanıdık gelen bir ses çalışma odasının dışındaki koridordan. "Ve vaktimi boşa harcadığın için seni dövmeden önce kıcımlı kaldırıp aşağı in."

Jace şaşkınlıkla irkiliyor ve kapıya doğru dönmeye çalışıyor. Ama elimi sikinin etrafında tutarak kafasından daha fazla hareket etmesini engelliyorum.

Ön kapı tekrar çarpılarak kapatıldı. Sonra koridordan üç çift ayak sesi geliyor, bize doğru yaklaşıyorlar. Elimi tekrar Jace'in sikinde aşağı yukarı kaydırırken olduğum yerde kalıyorum. Bakışları bana yöneliyor. Ama o bir şey söyleyemeden kapıda üç adam beliriyor.

Eli, Kaden ve Rico.

"Oh, kalkmışsın," diyor Rico, sözleri Eli'inkinden çok daha az tehditkâr. "Harika."

Elimi tekrar Jace'in sikine götürüyorum.

Vücudunda bir ürperti dalgalanıyor ve bir iniltiyi durdurmak için yanağını ısırtıyor. Bana uyarı niteliğinde bir bakış attıktan sonra başını çevirip

Kardeşler.

"Evet, uhm," diye bastırmayı başarıyor. "Şu anda biraz meşgulüm."

Elimi tekrar aşağı yukarı kaydırıyorum ve bir inilti neredeyse dudaklarının arasından kayıp gidiyor.

Hepsi kaşlarını çatıyor. Bu açıdan, beni onun kocaman vücudunun arkasında göremiyorlar, bu yüzden ona mastürbasyon yaptığımı bilmiyorlar.

"Sadece..." Jace mırıldanıyor, eli kitap rafında bir sıkılıp bir açılıyor. "Bir dakika oturma odasında bekler misin?"

Kendini dengelemek istercesine derin bir nefes çekiyor. Tam kendini toparlamış gibi görüldüğü anda başparmağımla ucuna dokunuyorum.

Dizleri neredeyse iflas edecekti.

"Lütfen," diye soluk soluğa bağılıyor. Ve kardeşleriyle mi konuştuğundan emin değilim.

Ben.

Kaden kıs kıs güler ama Rico "Elbette" der.

Hepsi dönmeye başlar.

"Oh ve Kayla?" Eli aniden söyledi.

Kalbim boğazıma sıçradı. Beni gerçekten görebiliyorlar mıydı?

Başımı Jace'in bedeninin arkasından eğerek, eğlenen bakışlarla karşılaştım. kardeşlerinin.

"Jace normal davranmaya çalışırken onu böyle delirtmek mi?" Eli öyle diyor. Bana sırtarak bakarken altın rengi gözlerinde hınzırca bir zevk parlıyor. "Onaylıyoruz."

Üçü de kıkırdıyor. Rico bana göz bile kırpmıyor. Sıcaklık ruhuma yayılıyor.

Ve böylece kendimi ailenin bir parçası gibi hissettim.

JACE

"T Bunun için senden alacağım intikam İncil'deki gibi olacak," diye tehdit ediyorum Kayla'yı, sonunda ikimiz birleşik mutfak ve oturma odasına girip

üç sinir bozucu kardeşime katılmak.

Kayla sadece gülüyor ve kaşlarını oynatarak bana bakıyor, parlak mavi gözlerinde meydan okuma dansı var.

İsteksiz bir eğlenceyle nefes alarak başımı ona doğru sallıyorum.

Küçük şeytan, gerçekten.

Odaya girdiğimizde Eli, "Çok hızlıydı," diyor.

Hepsi mutfak adasının etrafında duruyor. Eli adaya eğilmiş, dün buzdolabına koyduğum makarnadan arta kalanları yerken, Rico kaşlarını çatmış, ortalığı kaplayan boş şişe ve bardaklara bakıyor. Kaden elindeki bıçağı gelişigüzel çevirirken beni izliyor.

"Evet," diye devam ediyor Kaden, Eli'yle konuşurken bakışlarımı tutarken koyu renk gözleri parlıyor. "Ama yine de her zaman çok çabuk boşalmasıyla ünlü değil mi?"

Kayla boğuk bir kahkaha attı. Bakışlarımı kardeşlerime çevirmeden önce ona sert bir bakış fırlatıyorum. Mutfak adasına ulaştığımızda, orada bekleyen sopayı da kapıp onlara doğrultuyorum.

"Kafanızı kıracağım," diye uyarıyorum.

Kaden kıs kıs güler. Onun yanında Rico gözlerini devirirken Eli homurdanıyor. Piç de yemeğimi yemeye devam ediyor.

"Bunu saklıyordum," diyorum ona.

Eli yemeye devam ediyor. "Bu doğru mu?" Sonra başını kaldırıp bakışlarıyla buluşuyor, altın rengi gözleri sinsi bir eğlenceyle parlıyor. "Sanırım daha hızlı olmalıydın."

"Ben çabuk silah çeken biri değilim, seni orospu çocuğu," diye homurdandım. "Ön sevişme konusunda mükemmel olduğumu bilmeni isterim ve-"

Rico, "Kimse senin seks hayatını duymak istemiyor, Golden," diye araya giriyor.

"Tabii Kayla'nın sana Fransız hizmetçi kostümü giydirdiğini söylemek için değilse," diye ekliyor Kaden, yüzünde bir sırıtışla. Bakışlarını Kayla'ya kaydırırken gözleri karanlık bir zevkle dolu. "O zaman her şeyi duymak istiyorum."

Sopayı ona doğru tutuyorum. "Fransız hizmetçi kostümü giyen sensin, seni kırbaçlanmış küçük-"

"Ona neden öyle diyorsun?" Kayla aniden tartışmamızı bölerek soruyor.

Hepimiz yüzümüzü ona dönüyoruz. Dördümüze bakarken yüzünde gerçek bir merak var.

"Golden," diye açıklıyor. "Neden ona *Golden* diyorsun?"

"Yapma-" diye başlıyorum ama piç kardeşim sözümü kesiyor.

"Çünkü bir golden retriever yavrusunun dikkat süresine sahip," diyor Eli. Gözlerimi kısarak ona dik dik bakıyorum.

Kayla kahkahayı patlatır. İki **b ü k l ü m** olur, kollarını karnına sarar ve o kadar çok güler ki gözleri yaşarır.

"Aman Tanrım," diye kahkaha nöbetleri arasında soluk soluğa bağırıyor. Kendini adanın kenarına dayayarak doğruldu ve benimle kardeşlerimin arasına

bakmadan önce kahkaha gözyaşlarını sildi. Tüm yüzü ıslıl ıslıl bir sevinçle doluydu. "Haklısınız! Gerçekten de tıpkı bir golden retriever yavrusu gibi."

Üç kardeşim de kıkırdıyor. Kayla'ya tehditkâr bir bakış fırlatmadan önce onlara ölümcül bakışlar fırlatıyorum.

"Sen, küçük iblis, çalışma odasında yaptıklarından sonra zaten tamamen boku yemiş durumdasın," diye hatırlatıyorum ona. "Kendi mezarını daha da derin kazmaya devam etmek istediğinden emin misin?"

Cevap gülümsemesi parlak bir meydan okumayla dolu. Sonra bakışlarını kardeşlerime kaydırıyor. "İlk tanıştığımızda, onu kızdırmak için aynı nedenle ona *Sparky* diyordum."

Rico bir kahkaha atıyor ve Kaden bunu bana sonsuza kadar hatırlatacakmış gibi sırıtıyor.

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirerek bıkkın bir iç çekiyorum ve hepsine başımı sallıyorum. Ama tam sevgili kardeşlerimi sopamla bayıltmak üzereyken Kaden tekrar konuşuyor.

"Neredeyse hiçbir zaman beş saniyeden uzun bir dikkat süresine sahip olmadı," diyor, Kayla'nın bakışlarını tutarken koyu renk gözleri ciddi. "Bu yüzden dikkatini bu kadar uzun süre ve bu kadar sarsılmaz bir şekilde senin üzerinde tutmuş olması gerçekten bir şeyler söylüyor."

Kayla'nın ağzı açık kalıyor ve duygular güzel yüzünde nabız gibi atıyor. Bana döndü.

Ama o bir şey söyleyemeden Rico bir anda doğruldu ve "Geliyor" diye bağırdı.

Hepimiz pencereden dışarı bakmak için dönüp duruyoruz.

Dışarıdaki yolda bir araba gıcırdayarak durdu. Sonra ellili yaşlarında öfkeli görünümlü bir adam arabadan atlayıp ön kapımıza doğru fırlıyor.

Kayla inliyor. "Ah, lanet olsun. Bu benim yeni korumam." "Kafasını kırmamı ister misin?" Ben soruyorum.

Gülmeye başlıyor ama sonra ciddi olduğumu anlıyor. Eğlenen bir gülümsemeyi bastırırken başını sallıyor. "Uhm, hayır. Gitsem iyi olacak."

Kapıdan öfkeli bir vuruş geliyor. Sonra kapı kolu da tıkırdıyor, demek ki kardeşlerimden biri buraya geldiklerinde kapıyı arkalarından kilitlemiş olmalı. Muhtemelen Rico.

"Ben, uhm..." Kayla kardeşlerime dönüp onlara bir şekilde hem özür dileyen hem de minnettar bir gülümseme verirken söze başlıyor. "Sonra görüşürüz."

Hepsi başını sallıyor.

Sopayı çevirip omzuma koyuyorum ve Kayla yanımdayken kapıya doğru ilerliyorum. Gitmesine izin vermek için çok erken. Aslında, bu konuda bir seçeneğim olsaydı, gitmesine asla izin vermezdim. Ama ailesiyle ilişkisini bozmak istemiyorum, bu yüzden şu anda kapımı yumruklayan adamı öldürme isteğimi bastırıyorum.

Kayla elinin tersini benimkine sürterek, "Bunu çözeceğiz," diyor.

Bu küçük dokunuş omurgama bir elektrik şimşegi gönderiyor. Onu yakalayıp sonsuza dek yanımda tutmamak için diğer elimi sopanın üzerine koyuyorum.

Uzun bir nefes almaya zorlayarak, "Evet" diye cevap vermeyi başardım.

Ve sonra kapıya geldik. Kilidi açtıktan sonra, kasten gereğinden çok daha sert iterek açıyorum. Bu, dışarıdaki adamı sopanın darbesini almamak için geri sıçramaya zorluyor. Sopa hâlâ çıplak omzumdayken, şimdi telaşlı görünen korumaya dik dik bakıyorum.

"Bayan Ashford," der, gözleri ona kilitlenmiştir. "Basitçe yapamazsınız..." Sonra bakışları bana doğru kayarken sözünü kesiyor.

Gömleksizim ve Kayla'ya bir metreden daha yakın olduğum çok açık.

Gözlerinde alarm yanıp sönüyor. Sonra tereddüt. Sonra bir karar vermiş gibi görünüyor, çünkü çenesini sıkıyor ve takım elbise ceketinin içinden bir silah çıkarıyor.

Silahı kaldırıp bana doğrultmayı henüz başarmıştı ki, korku yüz hatlarını kapladı.

Silahını ceketinin içine geri sokarak, panik içinde teslim olduğunu göstermek için ellerini kaldırır.

Hafifçe dönerek omzumun üzerinden baktığımda kardeşlerimin koridorda arkamızda durduğunu görüyorum. Hem Eli hem de Rico'nun elinde birer silah var ve silahlarını doğrudan korumanın alınına doğrultmuşlar. Kaden aralarında duruyor, elinde bir bıçak döndürürken gerçek bir psikopat gülümsemesi dudaklarını büküyor.

Kalbim sıkışıyor.

Ama korumaya geri dönüyorum.

"Evet, muhtemelen bu hiç olmamış gibi davranmalısın," diyor Kayla omuzlarını umursamaz bir şekilde silkerken.

"Bayan Ashford," diye cevap veriyor, sesi sert. Ama sonra bakışları elimdeki sopaya kayıyor ve söylemek üzere olduğu şeyle ilgili fikrini değiştirmiş gibi görünüyor. "Gitmeliyiz. Şimdi."

Kayla alay ediyor ve sonra bana doğru dönüyor. Bir elini çeneme dolayarak yüzümü kendine doğru çekiyor ve beni öylesine sahiplenerek öpüyor ki, sanırım kalbim bir anlığına duracak.

Sonra beni bırakıyor ve bir adım geri atarak eşikten geçip kapıdan çıkıyor.

Omzumun arkasındaki koruma bana hançer gibi bakıyor.

Kayla bana sırtlıyor, göz kırptıyor ve sonra uzaklaşıyor.

Peşinden bakarken kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Kahretsin, sanırım bu kızı seviyorum.

Hayır, onu sevdiğimi *sanmıyorum*. Ben onu seviyorum. Kayla Ashford'u o kadar çok seviyorum ki onun için dünyayı yakabilirim.

Orada durmuş, huysuz koruma onu uzaklaştırırken lanet hayatımın aşkının kayboluşunu izliyorum.

Bundan sonra kendimi toparlamam birkaç saniye daha alıyor. Derin bir nefes alarak, bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve kendime onun gitmediğini hatırlatıyorum. Bunun sadece geçici olduğunu.

Sonunda kapıyı kapattım.

Arkamı döndüğümde kardeşlerim artık orada durmuyorlardı. Onun yerine mutfağın içinden gelen hafif tıkırtı sesleri duyuyorum. Oraya doğru yürüyorum.

Birisi tezgahdaki tüm boş şişe ve bardakları temizlemiş. Eli, Kaden ve Rico'nun bir kez daha etrafında durduğu mutfak adasına yaklaşıyorum. Kaden bir bardak suyu bana doğru kaydırıyor. Tam kenarında duruyor. Bardağı elime alıyorum ve yarısını tek seferde içtikten sonra tekrar yere bırakıyorum.

Sonra panik beni çarptı. Sarsılarak doğruldum ve başımı Kayla'nın çoktan gitmiş olduğu yere doğru çevirdim. "Lanet olsun! Yeni telefon numarasını almayı unuttum."

"Sakin ol," diyor Kaden. "Bende zaten var."

Arkamı dönüp kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. "Neden telefon numarası *sende* var mı?"

Koyu renk gözlerinde bilmiş bir bakışla bakışlarımı tutuyor ve bana bir kaşını kaldırıyor. "Nerede yaşadığını ona kim söyledi sanıyorsun?"

Sözlerini algılamak birkaç saniye sürüyor. Sonra içimden bir anlayış süzülüyor. Gözlerimi kırıştırdım, afalladım. "Oh."

Bir süre kimse bir şey söylemedi.

"Neden bize söylemedin?" Rico sonunda aniden bastıran sessizliğin içinde sorar.

Ses tonunda suçlama yok. Onun yerine, sesi neredeyse biraz incinmiş gibi çıkıyor.

Acı ve suçluluk duygusunu göğsümde hissettiriyor.

Sopayı yere bırakıp bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve bir omzumu kaldırıp utangaç bir şekilde omuz silkiyorum. "Bilmiyorum."

"Saçmalık," diyor Eli.

Bakışlarımı yüzüne dikiyorum.

Gözlerinde öfke titreşiyor ve kaşlarını çatarak bana bakarken alnındaki yara izi geriliyor. "Kovuldun, babam seni öldürmekle tehdit etti ve Blackwater'a geri gönderdi ve sen bize söylemedin bile. *Ondan* öğrenmek zorunda kaldık."

"Ben sadece-"

"Ve son beş yılını tetikçi olmak istemediğin için kontrolden çıkarak geçirdin ve bize bunu da söylemedin."

"Bunun seninle hiçbir ilgisi yoktu," diye itiraz etmeye çalışıyorum.

"Kapa çeneni," diye tersliyor. Her zaman bir parça delilikle kaplı olan gözlerinde şimdi şimşekler çakıyor. "Yıllar boyunca *bizim* ne kadar *pisliğimizle* uğraşmak zorunda kaldığının farkında mısın? Ve tüm bu süre boyunca, görünüşe göre kendi bokunu kendin taşıyorsun. Yıllardır. Bize söylemeden." Bana bakarken gözleri emir dolu. "Neden?"

"Önemli değil."

Elini, bardağımı zıplatacak kadar sert bir şekilde tezgâha vuruyor. "Sadece konuş bizimle!"

"Çünkü hepiniz her zaman çok mükemmelsiniz!" Kelimeler ruhumdan bir silah sesi şiddetiyle kopup gidiyor.

Üç kardeşim de şaşkınlıkla geri çekiliyor ve bana göz kırıyor.

Göğsüm aniden kabarıyor. Parmaklarımı bir kez daha saçlarımın arasından geçirerek ciğerlerime oksijen girmesini sağlıyorum. Sonra ellerimin tekrar aşağı inmesi için kendimi zorlamam gerekiyor. Parmaklarımı yumruk haline getiriyorum.

"Sizler tam da babamın istediği oğullarsınız," diyorum şaşkın bakışlarını üzerimde tutarak. "Babamın istediği miras. Ve ben... Ben tetikçi olmak isteyip istemediğimi bile bilmiyordum. Bu yüzden kendi kendimi yok etmeye başladım. Kavgalarla, alkolle ve seksle. Kafamı dağıtmak için her şeyi yaptım. Bu da onu daha da hayal kırıklığına uğrattı. Beni daha da başarısız biri olarak görmesini sağladı. Ve sen..." Elimi havada gezdirerek hepsine işaret ediyorum. Çaresizlik sesime sızıyor. "Beni de zayıf, acınası bir başarısızlık olarak görmenizi istemedim."

Mutfağa çöken sessizlik o kadar yüksek ki kulaklarımda çınladığını duyabiliyorum.

Pencerelerin dışında, güneş cadde boyunca sıralanmış binaların tepesine çıkmıştır. Soluk sabah ışığı odanın içine süzülüyor ve koyu renkli ahşap duvarlarda desenler yaratıyor.

Kardeşlerim üç kalp atışı daha bana bakıyorlar.

Sonra Eli sessizliği kırılmış bir ayna gibi paramparça eder. "Seni lanet moron."

Utanc içime çöküyor ve arkamı dönmeye başlıyorum. Eli dışarı fırladı. Kolumdan tutup beni tekrar onlara doğru çeviriyor.

"Ciddiyim," diyor, her kelimesinde öfke ve inançsızlık titreşiyor. "Nasıl olur da bilmezsin?"

Tek yapabildiğim bakışlarını tutmak. Dudaklarından dökülecek kesici sözleri beklemek.

Bana bakarken gözleri çok ciddiye. "Seni asla başarısız olarak görmedik."

Rico, "Ve senin hiçbir zaman zayıf olduğunu düşünmedik," diye ekliyor.

Şaşkınlıkla geri çekiliyorum ve üçünün arasına bakıyorum. Eli sonunda kolumu bırakıyor ve onun yerine iki elini saçlarında gezdirip aptallığıma inanamıyormuş gibi başını sallıyor. Kaden bıçağını döndürmeyi bile bıraktı. Adanın diğer tarafından bana bakarken bıçağı kınına geri soktu.

"Neden sana her zaman bu kadar boktan davranıyoruz sanıyorsun?" Kaden gözlerini benimkilere dikerek soruyor.

"Çünkü ben senin her zaman çok gürültücü, çok dikkatsiz, çok huzursuz ve her şeyi berbat eden sinir bozucu küçük kardeşin olduğum için mi?" Cevap veriyorum.

"Çünkü sen aramızdaki en iyisin," diyor Kaden, sesi son derece ciddi.

"Her zaman öyleydin," diye ekliyor Eli.

Rico yumuşak bir kıkırdama çıkarıyor. "Hepimiz berbat olmanın elli tonundayız. Ama sen bir şekilde hâlâ olduğun gibi kalmayı başarıyorsun. Geri kalanımızı taşıyan lanet olası bir güneş ışığı topu. Aileme olanlardan sonra, sen, kolay gülümsemen ve dünyayı daha hafif hissettirme konusundaki çılgın yeteneğinle, bazen nefes almamı sağlayan tek şeydin. Tüm bunların ağırlığı altında ezilmemi engelleyen tek şeydin."

Boğazım düğümlenmeye başlıyor ve ne söyleyeceğimi bilemeden yutkunuyorum.

Rico bana küçük bir gülümseme veriyor. "Seni aramaya başlamamızın gerçek nedeni bu.

Altın."

Kalbim aniden aynı anda hem patlıyormuş hem de sıkılıyormuş gibi hissediyorum. Kararsız bir nefes çekiyorum, boğazımdaki kalınlığa karşı bir kez daha yutkunmaya çalışıyorum.

"Siz her zaman bizim arkamızı kolladınız," diyor Eli, bakışları benimkilerde sabit. "Biz de senin arkadayız. *Herkes*e karşı."

Kaden bana neredeyse biraz üzgün görünen hafif bir gülümseme veriyor. "Tek yapman gereken o kelimeyi söylemekti."

Ben beynimi doğru düzgün çalıştıramadan Eli telefonunu açıyor ve aniden çevir tuşuna basıyor. Hattın çalma sesi sessiz odayı doldururken

telefonu mutfak adasına, dördümüzün arasına koymadan önce hoparlörü açıyor.

Üç sinyalden sonra biri cevap verir. "Eli,
bir sorun mu var?"

Sesi tanıdığım da kalbim göğsümde sarsılıyor. Jonathan Hunter.
Babamız.

"Evet, bir sorun var," diye yanıtlıyor Eli.

"Anlat bana."

"Jace'in geleceği."

Bakışlarımı telefonda kaldırıp Eli'a bakıyorum. Babamızın cevap vermesini beklerken o da bakışlarımı tutuyor.

Hattın diğer ucundan derin bir iç çekiş geliyor. "Jace eğitimini Blackwater'da tamamlayacak."

"Hayır, Jace bitirmek isteyip istemediğini seçecek," diyor Rico, sesi sakın bir otoriteyle dolu.

"Rico mu?" Babam kafası karışmış gibi konuşuyor. "Bak,
bu-" "Yoksa seni evlatlıktan reddederiz," diye bitiriyor
Kaden.

Geri çekiliyorum, üçüne bakarken gözlerim kocaman açılıyor. Kimse Jonathan Hunter'ı tehdit edemez. Hiç kimse.

Kaden bana psikopat gülümsemelerinden birini gösteriyor, sanki sessizce "*Ne istersem onu yaparım*" der gibi.

"Beni evlatlıktan reddedemezsin," diye kekeliyor babam.

"Ben senin babanım." "Evet, aslında yapabiliriz," diyor Eli
kayıtsızca.

Kaden, "Jace kendi geleceğini seçecek ya da bugün dört oğlunu kaybedeceksin," diye uyarıyor.

Hattın diğer ucunda öfkeli bir sessizlik yankılanıyor. "Ne olacak?" Rico talep ediyor.

"Beni tehdit edemezsin," diye homurdanıyor babam, her kelimesinden öfke damlıyor. "Jace Blackwater'da kalıyor."

Meydan okuma ve çelikten kararlılık ruhumda nabız gibi atıyor. Omurgamı dikleştirerek çenemi kaldırıyorum ve telefona sert bir bakış fırlatıyorum.

Kardeşlerim haklı. Ne yapıp ne yapamayacağımı dikte etmesine izin vermekten bıktım. O da hepimiz gibi bir insan. Ve her erkek tehdit edilebilir. Sadece doğru kozun ne olduğunu bulmalısın. Şansıma, eğilmez babamızı neyin simit gibi bükeceğini çok iyi biliyorum.

Dudaklarımda hain bir gülümsemeyle, "Anneme çocuklarından hiçbirini göremeyeceğini söylediğinde nasıl tepki vereceğini düşünüyorsun?"

Yine mi?"

Kaden, Eli ve Rico şaşkınlıkla bana bakıyorlar. Sonra Kaden'in dudaklarında bir gülümseme belirirken Rico bana yavaşça başını sallıyor.

Eli bana onaylayan bir sırtıyla bakıyor ve sessizce "*Güzel*"

diyor. Hattın diğer ucundaki sessizlik sağır edici.

Sonra babam küfreder.

Dördümüz de birbirimize şeytan gibi sırtıyoruz.

"Siktir," diyor babam ve nefesinin altından kısık bir ıslık çalıyor. "Siz gerçekten benim oğullarımsınız, değil mi?" Mağlup bir iç çekiş. "Peki. Jace seçecek."

Sonra biz sevinemeden telefonu kapatıyor.

Bu sözler zihnimde yankılanırken birkaç saniye telefona bakıyorum.

Seçim yapabiliyorum. Özgürlüğüm geri geldi. Geleceğim geri geldi. Şimdi tek ihtiyacım olan Kayla ve her şey mükemmel olacak.

Yutkunarak başımı kaldırıyorum ve kardeşlerimin gözleriyle karşılaşıyorum. "Teşekkür ederim."

Sözcükler umduğumdan daha boğuk çıkıyor ama bu konuda yorum yapmıyorlar.

Bunun yerine Kaden bana sırtıyor ve bıçağını tekrar elinde döndürmeye başlıyor.

Rico göz kırparak, "Senin için her şeyi yaparım, Golden," diyor.

"Ama şimdi bize *gerçekten* akşam yemeği borçlusun," diye ekliyor Eli, bana sırtırken gözleri parlıyor.

Gülüyorum.

Ve sonunda o on yıllık huzursuzluğun ruhumdan uçup gittiğini hissediyorum.

KAYLA

Teçtiğimde kahve dükkânı hareketlilikle dolup taşıyor. Tezgâhın arkasındaki süslü kahve makinelerinden gelen vızıltı ve tıslamalara sohbet ve kahkahalar karışıyor. Soluk ahşap masaları tarıyorum.

Aradığım insanlar.

Jenn, haftalar önce o partide tanıştığımız kızlardan biri olan Felicia'nın yanında oturuyor ve bir konuda derin bir tartışmaya dalmış görünüyorlar. Masanın karşısında Aurora, Mitch'in söylediği bir şeye gülüyor. Oynadığımız içki oyununda tanıştıklarından beri birbirlerini her gördüklerinde flört ediyorlar. Aurora bir şey söylemedi ama bence çıkmanın eşiğinde olabilirler. Lionel, Mitch'in yanındaki sandalyede oturuyor ve dalgın bir şekilde buzlu kahvesini karıştırmak için pipetini kullanırken masaya bakarken düşünceli görünüyor.

Onlara doğru ilerledim ve Lionel'in karşısındaki sandalyeyi çektim. Hepsi bana doğru döndü.

Aurora'nın güzel yüzü parlak bir gülümsemeyle aydınlanıyor. "Kayla! Gelmişsin."

"Elbette öyle," diye cevap veriyorum, ona gülümseyerek.

Özür dileyerek yüzünü buruşturdu. "Sadece... Jace ve babanla olanlardan sonra... Hareket özgürlüğünün etkilenip etkilenmediğinden emin olamadım."

"Ben bir yetişkinim. Artık beni cezalandıramaz." Kıkırdıyorum ve ona bilmiş bir bakış atıyorum. "Denemediğinden değil."

Jenn buzlu kahvesini bana doğru uzatırken, "Senden bir an bile şüphe etmedim," diyor.

Geldiklerinde benim için sipariş etmiş olması gereken içkiyi aldıktan sonra ona minnettar bir gülümseme ve başımla onay veriyorum. Bu hafta okula farklı bir korumayla geldiğim için onlara Jace'le olanları anlatmak zorundaydım. En azından kısa versiyonunu. Anladılar. Normal yirmi yaşındakiler ailelerinin onayı ya da fikirleri konusunda endişelenmek zorunda değiller ama bizim gibi aile işleriyle bu kadar iç içe olan insanlar için durum biraz farklı. Zengin bir varis olmanın birkaç dezavantajından biri de bu.

"Evet, uhm, bahsetmişken..." Lionel aniden söyledi. Önce sola, sonra sağa eğilip arkamdaki boşluğu tarıyor ve şaşkın gri gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor. "Yeni koruman nerede?"

Ağzımda haince bir sırıtma yayılıyor. Sandalyemde arkama yaslanıp ayak bileklerimi çaprazlıyorum ve saçlarımı omzumun arkasına atıyorum. "Muhtemelen hala dairemdeki kanepede oturuyor ve ben uyurken beni koruyor."

Geri çekiliyor ve şaşkınlıkla göz kırpmıyor. Aurora, Mitch'i ürkütecek kadar yüksek sesle gülüyor, o da durumuma pek aşina olmadığı için benimle onun arasına bakıyor.

Sırıyorum ve buzlu kahvemden bir yudum alıyorum. "Hayatın boyunca bu işi yaptıktan sonra o kadar da zor değil."

En azından Jace nöbet tutmadığı sürece.

Acı kalbime saplanıyor.

Tanrım, Jace'i özledim.

Aurora yine gülüyor. Jenn ona "*sana söylemiştim*" der gibi bir bakış atar. Felicia şaşkınlıkla başını sallar.

Sonra Aurora Mitch'le flört etmeye geri dönüyor ve Jenn de Felicia ile tartışmaya devam ediyor. Sanki bir fantezi dizisinden bahsediyorlarmış gibi geliyor. Ya da belki bir anime. Ama ne konuştuklarına odaklanamıyorum çünkü aklım sürekli Jace'e gidiyor.

Kahvemden bir yudum daha alırken çaktırmadan Lionel'e bakıyorum. Karşılıklı oturduğumuz için, her zaman yaptığı gibi bir sohbet başlatacağını düşündüm. Ama neyse ki ruh halimi okumuş gibi görünüyor ve bunun yerine telefonunu açıp bir şeyler yazarken ona odaklanıyor.

İçimde bir rahatlama oluyor, çünkü aniden kimseyle konuşma havasında değilim.

Jace'i özledim.

Bu çok saçma, biliyorum. Ben çocuk değilim. Kimseye ihtiyacım yok. İnatçı ve bağımsızım ve kendi başımın çaresine bakabilirim. Ama onu hâlâ özlüyorum.

Ve aniden hayatımdan çıkana kadar onun hayatımda olmasını ne kadar sevdiğimi fark etmemiştim.

Aptalca şakalarını ve kendine olan güvenini seviyorum. Kahvaltının günün en önemli öğünü olduğuna dair aptalca nutuklarını seviyorum. Benim için yaptığı yemekleri seviyorum. Parlak gülümsemesini ve hayat, enerji ve yaramazlık dolu ısıltılı kahverengi gözlerini seviyorum. Hayatımı her zaman daha kolay hissettirmesini seviyorum. Daha aydınlık. Karanlık anlarda bile. Asla geri adım atmamasını seviyorum. Benden asla korkmamasını seviyorum. Zenginliğimden, gücümünden ya da statümden. Beni görmesini seviyorum. Beni anladığını. Seviyorum-

Sersemlemiş bir şekilde farkına varıyorum ve sandalyeme geri oturuyorum. Gözlerimi kırıştıtarak kahvehanenin diğer tarafındaki tuğla duvara bakarken, o ani farkındalık içimde yankılanmayı bitiriyor.

Jace'ten sadece hoşlanmıyorum. O sadece çıkmayı planladığım ve nasıl gideceğini göreceğim biri değil. Nasıl gideceğini zaten biliyorum. Çünkü hayatımı onsuz hayal edemiyorum.

Vay anasını.

Sanırım bu adamı seviyorum.

"Kayla," diyor Jenn aniden. Solgun kaşları hafif endişeli bir kaş çatma ifadesiyle birbirine yaklaşıyor. "İyi misin?"

Boğazımı temizleyerek, bakışlarımı tekrar Jenn'e çevirmeden önce kafamı hızlıca sallıyorum. "Evet. Evet, ben iyiyim. Özür dilerim, biraz dalmışım."

Gülümsüyor ve sonra bana adını hiç duymadığım bir karakter hakkında ne düşündüğümü soruyor. Kim olduğunu açıkladıktan sonra masanın geri kalanıyla onun hakkında tartışmaya başlarken, ben de aktif bir katılımcı gibi konuşmak ve başımı sallamak için elimden geleni yapıyorum. Ama zihnim hala az önceki farkındalıkla yankılanıyor.

Sanırım Jace'i seviyorum.

Kahvelerimizi bitirip vedalaştıktan sonra bile bu düşünciyi aklımdan çıkaramıyorum.

Ellerimi ceplerime sokarak daireme doğru yürürken önümdeki kaldırıma bakıyorum. Zihnim çalkalanmaya devam ediyor ve kalbim göğsümde pıtır pıtır atıyor.

Daha önce de erkek arkadaşlarım oldu tabii ki. Gençken. Ama daha önce birini sevdiğimi sanmıyorum. Bu şekilde değil. Ve bu beni korkutuyor. Çünkü şimdi, aniden kaybedecek bir şeyim var. Ya Jace aynı şeyi hissetmiyorsa? Ya o-

Boynumun arkası karıncalanıyor.

Düşüncelerimden sıyrılıp önümdeki caddeye göz kırpıyorum. Ama her yer boş ve sessiz. Burası kampüsün dış mahallelerindeki en ıssız yerlerden biri, yani kaldırımda yürüyen başka kimse yok. Ve bana doğru gelen hiçbir araba da yok.

Ama midemdeki o tuhaf his geçmiyor. Omzumun üzerinden bakıyorum.

Sıradan mavi bir minibüs köşeyi döner ve caddeden aşağı inmeye başlar.

Bu garip bir olay olmamalı. Ama yine de.

Bu minibüsü daha önce nerede gördüm? Bu minibüsü daha önce gördüm mü? Ve bu yolda olması gerekenden çok daha yavaş gidiyor.

İçimde ani bir panik dalgası oluşuyor ve telefonumu çekip arama tuşuna basıyorum.

Jace sadece iki sinyalden sonra telefonu açar. "Kayla, sen-"

"Sanırım beni takip eden bir minibüs var," diye geveledim. "Sanırım çıkarken kahve dükkanının dışında gördüm ve şimdi burada ve çok yavaş sürüyor ve-"

"Kayla," diye araya giriyor Jace. Sesi keskin. Net. Uyanık. "Koruman orada mı? Şu anda etrafında başka insanlar var mı?"

"Hayır."

"Kalabalık bir alana gidin. Şimdi."

Bakışlarımı sokakta gezdirip insanları nerede bulabileceğimi anlamaya çalışırken korku ve panik göğsümde fırtına gibi esiyor. Bu yolda küçük üniversite dükkânlarından başka bir şey yok ve hepsi de akşam olduğu için kapalı. Omzumun üzerinden bir kez daha bakıyorum.

Kalbim boğazıma sıçradı.

Minibüs aniden hızlanıp bana doğru gelmeye başlayınca, "Aman Tanrım, hızlanıyor," diye bağıyorum.

"Koş!" Jace bir anda koşmaya başladım.

Bir sonraki caddeye doğru koşarken spor ayakkabılarım yere vuruyor. Araba arkamdan kükreyerek yaklaşıyor. Başaramayacağım.

Bir sonraki sokak çok uzak. Ben gitmiyorum-

Solumda dar bir geçit beliriyor. Uzun ahşap bir kapı ile kapatılmış.

Kayarak duruyorum ve tüm ağırlığımı kapıya vererek omuzlarımı kapıya çarpıyorum.

Uçarak açılıyor.

İleriye, ara sokağa doğru atılıyorum.

Ve neredeyse bir taş duvara çarpıyordum.

Duvarın önünde kayarak durduğumda dehşet soğuk bir dalga gibi üzerime çöküyor. Bu bir çıkmaz sokak.

Araba kapıları çarpılıyor ve ayak sesleri benden sadece kısa bir mesafe ötede yere vuruyor. Uzun ahşap kapıya koşarak geri dönüyorum, kapıyı kapatıyorum ve beni takip etmelerini engellemek için kendimi kapıya doğru bastırıyorum.

"Kayla!"

Adımın söylendiğini fark etmem bile bir saniye sürüyor. Kimin çağırdığını anlamam. Ve nereden geldiğini.

Sırtımı ahşap kapıya dayarken, hâlâ elimde tuttuğum telefona bakıyorum.

Jace. Jace benimle konuşmaya çalışıyor. Ne zamandır benimle konuşmaya çalışıyor? Ne söylemeye çalışıyor? Kafamdaki panik sesinden zar zor bir şeyler duyabiliyorum.

Elimi kaldırıp telefonu tekrar kulağıma götürüyorum.

"Kapana kısıldım," diye soluk soluğa telefona bakıyorum. "Çıkmaz bir sokakta kapana kısıldım ve-"

Ahşap kapıya diğer taraftan bir ağırlık çarpıyor ve menteşeleri takırdıyor. Ayakkabılarım yerde kayıyor. Korku kalbimi demir bir yumruk gibi kavırıyor ama bedenimi kapıya geri atıp tekrar kapatıyorum.

"Geldiler!" Sesim kendi sesim gibi bile çıkmıyor. "Beni buldular. Dışarı çıkamam. Yapamam-"

"Beni dinle!" Jace hattın diğer ucundan bağırıyor ve onun bir şeyler söylemeye çalıştığını ama benim onun yerine konuşmaya devam ettiğimi fark ediyorum. "Saatini takıyor musun?"

Paniğe kapılmış zihnim onun tuhaf sorusunu algılayamıyor. "Ne?"

Ağırlık tekrar kapıya çarpıyor ve bir santim daha ileri kayıyorum.

"Soruya cevap ver," diye tersliyor Jace. "Saatini takıyor musun?"

Topuklarımı yere vururken, sırtımı arkamdaki tahtaya dayıyor ve umutsuzca kapıyı tekrar tamamen kapatmaya çalışıyorum. Bakışlarım her zaman taktığım saate kayıyor. Kardeşime ait olması gereken saate.

"Evet," diye ağzımdan kaçırdım.

Kapıya bir ağırlık daha çarpıyor.

"Güzel," diyor Jace. Sesi sakın geliyor. Toparlanmış. Kontrollü. "Ne olursa olsun, saatini asla çıkarmamalısın. Anladın mı?"

"Evet-"

Kapı neredeyse bir adım kadar açılmaya zorlandı. Bacaklarımı zorlayarak hareket etmesini engellemeye çalışıyorum ama bu imkansız.

"Jace," diye nefes nefese kaldım. "Jace, geliyorlar!" "Kayla."

Sesi çok kararlı. Güç, güven ve vaatlerle dolu. Onun sakinliğini, kontrolünü kendi zihnimi paniklemeyi bırakmaya zorlamak için kullanmaya çalışıyorum. Kalbimi göğsümde bir savaş davulu gibi atmayı bırakmaya zorlamak için.

"Beni çok dikkatli dinle," diyor Jace o kararlı ses tonuyla. "Onlarla savaşmayın."

İki ağırlık aynı anda kapıya çarptı. Beni ileri doğru uçurdu.

Kapı sağ tarafımdaki binanın taş duvarına çarparken tahta çatırdıyor. Dengemi sağlamak için tökezleyerek etrafımda dönüyorum.

Ve kar maskeli iki adamla yüz yüze geldim.

Geri çekilirken telefona "Buradalar," diye nefes veriyorum.

Ama sadece birkaç adım sonra sırtım arkamdaki duvara çarpıyor. Maskeli adamlar bana doğru ilerliyor. Kalbim kaburgalarım o kadar sert çarpıyor ki bir yerimi kırdığımı düşünüyorum.

İki adam fermuar, ağız tıkacı ve siyah bir kukuleta çıkarırken korku ve panik vücudumda elektrik şimşekleri gibi dolaşıyor.

"Onlarla savaşma," diyor Jace kulağıma, ama bu sefer sesinin biraz çatladığını duyabildiğime yemin edebilirim. "Ne derlerse yap. Ve saati asla çıkarma. Senin için geliyorum."

JACE

I Kan dökmek için giyindim ve bir dakika içinde merdivenlerden aşağı koşuyorum. Telefonumdaki takip uygulamasını kontrol ederken botlarımı bağlarken kafamın içindeki uğultudan neredeyse hiçbir şey duyamıyorum.

Kayla'nın saatine aylar önce bir takip cihazı yerleştirmiştım, böylece gizlice kaçmayı başarırca onu bulabilecektim. Neredeyse unutmuştım. Ta ki bugüne kadar. Ta ki biri onu kaçırana kadar. Biri benim Kayla'mı alana kadar.

Hepsini öldüreceğim.

Ayağa fırlayıp, kapıdan çıkıp arabama doğru koşmadan önce şemsiye standından bir sopa kapıyorum. Arabamın bagajında zaten altı tane sopa var ama kendimi sürücü koltuğuna atıp gaza basarken bunu da yolcu koltuğuna atıyorum.

Yarasalar iyidir. Ama silaha da ihtiyacım var.

Kardeşlerimin bana istediğim her şeyi ayarlayabileceğini biliyorum. Bu konuda bana yardım etmek için her şeyi bırakıp gelirlerdi. Ama bu çok uzun sürer. Kayla'nın başkasının merhametinde geçirdiği her saniye, kalbimin göğsümde paramparça olduğu bir başka saniye. Onu geri alacağım. Ve onu hemen şimdi geri alacağım.

Blackwater Üniversitesi'nin en yakın poligonunun hemen dışındaki otoparka girdiğimde araba asfaltta kayıyor. Arabayı çalışır halde bırakarak kapıyı açıp girişe doğru ilerliyorum.

Kapıdan geçip poligona girerken birkaç kişi yolumdan atlıyor. Silahları dağıtmakla görevli adam geri çekildi ve

Tezgâhın etrafından dolanıp onu yolumdan iterken şaşkınlıkla bana göz kırpmıyor. Silah raflarını tarayarak ihtiyacım olanı çabucak buluyorum.

Bir kılıf kapıp kollarımı kayışlardan geçiriyorum ve göğsümün etrafına sabitliyorum. Sonra silah, cephane ve susturucuları yüklemeye başlıyorum.

İnsanların tam da bunu yapmasını engellemesi gereken adam iki adım öteden bana bakıyor, ağzı aşağı yukarı çalışıyor ama hiç ses çıkmıyor.

Başka biri olsaydım şimdiye kadar çoktan vurulmuştum. Ancak ailemin Morelli mafya ailesiyle olan bağlantısı ve Federico Morelli'nin hepimizin dokunulmaz olduğuna dair doğrudan emri nedeniyle Blackwater'da hiç kimse beni inkar etmeye cesaret edemiyor.

"Yapmamanız gerekiyor," diye bastırmayı başarıyor adam sonunda. "Yapamazsın-"

Bir silah çekip alnına nişan aldım. "Ben sormadım."

Geriye doğru sarsılıyor ve elleri teslimiyetle havaya kalkıyor. Bana bakıp yutkunurken gözlerinde korku titreşiyor. Aslında, arkamı dönüp kapalı poligona doğru ilerlediğimde herkesin gözlerinde korku titreşiyor.

Buradaki herkes eğitilmiş bir suikastçı. Yani hepsinin altlarına sıçmak üzereymiş gibi görünmeleri, benim şu anda nasıl görünmem gerektiği hakkında bir şeyler söylüyor.

Ama umurumda değil.

Yüzyılın en kötü cinayetlerini işlemek üzere olan akli dengesi yerinde olmayan bir manyak gibi görünmem umurumda değil.

Kızımı aldılar.

Bütün bu lanet kasabayı kana boyayacağım.

KAYL A

M Kalbim kaburgalarım o kadar sert çarpıyor ki göğsüm ağrıyor. Burnumdan derin nefesler çekerek kalbimin bu kadar sert atmasını durdurmaya çalışıyorum. Çok yüksek sesle. Hiçbir şey duyamıyorum bile.

panikle gümbürdüyordu.

Bir sandalyeye fermuarla bağlandım, bileklerim ve ayak bileklerim metal ayaklara ve kolçaklara sabitlendi, ağzım tılandı ve başımda koyu renkli bir başlık var. Fermuarların sert plastik kenarları derime batıyor. Hareket edemiyorum. Konuşamıyorum. Ve göremiyorum.

Ama ben zarar görmedim.

O sokakta, Jace'in bana yapmamı söylediği şeyi yaptım. Beni kaçırانlarla savaşımadım. Onlara bana zarar vermeleri için bir sebep vermedim. Bana söylediklerinde telefonumu teslim ettim. Bana söylediklerinde bileklerimi uzattım. Orada sessizce durdum ve ağzımı tıkamalarına, gözlerimi bağlamalarına ve beni minibüslerine götürmelerine izin verdim. Durduktan sonra beni tekrar minibüsten çıkardıklarında isteyerek yürüdüm. Bana söylediklerinde bu sandalyeye oturdum. Beni ona bağlamalarına izin verdim.

Ve bu yüzden, ben zarar görmedim.

Telefonumu o ara sokakta yere atıldılar ve bir botla ezdiler.

Ama hala saatimi takıyorum. Bir şekilde Jace'i buraya getirecek olan tamamen analog kol saatim.

Kalbim sıkışıyor. Jace.

Bana söylediği son sözler kafatasımın içinde yankılanıyor.

Senin için geliyorum.

Burnumdan kararsız nefesler çekerek, çarpan kalbimi ve hızla atan nabzımı engellemeye çalışıyorum ve bunun yerine o basit gerçeğe odaklanıyorum. Jace benim için geliyor.

Sol tarafımda bir yerden açılan bir kapının metalik gıcirtısı geliyor. Ani sesle kalbim yerinden fırlıyor. Bir kez daha onu sakinleşmeye zorluyorum ki kulaklarımdaki kan çarpıntısını duyabileyim.

Duvarların arasında birkaç ayak sesi yankılanır.

Kapı bir gümbürtüyle kapanır.

Ayak sesleri bana doğru gelmeye devam ediyor. Titreyerek nefes alıyorum.

"Sana kendini toparlaman ve bana olan borcunu ödemen için üç ay verdim," diyor tok bir ses. "Ve artık zamanın neredeyse doldu. Buradayım çünkü bu gece hepsini ödeyebileceğine söz verdin. Faiziyle birlikte. Yine de, *bu* para dağ gibi görünmüyor."

Bir adam, o kadarını duyabiliyorum. Ama sesi hiç tanımıyorum.

Adam tam önümde durduğunda kendimi tamamen hareketsiz kalmaya zorluyorum. Diğer ayak sesleri de sessizleşiyor. Hain kalbim kaburgalarıma çarpıyor.

"Bu daha iyi bir şey," diye yanıtlıyor başka bir adam. "Bu bir açık çek."

Bu sesi tanıyorum. Ama panik içindeki zihnim anıları sıralayıp sesi bulamadan, çanta kafamdan çekiliyor.

Yukarıdaki floresanlardan gelen ani ışığa karşı gözlerimi kırpttırıyorum.

Gözlerimi tekrar açtığımda kendimi bir depoda buluyorum. Ellili yaşlarında bir adam tam karşımda duruyor ve bana bakıyor. Kahverengi saçları kırlaşmaya başlamış ama kahverengi gözleri sert. Kusursuz koyu gri bir takım elbise giyiyor ve parmağında tek bir altın yüzük var.

Kalbim durdu. Çünkü kim olduğunu biliyorum. Onu daha önce hiç konuşurken duymamıştım, bu yüzden çakıllı sesini tanıyamadım. Ama neye benzediğini biliyorum.

Bu Gregor Doyle. Bu eyaletteki en büyük kumar imparatorluklarından birini yöneten bir tefeci. İş uygulamaları acımasız olduğu kadar sümüklüdür de.

"Bu Kayla Ashford," diyor ikinci adam. Sesini tanıdığım adam.

Bakışlarımı Doyle'dan ayırıp yanında duran adama çeviriyorum. Gözlerim açılıyor ve sandalyemde geriye doğru sarsılıyorum.

Ben.

"*Lionel?*" Ağzımdan kaçırdım. Ya da **deniyorum**. Tıkaç sesimi boğuklaştırıyor.

Mırıldanıyorum.

Lionel'ın gri gözlerinde bir an için pişmanlık titreşiyor.

Bir saatten kısa bir süre önce kahve dükkânının dışında ona veda ettiğim zamanki gibi görünüyor. Şık bordo pantolon, beyaz elbise gömleği ve mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş kahverengi saçları. Tıpkı Ivy River'daki diğer zengin öğrenciler gibi. Ve hiç de soğuk kalpli, iki yüzlü bir adam kaçıran gibi değildi.

İnançsızlığım kafamın içinde çanlar gibi çalarken ona bakakalıyorum.

Doyle'a dönmeden önce bana özür dileyen bir bakış attı. "Ashford imparatorluğunun tek varisi o. Onu geri almak için ne istersen babası sana ödeyecektir. İstersen sana olan borcumu faiziyle birlikte on katına çıkaracak kadar para talep edebilirsin."

Doyle'un gözlerinde entrikacı bir parıltı belirliyor ve beni incelerken dudaklarında keskin bir gülümseme belirliyor. "Gerçekten de açık çek."

"Yani borcum ödendi mi?"

"Trent Ashford'un parasını aldığımda," diyor Doyle sert gözlerini Lionel'a dikerken. "O zaman evet, borcun ödenecek ve kellene konan ödül yürürlüğe girmeyecek."

Lionel'ın tüm vücudunu yoğun bir rahatlama kaplıyor. Ama Lionel'ın beni kaçırdığı gerçeğini aklımdan çıkaramadığım için bunu zar zor idrak edebiliyorum. Bir kumar kralına olan borcunu temizlemek için *beni kaçırdı*.

Ve aniden, içimdeki tüm korku buharlaşıyor. Kuvvetli bir rüzgârdaki duman gibi yok oldu. Onun yerine yakıcı bir öfke alevleniyor.

Bu orospu çocuğunu öldüreceğim.

"Sanırım numarası sende var?" Doyle Lionel'a sorar.

Küçük sansar başını sallar ve bir telefon açar.

Doyle teklif edilen telefonu alır. "Güzel. O zaman biraz video kanıtı alalım."

Birkaç adım arkasında sessizce duran iki adama parmaklarını şıklatır.

Bana yaklaşırken yüzlerini ve hareketlerini inceliyorum. Beni kaçıran adamlarla aynı kişiler değiller, yani bu ikisi doğrudan Doyle için çalışıyor olmalı, beni kaçıran iki kişi ise Lionel tarafından tutulmuş olmalı.

Siyah saçlı olan arkamda yürürken, kafası tıraşlı olan solumda pozisyon alıyor.

Kaslarım gerildi.

Ama arkamdaki adamın tek yaptığı düğümü çözmek ve tıkaçımı çıkarmak.

Çenemi oynatıyorum ve dilimi ağzımın içinde gezdiriyorum. Sonra Lionel'a öfkeli bir bakış fırlatıyorum.

"Seni yok edeceğim," diye hırlıyorum ona. Gözlerinde yine pişmanlık titreşiyor. "Başka seçeneğim yoktu." "Başka seçeneğim yok muydu? Sen-"

Kafası tıraşlı adam bir silah çıkarıp şakağıma dayayınca konuşmayı aniden kesiyorum.

"Sizin kavgalarınızla ilgilenmiyorum," diyor Doyle ve Lionel'a sinirli bir bakış fırlatırken elini havada gezdiriyor. Sonra sert gözleri bana kilitleniyor. "Filme başladığımda sadece ve sadece şu sözleri söyleyeceksin. *Lütfen baba, onlara ne istiyorlarsa ver. Beni öldürecekler.*"

Öfke damarlarımda şimşek gibi dolaşıyor ve tefeciye ters ters bakıyorum.

Bana dik dik bakıyor. Ben bir şey söylemeyince, "Anlaşıldı mı?" diye soruyor. İlk içgüdüm ona o lanet telefonu kışına sokmasını söylemek oluyor.

Ama sonra Jace'in sözleri tekrar aklımdan geçiyor. *Onlarla savaşıma. Ne derlerse yap. Senin için geliyorum.*

Saatime bakıyorum. Jace'in beni nasıl bulacağı hakkında hâlâ hiçbir fikrim yok. Ama ona güveniyorum. Ona hayatım boyunca kimseye güvenmediğim kadar güveniyorum.

Ben de gözlerimi kaçırmadan Doyle'a duymak istediği şeyi söylüyorum. "Evet, anlıyorum."

"Güzel." Parmaklarını şıklatıyor. "Şimdi, kameraya bak."

Arkamdaki adam görünmeyecek şekilde uzaklaşıyor ve silahı şakağıma dayayan adam sadece kolu ve kafama dayadığı silah görünecek şekilde yer değiştiriyor. Derin bir nefes alıyorum ve Doyle'un elindeki telefona bakıyorum. Başını sallıyor.

"Lütfen baba," diye tekrarlıyorum. "Onlara ne istiyorlarsa ver. Beni öldürecekler."

Doyle tekrar başını sallar ve telefonu indirir. Sonra Lionel'a döner. "Onu sessiz tut."

Cevap beklemeden topuğunun üzerinde döndü ve babamı arayıp fidyemi ödemesi için ona şantaj yapmak üzere uzaklaştı.

"Bundan nasıl kurtulmayı bekliyorsun?" Başımı çevirip Lionel'a bakıyorum. "Sen olduğunu biliyorum. O olduğunu biliyorum." Çenemle işaret ederek hâlâ şakağıma silah dayayan adamı ve yanında duran arkadaşını gösteriyorum. "Onlar olduğunu biliyorum. Hepinizin neye benzediğini biliyorum."

Sadece sessizlik bana cevap veriyor. Sağır edici, çatırdayan bir sessizlik.

Üç sessiz adama bakarken vücuduma bir soğukluk yayılıyor. "Neye benzediğinizi biliyorum," diye tekrarlıyorum.

Ama bu sefer bir tehdit değil. Bu bir farkındalık. Korkunç, korkunç bir farkındalık.

Neye benzediklerini biliyorum. Bu da demek oluyor ki buradan çıkmama izin veremezler. Bu da babamdan parayı alır almaz beni öldürecekleri anlamına geliyor.

Aman Tanrım.

Kalp atışlarım o kadar hızlanıyor ki göğsümden fırlayacağından emin oluyorum. Panik içimdeki her şeyi bastırmakla tehdit ederken yutkunuyorum. Beni öldürecekler. Şakağıma bastırılan metal namlu aniden o kadar soğuk geliyor ki, damarlarımdan buz yayıldığına yemin edebilirim. Vücudum hissizleşiyor.

Saatime tekrar baktım. Jace.

Jace geliyor. Sadece zamana ihtiyacım var.

Zaman.

Zamana ihtiyacım var.

"Neden?" Elinde silah olan adamın şu anda tetiği çekmesini engelleyecek herhangi bir şey için çaresizce bağıriyorum. Lionel'ın bakışlarıyla karşılaştığımda gözlerim hem panik hem de öfke dolu. "Neden?"

Ağırlığını rahatsız edici bir şekilde kaydırıyor. "Nedenini duydun. Ona borcum var."

"Para mı? Senin paran var! Ivy River'a gidiyorsun, Tanrı aşkına!"

"O kadar para değil." Tekrar beceriksizce kayıyor ve bakışları bir an için Doyle'un korumalarına kayıyor, sonra tekrar yüzüme dönüyor. "Faiziyle birlikte, miktar... artmaya devam etti. Ve eğer kısa sürede ödemezsem, başıma ödül koyacaktı."

"Sen-"

"Herkes senin gibi sınırsız servete sahip değil," diyerek birden sözümü kesti. Gözlerinde öfke titreşiyor şimdi.

Ona karşılık vermek için ağzımı açıyorum ama gardiyan silahını şakağıma doğru biraz daha sert itiyor. Öfkemi bastırmak için derin bir nefes alıyorum ve kendime ne yaptığımı hatırlatıyorum. Zaman kazanmaya çalışıyorum. Bu yüzden onu konuşturmak zorundayım.

"Ne kadar sürecek?" Onun yerine ben soruyorum. Lionel bakışlarını başka yöne çeviriyor.

"Lionel," diyorum, sesime o korkunun bir kısmının geri dönmesine izin vererek. "Bana bu kadarını borçlusun. Bunu ne zamandır planlıyordun?"

Boğazını temizliyor ve bakışlarını tekrar bana yöneltiyor. "Pencereden içeri girip üzerime düştüğün o partide seninle tanıştığım günden beri. Bana kim olduğunu söylediğinde, ben... ben senin tüm sorunlarıma cevap olduğunu biliyordum."

"Yani kafede tanıştığımızda...?" "Bu bir tesadüf değildi."

"Ama bu iki ay önceydi!"

"Evet." Şimdi yüzünde bir parça kızgınlık belirliyor. "Bu kadar uzun süreceğini tahmin etmemiştim. Seni çok daha çabuk yalnız bırakabileceğimi düşünmüştüm ama sonra... Jace çıktı." Dişlerini gıcırdatıyor. "Seni neredeyse kaç kez yalnız bırakmayı başardığımı biliyor musun? Kampüste, tüm o partilerde, kafede, açık artırmamıza hazırlanırken otoparkta. Hatta bizi o aptal sahte medyuma götürdüm ve ona seni hedef alması için para verdim, böylece sen üzgün ve yalnız kaçacaktın."

İçimde gerçek bir şok hissettim. Bunu o mu ayarladı? Bunu o ayarladı.

"Ama Jace..." Ciğerlerinden bir hırıltı kopar ve başını sallar. "Jace hep oradaydı. Yani..." Sesinde şimdi kendini beğenmişlik var. "Onu kovdurmak zorundaydım."

Farkına vardım. "Babama haber vermişsin. Bu yüzden o gün evime geldi."

"Evet. Ve sonunda Jace kadar saplantılı olmayan bir koruman oldu ve ben de sonunda tuttuğum insanlara mesaj atıp bugün eve dönerken seni almalarını söyleyebildim."

"Sen-"

Kapı itirilerek açıldı. Gregor Doyle'un odaya geri döndüğünü görmek için bakışlarımı ona doğru çeviriyorum.

"Baban çok uysaldı ve tüm taleplerimi yerine getirdi," diye açıkladı, bana bakarken dudaklarında memnun bir gülümseme belirdi. Sonra bakışlarını Lionel'a çeviriyor. "Borcun ödendi."

Lionel titrek bir rahatlama nefesi verir.

Doyle önümde durdu. Umursamaz bir şekilde elini havada sallarken yüzü boş bir maskeye dönüşüyor. "Şimdi şu işi bitirelim."

Dehşet soğuk bir zehir gibi göğsümde patlıyor.
Zamanım tükendi.

OceanofPDF.com

JACE

T Kayla'nın saatindeki takip cihazı beni şehrin dışında terk edilmiş bir depoya götürdü. Bölge dikkat çekecek kadar boş olduğundan, arabamı kısa bir mesafe ötede bırakmak ve son mesafeyi Ayak.

Kendimi devasa bir metal konteynere doğru çekerek, Kayla'nın sinyalinin geldiği binaya doğru bakıyorum.

Ön tarafta park etmiş üç araba var. Biri Kayla'yı kaçırmak için kullandıklarını tahmin ettiğim mavi minibüs. Diğer ikisi renkli camlı pahalı bir Audi ve dikkat çekmeyen siyah bir sedan.

Sıradan haydutlara benzeyen iki adam minibüse yakın duruyor. Profesyonel güvenlik görevlilerine benzeyen iki adam binanın ön kapısını çevreliyor.

Gözlerimi kısıyorum. Bu tür bir Audi'yi ve bu tür bir kiralık güvenliği karşılayabiliyorsanız, kaçırma için sıradan haydutları kullanmaya gerek yoktur. Bu da demek oluyor ki bu işin içinde iki ayrı taraf var. Bu işleri karmaşıktırabilir.

Dışarıdaki dört kişiyi yakından inceliyorum. Haydutlar silah taşıyor gibi görünmüyor. Ama diğer iki adamın takım elbise ceketlerinin altındaki şişkinliklere bakılırsa, kesinlikle silah *taşıyorlar*.

Konteynirden geri çekilerek etraftan dolanıyorum ve binaya arkadan yaklaşıyorum.

İçeride neler olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığından, öylece içeri giremem. Bu iş doğrudan bir çatışmaya dönüşürse Kayla'nın çapraz ateşe yakalanma riski çok fazla. Gizlice girmeliyim.

Güneş yavaş yavaş ufku altına inmeye başlarken batıda kırmızı ve mor çizgiler gökyüzünü kaplıyor. Binanın kenarı boyunca koşarken gölgelere yapışıyorum. Nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. Burada geçirdiğim her saniye Kayla'nın kaçırılanların merhametine kaldığı bir saniye daha demek. Bu işi çabucak bitirmeliyim.

Binanın kenarına ulaştığımda, dışarıdaki dört adamın hareket edip etmediğini kontrol etmek için etrafına bakıyorum. Hareket etmemişler. İki profesyonel ön kapının iki yanında dururken, minibüsün yanındaki iki adam hala orada duruyor ve birbirleriyle sessizce konuşuyorlar.

Geri çekiliyorum.

Arkama hızlıca baktığımda binanın metal duvarına yığılmış bir dizi sandık görüyorum. Elimdeki sopayı kavrayışımı ayarlarken onlara doğru geri çekiliyorum. Kasaların arkasına geçtikten sonra metal duvara doğru uzanıyorum ve parmaklarımı duvara vurmaya başlıyorum.

İlk başta hiçbir şey olmuyor.

Sonra binanın diğer tarafından bir ses gelir. "Bunu duyuyor musun?"

Duvara vurmaya devam ediyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor başka bir adam. "Git bir bak."

Parmaklarım hâlâ tıkırdarken, kasaların arkasında kalmaya devam ediyorum.

Köşeden ayak sesleri geliyor. Duruyorlar. Sonra ileriye doğru devam ediyorlar. Bana doğru.

Yaklaşmasını beklerken sopayı iki elimle kavrayacak şekilde parmaklarımı esnetiyorum.

Sonra hızlı bir adım atıyorum.

Ve sopayı kafasının yan tarafına çarptı.

Yüzünde şok titreşimleri.

Ama artık çok geç.

Eli uzandığı silahtan düşer. Kafatasının çöktüğü yerden başının yan tarafına kan damlıyor. Geriye doğru devrilir ve bir gümbürtüyle yere düşer. Vücudu bir kez kasılır. Sonra gevşiyor ve gözlerini gökyüzüne dikeyyor. Ölüm anında bile yüzünde şaşkın bir ifade vardır.

"Bir şey buldun mu?" diye sesleniyor diğer adam köşeden.

Ölü adam, sorusuna cevap vermeyerek yerde cansız yatmaya devam ediyor. Tekrar köşeye yaklaşırken cesedin etrafından dolaşıyorum. Kan sopadan aşağı kayıyor ve yere damlıyor.

Şimdi ikinci uzmanın gelmesini ve ortağının neden cevap vermediğini araştırmasını beklemem gerekiyor. Sonra-

Havada bir silah sesi duyuldu.

Kalbim durdu.

Silah sesi... Binanın *içinden* geldi. Buz damarlarıma yayıldı.

Kayla.

Tüm tedbiri elden bırakarak silahımı çektim ve köşeye doğru koştum.

Köşeyi döndüğüm anda kapıdaki nöbetçi beni fark etti. Silahını çekti ama benimki zaten elimdeydi. Tetiğe bastım.

Yan taraftan büyük bir ağırlık bana çarptı.

Tüm vücudum yana doğru sarsılıyor ve nişanımı kaybediyorum. Kurşun gardiyanın omzuna isabet etti. Acı içinde çığlık attı.

Haydutlardan biri üstümdeyken omzumu yere çarpıyorum. Kolları göğsüme sarılmıştı ama yere çarptığımızda tutuşu sarsıldı. Dönüp gardiyana doğru tekrar ateş ediyorum ama tam zamanında kapıyı açıyor. Kurşun metal kapıyı parçalıyor. Ve gardiyan gitti.

Dirseğimi saldırganın karnına saplayarak, ona doğru tam olarak dönebilmem için tutuşunu gevşetmesini sağlıyorum. Onu yüzünden vurmak için silahımı çekiyorum ama ikinci haydut bize doğru geliyor. Son anda hedefimi değiştirerek ikinci hayduda doğru ateş ediyorum.

Kurşun havayı delip geçmeden hemen önce kendini yana atar.

Ama bu hareket ilk adama silahıma saldırmak için iki saniye kazandırdı. Etli elleri bileğime dolandı ve silahı benden uzaklaştırmaya çalıştı. Dizimi yan tarafına doğru tekmeledim. Bu, vücutlarımızın arasına sıkışmış olan sopayı çekip çıkarmam için ağırlığını yeterince kaydırmasını sağladı.

Bileğimin bir hareketiyle sopayı onun böğrüne indirdim.

Boğazından bir acı feryadı kopar ve darbenin şiddetiyle yana doğru sarsılır.

Ama ikinci haydut çoktan bize ulaştı.

Silahı elimden çekip alırken bileğime bir acı saplanıyor.

Tüm vücudumu döndürerek, ağırlığımı yukarı ve yana atıyorum, ilk haydudu üzerimden itiyorum.

Sonunda göğsümdeki ağırlığı gittiğinde, etrafımda dönüp dizlerimin üzerine çökerken derin bir nefes alıyorum. İkinci haydut elindeki

kafama yumruk attı.

Sopayı dizinin yan tarafına vurdum.

Mide bulandırıcı bir *çatırtıyla* diz kapağını kırar. Saf acının çığlığı havayı paramparça ediyor.

İlk haydut da yerden kalkamadan hemen önce ayağa fırlıyorum ve sopamı sırtına indiriyorum.

Omurgasını kırdığımda ondan sadece boğuk bir nefes kopuyor.

Hızla dönerek, momentumumu ikinci haydutun kafasına daha fazla güç uygulamak için kullanıyorum. Diz kapağını kırdıktan sonra dik durmaya çabalıyor ve ben sopamı kafasının yan tarafına indirmeden önce zar zor başını kaldırmayı başarıyor.

Kafatası parçalanırken yüzüme kan sıçradı.

Yerdeki adam hâlâ acı içinde bağılıyor, omurgası kırıldığı için hareket edemiyor. Sopamı kafatasının arkasına vurup kemiğini kırıyorum. Arkadaşı yere düşüp ölürken o da aynı anda sessizliğe gömülüyor.

Bunlar Kayla'yı çıkmaza sürükleyen iki kişiydi. Beni aradığında sesindeki korku ve paniğin nedeni onlardı. Tuzağa düştüğünü anladığında neredeyse hıçkırı hıçkırı ağlamasının nedeni de onlardı. Onu korkutmuş ve çaresiz hissettirmişlerdi.

Vahşice ve acı çekerek ölmeyi hak ettiler.

Ön kapı itirilerek açıldı.

Akıcı bir hareketle sopamı bırakıyorum, doğruluyorum ve yana doğru dalarken iki silah daha çıkarıyorum.

Az önce durduğum yerde bir mermi havayı yırttı.

Ayaklarıma doğru yuvarlanırken sağ elimi kaldırıyorum ve az önceki muhafız kapıdan çıkarken ateş ediyorum.

Kurşun tam alınına isabet edince başı geriye düşer. İçeriden biri

"Kahretsin," diye küfreder.

Dış duvara doğru koşuyorum ve duvarın yanında zar zor durmayı başarıyorum ki, siyah saçlı başka bir muhafız eşikten içeri giriyor ve yürürken ateş etmeye başlıyor.

Ama artık onun nişan aldığı yerde durmuyorum. Sağında duruyorum, kapının onu korumadığı yerde.

Kafası tamamen kapıdan çıktığı anda, şakağına doğru bir kurşun sıktım.

Diğer tarafta tuttuğu kapıya çarpıyor ve sonra yere yığılıyor. Bedeni orada kalıyor, kapıyı açık tutuyor. Ben olduğum yerde kalıyorum, silahımın birini kapıya doğrultmuşum, diğerini de yanıma almışım.

"Ateş etmeyin yoksa kızı vururum," diye gür bir ses içeriden aniden bağırır.

Kalbim sıkışıyor.

Kayla.

Bu bir pazarlığa dönüşecek. Hay sikeyim. Keşke o binada hâlâ kaç kişi olduğunu bilseydim. Neyle karşı karşıya olduğumu bilmezsem ikimizin de buradan çıkacağından emin olamam.

"Silahını yere bırak ve yavaşça yürüyerek kapının önünde dur," diye emrediyor çakıllı ses. "Yoksa onu vururum."

Hay sikeyim. Nasıl olduğunu bilmem gerek-

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi Kayla aniden bağırdı, "İki! Bir silahlı."

Kalbim gururla kabarıyor.

Ancak bu inanılmaz duygu, Kayla'nın acı dolu çığlığını takip eden bir gümbürtü sesiyle aniden kesiliyor.

Öfke içimde kükrüyor. O kadar şiddetli ki neredeyse beni kör ediyor.

"Ona bir kez daha elini sürersen, sonunda kafanı kırmadan önce vücudundaki her kemiği iki kez kırarım," diye homurdanıyorum.

"Peki neden?" diye soruyor çakıllı ses, şimdi temkinli ve şüpheli bir sesle.

"Çünkü Kayla Ashford benim."

"Peki sen kimsin?"

"Jace Hunter."

İssiz araziye sessizlik çöktü.

Sonra yemin ederim ki içerideki adamın nefesinin altında küfrettiğini duyuyorum. Kimse Hunter ailesini düşman olarak görmek istemez.

"Lanet olası Lionel Henderson," diye homurdanıyor. "Onu bacağından vurmaktan daha fazlasını yapmalıydım."

İçimde bir şok dalgası. Lionel mı? *O da* bunun bir parçası mı? Kahretsin, biliyordum. Onunla ilgili içimde hep kötü bir his vardı.

"Dinle," diye sesleniyor adam, sesi artık daha az tehditkâr ve daha çok yalvarıyor. "Gerçek kapsamını bilmeden bu işin içine çekildim. Bu yüzden

Buna ne dersin? Kayla ile birlikte bu kapıdan çıkacağım. Sonra arabama ulaştığımda onu bırakır ve uzaklaşıyorum."

"Ya da dışarı adımını attığın anda seni vurabilirim."

"Eğer bunu yaparsan, Kayla'yı da yanımda götürürüm."

"Bir sonraki kelimelerini çok dikkatli seç."

Birkaç saniye sessiz kaldı. "Kayla ile dışarı çıkıyorum, arabama gidiyoruz, onu serbest bırakıyorum ve sonra gidiyorum. Kimse ona zarar vermeyecek."

Kapıyı izleyerek seçeneklerimi değerlendiriyorum. Onu dışarı çıkarmaya çalışabilirim. Ama Kayla silahı olduğunu çoktan doğruladı. Ve mükemmel bir nişancı olmama rağmen, ölmeden önce tetiğe basacak zamanı olması riski hâlâ var.

Ve ben bu riski alamam.

"Tamam," diye yanıtlıyorum. "Anlaştık."

İki saniye geçti. Sonra kafası tıraşlı bir adam kapıdan çıktı. Silahsızdı ve ellerini görebileceğim şekilde kaldırmıştı. Kaşlarımı çattım.

Bakışları etrafı tarıyor, sonra beni fark ediyor. Tedirginliği yüzünün her satırında okunuyor, ama tek yaptığı yüzünü bana dönmek ve yavaşça kapıdan uzaklaşmaya başlamak. Diğerleri gibi siyah bir takım elbise giyiyor, bu da muhtemelen bu adamın da koruması olduğu anlamına geliyor.

Sonra ateşli kızıl saçlar kapı aralığında beliriyor.

Kayla'nın yüzünün yan tarafına bakarken kalbim sıkışıyor.

Bakışları tam sağında durduğum bana doğru yöneliyor ama kafasını çevirmiyor çünkü kafatasının arkasına bastırılmış bir silah var. Ve omzunda bir adamın eli.

Öfke içimi yakıyor.

Parmaklarımı yanımdaki silahın üzerinde esnetiyorum ve onu da kaldırıyorum. Silahlarımdan birini silahsız korumaya, diğerini de şu anda binadan çıkmakta olan adama doğrultuyorum.

Görünür hale geldiğinde batan güneşin kırmızı ışığı yüzüne düşüyor.

Şaşkınlık içimde titreşiyor.

Bu Gregor Doyle.

Rico son birkaç aydır birkaç kez onun hakkında konuştu. Görünüşe göre, biraz fazla açgözlü olmaya başlamış. Gücünden biraz fazla emin. Morelli ailesinin onayı olmadan bu eyalette kimsenin yeraltı işi yapamayacağını unutmaya biraz fazla meyilli. Ve bu

Kutsama, verildiği kadar kolay bir şekilde geri alınabilir. Rico'nun yapmaktan bahsettiği de buydu.

Doyle'un kahverengi gözleri bir ileri bir geri gidip geliyor. Sonra beni sağında görüyor ve hemen Kayla bana bakacak şekilde yerini değiştiriyor. Elleri Kayla'nın omzunda ve silahı başının arkasında, onu canlı bir kalkan gibi kullanıyor.

Bu herifi gömeceğim.

Yavaşça hareket ederek yanındaki korumasıyla birlikte Audi'sine doğru ilerlemeye başladı. Silahlarımı onlara doğrultarak takip ediyorum.

Kayla okuyamadığım bir ifadeyle beni izliyor.

Bakışlarım bir an için onun yüzüne kaydı.

Elmacık kemiğinde bir çürük var.

Öfke içimde bir şimşek gibi çakıyor ve "Hangisi sana vurdu?" diye sorarken sesim alçak ve ölümcül çıkıyor.

Başını hareket ettiremediği için gözlerini kullanarak dikkatle soluna bakıyor. Doyle'un soruma cevap verdiğini göremeyen koruması, ellerini kaldırarak arabaya doğru geri geri gitmeye devam ediyor.

Onu kafasından vurdum.

"Siktir!" Doyle ağzından kaçırır, sarsılarak durur ve Kayla'nın arkasına doğru eğilir.

Koruma, uzuvlarının gümbürtüsüyle yere yığılır. Alnındaki küçük delikten kan akıyor.

İki silahı da Doyle'a doğrultuyorum. Ama hâlâ Kayla'nın arkasında saklanıyor ve onu vurma riskini göze alamam, bu yüzden tekrar arabaya doğru gitmesine izin veriyorum. Şimdi daha hızlı hareket ediyor, kendi ayağına takılmadan olabildiğince çabuk geri gidiyor.

Adam sürücü kapısını açarken Kayla omurgası dik bir şekilde ayakta durmaya devam ediyor.

Sonra içeri atlıyor, kapıyı çarparak kapatıyor ve gaza

basıyor. Hızla uzaklaşırken lastikler yolda gıcırıyor.

Tam arabasına ateş etmek üzereydim ki Kayla'nın dizleri büküldü.

İleri atılarak silahlarımı göğsümdeki kılıflara geri soktum ve onu yakaladım.

Sallanırken vücudu benimkine çarpıyor.

Sonra kollarını bana doladı. Sıkıca. Yüzünü gömleğime gömerken dudaklarından küçük bir hıçkırık kaçıyor.

Kalbim neredeyse kırılacak.

Onu sıkıca tutarken, hızlı nefesler alırken vücudunun kollarımda hafifçe titrediğini hissediyorum.

"Seni seviyorum," diye soluk soluğa bağılıyor. "Sana söyleme şansım olacak mı bilmiyordum. Ama seni seviyorum."

Hava ciğerlerimden dışarı çıktı. Kalbim normal atmayı unutuyor ve onun yerine göğüs kafesimin içinde çırpınıyor.

Titreyen bir nefes alarak kollarımı Kayla'nın etrafında sıkıyorum ve ona şiddetle sarılıyorum. "Ben de seni seviyorum, küçük iblis. Seni o kadar çok seviyorum ki zar zor nefes alabiliyorum."

Hıçkırıkla küçük bir mutluluk sesi arasında bir şey çıkarır. Sonra vücudunu yeniden bir titreme sarar. Minibüsü ilk gördüğünden beri vücudunda elektrik gibi dolaşan adrenalinin artçı sarsıntıları.

Tek yapmak istediğim onu öpmek, onu tekrar sevdiğimi söylemek ve iyi olup olmadığını sormak ama biliyorum ki ihtiyacı olan bu değil. Şu anda sadece biraz zamana ihtiyacı var. Hissetmeye. Duygularını sıralamak için. Beyninin burada olduğu, güvende ve hayatta olduğu sonucuna varmasına izin vermek için.

Ben de orada durdum. Ve onu tuttum.

Nefes alış verişinin düzene girmesi neredeyse beş dakika sürüyor. Ve sonra tekrar normal nefes almaya başladığında, parmaklarını gömleğimin arkasına sokuyor ve kumaşı sıkıca kavıyor. Sanki burada olduğumu hissetmeye ihtiyacı varmış gibi. Bir elimi saçlarında ve sırtında gezdiriyorum.

Sonunda derin, ürpertici bir nefes alıyor ve gömleğimi kavrayışını gevşetiyor.

"Geldin," diyor yanağını göğsüme yaslayarak.

Gülümsüyorum. "Tabii ki geldim, küçük iblis. Şimdiye kadar bildiğini sanıyordum. Seni her zaman bulacağım."

Gülümsediğini hissedebiliyorum. "Nasıl?"

"Tanıştığımız ilk hafta saatine bir takip cihazı yerleştirdim."

Bunun üzerine kafasını kaldırıyor ve bana öyle bir şaşkınlıkla bakıyor ki, gerçekten kıkırdıyorum. Gözlerine ışık geri dönüyor ve kollarımdan bir adım atarken göğsüme vuruyor. Onu bırakmak istemiyorum. Onu bir daha asla bırakmak istemiyorum. Ama kendimi kollarımı tekrar yanlarıma indirmeye ve bir adım geri atmaya zorluyorum.

"Saatime bir takip cihazı yerleştirdin," diye yankılanıyor Kayla. Güzel mavi gözleri, eğlence ile inançsızlık arasında bir şeyle titreşiyor. "Yani

Bu yüzden kaçtığımda beni hep bulabiliyordun. Aslında süper yetenekli bir koruma olduğun için değil."

"Hey!" Elimi dramatik bir şekilde göğsüme götürerek alaycı bir tavır takındım. "I süper yetenekliyim. Ve süper seksiyim. Ve süper komik. Ve-"

"Evet, evet." Gülüyor. Ve bu ses son bir saat içinde kalbimde oluşan çatlakları iyileştiriyor. "Haklı olduğumu düşünmeye başlıyorum. Yakında egonun kapıdan içeri sığması gerçekten zorlaşacak."

"Ama sana zaten göstermişim, hatırladın mı? Tek yapmam gereken yana dönmek ve-"

Gözümün ucuyla bir şey hareket edince duruyorum.

Silahımı çekerek binanın kapısına doğru dönüyorum ve tam zamanında Lionel'in eşikten sürüklenerek geçtiğini, kapıyı hâlâ açık tutan ölü korumanın yanından geçip asfalta çıktığını görüyorum. Sol bacağı hareket etmiyor ve yerde kırmızı bir leke bırakıyor.

Bizi gördüğünde durur.

Korku yüz hatlarına çarparak yüzünün rengini kurutuyor. "Lütfen," diye sesleniyor, sesi çaresizlikle kırılıyor.

Kayla'ya dönüp bir kaşımı kaldırıyorum. "Onu sen mi vurmak istersin yoksa ben mi vurmalıyım?"

"O zaten vurulmuştu," diye belirtiyor. "Evet, bu nasıl oldu?"

"Doyle ona bir daha borçlanırsa ne olacağını hatırlatmak istedi."

"Bunu bu yüzden mi yaptı? Doyle'a borcu olduğu için mi?"

"Evet."

"Şimdi onu kesinlikle vuracağım." Silahımı ona uzattım. "İstemiyorsan tabii?"

Gözlerinde haince bir entrika parıltısı beliriyor ve silahımı yavaşça aşağı itiyor. "Hayır. Onu öldürmeyeceğim. Onu hapse göndereceğim."

Kaşlarım havaya kalktı. Hapis mi? O piç kurusuna ölene kadar işkence etmek istiyorum. Neden onu hapse göndermek istesin ki? Ama sonuçta bu onun kararı. Bu yüzden acı verici ve öldürücü intikam düşüncelerimi bir kenara bırakıp ona başımla onay veriyorum.

"Sonra da başına ödül koyacağım," diye devam ediyor. Lionel'ın hâlâ yerde süründüğü yere bakarken yüzündeki gülümseme artık düpedüz kötücül. "Ona en çok eziyet eden mahkûm

her hafta, onu öldürmeden, ödeme alacaksınız. Her hafta. Lionel'in cezasının geri kalanı boyunca."

Şaşkınlık içimde çatırdıyor. Bunu büyük bir onay dalgası takip ediyor. Kayla'yı bir aşağı bir yukarı süzerken hınzır bir sırıtış yayılıyor ağızma. "Kahretsin, sen gerçekten de acımasız küçük bir şeytansın, değil mi?"

Uzun kıvılcık saçlarını omzunun arkasına savuruyor. "Zengin ve güçlülere bulaşmaması gerektiğini bilmeliydi."

Boğazımdan karanlık bir kahkaha yükseliyor. Bir kolumu beline dolayarak onu kendime doğru çekiyorum ve o hınzır dudaklarına yapışıyorum. "*Seninle* uğraşmaması gerektiğini bilmeliydi."

Yumruklarını yakama gömüp beni sıkıca tutuyor ve beni öylesine ateşli bir tutkuyla öpüyor ki kalbimin durduğuna yemin edebilirim. Sonra dudaklarıma karşı kıkırdıyor, ses saf şeytani, ifademin son iki kelimesini düzeltmeden önce.

"*Bizimle birlikte.*"

KAYL A

M om bana öyle sıkı sarılıyor ki zar zor nefes alabiliyorum. Lionel'ı polise teslim ettikten ve Jace insanların kafasına sopayla vurmaktan tutuklanmadığından emin olmak için ne yapıyorsa onu yaptıktan sonra beni evime bıraktı. O şekilde yakalanıp bağlanmanın anılarından arınmak için çok uzun ve kavurucu sıcak bir duşa ihtiyacım vardı. Bileklerim, fermuarların derime battığı yerlerden dolayı hâlâ biraz acıyor. Ama giyindikten sonra,

Üzerlerine biraz yatıştırıcı jel sürdüm.

Sonra oturma odasına geri döndüğümde annem ve babam tarafından adeta pusuya düşürüldüm.

Görünüşe göre, Jace ben duştayken onları aramış. Ayrıca akşam yemeğini de hazırlamış.

Annem bana sarılmaya devam ederken boynuma doğru hıçkırarak "İyi olmana çok sevindim," diyor. "Çok endişelendim."

Ben de ona sarılıyorum. "Evet, ben de. Ama şimdi iyiyim anne. Söz veriyorum."

Salona adımımı atar atmaz beni ilk kucaklayan babam, şimdi Jace yemek dolu tabakları masaya koyarken mutfak masasının yanında garip bir şekilde duruyor.

Tüm oda sarımsak, parmesan, kızarmış mantar ve otların ağız sulandıran kokusuyla doluyor.

Babam boğazını temizliyor, çok utangaç görünüyor, Jace'in gözleriyle buluşmak için yukarı bakarken annem beni sıkı sarılmasından kurtarıyor.

"Ben, uhm..." Babam söze başladı ve sonra tekrar boğazını temizledi. "Özür dilemek istiyorum."

Jace son tabağı koyduğu yerden başını kaldırıyor ve şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor. "Ne için?"

"Seni kovduğum için. Sana yaptığım gibi davrandığım için." Ağırlığını rahatsız edici bir şekilde kaydırıyor ve ensesini kaşıyor. "Lionel beni aradığında, sanki... kızımın faydalanıyormuşsun gibi konuştu."

Lionel'in adını duyunca içimde şimşek gibi bir öfke çakıyor. Bugün bana yaşattıklarını hatırlayınca. Ve hayatıma herhangi bir şekilde müdahale etmeye cüret ettiği için. Jace ile olan ilişkiyi neredeyse mahvediyordu.

İçimde öfke dalgaları dolaşüyor. Belki de Lionel'in başına konan ödülü iki katına çıkarmalıyım?

"Ama şimdi yanıldığımı görebiliyorum," diye devam ediyor babam. Jace ve benim aramda bakışırken mavi gözleri acı ve pişmanlık dolu. "Çok ama çok yanılmışım. Ve özür dilerim."

"Sorun değil." Jace omuz silkiyor ve ona bir gülümseme gönderiyor. "Anlıyorum. Sen sadece onu korumaya çalışıyordun."

Babam yüzünü buruşturdu. "Sen de öyleydin."

"Evet." Babam tekrar özür dilemeye fırsat bulamadan Jace masaya doğru ilerler. "Şimdi, lütfen yemek soğumadan yiyin."

Hepimiz sandalyeleri çekip masanın etrafına oturduğumuzda tahta tahtaya sürtünüyor. Annem ve babam yan yana, ben ve Jace karşı karşıyayız. Jace elini kalçamın üzerinden kaydırıyor ve dizimi hafifçe sıkıyor. Bu öylesine sıradan bir sevgi gösterisi ki kalbim tekliyor ve neredeyse çatalımı düşüreceğim.

Jace'in bir kez daha başını sallamasının ardından anne ve baba yemeğe başlar. Ama ilk lokmanın yarısında dururlar ve bakışlarını Jace'e çevirirler. Yüzlerinde şaşkınlık ifadeleri belirir.

Babam lokmayı yutar. "Bu... çok lezzetli. Bunu sen mi yaptın?"

Jace'in dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme belirir. "Evet."

"Vay canına," diyor

annem.

Babam başını sallar.

Yanımda, Jace kendinden fazlasıyla memnun görünüyor, ben de dirseğimi onun yanına saplıyorum. Bana sırtıttı.

"Kayla," dedi babam aniden.

Sesindeki ciddi ve neredeyse acı verici nota karşısında korkum omurgamdan aşağı yuvarlanıyor. Yutkunuyorum ve bakışlarıyla buluşmak için geri dönüyorum. "Evet?"

"Güvenliğiniz hakkında konuşmamız gerek." Bana özür dileyen bir bakış attı. "Bugün, her şeyden çok, bir korumaya ihtiyacımız olduğunu gösterdi."

"Koruma istemiyorum," diye cevap veriyorum. Sesimdeki keskin çelik beni bile şaşırttı. "Tüm hayatımı birileri tarafından izlenerek ve gölgelenerek geçirmek istemiyorum."

Babam yüzünü buruşturdu. "Biliyorum. Ve anlıyorum. Ama seni başka nasıl güvende tutacağımı bilmiyorum. O Gregor Doyle denen yaratık hâlâ dışarıda ve intikam almak isteyebilir. Başka birinin onun yaptıklarından ilham alıp seni de kaçırmaya çalışabileceğinden bahsetmiyorum bile."

"Bunun için endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum," diyor Jace ben daha cevap vermeden.

Hepimiz ona döndük. Ben daha yemeye başlamamışken o tabağındaki tüm yemeği bitirmiş bile. Jace bunu fark ediyor ve benim tabağımı işaret ediyor.

"Yemek yemelisin," diye anons ediyor.

"Bugün olanlardan sonra yemek yiyebileceğimden emin değilim," diye cevap veriyorum, konunun değişmesiyle geçici olarak şaşırmış bir halde.

"İşte tam da bu yüzden yemek yemelisiniz. Yemek ruh için iyidir. Vücudumuz genetik olarak yiyeceklerle güvenlik hissi arasında bağlantı kuracak şekilde yaratılmıştır. Çünkü kimse bir aslan tarafından kovalanırken yemek yemek için savanaya oturmaz. Sadece güvende olduğumuzu bildiğimizde yemek yedik. Ve bu genetik bağlantı hala devam ediyor. Yani yemek yediğimizde vücudumuz bunu güvende olduğumuz anlamına gelecek şekilde yorumluyor ve buna göre tepki veriyor." Jace yine tabağımı işaret ediyor. "Yani, yemek yemek seni daha iyi hissettirecek."

Göğsümden şaşkın bir kahkaha kopuyor. Hem neşe hem de şaşkınlık içimde dönüp dururken gülümseyip başımı Jace'e doğru sallıyorum. "Bakın, Bay Kamu Hizmeti Duyurusu yine geldi."

O da gülüyor ve başını bana doğru sallıyor. Sonra eğiliyor ve dudaklarımdan hızlı bir öpücük çalıyor. "Sadece ye."

"Tamam, yapacağım," diye cevap veriyorum o tekrar geri çekilirken. "Bu konuda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum" yorumunla ne demek istediğini açıklarsan."

Bakışlarımla buluştuğunda gözlerinde entrikacı bir parıltı parlıyor. "Artık bir korumaya ihtiyacın olmayacak. Asla." Koltuğunda kayıtsızca arkasına yaslanarak annemle babama da bakıyor. "Aslında yarın hiçbirinizin bir korumaya ihtiyacı olmayacak."

Annemle babamın yüzünde şaşkınlık ifadeleri beliriyor. Aynı şaşkınlık benim de göğsümde dönüyor ve Jace'e kaşlarımı çatıyorum.

"Bu ne anlama geliyor?" Ben

soruyorum. "Anlamı-"

Telefonu alıyor ve sözlerini kesiyor.

Dudaklarında hâlâ o sinsî gülümsemeyle telefonunu çıkarır ve aramayı cevaplar.

"Eli," diyor.

Şaşkınlık içimde titreşiyor.

"Hepiniz burada mısınız?" diyor telefonda. "Harika, hemen geliyorum."

Görüşmeyi sonlandırdıktan sonra aniden ayağa kalkıyor ve sandalyesini geri itiyor.

Ben de ayağa kalkmaya çalışıyorum. Annemle babam da

aynısını yapıyor. "Bekleyin," diye bağırdım. "Nereye

gidiyorsunuz?"

Durakladı. Bir elini saçlarımın arasından geçirerek eğiliyor ve dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. Ruhumu titreten bir cümle fısıldarken ağzından yayılan hınzır gülümsemeyi hissedebiliyorum.

"İnsanlara bana ait olan bir şeye dokunmaya cesaret ettiklerinde neler olacağını göstereceğim."

JACE

B Yürürken sopamın kenarından kan akıyor ve yere damlıyor. Ellerim ve kollarım kırmızıya boyandı ve yüzüme de kan sıçradı.

Eskiden Gregor Doyle'un karargâhı olan binadan çıkarken kardeşlerim yanımda yürüyor. Rico'nun elinde hâlâ bir silah varken Kaden elinde bir bıçağı gelişigüzel çeviriyor. Eli'nin elleri kırmızıya batırılmış gibi görünüyor. Yürürken sopamı döndürüp omzuma dayıyorum.

Arkamızdaki bina yanıyor.

"Bu işimizi görür," diye yorum yapıyorum.

Eli ve Rico kıkırdarken Kaden bana hınzırca sırıtıyor.

Boştaki elimi cebime sokup telefonumu çıkarıyorum. Sonra babamızı arıyorum. Sadece iki sinyalden sonra cevap veriyor.

"İşin bitti mi?" diye soruyor selamlama amacıyla. "Evet," diye yanıtlıyorum.

Arkamızdan büyük bir *çatırtı* duyuldu. Sonra binanın bir kısmı çöküyor. Yanan odunlar aşağıya düşerken korlar yukarıya fırlıyor ve karanlık gecenin içinde süzülüyor.

"Sanırım artık itfaiyenin geçmesine izin verebilirsiniz," diye devam ediyorum. "Yapacağım."

"Oh, bu arada..."

Sessizliğini koruyor, devam etmemi bekliyor.

"Blackwater'da kalmaya karar verdim."

Birkaç saniye boyunca babam hiçbir şey söylemiyor. Ve nihayet konuştuğunda, sesinde bir parça temkinli umut var. "Öyle mi?"

"Evet."

Bana resmi olarak seçim hakkı tanınır tanınmaz, cevap vermek nefes almak kadar kolay oldu. Bu hayatı seviyorum.

Kardeşlerimle yaptığım bu görevden sonra tüm vücudum enerjiyle dolup taşıyor. Bu duyguya bayılıyorum. Adrenalini. Şiddet. Güç. Tüm ruhuma şarkı söyletiyor. Normal bir iş istemiyorum. Bunu istiyorum.

"Ama o zaman... neden?" Babam kafası karışmış bir sesle soruyor. "Madem önemli değildi, neden fikrimi değiştirmek için bu kadar zahmete girdim?"

"Önemi vardı."

"Ama bu hiçbir şeyi değiştirmede."

"Her şeyi değiştirdi! *Seçim* her şeydi."

Bir süre sessiz kaldı. Artık arabalarımıza ulaşmıştık. Kardeşlerim yüzlerini bana dönmüş, konuşmamı bitirmemi bekliyorlar. Uzaklardan siren sesleri karanlık şehirde yankılanıyor.

"Evet," diyor babam sonunda. "Evet, bunu şimdi anlamaya başlıyorum. Daha önce fark etmediğim için üzgünüm."

Kaşlarım havaya kalktı. "Dur bakalım. Az önce özür mü diledin? *Sen*. Asla-"

"Tamam, tamam. Kafana girmesine izin verme yoksa seni bir daha gördüğümde döverim." Eğlenceli bir nefes çekti. "Velet."

Kıkırdıyorum.

"Seninle gurur duyuyorum," diye ekliyor ve ben ona bu konuda da takılmadan telefonu hızla kapatıyor.

Başımı sallayarak telefonumu cebime geri koyuyorum, bir yandan da dudaklarımdaki gülümsemeyi bastırmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Kardeşlerim beni izliyor, gözleri ateşin ışığında parlıyor.

Rico'nun şakağından bir damla kan süzülürken bana kaşlarını kaldırıyor. "Peki, şimdi ne olacak?"

"Şimdi eve, kızlarımızın yanına dönüyoruz,"

diye cevap veriyorum. Hepsinin yüzüne sırtış yayıldı.

Eli bir eliyle arabasının tavanına vuruyor. "Kulağa bir plan gibi geliyor." Başımızı sallayarak hepimiz arabalarımızın kapılarını açıyoruz.

Rico sürücü koltuğuna oturmadan önce, "Gelecek hafta sonu bizim evde akşam yemeği," diyor. Bu bir öneriden çok bir emirdir.

"Yemek pişiriyorsun," diyor Eli, kendi arabasına tırmanırken gözlerini bana kilitleyerek.

Kaden arabasının kapısını açıp duraklarken bana o psikopat gülümsemelerinden birini atıyor. "Ve Fransız hizmetçi kostümü giy."

Diğerleri kahkahalara boğuldu.

Kapılarını çarparak kapatırlarken "Pislikler" diye sesleniyorum.

Başımı sallayarak siyah Range Rover'larının hızla uzaklaşmasını izliyorum. İki kelime daha eklerken beni sadece çatırdayan ateş ve çöken bina duyuyor.

"Teşekkür ederim," diyorum kesinlikle akli dengesi yerinde olmayan kardeşlerime. Artık hiç şüphesiz her zaman arkamı kollayacaklarını bildiğim kardeşlerime. Her şeye ve her şeye karşı.

Yanan binaya ve içinde bıraktığımız mutlak katliama son bir kez baktıktan sonra kendi arabama atlayıp Kayla'nın dairesine geri dönüyorum.

Hala uyanık, mutfak masasında tek başına oturuyor ve ben eşikten geçerken beni bekliyor. Sandalyesinden sıçrayarak bana doğru iki adım atıyor, sonra çılgık atarak duruyor. Vücudumda bir aşağı bir yukarı gezinirken gözleri irileşiyor.

"Lütfen bana senin olmadığını söyle," diyor.

Farkına varmadan önce bir an şaşkınlıkla gözlerimi kırptırıyorum. Oh. Doğru. Hem kıyafetlerime hem de tenime sıçrayan kan. "Hayır, benim değil," diye onu temin ediyorum.

Rahatlama yüz hatlarını kaplıyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Vücudu benimkine o kadar sert çarpıyor ki neredeyse beni bir adım geriye atmayı başarıyor. Kollarını etrafıma sararak beni sıkıca kavıyor. Kollarımı onun etrafında kaydırıyorum ve çenemi başına yaslıyorum.

Ve onu kollarımda, güvende ve tamamen özgür hissettiğimde, göğsümde sarmalanmış olan son gerginlik ve huzursuzluk sonunda hafifliyor.

Derin bir nefes alıyorum, onun kokusunu içime çekiyorum.

"Bir daha asla endişelenmene gerek kalmayacak," diye söz veriyorum ona. "Artık özgürsün. Bir daha asla omzunun üzerinde dolaşan ve her hareketini izleyen bir korumaya ihtiyacın olmayacak."

Dudaklarından hıçkırık ile boğuk bir sevinç ve rahatlama sesi arasında bir şey kaçıyor. Beni kavrayışını gevşeterek bir adım geri çekildi ve sonra

Böylece bakışlarımla buluşabiliyor. Gözlerindeki duygular ciğerlerimdeki nefesi kesiyor.

"Nasıl?" diye soruyor, sesi soluğu kesilmiş gibi. Sanki buna zar zor inanabiliyormuş gibi.

Parmaklarımı yanağında gezdirip bir tutam saç kulağının arkasına itiyorum. Mükemmel tenine kan bulaşıyor ama o aldırıyor gibi görünüyor. "Doyle'a ve senin kaçırılmana karışan herkese çok kanlı bir örnek olduk," diye açıklıyorum. "Artık herkes senin ve ailenin Hunter ailesinin koruması altında olduğunuzu biliyor. Kim olursa olsun sana dokunursa ölür. Acımasızca ve acıyla."

Büyüleyici mavi gözleri parlıyor ve sonra dudaklarına gerçekten şeytani bir gülümseme yayılıyor. "Ve Hunter ailesine karşı herhangi bir suçlamada bulunmayı aklından bile geçiren herkes bir yığın davanın ve gülünç derecede pahalı avukatların altında kalacaktır."

Kaşlarım havaya kalktı.

"Ne?" diye soruyor, ses tonunda sahte bir masumiyet var. Dudaklarında hâlâ o hınzır gülümsemeyle gömleğimi sıkıca kavıyor ve yüzümü kendine doğru çekiyor. "Ben de benim olanı korurum."

Bir kolumu kışının altından geçirerek onu yukarı kaldırıyorum. Bacaklarını belime doluyor ve parmaklarını boynumun arkasında birleştiriyor.

"Yani..." diye başlıyor, dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirerek. "Artık benim korumam değilsin."

"Hayır, değilim."

Hafifçe geri çekilerek başını eğiyor ve bakışlarımla buluşuyor, gözleri birden ciddileşiyor. "Bu gideceğin anlamına mı geliyor?"

"Gidiyor musun?" Bakışlarını tutarken ona haince bir gülümseme gösteriyorum. "Benden o kadar kolay kurtulamayacaksın, küçük iblis."

Cevap veren bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor.

O mükemmel, günahkâr dudaklarını öyle sahiplenici bir öpücükle sahipleniyorum ki nefesi kesiliyor.

"Şimdiye kadar bildiğini sanıyordum," diye fısıldıyorum ağzına karşı. "Peşinden gelmeyeceğim hiçbir yere gidemezsin. Sen benimsin. Ve seni her zaman bulacağım."

O da beni öyle yakıcı bir tutkuyla öpüyor ki kalbim yerinden çıkacak, ciğerlerim duracak gibi oluyor.

Bu vahşi, inatçı, güçlü, entrikacı ve kesinlikle nefes kesici küçük şeytan benim. Hayatıma bir dinamit parçası gibi girdi ve her şeyi değiştirdi. Ruhumu dolduruyor ve kalbimi tutuyor

avucunun içinde. Beni deli ediyor. Aklımı başıma getiriyor. O ateş ve enerji.
Beni bir bütün yapıyor.

Ve kimsenin onu benden almasına asla izin vermeyeceğim. Bir daha asla.

OceanofPDF.com

EPİLOG

İKİ YIL SONRA

G Batan güneşin eski ışığı çatı katımızın cam duvarlarından içeri süzülüyor. Çok aşağıda, şehir ışıklar, taş ve çelikten oluşan pırıltılı bir deniz gibi etrafımıza yayılıyor. Manzaraya gülümsüyorum

Jace ve Rico'nun mermer kaplı mutfak adamızın yanında durup sebze doğradıkları ve otları karıştırdıkları yere dönmeden önce.

Isabella, Eli, Raina ve Kaden adanın diğer tarafındaki bar taburelerinde otururken Alina kocalarımız için aldığımız sürprizleri almak için dışarı çıktı.

Koca.

Bu kelime tüm ruhumda sıcak ısıltılar gibi dalgalanıyor ve parmağımdaki güzel yüzüğe bakıyorum. Hiçbir şey bundan daha doğru hissettiremezdi. Ondan daha. Bizden daha.

Odanın öbür ucundan Jace beni yüzüğe bakarken yakalıyor ve bana sinsî bir gülümseme fırlatıyor. Tıpkı babamın ofisine ilk girdiği zamanki gibi görünüyor. Kaslı vücudunu tamamlayan beyaz bir tişört, yataktan yeni kalkmış gibi zahmetsizce dağılmış kahverengi saçları, yüzünde bir sırıtış ve gözlerinde parlak bir ısıltı. Tek fark, artık daha kararlı görünüyor olması. Sanki sonunda dünyadaki yerini bulmuş gibi. Ki o da burası. Benim yanımda.

Almaya gittiğim şarap şişesiyle mutfak adasına olan mesafeyi kapatırken ona sırıtıyorum.

Şişeye bakıp çoktan açılmış olduğunu gördüğümde kafam karışıyor. "Yemin ederim bunu oraya koyduğumda açık değildi."

Tüm gözler Raina'ya kayar. Herkesin ona baktığını fark edene kadar bir saniye daha içmeye devam eder.

"Ne?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak bir o yana bir bu yana bakıyor. "Kayla'ya verdiğimden beri ona hiç dokunmadım."

Isabella iç geçirir ve elini kaldırır. "O bendim." Hepimiz şaşkınlıkla ona göz kırpıyoruz.

"Raina getirdi," diyor Isabella elini vurgulamak için Raina'ya doğru uzatırken. "Zehir olup olmadığını kontrol etmem gerekiyordu."

Jace bir kahkaha atarken Kaden şarabına kıs kıs güler. Eli sadece omuz silkiyor ve mantıklı bir şeymiş gibi başını sallıyor.

Raina ise gözlerini deviriyor ve Isabella'ya abartılı bir hakaret bakışı fırlatıyor. "Oh, hadi ama. *Bir* kerelikti."

"Evet, ondan sonra dersimi aldım," diye cevaplıyor Isabella. "Ve o zehir değildi."

"Hayır, saykodelik mantar içmek gibiydi. Steroidler üzerinde."

Rico havanda ot öğütmeye devam ederken kıkırdıyor. "Eve geldiğimde onu oturma odasında çıplak dans ederken buldum."

Isabella gülümsemesini bastırmaya çalışırken Rico'ya intikam vaat eden bir bakış fırlatıyor ve başını hepimize doğru sallıyor. "Sizler hâlâ tanıdığım en çılgın insanlarsınız. Ve ben gerçek bir tarikatın içinde büyüdüm."

Kahkahalar mutfakta dalgalanıyor. Eli ve Kaden sanki bu en büyük iltifatmış gibi bardaklarını tokuşturuyorlar. Göğsümde bir sıcaklık yayılıyor.

"Hadi ama," diyor Jace, Isabella'ya sırtarak. "Bizi sevdiğini biliyorsun."

Bakışlarını hepimizin üzerinde gezdirirken yüzündeki gülümsemeyi bir kez daha gizlemeye çalışırken mavi-gri gözleri ışıkla dans ediyor. "Evet, öyle. Ne yazık ki."

Yine gülüyoruz. Kendi kadehimi doldurmadan önce onunkini de dolduruyorum.

"Ve aşktan bahsetmişken," diye başlıyorum ve Eli ile Raina arasında bir bakış atıyorum. "Şu anda sadece siz ikiniz kaldınız. Bu hiç mantıklı değil, çünkü ilk bir araya gelenler sizdiniz. Ne zaman evleniyorsunuz?"

"Ugh," diye alay etti Raina ve gözlerini devirdi. "Evlilik normal insanlar içindir."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Evlenmiyor musun?" İçimi bir şaşkınlık kaplarken sol elimi kaldırıp parmağımdaki yüzüğü gösteriyorum. "O zaman, eğer görünür bir sahiplik işaretiniz yoksa, insanların sevgilinizle flört etmesini nasıl engelleyeceksiniz?"

Raina, Eli'nin "Onları zehirliyorum," demesiyle aynı anda, "Sadece kafalarından vuruyorum," diye cevap verir.

Mutfağa birkaç saniyeliğine sessizlik çöküyor.

Sonra Jace ve ben kahkahayı patlatıyoruz. Isabella bir kez daha başını bize doğru sallarken Rico ve Kaden birbirlerine bilmiş bilmiş bakıyor ve şaraplarından bir yudum alıyorlar.

Son derece ciddi olan Eli ve Raina, neden güldüğümüzü anlamamış gibi aramızda bakışıp duruyorlar.

Sonra Raina'nın yeşil gözlerinde entrikacı bir parıltı belirir ve Eli'ye döner. "Yine de *görünür bir sahiplik işareti kulağa* hoş geliyor."

Eli'nin yüz hatlarına da düşünceli bir ifade yerleşmiştir ve onun bakışlarını tutarken yavaşça başını sallar. "Ben de öyle."

"Belki de tüm bu evlilik olayını yeniden gözden geçirmeliyiz." "Belki de öyle."

Kimse bir şey söyleyemeden ön kapı açıldı. Hepimiz dönüp bakıyoruz, Alina uzun sarı saçları arkasında dalgalanarak odaya giriyor. Kollarındaki iki büyük beyaz kutuyu görünce içimde hınzırca bir neşe püskürüyor.

"Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm," diyor neredeyse zıplayarak bize doğru gelirken. Dudaklarında da hınzır bir beklentiyle eşleşen bir gülümseme var ve adaya ulaştığında bana göz kırpmıyor. "Ama söz veriyorum buna değecek."

Elindeki bıçağı gelişigüzel çeviren Kaden kara kaşlarını çatıyor. "Neler oluyor?"

"Size hediyeler aldık," diye yanıtlıyor Alina, o parlak entrikacı gülümsemesi hâlâ ağzında.

Kutulardan birini bana uzatıyor. Diğerleri bardaklarını kenara koyuyor, böylece kutuları adaya bırakabiliyoruz. Alina kendininkini Kaden'in önüne koyarken ben de benimkini Jace'in önüne koymak için ilerliyorum. Kesme tahtasını kenara itiyor ve taze soğanları doğramak için kullandığı bıçağı yere bırakıyor.

"Uzun zamandır bunun hakkında konuşuyordunuz," diyorum. "Biz de sonunda kendi setine sahip olma zamanının geldiğini düşündük."

Jace ve Kaden birbirlerine şaşkınlıkla bakıyorlar. Adanın etrafındakiler de benzer şaşkınlık ifadeleriyle bizi izliyor. Eli başını eğmiş, sanki beyaz kartonun arkasını görmeye çalışıyormuş gibi yanındaki Kaden'in kutusunu inceliyor. Jace'in solunda Rico otları öğütmeyi bırakıyor ve onun yerine

şarap kadehini eline alır. Şarabını yudumlarken Jace'in kutusuna bakarken yüz hatlarında düşünceli bir ifade belirir.

"Aç o zaman," dedim.

Kaden bıçağını kılıfına geri soktuktan sonra Jace'le bir kez daha bakışırlar. Sonra omuz silkip kendi kutularının kapağını tutuyorlar. Aynı anda kaldırırlar.

Rico şarabını tezgâhın üzerine tükürür.

Isabella'nın nefesi kesilir.

Raina küçük bir canı gibi sırtıyor.

Ve Eli iki büklüm oluyor, kahkahası apartmanda yankılanıyor.

Birbiriyle uyumlu Fransız hizmetçi kostümlerini ellerinde tutan Jace ve Kaden'in yüzlerinde mutlak bir şaşkınlık ifadesi beliriyor.

Jace'e, "Bu gece yatak odamıza girdiğimde bunu çoktan giymiş olmanı bekliyorum," diyorum.

Alina Kaden'e başını sallar. "Aynen."

Eli o kadar çok gülüyor ki boğuluyormuş gibi ses çıkarıyor. Rico aynı anda hem nefes almaya hem gülmeye hem de yutkunmaya çalışırken şarabından boğuluyor. Tezgâhın karşısındaki Isabella kendi kahkahasını durdurmak için elini ağzına bastırıyor. Ama omuzları titriyor.

Raina'nın yeşil gözleri zümrüt gibi parlıyor ve kadehini bana ve Alina'ya doğru kaldırarak selam veriyor. "Sanırım az önce yeni favori insanlarım oldunuz."

Eli, nefes alamıyormuş gibi gülmeye devam ederken avucunu mermer tezgâha vurduğunda gümbürtüler odanın içinde yankılanıyor.

Kaden gözlerini kısarak bir bıçak çıkarıyor ve ağabeyine doğrultuyor. "Seni bıçaklayacağım."

Eli sadece daha çok güler.

Alina ve ben zafer dolu bir sırıtışla birbirimize bakıyoruz.

Eli kahkahasını dizginlemeye çalışırken, "Her zaman ailenin bir parçası olduğumu biliyorum," diye bastırıyor. Altın rengi gözleri batmakta olan güneşin ışığında parlayarak Alina ve bana bakıyor. "Ama şimdi *gerçekten* ailenin bir parçasısın."

Sıcaklık tüm ruhuma yayılıyor.

Jace Fransız hizmetçi kostümünü kutuya geri bırakıyor ve tezgâhın kenarından dönerek bana doğru ilerliyor. Bir elini boğazıma doğru kaydırırken sıcak kahverengi gözleri lezzetli bir intikam vaadiyle dans ediyor.

Boğazımı sıkıca kavradıktan sonra eğiliyor ve dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. Nefesi ağzımı okşarken alçak bir mırıldanma sesi çıkarıyor

omurgamı karıncalandıran bir şey.

"Bunun için seni süründüreceğim, seni küçük iblis," diye dudaklarıma doğru nefes alıyor. Ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Karanlık bir arzu heyecanı omurgamdan aşağı akıyor. Yumruğumu gömleğinin yakasına gömüp onu sıkıca kendime çekiyorum ve fısıldayarak cevap veriyorum: "Buna güveniyorum."

Kıkırdıyor, sesi dudaklarımda titreşiyor. "Seni o kadar çok seviyorum ki."

Ağzını kendime doğru çekiyorum ve hınzır dudaklarını kendime istiyorum. O da beni açlıktan ölüyormuş gibi öpüyor. Bunca zaman sonra bile, beni her zaman öpüyor, bana dokunuyor ve sanki bana doyamıyormuş gibi beni beceriyor. Her seferinde kalbim pır pır ediyor.

Hemen yanımda keskin bir gümbürtü duyuldu.

Kaden mutfak adasının diğer tarafından, "Pantolonunun içinde tut, Golden," diyor. "Kimse yemekten önce sikini görmek istemiyor."

Jace'in ağzına karşı gülüyorum ve onu bırakmadan önce son bir öpücük yapıyorum. Geri adım attığımda Kaden'in fırlatma bıçaklarından birinin hemen yanımdaki kesme tahtasına gömüldüğünü görüyorum. Jace saçımın bir tutamını yüzümden çekip kulağımın arkasına takıyor ve kardeşlerine doğru dönüyor.

"Biliyorum" derken yüzünde geniş bir sırıtiş var. Gözleri parlayarak sikini işaret ediyor. "Çünkü *bu*, seninkinin yanında çok küçük kalıyor."

Rico alay ediyor.

"Geceleri uyumana yardımcı olacaksa kendine bunu söylemeye devam et *küçük* kardeşim," diyor Eli, kelimeye vurgu yaparken sırtarak.

Jace ona meydan okuyan bir bakış fırlatır ama sonra kesme tahtasına saplanmış bıçağı çekip çıkarır ve Kaden'e doğrultur. "Ve mutfağıma bıçak fırlatmayı kes."

Kaden, "Sen benim evimde yarasa bırakmayı bıraktığında ben de senin mutfağına bıçak atmayı bırakacağım," diye karşılık veriyor.

"İyi bir sopaya ne zaman ihtiyacın olacağını asla bilemezsin." "Ya da bir bıçağı."

"Yarasalar çok daha üstündür. Menziliniz var. Güç. ..."

Yumuşak bir kahkaha atıyorum ve hangi silahın en iyisi olduğu konusunda tartışmalarını izlerken başımı sallıyorum. Rico şarabından uzun bir yudum aldıktan sonra otları öğütmeye devam ederken, Alina Kaden'in silahını dikkatlice katlıyor.

Fransız hizmetçi kostümü, yüzünde ısıltılı bir beklenti gülümsemesi. Isabella şarap şişesini inceler ve kadehini yeniden doldurmadan önce Raina'ya şüpheli bir bakış atar. Ama Raina'nın kafası içine zehir atamayacak kadar meşguldür çünkü Eli ile evlilik hakkındaki tartışmalarına devam etmişlerdir.

Dudaklarımda bir gülümsemeyle hepsini izlerken, hala taktığım saati hafifçe okşuyorum. Kardeşimin saatini.

Bence onları severdin, diye düşünüyorum Victor'a, beni duyabilmesini umarak. Bence onları çok severdin.

Jace Kaden'e bıçağını geri veriyor ve sonra eğilip mutfak dolaplarımızdan birine sakladığı anlaşılan bir sopayı çıkarıyor. Bana parlak bir gülümseme fırlatıyor ve doğrulurken bana göz kırpmıyor. Sonra Kaden'e dönüyor ve sopayı salladığında nasıl güç ürettiğiyle ilgili bir şeyler göstermeye başlıyor.

Kalbim o kadar dolu ki sanki ışıkla dolup taşıyor.

Sadece mükemmel adamı bulmakla kalmadım, aynı zamanda bu süreçte üç deli erkek ve üç deli kız kardeş kazandım. Kendime ait bir aile. Her zaman arkamı kollayan insanlar. Sahip olduğum her şeyle koruyacağım insanlar.

Bakışlarım tekrar Jace'e kayıyor ve dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Bu şimdiye kadar istediğim her şeydi.

O benim istediğim her şey.

Gelecek parlak.

Hepimiz için.

BONUS SAHNE

Jace'in o Fransız hizmetçi kostümünü gerçekten giyip giymediğini bilmek ister misiniz? Özel bonus sahneyi indirin ve öğrenin: <https://dl.bookfunnel.com/pmpbnmdglp>..

Blackwater'ın Kralları serisinin diğer kitaplarını okudunuz mu? Okumadıysanız, Eli ve Raina'nın hikayesini burada bulabilirsiniz books2read.com/alluringdarkness, Rico ve Isabella'nın hikayesini burada bulabilirsiniz books2read.com/inescapabledarkness ve Kaden ve Alina'nın hikayesini burada bulabilirsiniz books2read.com/enduringdarkness.

Ve eğer bunları zaten okuduysanız, burada yeni bir karanlık üniversite zorbası [romantizmi](https://books2read.com/snitchesandserpents) bulabilirsiniz: books2read.com/snitchesandserpents

Ve başka bir karanlık Üniversite zorba romantizm burada: books2read.com/beautifuldesperation

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.